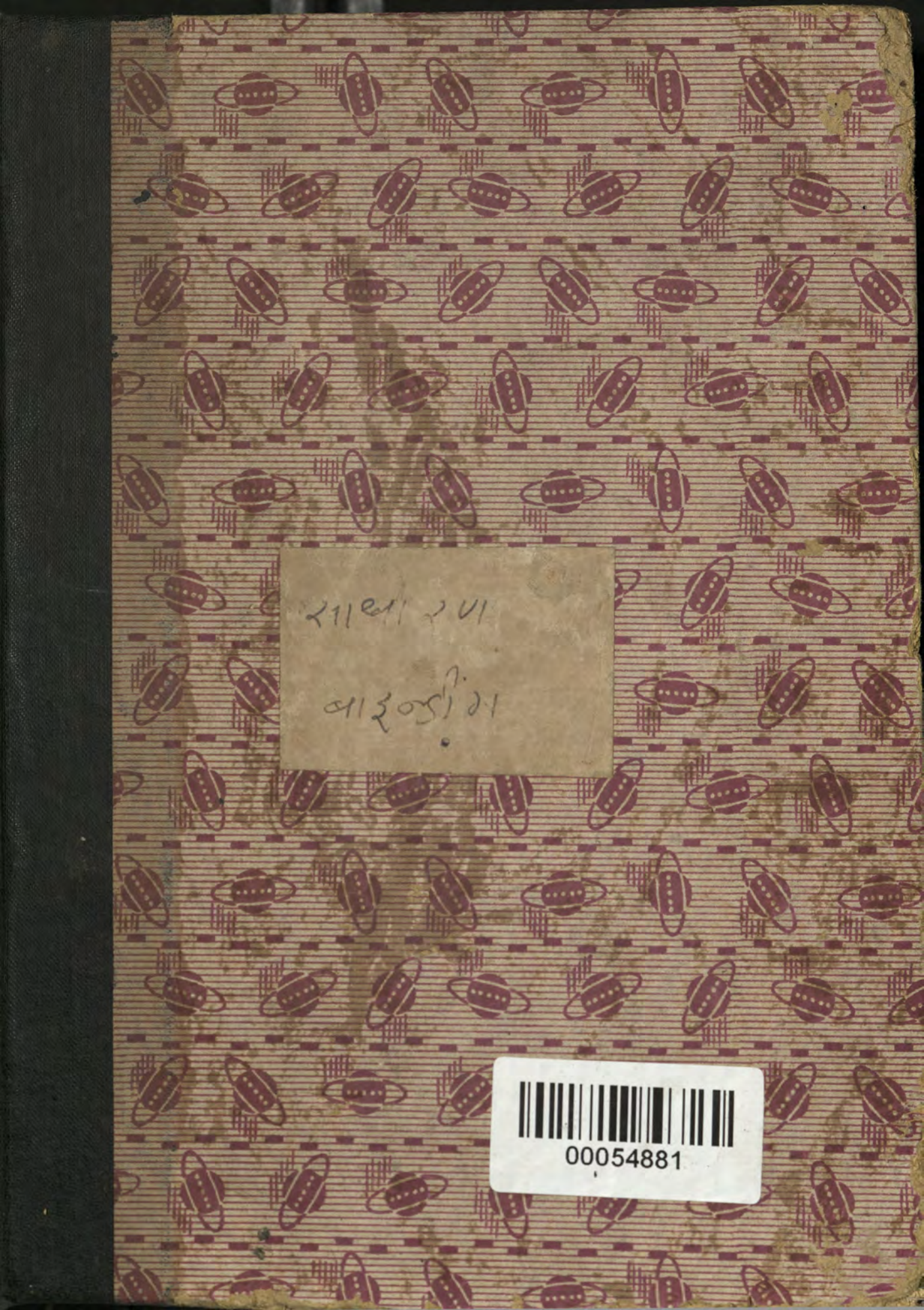
00054881

THE
ASIATIC SOCIETY OF BOMBAY
TOWN HALL, BOMBAY-1.

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 15 June, 2016

CASPARI BAUHINI,

Viri Clariſs.

ΠΙΝΑΞ

THEATRI BOTANICI

ſive

INDEX

IN THEOPHRASTI DIOSCORIDIS,

PLINII ET BOTANICORVM

qui à ſeculo ſcripſerunt

OPERA

PLANTARUM CIRCITER SEXCENTARUM

AB IPSIS EXHIBITARVM

NOMINA

cum earundem Synonymijs & differentijs

methodice

ſecundum genera & ſpecies proponens.

54881

OPUS NOVUM

ſummopere expetitum

ad Autoris autographum recenſitum.

IMPENSIS JOANNIS REGIS

clɔ Iɔc LXXI.

00054881

LECTORI BENEVOLO.

Peris hujus Autor, Galeni Præceptoris ſcripta legens, ſingulari fato, in hunc locum ipſius, qui tertio de Compoſitione Medicamentorum κατὰ γένη habetur, incidit. Quisquis (inquit) auxiliorum undique copiam libere volet, omnis materiæ, ſtirpium, animalium & metallorum, tum aliorum terreſtrium corporum, quæ ad Medicinæ uſum ducimus, expertus eſto; ut ex eis & exacta & notha cognoſcat. Deinde, in Commentario, quem de Simplicium Medicamentorum facultate prodidi, ſeſe exerceat. Niſi enim hoc modo inſtructus, ad præſentis operis præſidia veniat, verbotenus quidem medendi methodum ſciet, opus vero nullum ipſa dignum perficiet. Qua ſententia permotus, præter cæteras Medicinæ partes neceſſarias, ad Botanica, quæ auxilia medica ſubminiſtrant, animum ſtudiumque convertit: ea qua fieri potuit diligentia, non ſolùm Botanographos, tanquam mutos præceptores, legendo & relegendo ſedulo conſuluit: verum etiam vivos in Germania, Gallia & Italia, per aliquot annos peregrinando, varijs in Academijs coram attente audivit, de Plantarum hiſtoria, nominibus viribusque ſtudioſe inquiſivit: &, quod præcipuum erat, Plantas locis natalibus inſpiciendo, nullis moleſtijs, nullus laboribus nullisque ſumptibus pepercit, imitatus Dioſcoridis & Galeni exempla. Verum & ipſas Plantas cum autoribus contulit, qua fieri potuit induſtria, quo genio & ingenio, lectas, exſiccatas aſſervavit, ut ingentem earum theſaurum aliquot millium, præter fructus, ſemina, ligna, &c. collegerit.

Nec his cententus, ad veriorem & certiorem cognitionem, plures Medicinæ ſtudioſos, Galliam, Italiam, aliasque regiones adeuntes, rogavit, ut omnis generis Plantas, etiam vulgatiſſimas (ipſa quoque Gramina & Trifolia) colligerent & tranſmitterent. Quod quia liberaliter ab ipſis factum, eorum nomina gratitudinis ergo, peculiari Catalogo conſignata adjunxit. Inſuper, hinc inde, literis ad plurimos Viros Clariſſimos, rei plantariæ peritos, Germaniæ, Galliæ, Italiæ, Angliæ, Daniæ, Belgij, Cretæ in Græcia, ſollicitare non deſtitit, ut plantas tranſmitterent, vel de illis ſuam ſententiam, in bonum publicum exponerent: idque à multis, prona benignaq; mente abunde factum, grato animo agnovit, ipſoſumque honorificam mentionem fecit. Nihil autem eorum, quæ ſtudioſis in hoc diſciplinæ genere, (uti & in alijs,) utile fore exiſtimavit, intentatum reliquit. Eos frequenter, ad Vegetabilium inſpectionem & cognitionem manuduxit. Varijs utiliſſimis ſcriptis, in publicum editis, Plantarum ſtudium illuſtravit & auxit. Verum cum, quæ terra, entium horum beneficientiſſima parens, ſinu ſuo complectitur φυτὰ, ad infinitum pene numerum accedant, ſicque huic ſtudio difficultas inde maxima oriatur: autorum quoque diſſenſus, atque ἀμεθοδία, hancce εὐσχολίαν augeat & exaggeret, hæc ne ab hac amœniſſima, humanoque generi à utiliſſima contemplatione, quemquam abſterreant, de methodo Plantarumq; Synonymijs cogitavit; quæ ambo in hunc ΠΙΝΑΚΑ contulit, Plantarum hocce μεθόδε καὶ συνωνύμων σύστημα concinnans: in quo eæ methodice, ſecundum genera & ſpecies, habita potiſſimum ratione formæ externæ, diſtributæ habentur. Pro ea autem qua fuit æquitate & modeſtia, aliorum labores benigne interpretatus, ſuum cuique religioſe tribuit, paremque benevolentiam ab alijs ſperavit, omnes hujus ſtudij cultores & aſſeclas, rogavit, ut, ſi animadverterent ſe (quod non dubitet, ſed ultro fateatur) alicubi lapſum eſſe, vel forte bis eandem Plantam reperiſſe, hujus ſtudij immenſitatem cogitent, quod fere Oceano ſimile dici poſſit. Nam, quemadmodum DEI in Oceano miracula

cula imperſcrutabilia ſunt: ſic etiam Botanicum ſtudium infinitum: imprimis, cum indies novæ Plantæ, tum alibi, tum in Indijs reperiantur. Paratus bene monentes audire, candide & amice monentibus gratias agere. Zoilum nunquam curandum putavit, cujus ſocij neque nunc attendendi: qui poſtquam hoc opere uſi ſunt, ſine quo nunquam in ſtudio Botanico progredi potuiſſent, convicijs illud impetunt, & filum, quo via ipſis per labyrinthi mæandros facta, turpiter dilacerare & conſpurcare tentant. Sed hæc eſt ſciolorum & maleferiatorum natura, qua ſolent melioribus obtrectare magis, quam laude dignum quicquam præſtare: hac ratione potius ſuam prodentes invidiam & malevolentiam, quam ut virorum bonorum & bene meritorum famam obſcurare poſſint. Editio autem hæcce recenſita eſt ad Autoris autographum: quicquid à priore mutatum, ipſius manu factum. Utere ergo, BENEVOLE LECTOR, aliorum laboribus ad DEI LAVDEM, in commodum tuum, & typographica errata operantium infirmitati condona.

ZACHARIAS ROSENBACHIUS,

Medic. Doct. & Professor in Illustri Schola Herbornensi, Corollario de methodo Plantarum, in Indice Plantar. Herbornæ Nassoviorum 1626. edito.

Rerum naturalium perfecte mixtarum tanta per Orbem terrarum ac maria diversitas est, ut eas omnes cognoscere, & in certas classes disponere, uni homini sit plane impossibile. Unus enim homo vix unam speciem, v. gr. pisces, vel aves, licet illi per totam suam vitam, mane & vesperi, noctu & inter diu, jugiter operam det, plene cognoscet. Inventi sunt tamen viri, qui heroico animo præditi, nullis sumptibus laboribusq; parcentes, ad quarundam specierum plenariam fere cognitionem pervenerunt, ut opera eorum satis testantur, &c. Sola res herbaria hucusq;, imperfecte ac sine certa methodo, tradita fuit. Quamvis enim de illa plurimi, tum veteres, tum recentiores scripserint, omnes tamen, vel paucissimas plantas proposuerunt, vel plures etiam ita permiscuerunt, ut nullus in eis stabilis ordo appareat. Unus CASPARVS BAVHINVS, *circiter sex millia plantarum primus proposuit, easq; omnes mirabili ordine, in Pinace theatri sui Botanici, digessit. Sentient nobiscum in hoc, quicunque vel mediocriter in re herbaria versati sunt. Tanto magis autem præceptorem etiam illum nostrum secuti sumus, quia omnes ejus plantas, seu hortum siccum, non semel, sed bis ac ter, non sine magna admiratione, ipsi spectavimus. Nec credimus, in tanta plantarum varietate, meliorem ordinem unquam à quoquam adeò facilè inveniri posse. Incipit enim ab herbis tritissimis, ut graminibus, progreditur per fruges, olera, & legumina, donec tandem ad*

frutices

frutices & arbores perveniat, hoc perpetuo obſervando, ut plantas, ſibi quoad externam formam maxime, vel viribus etiam internis, ſimiles, pulcherrimis numeris conjungat, diſſimiles, libris, ſectionibus ac titulis diverſis, elegantiſſime diſtinguat. Cæterum, miretur forte junior aliquis, cur princeps ille Botanicorum, cui palmam hac in re merito tribuimus, hunc Pinacem ſuum, opus XL. annorum, inſcripſerit, cum tamen liber parvus videatur, & multi ſint, qui etiam uno anno magnum volumen ſcribant ac publicent. Verum non librorum quantitas, ſed qualitas potius ſpectari debet. Sic qui Pinacem hunc legeri ac intellexerit, mirabitur, quomodo Autor Bauhinus eum tam cito abſolvere potuerit. Eſt enim revera omnium herbarum, ſuffruticum, fruticum & arborum, quæ in hortis, agris, pratis, vallibus, montibus, ſylvis, littoribus, & aquis totius terrarum Orbis naſcuntur, abſolutiſſimum compendium. Hujuſmodi libri facilius quidem oculis inſpiciuntur ac deſcribuntur, at materias ſingulas è remotiſſimis locis conquirere, methodice digerere, multis nova eaq; aptiſſima nomina imponere, easdem ad vivum deſcribere, pingere, doctorum virorum judicijs ſubjicere, ac poſteritatis memoriæ, cum centuplo fructu tradere, hoc vero opus, hic labor eſt, quem non noverunt niſi experti, & pluribus annis plurimum exercitati. Præſtat paucis verbis multa, quam multis pauca, vel nihil omninò dicere.

Gramen adeſt *Bulbus*q;, *Olus* atq; *Umbella*, *Venenum*,
Atque *Corona*, *Odor* & *Flos* eſt, veſcumque *Legumen*,
Carduus in ſpinis, *Frutex* ſuccedit & *Arbor*.

F. M.

Ad

Ad

CASPARUM BAUHINUM EΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I.

CUI potiùs nectant benè olentia ſerta Napæa,
BAUHINE, quàm tibi, cedo?
Mille etenim herbarum, plantarum nomina mille
Collecta faſce uno doces.
Tot grates debent, quod habent ridentia plantas
Herbasq́ prata & frutices.
Cui potiùs violas, Junonia lilia, cuinam
Mileſias ſpargant roſas?
Floreat & viget nomen, BAUHINE, perenne
Tibi, dum roſæ & flores erunt.
Aſſyriosq́ Tibi ad cippum poſt fata Napææ
Fundant odores perpetim.

GEORGIUS REMUS, J. C. Noricus.

II.

LITTORA tot Ponti, tot campos viſere & Hortos
Deſine, tot Sylvas, tot prata, totq́ rupes.
Hæc loca quod Stirpes, totus quos proferat Orbis,
BAUHINI ſcriptis conſpice in Eiconicis.

PASCHALIS LE COQ, MED. apud Pictavienſes Decanus & Senior.

III. DE

III.

De plantis Graij ſcripſerunt atque Latini,
Scripſit Arabs, Teuto, Gallus, Iber, Italus:
De plantis quicquid ſcribunt Graij atque Latini,
Quicquid Arabs, Teuto, Gallus, Iber, Italus:
Omne hoc unus habet, BAVHINE, labore paratum
Pervigili, ingenio diſpoſitumq; tuo.
Imò alijs non viſa, velut te Lynce, pateſcunt,
Humanis deinceps uſibus utilia.
Ergò velut nomen planta una unúſve libellus
Iſtorum ſtudijs obtinuit celebre:
Sic quoq; Plantarum præſens opus, immortale
Dignum eſt Authoris nomen habere ſui:
Herbarumq; Tibi, BAVHINE, ſcientia laudem
Debeat, an Phœbo, lis erit hæc Medicis.

SIGISMVNDVS SCHNITZERVS,
Med. Bambergenſis.

IV.

QUID non BAVHINVS præſtat? nam ſublevat ægros;
Deſcribit Plantas; mortua membra ſecat.
Jactitet Herophilas, Veſalius atq; Galenus
Se jactent; noſter præſtitit auctor eos.
Illi parva docent magnis incluſa libellis;
Hic docet in parvis, magna ſtupenda, libris.
Qui BAVHINVM igitur non ſuſpicit, atq; miratur
In plantâ cerebrum calceve molle gerit.

LAVRENTIVS HOFMANNVS, HALLA-
SAXO, Phil. Med. & Chirurg. D.

)( )(V. ARTIS

V.

ARTIS dictator Medicæ clariſsimus hic eſt,
Noſtra cui haud ſimilem ſecla tulêre virum.
BAVHINVS ſcriptis toto celebratus in orbe
Perfectis, cujus nomen ubiq; ſacrum.
Quem ſtupet Auſonius, Gallus veneratur, Iberus
Miratur, Teuto cælica ad aſtra vehit.
Solo hoc Sole viget Plantarum notio vera,
Et Microcoſmi, quæ eſt hiſtoria ampla, patet.
Ut meritò Hic artis dicatur Apollo & Apelles
Tam clarè illuſtrat quæ latuêre prius.
Vivat BAVHINVS decus immortale medentum,
Perpetuò felix floreat & vigeat.

JOANNES CAROLVS Roſenberg/
Argentin. Med. & Ph. D.

NOMI-

NOMINA AUTHORUM
quorum operâ uſi ſumus.

ADAMUS Lonicerus: is herbarium Eucharij Röslin ſui in officio Francofurti anteceſſoris, Germanicè ſcriptum quartò auxit, & poſtremò an. 1569. prodijt: poſtmodum remoto Eucharij nomine, ſuum præfixit, & cum figuris 833. circiter, anno 1582. dedit. Francofurti.

ADAMI Zaluzanij, methodi herbariæ lib. 3. Francofurti 1604. 4.

ADRIANI Junij Medici, phallus ex fungorum genere in Holandia: Delphis 1564. 4. cum figura.

ADRIANI Spigelij Patavini Profeſſoris, Iſagoges in rem herbariam lib. 2. Patavij 1606. 4.

ADVERSARIORUM opus à Petro Pena & Matthia de Lobel, Londini anno 1570. editum, additis circiter 284. figuris: poſtmodum anno 1576. Antuerpiæ novus titulus præfixus, epiſtola ad Reginam omiſſa: cui operi Lobelius Obſervationes ſuas cum novis figuris junxit.

ÆGIDII Everhardij Antuerpiani, de herba panacea ſive Nicotiana commentariolus, ejus vires proponens: ejuſdem de uſu radicis Mecoachæ. Antuerpiæ 1587. 16.

ÆMILII Macri Veronenſis, poëſis de herbarum virtutibus, cum obſcuriorum ſuccincta expoſitione Georgij Pictorij Villingani Medici. Baſileæ cum figuris 52 ex Creſcentio. 1581. 8

ALEXANDRI Petronij, de victu Romanor[illegible] ſervanda lib. 5. Romæ 1592. 4.

ALOYSIUS Anguillara horti Patavini tertius in ordine præfectus, de plantis ſuam ſententiam diverſis communicavit: opuſculum in partes 14. diviſum, opera Johannis Marinelli Italicè prodijt (additis duabus figuris Chamæleontis & Sedi arboreſcentis) Venetijs 1561. in 8

ALOYSIUS Mundella, Medicus Brixienſis, horti Patavini ſecundus in ordine præfectus, Epiſtolarum librum unum (in quo 36. epiſtolæ) & Annotationes in Examen ſimplicium Braſavolæ ſcripſit: cum Epiſtolis Manardi ſimul cuſa, Lugduni 1556. in fol.

AMATI Luſitani in libros quinque Dioſcoridis enarrationes, additis diverſarum linguarum nominibus. Argentinæ 1554. in 4.

ANDREAS Bellunenſis notis in Avicennam.

ANDREAS Cæſalpinus Aretinus, in Acad. Piſana Profeſſor, de plantis lib. 16. ſcripſit, nullis figuris additis: prodiere Florentiæ 1583. Ejuſdem appendix ad hos libros, Romæ 1603. in 4.

ANDREÆ Lacunæ, commentaria in Dioſcoridem cum figuris Hiſpanica lingua conſcripta. Salmant. 1552. fol.

Ejuſdem annotationes in Dioſcoridẽ, in quibus Ruellij verſio caſtigatur. Lugduni 1554. 16.

ANDREÆ Theveti Coſmographia, Gallicè edita cum figuris aliquot plantarũ & animaliũ.

Ejuſdem ſingularitates Galliæ Antarcticæ ſive Americæ, cum 11. figuris plantarum, Gallicè: Lutetiæ 1557 4.

ANGELUS Palea & Bartholomæus ab Urbe, veterum Ordinis minorum obſervantiæ provinciæ Romanæ, annotationes in Antidotarium Meſues. Venetijs 1543. fol.

ANTONII Mizaldi de Sena opuſculum. Lutetiæ 1574. 8.

Ejuſdem hortorum ſecreta: item de Arborum inſitione & dendranatome. Ibid. 1575. 8.

ANTONII Muſæ Braſavoli Ferrarienſis, examen omnium ſimplicium quorum in officinis uſus eſt. Lugduni 1556. 16.

ANTONII Paſini annotationes & emendationes in verſionem Dioſcoridis à Matthiolo propoſitam: Italicè. Bergomi 1591 4.

APULEIUS Platonicus de Herbarum virtutibus, addita demonſtratione herbarum ſingulorum ſignorum Zodiaci, nec non & ſtellarum errantium. Lutetiæ 1528. in fol.

ATHENÆI Deipnoſophiſtarum lib 15 Græcolatin cum Dalechampij interpretatione. 1597 in fol.

AUGUSTINI Gilli Preſſani, de Agricultura, Italicè. Venetijs 1569. 4.

BARTHOLOMÆI Carrichteri liber, oſtendens ſub quo ſigno Zodiaci & [illegible] quo g[illegible] plantæ ſitæ ſint, & quando col[illegible], G[illegible] manicè. Argent. 1589. 8.

BARTHOLOMÆI Marantæ Venuſini, [illegible] methodus

thodi cognoscendorum simplicium lib. 3. Venetijs 1559. in 4.

Ejusdem de Theriaca & Mithridatio lib. duo à Camerario Latinè redditi. Francofort. 1576. 8.

BASILII Besleri fasciculus rariorum animalium, lapidum, maritimorum & fructuum, cùm iconibus fructuum 54. maritimarum plantarum 12. &c. In fig. oblonga, Norinbergæ.

Ejusdem Horti Eystettensis descriptio cum figuris 1083. Norinbergæ. 1613.

BENEDICTI Aretij descriptio montium Stocchornij & Nessi in Bernatum ditione, & stirpium in eis nascentium: cum Cordo impressa.

BERNHARDI Dessenij Cronenburgij Medici Coloniensis lib. 10. de composit. medicam. cum ingredientium explicatione, Francofort. 1555. in fol.

BERNHARDI Paludani Medic. Encusani, notæ ad Linscottij historiam Indicam, additæ Operibus Indicis.

BOTANICUM Francofurtianum: sunt icones Eucharij Rœslin cum solis nominibus.

CAROLUS Clusius, Dodonæi historiam vernacula lingua conscriptam, Gall[illegible] & corollarium de aromatibus addid[illegible] guris quæ separatim in octavo prod[illegible] 1560. in fol.

Idem Garziæ ab Horto dialogos d[illegible] bus & simplicibus Lusitanicè cons[illegible] Epitomen contraxit, Latinos fecit [illegible] tiunculis & figuris plantarum 30. [illegible] Antuerpiæ anno 1574. 8. cujus editio quinta [illegible] ctior, additis 36. figuris cum ejusdem exoticis 1605. in folio prodijt.

Idem Nicolai Monardis de medicamentis Indiæ Occidentalis, ex Hispanico translatis, notis & figuris 9. illustravit: Anno 157[illegible]. 8. cujus editio quarta cum exoticis excusa est.

Ejusdem Monardis lib. tertius ab eodem Latinè redditus, Antverpiæ 1583. in 8. cusus.

Idem Christophori Acostæ historiam ex Hispanico Latinam fecit, in epitomen contraxit, Scholijs illustravit, & anno 1582. edidit: tertiò verò additis sex figuris cum exoticis anno 1605. in fol. prodijt.

Idem de plantis per Hispaniam observatis, lib. duos scripsit, figuris 230. additis. Antuerpiæ anno 1576. in 8.

Idem de Simplicibus per Pannoniam & Austriam observatis libros quatuor conscripsit, figuras 353. addidit. Antuerpiæ 1583. in 8. Verum tam Hispanica quàm Pannonica historia alijs juncta in folio, anno 1601. excusa fuit.

Idem Historiam plantarum rariorum cum appendice & auctario, additis figuris 1135. anno 1601. Antuerpiæ publici juris fecit.

Idem exoticorum libros decem scripsit, quorum sex priores variam materiam circa animalia & plantas cum iconibus plantarum 194. continent. Item Garziæ lib. 2. Ch. Acostæ lib. 1. Nic. Monardis lib. unum, qui prius separatim prodière. Item Nicol. Monardis lib. 3. de lapide Bezoar & Scorzonera, de Ferro & Nive, Anno 1605. in fol.

Ejusdem curæ posteriores post mortem editæ, additis 27. figuris, & libello Gregorij de Regio de Pipere Indico. His additamentum (unica figura adposita) jungitur. Antuerpiæ 1611. fol.

CAROLI Stephani domus rustica *Gallicè* scripta, 1554. in 4.

Ejusdem de re hortensi libellus, Lugduni 1536. in 8.

Ejusdem Seminarium sive plantarium ea- [illegible] post hortos conseri solent, [illegible] in Phytopinace 2460. [illegible] Synonymijs [illegible] novarum planta- [illegible] Basileæ 1596. in 4. [illegible] opera omnia, in [illegible] non solùm [illegible] dedit, [illegible] ab ipso prim[illegible] descript[illegible] 1598. fol.

Idem Animadversion[illegible] generalem Lugduni cusam, in quibus [illegible] 400. figuras in illo opere bis terve positas & repetitas esse ostendit. Francofurti 1600. in 4.

Idem Jacobi Theodori Tabernæmontani historiam Germanicam correxit, maxima parte auxit: figuras novas plures addidit: nonnullas descripsit & parti primæ Synonymias adposuit. Francofurti 1613. in fol.

Ejusdem Prodromus sui Theatri Botanici, in quo circiter sexcentæ plantæ ab ipso primùm descriptæ, additis 140. novis figuris, Francofurti 1620. in 4. editus est.

Ejusdem catalogus plantarum circa Basileam

sponte nascentium, cum earundem Synonymijs & locis natalibus. Basileæ 1622. in 8.

CASPARI Pilleterij Middelburgensis Medici, plantarum synonymia alphabetico ordine proposita. Middelburgi 1610. 8.

CASPARI Schvvenckfeldij catalogus stirpium & fossilium Silesiæ. Lipsiæ 1601. 4.

CASTORIS Durantis Medici Romani, herbarium novum cum figuris plantarum quæ in tota Europa, India Orientali & Occidentali nascuntur Italicè, viribus Latinis versibus expressus: Ordinem alphabeticum observavit, & plantarum figuras 879. adposuit. Romæ 1585. folio.

CECHINI Martinelli discursus de Amomo & Calamo aromatico, Italicè. Venetijs 1604. 4. Ejusdem discursus examen, authore incerto, cum utriusque figura, Mantuæ 1605. 4.

CHRISTOPHORI Acostæ Africani Medici & Chirurgi historia eorum medicamentorum & Simplicium rariorum, quæ ex India Orientali in Europam adferuntur, Hispanicè primum, dein Italice editæ, additis 42 figuris Venetijs 1585. in 4. hanc in Epitomen contractam, Clusius Latinam fecit.

CHRISTOPHORI Encelij de re metallica lib. 3. & de Uva quercina. Francofurti [illegible] 8.

CLAUDII Galeni de [illegible] simplicium lib. 11. & alimentorum [illegible] medic. in [illegible]

C[illegible] pharmacopœ[illegible] [illegible]

CONRADI [illegible] historia plantarum & [illegible] Plinio & recentioribus Græcis [illegible] elementorum ordine [illegible]

Ejusdem [illegible] plantarum quadrilingues [illegible] in 4.

Ejusdem de Lunarijs & noctu lucentibus, cum figuris quinq; & montis Fracti sive Pilati Lucernarum descriptione Ibid. 1554. 4.

Ejusdem de hortis Germaniæ liber, cum appendice & Corollario ad Cordi historiam in quo figuræ quinque: cum Cordi operibus, Argentinæ 1561. fol.

Ejusdem de fossilibus, lapidibus & gemmis, cum maritimarum plantarum octo figuris, Tiguri 1565. 8.

Ejusdem Epistolæ medicinales per Casp. Wolfium editæ: addita de Aconito p[illegible] veratione cum tribus figuris. Tiguri 1577. 8.

Ejusdem de Stirpium collectione, per Wolfium edit. Tiguri 1587. 8.

CONSTANTINI Cæsaris de agricultura libri 20. opera Jo. Alexandri Brassicani editi Græcè: Basileæ 1539. 8. Iidem à Jan. Cornaro Latinè redditi: Basileæ 1540. 8.

CRISPINI Passæi junioris horti floridi partes duæ, florum, fructuum herbarumque icones, 325. cum brevib. descriptionibus secundum quatuor anni tempora. Arnhemij 1614. 8. forma oblonga.

DAVIDIS Kyberi lexicon rei herbariæ trilingue; item tabulæ collectionum per 12. menses Conradi Gesneri. Argentinæ 1553. 8.

EMANUELIS Svvertij florilegium, in quo præter figuras plurimas etiam 47. plantæ ex India utraque allatæ, hactenusque non descriptæ adduntur. Francofurti 1612. folio.

EUANGELISTÆ Quadramij Eremitæ, Theol. D. & Ducis Ferrariensis Simplicistæ, tractatus de Theriaca & Mithridatio: Ferrariæ anno 1597. in 4.

EUCHARII Rœslin Medici Francfordiani herbarium aliquoties Germanicè cusum, prius sub Jo. Cubæ antecessoris sui, dein suo, & quidem postremo anno 1546. cum 642. fig. Franc. in fol. tandem Ada. Loniceri nomine.

EURICII Cordi Simesusij Medici, Botanologicum per Dialogum propositum, Coloniæ 1534. 8.

FABII Columnæ phytobasanos cum fig. 34. Neapoli 1592.

Ejusdē de minus cognitis plantis partes duæ, quarum prima figuras 161. Romæ anno 1606. altera pars cum fig. 44. Ibidem 1616. cusa est.

FERRANTIS Imperati Neapolitani pharmacopœi historiæ naturalis lib 28. cum figuris lapidum, corallorum, spongiarum, &c. plantarum verò & fructuum 33 Neapoli 1599. folio.

FRANCISCI Alexandri Vercellensis Medici Apollo, de compositione medicamentorum, radijs duodecim constans. Venetijs 1565. fol.

FRANCISCUS Lopez de Gomara historia Indiarum generalis.

GABRIELIS Alphonsi de Herera, opus de Agricultura Hispanicè scriptum, per Mambrianum de Fabriano Italicè redditum, cum figuris 74. parvis. Venetijs 1557. 4.

GARZIÆ ab Horto, proregis Indiæ Medici, de aromatibus & ſimplicibus medicamentis apud Indos naſcentium hiſtoria ordine Alphabetico, per Dialogos lingua Luſitanica conſcripta, à Cluſio in epitomen contracta & Latinè facta.

GONSALVI Ferdinandi Oviedi, Indiæ Occidentalis hiſtoria generalis, à Dureto in Gallicum translata.

GREGORII de Regio, Capuccini, de Capſico libellus, curis poſterioribus Cluſij additus.

GULIELMI Turneri Angli, plantarum hiſtoria, Anglicè ſcripta, cum paucis figuris. Londini, folio.

HERMOLAI Barbari in Dioſcoridem Corollariorum libri quinque. Coloniæ 1530. fol.

Ejuſdem in C. Plinij naturalis hiſtoriæ libros caſtigationes. Baſileæ 1534. 4.

HIERONYMI Benzonis Mediolanenſis, novi orbis hiſtoria, per Urbanum Calvatonem Latinè reddita. Genevæ 1600. 8.

HIERONYMI Brunſuicenſis apodixis Germanica, Brunfelſij herbario addita. Argentinæ 1531. fol.

HIERONYMI Cardani de varietate rerum lib. 17. Baſileæ 1581. 8.

HIERONYMI Fracaſtorij [illegible] Lugduni 8.

HIERONYMI Tragi hiſt[illegible] Germanicè Argentinæ [illegible] Davidem Kyberum Latinè [illegible] bus 567. licet ad 800. deſcri[illegible] 1552. in 4.

Ejuſdem editio Germ[illegible] bitzio & Nicolao Agerio [illegible]

HISTORIA Generalis [illegible] per Joannem Molinæum [illegible] anno 1587. excuſa, in qua figuræ 2686. proponuntur, verùm circiter 400. bis terve repetuntur.

HONORII Belli Vicentini, Medici Cretenſis epiſtolæ de plantis ad Cluſium, cujus operibus additæ: nonnullas ad nos dedit, quæ necdum editæ.

JACOBUS Antonius Cortuſus patricius Patavinus & horti Patavini V. præfectus, à Matth. Dodonæo & alijs frequenter citatur ob plantas ipſis communicatas, à quo & ego Patavij accepi: nil edidit niſi Catalogum horti Patavini, cum ejuſdem areis, Italicè. Venetijs 1591. 8.

JACOBI Theodori Tabernæmontani hiſtoria Germanica tribus partibus edita cum figuris 2087. Francofurti 1588. fol.

Idem emaculatus auctus & plantarum deſcriptionibus & figuris ac med[illegible] plurimis, à C. Bauhino anno 1613. fol.

Ejuſdem icones cum nudo nomine Latino & Germanico. Francofurti 1590. in longa forma prodiére.

JANUS Cornarus Germanus, Dioſcoridem tranſtulit & ſingulis capitibus Emblemata addidit. Baſileæ 1557. folio.

INDIÆ Occidentalis partes decem cum additamento ad partem nonam, in folio.

INDIÆ Orientalis hiſtoriæ partes decem, in folio.

JOACHIMUS Camerarius, Matthioli hiſtoriam Germanicam per Hantſchium primùm verſam, & cum Matthioli figuris cuſam, rurſus emaculavit, novis iconibus 123. & notis auxit.

Idem Matthioli epitomen dedit cum figuris 1003. Francofurti 1586. 4.

Idem hortum Medicum & Philoſophicum ſcripſit: figuras 56. addidit. Francofurti 1588.

JOSEPHI Acoſtæ, hiſtoria Indiæ, addita tomis Indicis, à Cluſio Latinitate donata.

JO. CUBÆ, hortus ſanitatis Germanicè cum [illegible] Auguſtæ 1486. fol.

[illegible] Villæ libri [illegible]

[illegible] 1591. Franc. 8.

[illegible] meus, [illegible] Divis denomina-[illegible]

Idem de [illegible]

[illegible] ſcentibus [illegible] fig. 60, & pyrorum 40 additis: editus cum Hiſtoria de Balneo Bollenſi. Montisbelgarti 1598. 4.

JO. Bruyerinus Campegius Lugdunenſis, de re cibaria lib. 22. Francofurti 1622. 8.

JOANNIS Coſtæi de univerſali ſtirpium natura libri duo. Taurini 1578. 4.

Ejuſdem annotationes in Meſuem, cum operibus Meſuæi. Venetijs 1570. fol.

JO. du Choul montium Lugdunenſis agri præfectus, Lugdunenſem Pilati montem deſcripſit, duabus parvis figuris additis: cum Geſneri libello de Lunarijs prodijt. 4.

JOANNIS Dantzij Astensis, tabulæ Simplicium quæ apud Dioscoridem, Galenum & Pli[illegible] facultates continent: & de Simplicium [illegible]rum facultatibus, dialogi qua[illegible] 1545. fol.

JO. FRAGOSUS Hispaniarum regis Medicus & Chirurgus, aromatum, fructuum & simplicium aliquot ex utraque India in Europam delatorum historiam Hispanicè scripsit, Israel Spachius Med. Argentinensis edidit. Argentinæ 1600. 8.

JO. FRANCUS, hortum Lusatiæ sive Catalogum plantarum in Lusatia nascentium, additis Latinis & Germanicis nominibus scripsit. Budissinæ 1594. 4.

JO. Gerardi historia plantarum Anglica cum figuris ipsius Tabernæmontani: nonnullis etiam Lobelij: & insuper 16. novis additis. Ita ut sint circiter 2190. Londini 1597. folio.

JO. Hugonis Linscoti itinerarium ac navigatio in Orientalem sive Lusitanorum Indiam, cũ Bernhardi Paludani annotationibus. Hagæ comitis 1599. fol. jungitur etiam Historijs Indicis.

JO. Leonis Africæ descriptio.

JO. Lerius Burgundus, historiam Brasilianam Gallicè primum, deinde Latinè dedit. Genevæ 159[illegible] [illegible]

JO. M[illegible] Medici[illegible] lib. xx [illegible]

Ju. Mesue [illegible]

quæ [illegible]

fol. [illegible]

JO. Pona Pharmacop[illegible] Veron[illegible] in monte Baldo [illegible]

[illegible] icones [illegible]

16 additis [illegible] historiæ [illegible]

[illegible] & nonnullarum plantarum, ab Honorio Belli in Creta observatarũ, descriptiones cum fig. 38. addidit. Basileæ 1608. 4.

Idem auctus, cum alijs plurib. exoticis, ex Nobilissimi Nicolai Contareni Senatoris Veneti horto instructissimo acceptis, figuris 91. additis, à filio Francisco Pona Med. Doctore, in linguam Italicam translatus. Venetijs 1617. 4.

JO. Robini Botanici Regij, hortus Henrici IV. Regis Galliæ & Navarræ, cum figuris 214. Lutetiæ 1608. folio.

JO. Roderici Castelli albi Lusitani, index Dioscoridis, sive in Dioscoridis historiales campos exegemata. Antuerpiæ 1536. fol.

JO. Ruellij de natura stirpium libri tres. Basileæ 1537. fol. Ejusdem Dioscoridis versio.

JO. Sturmius Lovaniensis professor, de rosa Hiericunthica libellum scripsit. Lovanij 1608. 8.

JO. Thalij Medici Northusani, Sylva Harcynica, sive Catalogus plantarum in montibus & locis vicinis spontè nascentium, cum plurimarum descriptionibus cum Camerarij horto, novem figuris additis, editus Francofurti 1588. 4.

JO. Theodori de Bry florilegij partes tres. 1612. 1614. & 1618 folio.

JULII Cæsaris Scaligeri, animadversiones in Theophrasti libros sex de causis plantarum. Genevæ 1566. fol. Ejusdem in libros de historia plantarum. 8.

Ejusdem in libros duos de plantis Aristoteli inscriptos, commentarij Genevæ 1566. folio.

Ejusdẽ de Subtilitate l. 15. Francofurti 1576. 8.

LAURENTII Phrisij Synonyma, sive explicatio nominum medicamentorum in officinis usitatorum, Germanicè. Argentinæ 1535. fol.

LEONHARDI Fuchsij historia Latina cum 516. figuris. Basileæ 1542. fol.

Ejusdem icones seorsim editæ. Basileæ 1549. 8.

Ejusdem de composit. Medicamentorum lib. [illegible] Lugduni 1556. 16.

LEONHARDI Rauvvolfij Medici Augustani peregrinatio in Orientem, in qua plurimæ plantæ describuntur, & figuræ 42. apponuntur. Laugingæ 1581. 4. Icones hæ etiam in Appendice [illegible] Lugdunensis habentur.

LEVINI Lemnij de plantis sacris, Lugduni [illegible] cum F. Valesij sacra Philosophia.

L. Junij Moderati Columellæ de re rustica [illegible] de Arboribus liber unus. Lugduni 1541. 8.

LUDOVICI Jungermanni D. Catalogus plantarum circa Altorfium nascentiũ, à Casparo Hofmanno Professore recensitus. Altorfi 1615. 4.

LUDOVICI Romani navigatio in Orientẽ l. 7. Archangelo Madrignano interprete: cũ alijs qui novum orbem descripsere. Basileæ 1555. fol.

MARCELLI Virgilij Florentini Secretarij Dioscoridis interpretatio, cum ejusdem Commentarijs. Coloniæ 1529 fol.

MARCI Catonis de re rustica liber. Lugduni 1541. 8.

MARCI Terentij Varronis de re rustica libri tres. Ibid.

MARTINI Mylij, hortus philosophicus. Gorlici 1597. 8.

MAT-

MATTHÆI Sylvatici, opus Pandectarum. Venetijs 1499. fol.

MATTHIÆ de Lobel plantarum seu Stirpium historia, additis figuris 1476. cum Adversariorum volumine (prius tamen edito) adnexo. Antuerpiæ 1576. fol.

Ejusdem Icones seorsim cusæ, 2116. numero. Antuerpiæ 1581. in longa forma.

Ejusdem Adversariorum pars altera, cum rariorum simplicium Appendice, additis 39. figuris. Londini 1605. in fol.

Ejusdem Rondeletij pharmacia restituta, priori libro addita.

Ejusdem de Balsamo libellus & Zingibere, cum 5. figuris. Londini 1598. 4. qui Adversar. parti alteræ etiam jungitur.

MAXIMILIANI Transylvani de Moluccis epistola, cum novi orbis scriptoribus edita.

MELCHIORIS Guilandini quarti horti Patavini præfecti, Theon sive Apologia adversus Matthiolum. Patavij 1558. 4.

Ejusdem aliquot epistolæ de Stirpibus, ibid.

Ejusdem Papyrus sive commentarius in tria C. Plinij de papyro capita. Venetijs 1572. 4.

Ejusdem conjectanea Synonymica plantarum, cum Horti Patavini catalogo sub annum 1591. Jo. Schencki opera edita. Francofurti 1600. 8.

MONACHI in Mesuem, vide Angelus Palea.

NICANDRI Theriaca & Alexipharmaca, cum incerti authoris Græcis Scholijs. Venetijs 1523. 4. Ejusdem editio Græcolatina cum Gorræi Scholijs. Lutetiæ 1557. 4.

NICOLAI Clavenæ Bellunensis pharmacopœi, de Absinthio umbellifero, cum ejus figura, & de Scorsonera Italica, Venetijs 1610. 4.

NICOLAI Loniceni, de Plinij & aliorum erroribus & ejusdem quædam de herbis & fruticibus. Basileæ 1529. 4.

NICOLAI Maronæi Medici Veronensis, de Amomo commentarius, cum Jo. Ponæ montis Baldi descriptione editus.

NICOLAI Monardis Hispalensis medici, de simplicibus medicamētis ex Occidentali India delatis, lib. 2. Hispanicè scripti, à Clusio Latinè redditi, notis illustrati. Antuerpiæ 1574. 8. & editio quarta Clusij exoticis cum fig. 17. addita.

Ejusdem libri tres de Bezoar lapide, de Scorzonera, de ferro & nive. Ibidem.

Ejusdem libellus de Rosa & Citrijs Latinè scriptus, cum Clusij exoticis editus.

NICOLAI Winckleri Medici Hallensis de chronica herbarum, florum, seminum, radicum, succorum, animalium, & pluribus tempore singula legenda. Augustæ 1571. 4.

OTTHONIS Brunfelsi historia Latina tribus tomis prodijt: primus anno 1530. alter 1531. & tertius posthumus, anno 1536. Argentinæ, cum figuris 238. at sedecim bis positæ sunt; summatim cum & sine figuris 288. describuntur.

Idem & Germanicè scripsit, in folio cum ijsdem figuris, & in 4. parvis figuris additis. Argentinæ 1539.

PALLADII Rutilij, de re rustica lib. 14. Lugduni 1541. 8.

PAULUS Renealmus Blæsensis, specimen historiæ plantarum cum figuris 43. typis æneis expressis, edidit. Lutetiæ 1611. 4.

PEDACIUS Dioscorides Anazarbæus, de materia medica, & quidem editio Marcelli Virgilij, Goupilij, Asulani, Joannis Ruellij, Jani Cornarij, Jo. Antonij Sarraceni.

PEDACI Dioscoridis libri sex Ruellio interprete, cum parvis iconibus 350. additis cuilibet capiti hujus secundæ editionis annotationibus compendiarijs ab H. B. P. medico: item triginta icones stirpium nondum delineatarum. Jac. Dalechampio. Lugduni 1552. 8.

PETRI Andreæ Matthioli commentaria Italica cum magnis figuris 1568. Venetijs: ejusdem Italica, cum parvi figuris, 1563.

Ejusdem editio Germanica Camerariana.

Ejusdem editio à [illegible]

Ejusdem epitome anno 1571. edita.

Ejusdem epitome à Camerario correcta.

Ejusdem Epistolæ cum Commentarijs Francofurti editæ, cum Apologia in Amatum Lusitanum.

PETRI Bellonij Observationum libri tres à C. Clusio latinitate donati, additis plantarum figuris 10. Antuerpiæ 1589. 8.

Ejusdem de neglecta stirpium cultura, eodem ex Gallico vertente ibidem: & simul cum libris exoticorum Clusij editi.

Ejusdem de arboribus coniferis, resiniferis & sempiterna fronde virentibus, cum earundem iconibus octo. Parisijs 1553. 4.

Ejusdem de medicato funere & medicamentis, ca-

tis, cadaveris servandi vim habentibus. Ibidem.

PETRI Crescentij Bononiensis de agriculturæ partibus, plantarum & animalium natura & utilitate lib. 12. ante annos ducentos scripti. Basileæ 148[illegible] cum paucis figuris.

PETRI Pavvij horti publici Academię Lugdunobatavæ præsidis, ichnographia, descriptio, usus, & stirpium quas habet nomina. Leidæ 1603. in 8.

PETRUS Pena, vide Adversaria.

PHILIPPUS Pigafetta regni Congiani historiam scripsit, quę cum Indicis historijs edita.

POMPEIUS Sprecchis, Antabsinthium Clavenæ, cum figura Absinthij umbelliferi. Venetijs 1611. 4.

PROSPER ALPINUS, sextus horti Patavini præfectus, de Balsamo dialogum, ejus figura addita, scripsit. Venetijs 1591. 4.

Ejusdem de plantis Ægypti liber, cum figuris 46. & cum Medicina Ægyptiorum. Venetijs 1592. 4.

Ejusdem de Rhapontico, cum ejusdem figura. Patavij 1612. 4.

Q. APOLLINARIS liber experimentorum Germanicè sæpius editus cum 141. figuris. Argentinæ 1589. 8.

REMBERTI Dodonei Stirpium historiæ Belgicè scripta, & à Clusio Gallicè reddita (vide Clusium [illegible] mis in octavo [illegible] Icones [illegible]

Ejus[illegible] Antverpiæ [illegible]

[illegible]

sim cum novis figuris edita, in 8. Eadem simul juncta in libros triginta divisa. Antverpiæ anno 1583. in folio, cum 1305. figuris. Hæc historia denuo recusa Belgicè, cum cujusdam annotationibus prolixis, additis adhuc 36. novis figuris anno 1608. Latinè similiter ab authore emaculata paucis mutatis, & figuris quæ in Belgica editione habentur, cum descriptione additis, anno 1616. prodijt.

SIMONIS Januensis Clavis sanationis obscuriora vocabula ordine Alphabetico exponens. Venetijs 1486. fol. cum Sylvatico recusa.

TARQUINII Ocyori Dortmundani, de viginti radicibus adversus pestem probatis, cum earundem plantarum figuris, Germanicè cum Q. Apollinaris libello.

THEOPHRASTI Græci de historia & de causis plantarum, editio Græca Veneta 1552. 8. Basileensis, 1541. 4. & Gazæ versio Lugduni 1552. 8. cum Joannis Jordani correctione.

THOBIÆ Roelsij Medici Medioburgensis epistolæ ad Clusium: cum historia Clusij editæ.

THOMAS Hariot Insulam Virgineam descripsit: Clusius Latinè reddidit, est prima pars Ind. Occidentalis.

VALERII Cordi in Dioscoridem annotationes.

Ejusdem lib. 4. de stirpium historia, cum figuris [illegible] ex Trago & aliquot novis à Gesnero additis.

Ejusdem Sylva observationum, quæ omnia [illegible] Gesnero curante, Argentinæ 1561. in fol. edita.

Ejusdem dispensatorium sæpius recusum.

NOMI-

NOMINA EORUM QUI PLANTAS VEL SEMINA COMMUNICARUNT.

A Clatius, Medicus Alſterodamenſis.
Angelus Buſti dictus Vidua, Medicus Venetus.
Arnoldus Gillenius, Ducis Megapolitani Medicus.
Baſilius Beſlerus, Pharmacop. Norinberg.
Bernhardus Paludanus, Medicus Enchuſanus.
Caſparus Bartolinus, Haffniæ Medicinæ Profeſſor.
Caſparus Hoffmannus, Altorfij Medicinæ Profeſſor.
Caſparus Weckerlinus, Medic. Argent.
David Vaſmarus, Lubecenſis medicus.
Daniel Loritius, Ducis Wirtenberg. Med.
Everhardus Vorſtius, Lugd. Batavorum Medicinæ Profeſſ.
Fabius Columna, I C. Lyncæus.
Ferrandes Imperatus, Pharmacop. Neapolitan.
Franciſcus Pona, Medicus Veronenſis.
Fridericus Meyer, Argentin. p.m.
Fridericus Monavius Med. D.
Georgius Fueren, Medicus Hafnienſis.
Georgius Rumbaum, Med. Uratislav.
Georgius Spörlinus Baſil. Med. Candid.
Gregorius de Regio Capuccinus.
Henricus Heyl, Medicus Dantiſcan.
Hermannus Higius, Medicus Arnhemi.
Hieronymus Viſcherus, Med. Norinberg.
Honorius Belli Vicentinus, Medic. Cretenſis.
Jacobus Albinus, Medicus Hamburg.
Jacobus Antonius Cortuſus, quintus Patavini horti præfectus.
Jacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
Jacobus Guilelmi Hooft Amſtelredam.
Jacobus Hagenbachius, Medicus Baſil.
Jacobus Zuingerus p.m. Medicus Baſil.
Joachimus Burſerus, Medicus Annæbergenſis.
Joan. ab Alen, pharmacop. Bremenſis.
Joan. Anatolius Privæus, Medicus Veſuntinus.
Joan. Backmeiſterus, Profeſſor Roſtochienſis.
Joan. Bauhinus, frater p m. Archiater Wirtenbergicus.
Joan. Fleiſſerus, Uratisl. Medicus.
Joan. Françus ſenior, Medicus Camicenſis.
Joan. Carolus Roſenberger, Poliater Wormat.
Joan. Henricus Cherlerus p.m. Med. Baſil.
Jo. Henricus Richinerus p.m. Med. Baſil.
Joan. Dortmannus, Pharmacop. Grüningenſis.
Joan. Neudorffer, Medicus Norinbergenſ.
Joan. Pona, Pharmacop. Veronenſis.
Joan. Prevotius, Med. Profeſſor & horti Patavini ſeptimus præfectus.
Joann. Rudolphus Saltzman, Poliater & Med. profeſſor Argentinæ.
Joan. Sigfridus Helmſtadi Medic. Profeſſor.
Joan. Terentius ex ſocier. Jeſu, qui ex India plantas miſit.
Joan. Michael Wolffhardus, Med. Roteburſ.
Laurent. Roſenau, Pharmacop. Lineburgenſis.
Laurentius Scholtzius ſenior p. m. Med. Uratislav.
Leonhard. Doldius p.m. Medicus Norinberg.
Lucas Juſtus, Baſil. Ducis Bipont. Medicus.
Ludovicus Fürer, Senator Northuſanus.
Ludovicus Jungermannus, Profeſſor Gieſſanus
Matthias de Lobel p.m. Icanographus.
Matthæus Liſter, Londinenſis Medicus.
Nicolaus Agerius, Pharmacopœus Profeſſ. Argent
Nicolaus Contarenus, Senator Venetus.
Olaus Worm, Doctor & Profeſſor Haffniæ.
Paſchalis le Coq, Pictavienſis, Med. & Profeſſ.
Philip. Steph. Sprenger p. m. Pharmacop. Heidelb.
Proſper Alpinus, Profeſ. & horti Patavini ſextus præfectus.
Samuel Sattler, Ducis Brunſuic. Medicus.
Thomas Platerus, Baſil. D. & Profeſſor.
Veſpaſianus Robinus, qui Lutetiæ hortum exoticis plantis inſtructiſſimum habet, & à quo plura expectamus.

EXPLI-

AD AVTHOREM
HERMANNUS van der Hagghen/ BELGA
Illuſt. Principis Auriaci & Reipubl. Arnemienſis.
in Geldria Med. ord.

PAVHINE Aonidum decus immortale ſororum,
Quas æterna tui laudes monumenta merentur
Ingenij, tum quanta tuis, quæ nuper in auras
Doctorum manibus paſſim vulgata feruntur,
Gratia debetur cœptis, non prenderit acri
Mente, aut facundo quis digno expreſſerit ore.
Non ſi Thebanus veniat redivivus ab Orco
Maximus, aut vates Italæ telluris alumnus,
Atq; his Mæonides ſocium ſe adjunxerit ipſe.
Tam dotes animi variæ, tam multa relucet
Omnibus in ſcriptis virtus præſtantia tanta,
Non modò ut æquales Medicorum ſcita ſequutis
Seu vivam licuit vocem exaudire docentis,
Seu ſcriptos oculis tantum evolviſſe labores
Dicere nil dubitent, ſe terq; quaterq; beatos:
Verùm etiam ſeri poſt ſecula longa nepotes,
Egregias memori ſolvent tibi pectore grates.
Quis genera herbarum ſeclis ignota priorum
Et fruticum plura & florum quis prodidit unus?
Quæ dum ſollicito nemoroſos lumine ſaltus,
Dum ſylvas, montesq; feros vallesq; reductas
Scrutaris, monſtrante DEO, & tua Vota juvante,
Eruis atq; oculis pulchrè ſpectanda dediſti:

Gallia

Gramen eriophorum, Dod.
Linum pratenſe, Geſ. col. Lon.
Gnaphalion Tragi, Lugd.
Pſeudolinum, Caſt. icon.
Gramen junceum lanigerum, Thal.
Gramen tomentoſum, & Linagroſtis, Tab.
Gramen tomentarium, Ger.

a. Nonnunquam contractis pediculis tanquam pappus conſpicitur.

III. Gramen tomentoſum alpinum & minus: 28. in Prod. ex Rhætia D. Burſerus attulit.

GRAMEN SPARTEUM.

Αἰνόσπαρτον, Theoph. Spartium Plinio.

I. Gramen ſparteum 1. paniculâ comosâ.
Spartum Plinij, Cluſ. Lob. Lugd.
Spartum herba, Dod.
Spartum Plinij 1. Tab. Ger.
Juncus Ibericus ſive Hiſpan. Dalech. in Plin.

II. Gramen ſpart. 2. panicula brevi folliculo inclusâ.
Spartum herba alterum, Cluſ. hiſt.
Spartum alterum Plinij, Lob. Lugd. Tab. Ger.
Sparti herbæ alia ſpecies, Dod.

III. Gramen ſparteum ſpicatum folijs mucronatis longioribus, vel ſpicâ ſecalinâ.
Spartum tertium, Cluſ. Lugd.
Spartum herba 3. maritimum, Cluſ. hiſt.
Spartum noſtras, Lob.
Spartum 5 & Plinianum 3. Tab.
Spartum Anglicanum, Ger.

IV. Gramen ſparteum ſpicatum folijs mucronatis brevioribus.
Gramen ſparteum 1. Tab.
Spartum Anglicum 2. Ger. tit.

V. Gramen ſparteum ſpicatum latifolium.
Spartum noſtras alterum, Lob. ico.
Spartum 6. vel Plinianum 4. Tab.
Spartum herba 4. Batavicum, Cluſ. hiſt.

VI. Gramen ſparteum juncifolium.
Spartum noſtras parvum, Lob. ico.
Spartum 7. vel Plinianum 5. Tab.

VII. Gramen ſparteum Baſileenſe capillaceo folio: 29. in Prod.

VIII. Gramen ſparteum minus, vel Holandicum: 30. in Prod.

IX. Gramen ſparteum Monſpeliacum capillaceo folio minimum: 31. in Prod.

X. Gramen ſparteum ſetas equinas referens: 32. in Prod.

Ex Java Inſula allatum: cujus videtur mentio facta in Cluſij curis poſterioribus, ſub herbâ, Sparto Hiſpanico, non abſimili.

XI. Gramen ſparteum pennatum.
Spartum Auſtriacum, Cluſ. pan.
Gramen 9. vel junceum, Dod.
Gramen pinnatum, Dalech. Lugd. 5.b
Variat juba colore: eſt flavo, & etiam candido.

XII. Gram. ſpart. variegatum: ſub 33. in Prod. Sparti nomine D. Jungermannus miſit.

GRAMEN JUNCEUM ET Spicatum.

I. Gram. foliolis junceis oblongis, radic. alba
Gramen junceum Dalech. Lugd.

II. Gramen foliolis junceis brevibus majus radice nigrâ: 34. in Prod.

III. Gram. foliolis junceis brevibus minus.
Exile gramen durius, Lob.
Gramen exile, Lugd.
Gramen minus duriuſculum, Tab. Ger.

IV. Gramen exile Nicæum: de quo paucis. Busbequius in ſuo Itinerario.

V. Gramen foliolis junceis radice jubatâ.
Gramen exile durius Nortvegicum aut Danicum, Lob. ad par. 2.

VI. Gramen paluſtre junceum racemoſo ſemine: 35. in Prod.

VII. Gramen junceum polyſtachion.
Gramen junceum 2. vel junceum aquaticum majus, Tab.
Gramen junceum aquatic Ger.

IIX. Gramen junceum folio articulato ſylvaticum.
Gramen junceum 1. vel ſylvaticum nemoroſum, Tab.
Gramen junceum ſylvaticum, Ger.

IX. Gramen junceum folio articulato aquaticum.
Gramen aquat. alterum, Lob. ico.
Arundo minima, Lugd.
Gramen junceum polycarpon, Thal.
Gramen aquaticum, Tab. Ger.

Habetur majus & minus Thalio monente: in majore, poſt fœniſecium, caulis novus palmaris excreſcit, cui non amplius capitula corymbacea inſident, ſed utriculi unciales paleacei in capillamenta fiſsi, modo virides, modo purpuraſcentes: rariſsimè cum corymbis utriculi reperiuntur.

X. Gramen junceum folijs & ſpicâ junci.

Gramen canarium alterum, Lob.

8.a Variat: nam Gallicum folijs eſt nonnihil villoſis: Germanicum vero; folijs eſt glabris & cauliculis minus erectis.

III. Gramen dactylon folio arundinaceo minus cum appendice.

Gramen vulgare Dalechampij, Lugd.

Fortè cum ſecundo idem.

IV. Gramen dactylon folio latiore.

Sanguinaria Nevenaræ, Trag.

Canaria Plinij, & Galli crus Apuleji, Ang.

Coronopus, Leoniceno.

Iſchæmon, Geſ. cat. Cluſ. hiſt. Tab.

Iſchæmon vulgare, Ad. Lob. Ger.

Iſchæmon Plinij, Cluſ. hiſt. quoad iconem.

Gramen Iſchæmon Plinij, Lugd.

Variat ſpicis, plerumq; quinis & ſenis: rarò quaternis: rariſſimè ternis.

V. Gram. dactylon anguſtifol. ſpicis villoſis.

Iſchæmon ſecundum, Tab.

Spicis tribus, 6. 7. & 10. variat.

VI. Gramen dactylon ſcoparium.

Gramen ſcoparium iſchæmi paniculis Gallicum, Lob. ad par. 2.

VII. Gramen dactylon aquaticum.

Gramen aquaticum geniculatum, Tab. Ger.

IIX. Gramen dactylon eſculentum.

Gramen mannæ, Matth. Caſt.

Gramen aculeatum, Sanguinaria, Capriola, Leon. Ruel. Ama.

Frumentem, German. Schwaden / Oryzæ ſpecies, Cord. in Dioſc.

Gramen album ſeu hirſutum, Geſ. hort.

Manna cœleſtis Germanis, Eidem.

Gramen Mannæ eſculentum, Ad. Lob. Ger.

Gramen Mannæ primum, Dod. Tab.

Gramen aculeatum 1. Plinij Thal.

Graminis genus quod in German. feritur, Cæſ.

Gramen Mannæ prius Matth. & prius Dod. Lugd.

GRAMEN PANICEUM.

I. Gramen paniceum ſpicâ divisâ.

Panicum ſylv. Matth. Ad. Caſt. Cam. Lugd. Tab. Ger.

Panicum Herbariorum ſylveſtre, Lob.

Gramen Mannæ alterum, Dod. Lugd.

Milium ſylveſt. & ſupinum, Cluſ. hiſt.

Panicaſtrellæ ſpecies, Cæſ.

an Milium ſylveſtre Iſchæmum, Ang.

Spica ſubinde ſingularis, non rarò multiplex, eaque modò herbacei, modò atroruben-8 tis coloris eſt.

II. Gram. panic. ſpicâ ariſtis longis armatâ.

Panici effigie gramen ariſtis circumvallatum, Lob. icon.

Gramen paniceum Ger. ſecundum, Tab.

III. Gramen paniceum ſpicâ ſimplici: Ἐλευσίνιον μέγιστον.

Lolium ſextum, Miliaria herba Plinij, Trag.

Panici effigie gramen ſimplici ſpicâ, Lob. ico.

Panicaſtrella, Cæſ.

Panicum ſylveſtre aliud, Dalech. Herba alba fortaſsè Plinij, Lugd.

Gramen paniceum primum, Tab.

Gramen cyperiodes ſpicatum, Ger. ico.

Variat: aliquando enim ſpicâ oblongâ: aliquando brevi & rotundâ.

IV. Gramen paniceum ſpicâ aſperâ.

Lolium 7. Phalaris ſylv. Dioſc. Trag.

Gramen geniculatum, Tab. Ger.

Variat: Monſpelij palmo minus: apud nos erectum & cubitale.

V. Gramen paniceum ſpicis nigris.

Panici effigie gramen 3. Lob.

Gramen paniceum, 3. Tab.

Gramen paniceum parvum, Ger.

GRAMEN MILIACEUM.

I. Gramen ſylvaticum paniculâ miliaceâ ſparsâ.

Gramen miliaceum, Lob. ico. Cam. Tab. Ger.

Gramen pratenſe 4. Dod.

II. Gram. mont. paniculâ miliaceâ ſparsâ: 50. in Prod.

III. Gramen arundinaceum paniculâ miliaceâ: 51. in Prod.

GRAMEN SORCHINUM.

I. Gramen Sorghi paniculâ erectum.

Gramen ſorghi effigie, Lob. ico.

Gramen ſorghinum, Tab. Ger.

Gramen pratenſe 5. Dod.

II. Gramen arundinaceum Sorghi paniculâ ſparsâ: 52. in Prod.

GRAMEN SPICA TRITICEA & Secalina.

I. Gramen latifolium ſpicâ triticeâ latiori compactâ: 53. in Prod.

Variat latiore & anguſtiore folio.

II. Gra

JUNCUS LÆVIS
ὁλόχοινος.

I. Juncus ſeu Scirpus Indicus.
Juncus Indicus poroſus, Cluſ. cur. poſt.
an ex hoc Junco parantur tapetia in Guinea: Linſc. part. 2. Ind. or. c. 4. & ex hoc Scirpóve viridi, ſportulas, ſtoreas, ſtragula & pileos in Guinea puellæ conficiunt: par. 6. Ind. or. c. 7. & apud Bantanos, pilæ luſoriæ: par. 5. Ind. or. fig. undecima.

● II. Juncus maximus, ſive Scirpus major quamvis veteres Scirpum à Junco diſtinxiſſe videantur.
Mariſcus Plinij.
Juncus paluſtris major, Trag. Tab.
Juncus grandis Holoſchœnos, Cord. in Dioſc. Geſ. cat. Dod.
Scirpus, Junci tertia ſpecies, Lac.
Juncus tertius holoſchœnus, Ang. Caſt.
Juncus & Scirpus, Lon.
Juncus aquaticus maximus, Ad. Lob. ico. Ger.
Juncus lævis aquaticus maximus, Thal.
Juncus rotundus 3. Cæſ.
Juncus lævis, Ger. ico.
Holoſchœnos Theophraſti, Lugd. deſc.

III. Juncus ſive Scirpus medius.
Juncus ſylvaticus, Tab.
Juncus aquaticus maximus, Ger. ico.

IV. Juncus lævis paniculâ ſparsâ major.
Juncus vulgaris alter, Trag.
Juncus oxyſchœnos, Ang.
Juncus lævis (ſeu lenis.) Cord. in Dioſc. Dod. Lugd. ſive Oxyſchœnos vulgaris:
Juncus lævis vulgat. Ad. Thal. paniculâ ſparsâ, Lob. ico.

V. Juncus lævis alter.
Junci lævis aliud genus, Lugd.
Ex hoc, medulla prorſus nivea ad lucernarum lumina extrahitur.

VI. Juncus lævis paniculâ ſparsâ minor.

VII. Juncus lævis paniculâ non ſparsâ.
Juncus, Matth. Lac. Caſt.
Juncus lævis, Lugd.
Juncus lævis glomerato flore, Lob. ico.
Juncus paluſtris minor, Tab.
an Juncus rotundus primus, Cæſ.

VIII. Juncus exiguus montanus mucrone carens: 2. in Prod.
an Juncus lychnanthemos tenuis, Thal.

IX. Juncellus inutilis: 3. in Prod.
Chamæſchœnos, Geſ.
Huc referendus eſt
Juncellus omnium minimus, Ad.

JUNCUS ACUMINE REFLEXO.

I. Juncus acumine reflexo major.
Juncus lævis, Geſ. cat. Tab.
Juncus melancranis, & Juncus oxyſchœnos fœmina, Lugd.
an Juncus lychnanth. tenuis major, Thal.

II. Juncus acumine reflexo alter: 4. in Prod.

III. Juncus acumine reflexo minus vel trifidus: 5. in Prod.

JUNCUS CAPITULIS
Equiſeri.

● I. Juncus capitulis equiſeti major.
Juncus aquaticus min. capitulis equiſeti, Lob.
Juncus clavatus, Dalech. Lugd.
Juncus alius fœcundus, Eid.
Variat ſcirpis latioribus & triplo anguſtioribus.

II. Juncellus capitulis equiſeti minor & fluitans: 6. in Prod.

JUNCUS CAPITULO LANUginoſo & bombycino.

I. Juncus capitulo lanuginoſo: ſive Schœnolaguros: 7. in Prod.

II. Juncus alpinus bombycinus: 8. in Prod.

JUNCUS FLORIDUS.

I. Juncus floridus major.
Calamagroſtis 2. Trag. prima, Lugd. cui etiam Calamagroſtis leucanthemos.
Sparganium, Dod. gal.
Juncus floridus, Matth. Caſt. Lugd.
Gladiolus paluſtris, Cord. hiſt. & Ger.
Gladiolus aquaticus, Geſ. cat. Dod.
Carex alterum, Lon.
Juncus cyperoides floridus paludoſus, Lob. Ad. &
Juncus cyperoides paludoſus, Eyſt.
Juncus cyperinus floridus, Tab.
Butomos Theoph. Cæſ.
Quibuſdam Butomos Theoph. 1. hiſt. 8. & 4. hiſt. 9. 11. 12. aliis Gladiolus Ejuſdem 1. hiſt. 8. & 16. Item 4. hiſt. 9. 10. 11. nonnullis Sparganium Dioſcorid. l. 4. c. 21. Flos colore eſt in purpura diluto: at Tragus candido notat.

II. Juncus floridus minor: 9. in Prod.

NAR-

NARDUS.

NArdus Dioſc. l. 1. forte à Naardo urbe Syriaca, Euphrati contermina: aliis Ναρδόσταχυς, *quam inter aromata Dioſcorides: inter odorata ad unguenta, Theoph. hiſt. 7. recenſuit.*

Genera Dioſcorides plura fecit, & cap. 6. differentias multas, loco natali ſolùm differentes, propoſuit, omnibus in uno monte naſcentibus: ut Syriacam, Occidentem verſus Syriam reſpiciente: Indicam, Orientem verſus ad Judæam vergente: hæc duplex, una in monte, altera ad radicem montis, non procul à præterfluente Gange, quæ Gangitica, quæq; omnes ſimul adferuntur: addit & Sampharitican: de reliquis ſpeciebus infrà l. 4. agemus. Plinius de Nardo & ejus differentiis l. & cap. 12. verba fecit.

I. Nardus Indica, quæ ſpica, Spica nardi, & Spica Indica Officinis.
Nardus, Ruel. Cord. in Dioſc. Geſ. cat Lac. Tur. Lob.
Nardus Indica, Matth. Cord. hiſt. Lon. Caſt. Lugd. Tab. Ger.
Spica Nardi, Ang. (cui Nardus Gangitis Dioſ.) Mundel. Amat. (& Indica ſpica.) Ad. Lob. ico. Acoſt. Cæſ. (qui ex Algarum genere eſſe ſtatuit,) Lugd.
Spicæ nardus, quam frumenti more ad duarum vel ternarum ſpithamarum altitudinem excreſcere ſcribunt: in 4. part. hiſt. Ind. Orient. cap. 39.

Hæc à Syriaca & Gangetica, tantùm natalibus differre videtur.

II. Nardus ſpuria Narbonenſis.
Nardus Gangitis ſpuria Narbonæ, quæ Gangitidi Dioſcoridis prorſus quadrare videtur, Ad. Lob. ico.
Nardus ſpuria Narbonenſis, Lugd.
Nardus Narbonenſis, Ger. adulterina, Tab.

CYPERUS ET EIUS Species.

Κύπειρος aut Κύπερις, *à radicis effigie, quæ pyxidulam aut vaſculum puſillum imitatur, nomen accepiſſe videtur.*

Genera duo Dioſcorides l. 1. recenſuit: alterum radice rotundâ, quod Officinarum Cyperus eſt: alterum Gingiberis effigie, quod in Officinis Curcuma dicitur. Theoph. 4. hiſt. 11. Cyperum (Gladiolum Gaza vertit) radice inæquali eſſe ſcribit, partim craſſa carnoſa, partim gracili & ſurculoſa. Plin. l. 21. c. 18. Cypero radicem olivæ nigræ ſimilem tribuit, & cùm oblonga ſit, Cyperidem vocari.

Cyperus alius amarus, alius dulcis eſt: amarus, vel odoratus, vel indorus: uterque vel rotundus, vel longus: dulcis verò vel anguſtifolius, vel latifolius eſt.

CYPERUS ROTUNDUS odoratus.

Κύπειρος στρογγύλος.

I. Cyperus rotundus Orient. major.
Cyperus rotund. Hoduëg Ægyptijs, Alpino.
Cyperus Dioſc. major rotundus, Ad.
Cyperus rot. Orient. maj. vel Babylonic. Rauvv.
Cyperus major Syriacus, Cam. in Matth.
Cypero rotundo ſimilis, Cæſ.

II. Cyperus rotundus Orientalis minor.
Cyperus rotundus minor, Ad.
Cyperus minor Creticus, Cam. ad Matth.

Orientalis cortice eſt fuſco; Creticus verò nigro.

III. Cyperus rotundus vulgaris.
Cyperus, Trag. Lob. ob; cui & Juncus quadrat. Celſi.
Juncus anguloſus & triangularis, Plinio.
Cyperi prima ſpecies, Ama.
Cyperus rotundus, Cord. in Dioſc. Geſ. hort. Dod. Lob. ico. Lon. Tab. Ger.
Cyperus alter radice olivari, Cæſ.

IV. Cyperus rotund. minimus Hiſpanicus.
Cyperus rotundus pumilus, Cluſ. cur. poſt.

CYPERUS ROTUNDUS inodorus.

I. Cyperus rotundus inodorus ex Florida.
Radix S. Helenæ, Monar. Cluſ. exot.
Pater noſter S. Helenæ, Caſt.
Pater noſt. vel radix S. Helenæ Monardi, Lug.
Galangæ ſimilis radix ex Florida, Frag.

●II. Cyperus rotundus inodorus Anglicus.
Cyperus rotundus inod. littoreus, Lob. Lugd.
Pſeudocyperus, cujus herbam Noccum in Hetruria vocant, Cæſ.

●III. Cyperus rotundus inod. Germanicus.
Cyperus aquaticus ſeptentrionalis, Lob.
Cyperus aquaticus, Lugd.
Cyperus rotundus, nigras inodoras radices habens, Cam.

CYPERUS LONGUS odoratus.

•I. Cyperus odoratus. radice longâ: ſive Cyperus Officin.
Cyperus radice gracili & ſurculoſa, Theoph.
Cyperida, Plinio.
Cyperus, Matth. (qui & longum & rotundum vulgarem una fig. exprimit, ut & Lugd) Ang. Fuch. Tur. Lac. Geſ. cat. (qui & Juncus angulosus) Caſt.
Cyperus Romanus, ſive longus, Cord. in Dioſc.
Cyperus longus habitior, Ad.
Cyperus longus odoratior, Lob. Lugd.
Cyperus longus, Cord. Geſ. hor. Dod. Cam. Tab. Ger.
Cyperi ſecunda ſpecies, Ama.
Cyperus primus & major, Cæſ.
Galanga ſyl. longa, Germanis.

II. Cyperus longus odorus Peruanus.
Radix contrayerva, id eſt, venenis adverſans, Monardi.
Radix contra venena, Lugd.

CYPERUS LONGUS INodorus.

I. Cyperus longus inodorus Peruanus.
Drakena radix, Cluſ. ex. Lugd.
Bezoardica radix, Tab.

II. Cyperus longus inodorus Orientalis.
Radix Drakenæ affinis, Cluſ. ex.

III. Radix contra venenatas ſagittas.
Tarvpara radix in Guiena cujus ſucco vulnerati ſanantur: par. 8. Ind. Occid.

IV. Cyperus longus inodorus Germanicus.
Cyperus longus inodorus ſyl. Lob. ico.

V. Cyperus longus inodorus ſylvaticus, vel montanus: hic in Prodromo deſcribitur.

CYPERUS ESCULENTUS.

•I. Cyperus rot. eſculentus anguſtifolius.
χοινοναῖον, Geſ. hor.
Traſi, Matth. Caſt. Cæſ. Lugd. Frag.
Herba radice magnitudine avellanæ, Cord. ob.
Juncus avellana, Ama.
Traſi Veronenſium, Ad. Lob.
Dulcichinum, Geſ. hor. Guil. Dod.
Holoconitis Hippocratis, Fabric.
Cyperus dulcis, Theoph. Cam. Tab.
Cyperus eſculentus, Ger.
Malinathalla [quaſi valdè regerminans] Theophraſti, Ægyptiorum, & Anthalium Plinij, Dalech. in Plin. Cæſ. Colum.
Margaritæ Ægyptiæ, Autori libri Ariſtotelis, de plantis, Dalech. in Plin.
Traſi folio cyperi, Cluſ. in Garz.
Habaziz, Portæ.
Habel aſsis Tripolitanis, ſive Granum alzelen Arabum, Rauvvolf.

Plantam hanc nec caulem; nec florem, nec ſemen producere, ſed ſola radicum propagatione conſervari, Geſnerus libr. de hor. & Pona in ſuo Baldo, affirmant. Contrà, Matth. Dodonæus Lob. Columna, cum flore pingunt: & Cæſalpinus, caules, folia, & ſemen Cyperi, & Fragoſus flores ſpicatos aliquantum flavos, tribuit.

•II. Cyperus rotundus eſculentus latifolius.
Caceras, Garziæ: addit Cluſ. in notis, an Μαλαναθέλλα Theophraſti.
Caceras in Goa, Frag.

SPAR-

SPARGANIUM.

Σπαργάνιον ἀπὸ τῶν σπαργάνων, *fasciolis, quòd foliis ejus latis & vitilium modo lentis, pro fasciis nutrices utantur: cujus Dioscorides l. 4. meminit:* Βότομ. & *Theoph. 4. hist. 8. cui mas & fœmina, & hæc sterilis.*

I. Sparganium ramosum.
Sparganium, Trag. Matth. Ang. Tur. Cord. in Dioſc. Geſ. cat. Lac. Ad. Cæſ. Caſt. Cam. Tab. [cui & Gladiolus paluſtris.] Ger. Eyſt.
Butomos Theoph. Ang.
Butomon, Ruel. Dod. gal. Geſ. cat.
Platanaria, Dod. Thal.
Sparganium & Butomos Theoph. Lob.
Carex, Lon.
Phleos fœmina, Lugd.
Calamagroſtis ſecunda, Eidem.

II. Sparganium non ramosum.
Sparganium alterum, Lob. Cæſ. Lug. Tab.
Platanaria altera, Dod.
Sparganium latifolium, Ger.

II. Sparganium minimum, in Prodromo deſcriptum, à Dom. Turero miſſum.

POLYGONUM BACCIFERUM.
sive Uva maritima.

I. Polygonum bacciferum ſcandens.
Caucon & Ephedra, Plinio.
Ephedra ſive Anabaſis, Bellonio & Dod.
Ephedra Plinij fortè, Rauvvolf.

II. Polygonum bacciferum maritimum majus, ſive Uva maritima major.
Poligonum quartum Plinij majus, Cluſ. hiſt.
Tragos, ſive Uva marina major, Lob.
Uva marina, Dod. quoad icon. & Ger.
Polygonum marinum 1. ſive coceiferum 1. Tab.

III. Polygonum bacciferum maritimũ minº.
Tragos, Ruel. Tragium, Geſ. hor.
Equiſetum quartum, Matth. Lugd.
Croton Nicandri, Ang.
an Androſace, Bellonij.
Equiſeti facie racemoſa planta, Ad.
Uva marina Monſpel. Lob. Tab.
Polygonum quartum Plinij minus, Androſace fortè Bellonij, Cluſ. hiſt.
Polygonum marinum ſecundum, Tab.
Tragus, ſive Scorpius maritimus Dalech. Lugd.
Tragum, Uva marina, Dod. deſc. Cam.
Uva marina quarta, vel minor, Ger.
an Oſteocollon, Hieroclis & Abſyrtij, Lugd.

EQUISETUM.

Ἵππουρις *Dioſcoridi l. 4. c. 46. ſive Cauda equina, quòd folia ſetis equinis reſpondeant. Hinc Plinio l. 26. c. 13. Equiſetum, Hippuris à Græcis dicta, eſt pilus terræ, equinæ ſetæ ſimilis; cui l. 18. c. 28. Equiſetis, & Equiſelis dicitur,*

Genera duo Dioſcoridi, alterum vimines arborum caudices ſcandens; alterum caule cubito majore, & comis brevioribus, &c. Plinius & tertium agnovit, quod pinu foliis aſſimilavit.

I. Equiſetum paluſtre linariæ ſcopariæ folio. 1. in Prod.

II. Equiſetum paluſtre longioribus ſetis.
Hippuris major, Brunf. Dod.
Equiſetum 1. Matth. Lac. Ang. Caſt. Lugd. qui etiam ſub Equiſeti primi Aſparago Dodon. pinxit.
Caucon Plinij, Ang.
Equiſetum majus, Dod. gal. Lob. ob. Ger.
Hippuris, Ama. Ad. Lob. ico.
Equiſetum 2. & Hippuris 1. Dioſc. Tab.

III. Equiſetum paluſtre brevioribus ſetis.
Equiſetum paluſtre, Lob. ico.

IV. Equiſetum paluſtre brevioribus foliis polyſpermon. πολύγονον βότυν. Sanguinariam fœminam quidam vertunt.
Polygonum fœmina, Dioſcoridi.
Polygoni tertium genus, quod Oreon, Plin.
Polygonum fœmina, Matth. Eric. Cord. Braſav. qui Equiſeti ſpeciem eſſe negat. Geſ.

cat. & hort. Dod. Ama. Ang. Lac. Cast. Lugd. Tab.
Sanguinalis fœmina, Cord. in Diosc.
Limnopeuce, Cord. hist.
Polygonum fœmina semine vidua, Ad. Lob. ico.
Polygonon fœmineum, Thal.
Equisetum tertium, Cæs.
Cauda equina fœmina, Ger.

Hoc communiter sine semine reperitur, aliquando ad singulas articulorum commissuras dena & plura semina [hinc polyspermon] adnascuntur.

V. Equisetum pal. minus, polystachion: 2. in Prod.

VI. Equisetum palustre tenuissimis & longissimis setis: 3. in Prod.

VII. Equisetum sylvaticũ tenuissimis setis.
Hippuris minor altera, Trag.
Equisetum sylvaticum, Tab. Ger.

VIII. Equisetum pratense longissimis setis.
Equisetum alterum, Matth. Lac. Cæs. Lugd.
Equisetum alterum, Diosc.
Equiselis, Plin.
Hippuris altera, Trag. Ama.
Hippuris & Equisetum, Ges. cat.
Equisetum, Fuch. ico. Cord. in Diosc.
Equisetum longius, Dod. gal. [figurâ transpositâ.] Fuch.
Hippuris major, Thal. prima, Lon.
Hippuris fontalis, Ad. & Equiset. 2. Diosc. Lob.
Hippuris minor fontalis, Ad.
Hippuris minor, Lob. ico. figurâ 2.
Equisetum palustre majus, Tab. palustre, Ger.

IX. Equisetum arvense longioribus setis.
Hippuris minor, Trag. Dod. Thal.
Hippuris altera, Ges. cat. Cornar.
Equisetum, Er. Cordo, minus, Fuch. figurâ transpositâ: minus vel 3. & 4. Lon.
Polygonon fœmina, Fuch. ico.
Equisetum alterum, Ang. Bras. Cord. in Dios. Lob. ico.
Hippuris arvensis major, & Corsanda Tab.
Equisetum segetale, Ger.

X. Equisetum foliis nudum non ramosum sive junceum, ἵππουρις ἄφυλλος.
Hippuris major, Trag. major altera, Lon.
Sanguinali fœminæ similis, Cordo in Diosc.
Polygonum fœmineum ἀφυλλόκαυλον, Thal.
Equisetum Junceum, Tragi. Lugd.
Hippuris prima Cornar.
Hippuris sine foliis & nuda, Tab.
Equisetum nudum, Ger.

XI. Equisetum foliis nudum ramosum.
Equisetum 3. Matth. Lugd.
Hippuris minor, Lob. ico. & Dodon. sed utriq; quoad primam figuram.

XII. Equisetum nudum minus variegatum Basileense.

an Hippuris lacustris, foliis mansu arenosis, Ges. coll. quod in Prod. 4. est.

XIII. Equisetum fœtidum sub aqua repens, 5. in Prod.

Equisetum pini foliis simile apud Plinium: & Hippuris minima à Diosc. non descripta, Dal. in Plin.
Equiseti quintum genus minimum, Lugd.

SECTIO TERTIA.

DE ARUNDINE, PAPYRO, ET Typha.

ARUNDO.

ARUNDO (*quæ Græcis* κάλαμος, παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, *ut vult Etymologus*) *in odoratam & inodoram dividitur. Odoratam sive Aromaticam, Diosc. l. 1. c. 17. at inodoram c. 115. proposuit, & genera quinque agnovit.*

Est enim νασος, θῆλυ, συριγγίας, δόναξ ϗ φραγμίτης: *solida, fœmina, fistulis dicata crassa & sepiaria. Verum Theoph. 4. hist. 12. duo summa genera,* τὸν αὐλητικὸν, καὶ τὸν ἕτερον *tibialem & reliquam constituit, & inde in plures species subdividit. At Plinius l. 16. c. 36. multo plures differentias agnovit: quare l. 24. c. 11. viginti novem genera se demonstrasse monet, ubi & odoratæ mentio fit.*

ARUN

ARUNDO ODORATA.

I. Calamus Aromaticus Indicus.
Κάλαμος, & Κάλαμος μυρεψικὸς, Hipp. & Gal.
Κάλαμος εὐῶδες, Theoph.
Κάλαμος ἀρωματικὸς, Dioſc. Orib. Ægin. Aëtio.
Κάλαμος ἐρύθρειος, Dionyſio de ſitu Orbis.
Calamus Arabicus; Plutarchus Alexandrinus, Celſ.
Calamus odoratus, Plin. Hermol. Ruel.
Calamus aromatites, Manardo.
Calamus aromaticus, Cord. in Dioſcor. Fuch. comp. Guil. pap. Garz. Lob. ob. Cluſ. ad Garz. Acoſt. Cæſ. & in 4. parte Ind. Orient. fig. 20. & Diringo Malays, & Deringo, par. 3. Indic. Orient. 39.
Diringuo, 4. parte Ind. Orient. fig. 20.

II. Calamus aromaticus Syriacus.
Calamus aromaticus à Syriaco diverſus Guil. pap.
Calamus odoratus Libani, Lob. ico. Cam. ad Matth.

Solius Calami figuram proponunt, qualem à Doct. Paludano, anno 1579. ex Ægypto allatum, Patavij accepimus, qui 1. in Prod.

III. Calamum odoratum Matthiolus pingit, & ex eo Lacuna, Lonicerus, Acoſta, Durantes, Lugd. hiſt. Tabernæm. & Gerard. Calamum aromaticum nominantes, quem fictitium ſuſpicamur.

ARUNDO INODORA.

I. Arundo vulgaris ſive φραγμίτης Dioſc.
Κάλαμος Χαραικὰ, Theoph.
Harundinis quintum genus, Trag.
Harundo phragmitis, Ruel. Corn. Dod.
Arundo aut Calamus, Tur. Geſ. Lon.
Harundo vallaris, Ama.
Harundo vallatoria, Dod. gal. Lob. Lugd. Thal. Ger.
Arundo paluſtris, Matth. Lugd. Tab.
Calamus vulgaris, Cord. in Dioſc.
Canna ſecunda, quæ fœmina Dioſc. Ang.
Calamus ſive harundo alia gracilis, Cæſ.

II. Arundo ſativa, quæ ὀόναξ Dioſcor. & Theoph.
Arundo, Matth. Lac. Caſt. Amnica, Ruel.
Arundo domeſtica, Matth. Lugd. Tab.
Arundo cypria, Dod. gal. Ama. Ger.
Canna quarta, quæ Donax, Ang.
Arundo magna, Geſ. hor. Italica major, Cam.
Arundo donax ſive cypria, Dod.
Arundo donax ſativa, Lob.
Calamus, ſive harundo craſſa, Cæſ.

III. Arundo Anglica foliis in ſummitate diſſectis: 2. in Prod.

IV. Arundo ſcriptoria atrorubens.
Κάλαμος συριγγίας, Dioſc. Σύριγξ, Theoph.
Syringias fiſtularis arundo 3. Dod. gal.
Canna tertia, Calamus ſcriptoria, Ang.
Harundo fiſtularis, Ama.
Fiſtula vel Syringa, & Arundo ſcriptoria, Ad. Lob. ico.
Canna fiſtularis, Tab. Ger.

Sic in China ex Arundinibus pennæ ſcriptoriæ fiunt [an ex hac?] in quas penicilla more pictorum noſtratium indunt: in hiſt. Ind. Orient. par. 2. c. 26.

V. Arundo farcta maxima atrorubens, quâ Principes pro ſcipionibus utuntur.
Κάλαμος νάγος, Dioſcoridi.
Κάλαμος τοξικὸς, Theophraſto.
Canna Indica, aliquibus Papyrus, Matth. Ital.
Cannæ prima ſpecies Dioſc. Ang.
Arundo Indica & ſeptima, Dod. gal.
Arundo Indica, cùm teres ſit, Papyrus antiquorum non rectè ſtatuitur, Guiland. pap.
Juncus, papyri Ægyptiæ genus, Ama.
Naſtos vel farcta, Ad. Lob. ico. tertia, Tab.
Naſtos Cluſij, Ger.

VI. Arundo farcta geniculata ſive ſagittalis.
Naſtos & Arundo prima, Dod. gal.
Naſtos ſive farcta altera toxica, Lob. ico.
Arundo farcta ſeu Naſtos 1. Tab.
Calamus ſagittalis, Ger.

In Bali Inſula, geſtant Cannas ſagittivomas, ex quibus teretes exilesque ſagittulas ex Arundine fabrefactas [an ex prædicta Arundine?] in apice verò intoxicatas, efflant: in hiſt. Ind. Orient. part. 3. c. 39.

VII. Arundo farcta flava.
Ζευγίτης καὶ ἐννύχιος, Theophraſto.
Arundo fœmina & ſecunda, Dod. gal.
Naſtos, ſeu farcta, ſive toxica gracilis & plicatilis, Lob. ico.
Naſtos ſecunda, Tab.
Arundo farcta, Ger.

VIII. Arundo repens vel Chamæcalamus.
Arundo humilis, Geſ. hor.
Arundo tertia in maritimis, Cæſ.
Arundo epigejos, Lugd.

ARUNDO INDICA.

I. Arundo arbor: in qua humor lacteus gignitur, qui Tabaxir, Avic. & Arabibus dicitur. Mambu Indorum, in cujus arundinibus Tabaxir ſive Saccar. Mambu, Garziæ.
Mambu ſive arbor Tabaxir, Lugd. Frag.
Spodium aut Tabaxir Perſianorum, Acoſt.
Spodium, Caſt. Frag.

Hi duo ſecuti errorem Gerardi Cremonenſis, qui in Rhaſi Tabaxir Arabum per Spodium reddit: cùm Σποδὸς ſive Spodium, ſit Tutia Arabum, cujus in externis remedijs ſolùm uſus eſt. Tabaxir verò in Arabum compoſitionibus, intra corpus ſumatur.

Eſt autem Tabaxir (ut habetur in 4. part. Ind. Orient. c. 14.) medulla arundinis Mambu ſive Bambus, & vocatur Saccar Mambu, id eſt, Sacharum de Mambu, quod propter inſignem vim medicamentoſam magni fit, & ab Arabibus, Perſis, & Aethiopibus, qui illud Tabaxir vocant, avidè coëmitur.
Harundo Indica, Cluſ. exot.
Bambus ſive Iunc. Indic. 4. p. Ind. or. c. 14. fig. 12.
Bambu, Mambu, ex qua Tabaxir, part. 4. Ind. Orient. cap. 3.
Canna Tabaxir & Arundo, quam Indi Bambus vocant, Idem.

Sunt arundines aſpectu gratiſsimæ, prealtæ, nigræ, rotundæ, craſſæ, ita ut utraq; manu vix junctim includas, imò femoris craſsitie. Creſcunt ſponte in Norſingæ Regno ad littus, & univerſo littore Malabar, præcipuè juxta Choromandel. Indi ex ijs domos ſuas ædificant, ut in Terenate, quas findunt, & ſingulari induſtria intorquent: part. 5. Ind. Orient. Sic in Pegu etiam, & ſtramine teguntur: par. 7. Ind. Or. c. 35. & 37. & in civitate Bantam, cuncta ædium ſublicia ex his arundinibus aſſulatim diſſectis conſtant: 3. part. Ind. Orient. cap. 22. Imò ad lecticas Pallankyns dictas vulgò, utuntur, in quibus mulieres per publicum deferunt. Sic & naviculas, duobus viris capiendis aptas conficiunt: par. 2. Ind. Orient. 17. & par. 4. c. 14. Hac adverſarij, quem vitâ omnino exuere nolunt, dorſum contundunt: par. 2. Ind. Orient. cap. 32.

Arundines in Indiæ Occident. ſylvis (an eædem cum priore?) non raro naſcuntur, craſsitudine cruris humani, quæ adeò teneræ, ut ſingulæ ſtantes uno ictu gladij ſecentur: aridæ verò tanta duritie, ut fiſsis illis, & in modum Chirurgicorum ſcalpiorum efformatis, ſagittas ſuas ita arment Barbari in Braſilia, ut uno ictu feras humi fundant, &c. in Ind. Occident. hiſt. part. 3. c. 12.

Cannæ ſeu arundines editiſsimę naſcuntur, quarum quodlibet interſeptum menſuræ Hiſpanicæ capax eſt: hæ ſtructuris ædium etiam adhibentur: in hiſt. Ind. Occident. l. 4. c. 30.

Cannarum Hieroſolymitanarum nomen quoq; occurrit in hiſt. Ind. Orient. part. 4. c. 6.

II. Arundo Saccharifera.
Arundo octava, vel ſaccharata, Dod. gal.
Harundo ex quo Saccharum.
Melicalamus, Cord. hiſt.
Mel arundinis quibusdam Saccharum, Lon.
Arundo Saccharata, Dalech. in Dioſc.
Sacchari canna, Geſ. hor.
Arundo ſaccharina Indica, Ad. Lob. ico. Lugd.
Canna mellea, Cæſ.
Arundo & calamus ſaccharinus, Tab.
Calamus Indicus, par. 6. Ind. Or. c. 19.
Calamus Indicus Saccharites, & Canna Saccharina, in hiſt. Ind. Orient. par. 4. 5. & 6. c. 38. & hiſt. Occid. Ind. part. 3. 4. 8. & 9.

De Sacchari differentijs, & conficiendi modo, in noſtris in Matthiolum notis, & lib. de compoſitione Medicam. egimus: Vide & Munſteri coſmograph. l. 2. c. 91.

III. Arundo Indica verſicolor.
Canna de Bengala Luſitanis: in Regno Bengala creſcunt Arundines verſicolores, medulla plenæ, craſsitie arundinibus Hiſpanicis ſimiles, paulò tamen tenuiores: virides adhuc, lentæ inflectuntur, ad ſtanni modum, aut inſtar Salicis, foris pūctis verſicoloribus notatæ ſunt, haud ſecus ac ſi arte ita pictæ forent. Vtuntur ijs in Luſitania mulieres vetulæ pro ſcipionibus, quibus greſſus titubantes ſuſtinent, quarum varia genera apud Doct. Paludanum videre eſt: in hiſt. Ind. Orient. p. 2. c. 18.

IV. Arundo Indica verſicolor flexilis.
Rota vocāt in Bengala, aliud genus ejusdem arundinis, quod gracilius & ſuccinctius eſt, viminis ad modum flexile, ex quo Calathi & alia multa pulcherrima conficiuntur: ex hiſt. Ind. Orient. part. 2. cap. 18.

V. Arundo Indica punicea mollis.
Arundo vel Scirpi potiùs genus punicei coloris & mollis, quam parumper contortam, arcui

pro

pro nervo adaptant: naſcitur in Regno Congiano, & in regno Bengala ad Gangen fluvium, hiſt. Ind. Orient. part. 1. c. 5.

VI. Arundo Indica volubilis.

Arundo Indica in Inſula Sumatra, variè ſe circa arbores vinciens, centum, ducentarum, imò trecentarum, & plurium Orgyarum longitudine, ita ut vix ejus origo finisve deprehendi poſsit, circulis vaſariis conficiendis, valdè accommoda: ad Cluſij curas poſteriores.

VII. Arundo Indica fluitans.

Trombas ſive arundineta fluctuantia in Bali Inſula: in hiſt. Orient. Ind. part. 3. c. 2. & 40. & part. 4. fig. 10. pingitur.

Arundines longæ ſeu Algæ in ſalo fluctuantes, par. 5. Ind. Orient.

VIII. Tubuli arundinacei ad Aſthma.

Refert Manardis, & ex eo Lugd. hiſt. ex Hiſpaniola adferri tubulos cannarum, qui extrinſecus & intrinſecus, gummi illiti ſunt, quod Tabaci ſuccum eſſe putant. Addit Cluſ. incolas Virgineæ frequenter uti tubulis quibusdam ex argilla factis, ad Tabaci fumum hauriendum: quales apud Anglos in frequenti uſu.

IX. Arundo Indica latifolia.

Canna Indica, Geſ. hor. Cluſ. hiſp. [cui & flos cancri nonnullis,] Cam. [cui & Xiphium Indicum,] Cæſ. rubra, Eyſt.

Arundo Indica florida, Ad. Lob. & Canacorus quorundam, quod inter Cannam & Aconem ambiguæ naturæ ſit, quare & Calamacorus.

Papyrus, Caſt.

Gladiolus Indicus, Cam. ad Matth.

Arundo ſeu Canna Indica, Lugd. cum duplici figura.

Arundo Indica latifolia ſive florida, & Harundo liliflora Tab.

Harundo florida, Ger.

X. Arundo Indica latifolia, flore luteo punctato: quæ 3. in Prod.

Canna Indica lutea rubris maculis punctata, vel flore croceo guttato, Eyſt.

PAPYRUS ET QUÆ pro Papyro uſurpantur.

CUM Papyrus in Aegypto res ſit cognata Arundini, ſecundùm Plin. l. 24. c. 11. imò & Calami chartis ſerviant, eodem, lib. 16. c. 36. autore: idcircò papyrum, & ea quæ in novo Orbe Papyri vicem præbent, ſubijciamus.

I. Papyrus Nilotica ſive Ægyptiaca.

πάπυρος, Dioſc. & Theophraſto.

Papyrus, Plinio & Alpino.

Papyrus Ægyptia ſive Biblus Ægyptia Euſtathio, Guil. pap.

II. Papyrus Syriaca vel Siciliana.

Sari, Theophraſto.

Biblios ſecunda, Euſtachio.

Papyri altera ſpecies, quæ Paperus in Sicilia, Guiland.

Papyrus, Cæſ. Nilotica, Ad. Tab. Ger.

Papyrus Ægyptia, Penæ, Lugd.

Cùm in novo Orbe diverſarum arborum foliis & corticibus pro papyro utantur, ſequentia nominare tantum lubet, ſiquidem ad arbores pertineant.

I. Palmeta humilia, Scalig. Lugd.

II. Guaiabara in Inſula Hiſpaniola, ex Oviedo, Lugd.

III. Copey, ibidem apud eundem.

IV. Tal, in provincia Mangi, Lugd.

V. Lantor, palmæ Indicæ genus, cujus folia viri longitudinem æquant: hiſt. Ind. Orient. part. 4. c. 3. & 6. & pingitur fig. 15.

VI. Ficus Indicæ foliis & Turcæ utuntur, hiſt. Ind. Orient. part. 6. c. 38.

VII. Palmæ, nuces Indicas Cocos gignentis, arboris ſubſtantiam plicabilem uſurpant. hiſt. Ind. Orient. par. 4. c. 12.

VIII. Arboris foliis ſex brachiorum longis, cujus folio extenſo, tres, quatuorúe viri, in itinere operiuntur, ut pluvias non metuant: ex Nicolai Coſtini itinerario, Lugd. hiſtor. refert.

IX. Papyrus ex lava, eſt liber arboris tenuiſsimæ membranæ inſtar, ut ex Cluſij notis, Lugd. hiſt. proponit.

Papyrifera arbor libro tenuiſsimæ membranæ inſtar candido, Cluſ. exot. l. 1. c. 4.

an Pannus è libro arboris quo in Inſula Tidoræ fœminæ pudenda tegunt, Pigafettæ.

X. Arboris liber ſubpunicei coloris, Cluſ. l. cit. qui & Filorum tenuiſsim. ex arboris

cortice confectorum ibidem meminit.

XI. Melt ſive Magnei, ex hujus foliis, Mexicani papyrum & pergamenum conficiunt: Duretus de admirabilibus plantis.

TYPHA EIUSQUE SPECIES.

ΤΥΦΗΣ *Dioſc. l. 3. c. 133. meminit, cui florum effigies turbinata, quaſi typhonis ſeſe* [illegible] *turbinem, aut gigantis ſtaturam minacem ſignaret, nomen dediſſe videtur: vel potius* τίφη *à* τίφω *quod locum paluſtrem notat.*

Duplex eſt, paluſtris & cerealis. Theophraſt. utriusque meminit: alterius 4. hiſt. 11. in lacu Orchomenio naſcentis: alterius, inter frumentacea, 2. hiſt. 4. & 4. cauſſas plant. 6. At Dioſcorides ae prima, de qua Plinius l. 16. c. 36. inter aquaticos Calamos egit.

I. Typha paluſtris major.
Τύφη, Dioſcorid. & Theophraſto.
Typha aquatica, Trag. Lugd.
Typha, Matth. Fuch. Ama. Lac. Tur. Cord. in Dioſc. Lon. Ad Lob. Caſt. Tab. Ger.
Typha paluſtris, Ruel. Cæſ. aquatica, Ceſtrum morionis, Dod.
Papyri ſpecies, Dod. gal.
Ulva, Ang.
Juncus aſper Dod. Lugd.

II. Typha paluſtris clavâ gracili.
Typha media, Cluſ. pann.

III. Typha paluſtris minor.
Typha minor, Ad. Lob. ico. Lugd. minima, Cluſ. pann.
Typha minor ſive Typhula, Tab.

SECTIO QUARTA.

DE FRUMENTO.

Triticum, Zea, Hordeum, Secale, Avena, Uſtilago, Oryza, Milium, Panicum, Phalaris.

FRUMENTACEA dicuntur, quæcunque geniculato culmo, & foliis harundinaceis conſtant, ſemenq; panificio & pultibus aptum, in ſpicis aut jubis producunt, ceu Triticum, Hordeum, Milium, Panicum, & his ſimilia.

Genera prima duo ſunt, per tempora ſatûs diviſa: Hyberna, quæ circa Vergiliarum occaſum ſata, terrâ per hyemem nutriuntur, ut Triticum, Hordeum: Æſtiva, quæ ante æſtatem, Vergiliarum exortu ſeruntur, ut Milium, Panicum. Verùm in Græcia & Aſia, omnia Vergiliarum occaſu ſeri, Plinius teſtis eſt: quædam autem utroq; tempore in Italia: ex his quædam & tertio, Veris ſcilicet: aliqui enim Verna appellant, Milium, Panicum, Alicam ſeu Siliginem.

DE TRITICO.

TRITICUM, quamvis generaliter omne frumentum, quod ex ſpicis tritum, ac trituratione repurgatum eſt, ſignificet, ut ex Varrone colligere eſt; poſteriores tamen, peculiari frumenti ſpeciei Tritici nomen tribuunt, de quo priori loco, Dioſcoridem imitati, qui l. 2. c. 107. περὶ πυρῶν *primò egit.* Πυρὸς *dicitur Græcis, quaſi* σπυρὸς, *pro* σπερὸς, ἀπὸ τῦ σπείρειν, *ſecundùm Etymologicum.*

Genera duo fecit Dioſcorides: at Theoph. 8. hiſt. 4. plura ratione regionum, quæ ex locis cognomina ſortita ſunt: quæ etiam colore & ſpecie, & proprietate inter ſe differunt: quem Plinius l. 18. c. 7. ſequitur. Sic in Lyma Ind. Occident. una Tritici ſpica, duplo plus Hiſpanicis ſpicis fundit: in hiſt. Ind. Occident. part. 9. additamento.

I. Trici-

I. Triticum hybernum ariſtis carens.
Triticum, Brunf. 4. Geſ. hor. Cord. in Dioſc. Cui & Triticum ſemeſtre Dod. Tab. ſive Robus, Colum. Dod gal.
Tritici primum genus, Trag. Fuch. Lon.
Siligo ſpica mutica, Ad. & Lob.
Triticum ſpica mutica, Lugd. Ger.
Triticum ariſtis carens, Cæſ.
Siligo veterum videtur, quam Plinius Tritici delicias vocavit.

II. Triticum ſiligineum.
Triticum candidum, Græcorum & Galeni, Σιλίγνις & τρύγις Hippocr. aut ejus interpreti Trago: ſive Olyro.
Siligo Varroni, Columellæ & Plinio, cui & Sandalum.
Tritici genus candidiſtrimum, Cæſalp. 1. 13. vocavit.

III. Triticum æſtivum.
Trimeſtre triticum Græcis τριμηνιαῖος Theoph. & Dioſcor.
Seranium, Galen.
Siliginis & tritici tertia ſpecies, Columell.
Triticum trimeſtre, Portæ.
Triticum aliud quod Vernellum vocant, Cæſalp.

IV. Triticum rufum grano maximo.
Far ſive Adoreum veterum, Lugd.

V. Triticum rufum hexaſtychon.
Tritici rufi genus aliud, Lugd.

VI. Triticum ſpicâ multiplici.
Triticum ramoſum Plinij, ſpicâ ramoſâ, Cæſ.
Tritici quinta ſpecies, & Gran del graſpo, id eſt, frumentum racemoſum, Ang.
Triticum multiplici ſpica, Lob. ico. Ger.
Ble qui truche, Lugd.
Triticum typhinum multiplici ſpicâ, Tab.
Triticum racemoſum, Portæ.
Spicis modo paucioribus, modo pluribus, ita ut Matthiolus 24. ſpicas viderit.

VII. Triticum ſemine oblongo.
Long gran Matis conenſium, ad βρίζαν Thraciâ Galeni accedere videtur, Lugd.
Huic congener Frumentũ Scourgeon, Ruellij.

VIII. Triticum ariſtis longioribus ſpicâ cæruleâ.
Triticum Loca vocatum alterum, & triticum lucidum Gallo-belgarum, Lob. ico.
Tragus frumenti genus ſpicâ cæruleâ, Lugd.
Triticum nigrum peregrinum 2. Tab.
Triticum lucidum, Ger.

IX. Triticum ariſtis longioribus ſpicâ albâ.
an Far Gallicum ſive barbati genus, Ruel.
Robus ſive Triticum, Inſularis Gallo-belgis.
Loca vocatum, Lob. ico.
Triticum typhinum, Ger. quartum, Tab.

X. Triticum typhinum ſive Typha cerealis multiplici folliculo.
Typha inter frumentacea, Theoph. Typha, Galeno: Typhe, Plinio.

XI. Triticum typhinum ſimplici folliculo.
Tritici tertium genus, Trag. Fuch. Lon.
Triticum, Matth. Lac. Caſt. Lugd.
Triticum Romanum Tragi, Eid.
Typha cerealis, Ruel. Dod. gal.
Typha Dodonæi, & Typha Fuchſij, Lugd.
Triticum ariſtis circumvallatum, Ger.
Triticum typhinum, Tab. ariſtis munitũ, Cæſ.

XII. Triticum typhinum ſimplici folliculo Hiſpanicum.
Triticum typhinum, Dod. Lugd.
Triticum ariſtis circumvallatum, Lob.

XIII. Triticum ſylveſtre Creticum.
Agrioſtari, id eſt, Triticum ſylveſtre grano minore tritico ſativo, in Creta frequentis: Honor. Belli epiſt. 5. ad Cluſium.
Agrioſtari, ſive Frumentum ſyl. Creticum, Pon. in Bald: Ital.

ZEA EIUSQUE SPECIES.

ZEA, Ζεὰ, ἡ ζέα, quibusdam idem cum ὄλυρα: aliis frumenti peculiaris ſpecies, quæ Latinorum Semen eſt: nam & Plinio Zea, Semen dicitur l. 18. c. 8.
Duûm generum eſt Dioſcoridi l. 2. c. 111. ἁπλῆ καὶ δίκοκκος.

I. Zea Briza dicta, vel Monococcos German.
Ζέα ἁπλῆ, quòd ſimplicis grani ſit, Dioſc.
Spelta prima, Trag. ico. ſecunda, Eid. deſcript.
Zea, Ang.
Zeæ ſimplex, Matth. Lac. Cord. in Dioſc.
Zeæ alterum genus, Fuch.
Frumentum loculare: Ruel.
Siligo, & Zeæ alterum genus, Tur.
Briza, Dod. gal. Ad. Lugdun. Monococcos, Lob. Ger.
Monococcon, frumentũ barbatum, Far venniculum rubrum, Col. Zea, Mneſithei fortè, Dod.

Spelta vulgò, Cæs.
Zeæ species prima, Cast.
Zea monococcos, Tab. minor & monococcos, Lugd.

II. Zea dicoccos vel major.
Ζεῖα δίκοκκος, [quòd grana bina juncta habeat,]
Zea Diosc.
Zea, Theoph. & Galeno.
Zea, Brunf. Cord. in Diosc. Lon. Ger.
Spelta prima, Trag. descript. secunda, Eid. ico.
Zea dicoccos, Matth.
Zea altera, Matth. Lac. Cast.
Zeæ primum genus, Fuch. Tur.
Zea, Romanis veteribus Semen, nunc Spelta, Dod. gal.
Zea, vulgò Spelta, Far antiquis: Ador posterioribus, & Semen Adoreum, Dod.
Typha, Ang.
Far primum, Cæs.
Zea major seu dicoccos, Lugd.
Zea ador, Tab.

III. Zea Amylea, vel Zeopyrum Amylæum. an Far. Olyra Diosc. halicastrum trimestre cognominatum, Col.
Triticum secundum, Trag. Fuch. Lon.
Olyra, Dod. gal. Lugd.
Triticum trimestre, Cord.
Amylæum frumentum & Far halicastrũ, Dod.
Frumentum vel Triticum Amylæum, Tab.
Triticum amylæum, Ger.

IV. Zeopyrum seu Triticospeltum, quòd naturam habeat Ζείας καὶ πυροῦ.
Ζεόπυρον καὶ γυμνόκριθον, Galeno.
Speltæ species tertia, Trag.
Hordeum alterum, Ang.
Zeopyron, Dod. Ad. Lob. Lugd. Tab.
Hordeum glabrum, Cord. hist. hexastichon, hodie hordeum sine tunica, Cord. in Diosc.
Hordeum nudum, Ges. hor. Ger. mundum, Cæs.
Hordeum γυμνόκριθον, Cam.

V. Zeocryton seu Oryza Germanica.
Oryza Germanica, Trag. [cui & Tragum cereale, & candidum far,] Dod. cui & Far Gallicum, & frumenti barbati genus Ruel. videtur.
Olyra, Ad.
Far, Teutscher Reiß / Cast.
Thypha Theophrasti, Tab.
an Far Clusianum, Lugd.
Spelta in Regno Congiano, omnium frumentorum, quæ habent, vilissimum, quo porcos alunt: in hist. Ind. Orient. part. 1. lib. 2. c. 1.
Siligine abundat ex se Cambaię Regnum: hist. Ind. Orient. par. 1. lib. 2. c. 1. & Chinæ tellus feracissima est Siliginis, ibid. c. 25. & Japonensis terra siliginem fert, ibid. c. 28.
Siliginis Turcicæ, quæ Milie Abrain dicitur, promontorium Viride perfelix: Ind. Orient. part. 3. c. 40.

HORDEUM EIUSQUE SPECIES.

HORDEUM, Κριθὴ ἀπὸ τοῦ διακριθῆναι, quòd eo reperto & in usum recepto, glandibus spretis, à brutis homines distincti sunt: antiquissimum enim in cibis hordeum, sicuti Athenienſium ritu, Menandro autore, apparet, & gladiatorum cognomine. (ut Plin. l. 18. c. 7. loquitur,) qui Hordearij vocabantur: nunc studiosos, idiotæ sic appellare solent.

Unius Dioscorid. l. 2. c. 108. meminit: at Theoph. 8. hist. 4. Hordeum aliud rotundius minusq́, aliud oblongius majusq́: Item aliud candidum, aliud ad purpuram accedens. Hoc, ut & Triticum, in India Occid. semine ex Hispania delato, fœcundius & uberius enascitur, ut habetur in hist. Ind. Occid. par. 9. c. 31.

I. Hordeum polystichum hybernum.
Hordeum, Brunf. Matth. Lac. Ges. hor. Lob. [cui & Hordeum polystichon autumnale Ad. part. alt.] Dod.
Lon. Cast. Cæs. Ger.
Hordeum majus, Trag.
Hordeum polystichum, Fuch. Tur. Dod. gal. [cui & Hordeum Cantherinum,] Lugd. Tab.
Hordeum primum, Ang.
Hordeum secundum hyemale, Cord. in Diosc.
Polystichum dicitur quia in multos versus spicatur: est enim differentia in spicarum forma, magnitudine & granorum numero: quoddam binos, quoddam ternos quaternos, quinos, cumque plurimum senos versus habet: sic aliud rotundius & minus, aliud oblongius & majus, aliud candidius, aliud nigrius.

II. Hordeum polystichum vernum.
Hordeum senis versibus, Matth. Cam.
Hordeum Septentrioni notissimum πολύστιχον, Lob. ob.

Hor-

Hordeum polyſtichon vernum, Lob.ico. & Ad. part. alt.
Hordeum polyſtichum æſtivum, & Hordeum trimeſtre polyſtichum, Tab.
III. Hordeum diſtichon: quòd ſpicâ binos ordines habeat, Plinio.
Hordeum διστιχον Galaticum, Columellæ.
Hordeum Cantherinum, Ruellio.
Hordeum minus, Trag.
Hordeum diſtichum, Fuch. Tur. Dod. Cord. in Dioſc. Lob. Lugd. Tab. cui & æſtivum & trimeſtre minus.
Hordeum binis verſibus, Matth. Cam.
Hordei alterum genus, Cæſ.
IV. Hordeum Cauſticum.
Orzada ex Hiſpania nova, Monardi, Caſt.
Hordeolum Monardis, Lugd.
Cevadilla, id eſt, Hordeolũ, Monardi & Frag.
Cauſticum eſt, ſolum propter ſimilitudinem huc relatum.

SECALE SIVE ROGGA ejuſque ſpecies.

SECALE, monente Plinio l.18. c.16. etiam Farrago appellatur: nonnullis Rogga: & duplex eſt, ſationis tempore & magnitudine diſtinctum.

I. Secale latifolium, in Prod. deſcriptum.
II. Secale hybernum vel majus.
Siligo, Brunf. Ruel. Lon. veterum & ſecale, Tra.
Secale, Matth. Dod. gal. (quibusdam Farrago, non tamen eſt vera Farrago, quæ nil aliud eſt quam Hordeum,) Fuch. Lob. Tab. Ger.
Secale & Farrago Plinij, Lugd. Caſt.
Olyra, Cord. in Dioſc.
Rogga ſive ſecale Plinij, Dod.
Tipha cerealis & Tipha Theophraſti, Portæ.
III. Secale vernum vel minus.
Siligo æſtiva, Trag.
Secale alterum, Lugd.
Rogga ſive ſecale æſtivum, Dod.
Illud lætius, hoc gracilius, culmis pauciori-bus, ſpicâ breviore & tenuiore.
IV. Secale luxurians.
Clavi ſiliginis, Lon.
Secalis mater, Thal. tit. de Gramine.
An Plin. l.18. c.17. de hoc intelligendus, dum ſcribit: Inter vitia ſegetum & luxuria eſt, cùm onerata fertilitate procumbunt: alij volunt Plinium intelligere id, quod Theophr. 8 hiſt. φυλλομανίαν, inſanam foliorum luxuriam, vocavit.
V. Secale affinis peregrina.
Nuchani, Garziæ.
Secales peregrinum genus, Lugd.

AVENA EIUSQUE SPECIES.

AVENA, Βρῶμος Dioſcoridi l.2. c.116. forſan à βρῶμα, quod cibum ſignificat: nam ut autor eſt Plin. l.18. c.17. Germaniæ populi hujus pulte vivunt. Theoph. 4. hiſt. 6. ex Zea Aven. fieri ſcribit: at Plin. l.c. Aven. primũ frumenti vitiũ eſſe, & Hordeum in eam degenerare, refert.

I. Avena vulgaris ſeu alba.
Avena, Brunf. Matth. Fuch. Dod. Tur. Ama. Lac. Lon. Ad. Caſt. Tab. Lugd.
Avena ſativa & prima, Trag.
Avena veſca, Ad. Lob. Ger.
Avena frumentum, Cord. in Dioſc.
Avenæ prima ſpecies, Ang.
Avena mitior & ſativa, Cæſ.
II. Avena nigra.
Avena altera, Ang.
Bromos, Ama.
Avena ſylveſtrior nigra, Cæſ.
III. Avena nuda.
Avena nuda, Ad. Lob. Dod. Tab. Ger.

USTILAGO.

USTILAGO, frugum, præſertim ſpicatarum, maximè Avenæ & Secales, morbus eſt. Theoph. 8. hiſt. 10. de frugum vitiis agens, ſcribit, quædam communia eſſe omnibus ſeminibus, ut ἐρυσίβην, id eſt, Rubigo, ſicut Gaza vertit: quædam verò propria quibusdam, ut Tabitudo radicis, Ciceri & Erucarum infeſtatio. Sic & 3. cauſar. 27. Rubiginis, & Plin. l.18. c.17. meminere.

I. Uſtila-

I. Vſtilago ſecales.
Vſtilago, Trag. Dod. (cui Avenæ ac Tritici propriè morbus) Lon. Lob. Lugd. (cui præſertim Avenæ peſtis eſt.).
Vſtilago ſecalina, Tab.
II. Vſtilago hordei.
Vſtilago polyſtichi, & Vſtilago hordei dyſtichi, Lob. ico.
Vſtilago hordeacea, Tab.
III. Vſtilago Avenæ: & Lob. ico.
Vſtilago Avenacea, Tab.

ORYZA.

ORYZA Dioſcoridi l. 2. cap. 117. Ὄρυζον Theoph. 4. hiſt. 5. Oryza Plin. l. 8. cap. 7. ex qua Ptiſanam fieri ſcribit. Per Ptiſanam aliqui intelligunt Oryzam, quæ vulgò cortice nudata venalis habetur.

I. Oryza Italica, ad differentiam Germanicæ, de qua inter Zeas.
Oryza, Brunf. Matth. Ang. Tur. Cord. in Dioſc. Lac. Dod. Lob. Lon. Cæſ. Caſt. Cam. Tab. Oryza peregrina, Trago.
Oryzam, frumentacearum generi, Dioſc. inter legumina, Galenus recenſet, Lugd.
Hordeum Galaticum Columellæ, Hermolaus, Ruel. Ama. & Tab. cenſuêre.

II. Oryza Indiæ Orientali peculiaris.
Oryzæ peculiare genus, Regina Patenſis, Hollandis obtulit, vt habetur in Ind. Or. par. 8. ſed quid? Oryzam ex India originem traxiſſe, & per univerſum ferè orbem diſſeminatam eſſe, in 6. part. Ind. Orient. ſcribitur. Hæc præcipua omnium Indiæ Orientalis locorum annona eſt, part. 3. Ind. Orient. c. 39. Hinc Indis loco panis eſt, ex ea placentas parantibus; ex qua in China potum faciunt, quem in Peru Acuam vocant: in Iaponia vinum, quod Iavenſes Aracle nominant: & in Pegu, Aquam extrahunt, quæ cum aqua vitæ certat: part. 7. Ind. Orient. c. 35.

Diſtinguunt in Oryzam optimam, quam Giraſol, & in viliorem, quam Chambaſal Indi vocant. Linſcot. par. 2. Ind. Or. c. 37. & par. 4. c. 6. In ſumma, Oryzæ uſus, univerſis propè nationibus, non minus quàm frumentum familiaris eſt: ut de China, Iaponia, Philippinis, & maxima Indiæ Orientalis parte ſileam, etiã per Africam & Aethiopiam univerſam, Indiamque Occidentalem, cibus uſitatiſsimus eſt. Sic & Europæi, qui panes ex frumento habent, Oryza, obſonij vice, cum lacte aut aqua decoctâ, utuntur.

FRVMENTVM INDICVM.

ETSI in Canaria frumenti varia genera habeantur: attamen potiſsimum apud Indos quadruplex eſt: Primum, Milium Indicum: ſecundum Mays, quod Triticum ipſorum eſt: tertium, quod Manigette indigetant: quartum eſt Oryza, quæ in Regno Congiano Mazza diMamputo, id eſt, ſemen Luſitanicum, at Malaicenſes Bras appellant: & tres poſteriores ſpecies delineatæ in 6. parte hiſtoriæ Indiæ Orientalis figura 14. proponuntur.

I. Frumentum Indicum, ſeu Milium Indic. Milium hoc ſpicas habet oblongas, ex granulis colore ſemen Cannabis æmulantibus, compoſitas, formâ nonnihil oblongis, utriculis ſive folliculis ariſtis carentibus incluſis inſtar Dipſaci herbæ, quod trium menſium ſpacio ſuccreſcit: dein abſcinditur, in terram menſis ſpacio deponitur, ut Solis calore probè exiccetur & percoquatur: tandem ſpicę à culmis reſecantur, in faſciculos collectę domum deportantur, ſtramine operiendis, vel muniendis ædificijs, deſtinato. Hoc frumenti genus optimum eſt, quod fractum & comminutum, cãdidiſsimum apparet, ex quo facili labore panis pinſitur, cùm admodum molle ſit, & attritu ſtatim, maſſam conficiendis panibus aptam, præbeat. Et

Hoc frú-

hoc frumenti genus, ſemper habuerunt, etiam ante Luſitanorum adventum: hiſt. Ind. Orient. part. 6. cap. 30.

An ſemen, quod Congiani Lucum vocant, cannabis grana, niſi quòd paulo ſit majus, referens, quod molâ manuariâ, ſubactum & piſtum, panem præbet candidum, tritico non inferiorem, hiſt. Ind. Orient. part. 1. l. 2. cap. 1.

an Arundinis genus granum ferens, noſtro Secali aut frumento ſimile, quod decoctum eſui eſt aptum: Inſulæ Virgineæ hiſtoria.

II. Frumentum Indicum grano avellanæ magnitudine.

Folia habet anguſta & tenuia, ſed in tantam altitudinem, quemadmodum tertium, non exurgit: ex ramis frumentum illud inſtar nucum avellanarum dependet, quod ariſtas habet cum Tritico ſive Mays convenientes, colore rubicundo: grana cute tenella involuta, putaminibus includuntur, & peculiaribus quaſi loculis, ad modum granorum in malo Punico, ab invicem diſtincta: ſeminatur in agris, quemadmodum frumentum verum, potiſsimum in Africa, & quidē in peculiari quodam loco, qui nomen etiam ſuum inde obtinuit: & Æthiopibus, Manigette: Batavis, Grain dicitur: part. 6. Indic. Or. cap. 38.

III. Frumentum Indicum Mays dictum.

an Triticum Bactrianum Plin. l. 18. c. 7.

Frumentum Arabicum, quod Mays nominant, in hiſt. Ind. Orient. part. 8.

Frumentum ex Guinea, ibid.

Triticum Indicum ſive Mays, quod Luſitani apud Nigritas primò ſeminarunt: in hiſt. Ind. Orient. part. 6. c. 31.

Pagatovvr, Virgineæ indigenis.

Avati fructus, ex quo Braſiliani potum Kaavvy coquunt: Stad. par. 3. Amer. c. 7.

Milium amplum, Tricicum Sarracenicum, barbaris Avati, quod idem cum Indorum Mays & Triticum Peruanum, Lerio part. 3. Amer. c. 8.

Milium Abrayn, id eſt, Siligo Turcica in Baly. par. 3. Ind. Or. c. 40.

Frumentum Aſiaticum: par. 7. Ind. Occid.

Milium Braſilianum: par. 3. Amer.

Milium in florida: par. 6. Ind. Occid.

Differentia notanda, cùm duo genera, ad ſex vel ſeptem pedes, tertium ad decem in Virginea excreſcat. Sic alterum craſsius & rotundius, ut quod è Lucanis tollitur: alterum ſubtilius & aridius, quod Morochen appellant.

Granum hoc magni proventus eſt (bis enim Martio & Junio ferunt: part. 2. Ind. Occid.) cùm in Peru ex uno grano 600. gignantur: at in Virginea mille & quinquaginta, & interdum bina millia reddat. Siquidem ſpica vel una, vel binæ, ternæ, vel quaternæ, & ſingulæ ſpicæ quinquies, ſexies, & ſepties centena grana in Virginea contineant: apud Americanos, ſinguli culmi tribus quatuorve ſpicis onuſti adoleſcunt, quarum ſingulæ, grana centum & amplius pendunt. Sic grana alba, rubra, flava, cærulea, in Virginea ſunt.

Frugum omnium communiſsimum Indiæ Occidentalis locis, in Peru, nova Hiſpania, Guatimala, Chile, & univerſa terra firma, in Inſulis verò non item: ſic & in Indiæ Orientalis aliquibus. Hoc Indi communiter cum primo commiſcent: & ex hoc ſolo panem Arepas nominatum, & potum Chicha (potus ſubacidulus Cici dictus: par. 9. Ind. Occid. addit.) Indis vocatum; ut fortiſsimum, quod in Peru Sora dicitur.

an hæc herba quâ in Braſilia aliquando ſenes virilia contegunt, cujus folia duorum digitorum latitudine, paulùm incurva, in longitudinem excreſcentia, veluti calamus qui ſpicam Milij ſive Tritici Sarracenici contegit: Lerio in Braſil. cap. 7.

Hactenus ex hiſt. Indica: ſubjiciamus recentiorum nomina.

Turcicum frumentum, Trag. (cui & Typha magna) Fuch.

Frumentum Indicum, perperam Turcicum, Matth. Lon. Caſt.

Milium Indicum Plinianum, Ruell. Geſ. Ad. Lob. cui & Mays Occidentalium.

Milium Indicum, Dod Gal. (cui & frumentum Aſiaticum,) Tur. Lac. Geſ. cat.

Frumenti octava ſpecies Turcic. dictum, Ang.

Triticum Bactrianum ſive Indicum, Cord. hiſt. Geſ. hort.

Frumentum Turcicum, Ang. Dod. Geſ. hor. (cui & Panicum peregrinum rectius,) Tab. Ger.

Triticum Indicum Fuch. & Matth. Lugd. Porte.

Maizum, Monardi.

Maiz, triticum Indicum potius, quàm frumentum Turcicum dicendum, cùm non ex Aſia,

ſed India primum ſit allatum, Cam.
Maiz Indorum, Panicum Indicum, Cæſ.
Mays, quod nulla ſpecie cum Milio, quod Plinius ex India in Italiam importari ſcribit, convenit, Joſeph. Acoſta hiſt. Ind. l. 4. c. 16.

Variat apud nos floris colore, purpureo, rubeo, luteo, aliquando pro ratione fructus futuri: granorum in colore quatuor præcipuè genera: habetur enim granis rufeſcentibus, nigricantibus, crocantibus, & ſubalbicantibus.

IV. Frumentum Ind. Mays dictum alterum.
Milium Indicum magnum aliud, Lob. ico.
Milium Indicum, Caſt.
Frumentum Indicum, Tab.
Frumentum Aſiaticum, Ger.

Hoc cùm ſpicarum colore variet, idcircò Tabernæmontanus ſpicas ſedecim, Gerardus verò 12. pingit: quæ colore ſunt vel ſimplici, vel mixto: ſimplici, albo, luteo, aureo, violaceo, ſpadiceo, nigro: mixtis coloribus, albo, ſpadiceo: & cæruleo: cæruleo, albo, nigro, partimq; punctis ſpadiceis mixto: albo, violaceo, luteo cum punctis ſpadiceis: rubro, nigro & ſpadiceo: luteo albo, aliquando cæruleo & violaceo, aliquando luteo & albo, violaceis & cæruleis punctis aſperſis: rubro & ſpadiceo: aureo & albo: cæruleo, luteo, albo, & punctis cæruleis aſperſis: deniq; cæruleo, luteo, violaceo & albo.

V. Frumentum Indic. Mays dictum minus.
Hujus Tabern. meminit, quòd prioris altitudinem tantùm mediam attingat, cujus ſpicæ non ad culmorum latera, ſed floribus ſuccedant, colore albo, rubeo, ſpadiceo, luteo, atrorubente, & aliquando mixto.

MILIUM EJUSQUE SPECIES.

Milium, à miliari ſumma Feſto, quaſi milleſimum granum ferat. Κέγχρος *Dioſcor. lib. 2. cap. 119. & Theoph. 8. hiſt. 3. à numeroſiſſimis & minutis granis ficuum, quæ* Κεγχραμίδες *vocantur. Hippocrati ſecundùm Galenum* πάνικον *Milium, Plin. lib. 18. c. 7.*

I. Milium ſemine luteo vel albo.
Milium, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Tur. Dod. Cord. in Dioſc. Lac. Lon. Lob. Caſt. Tab. Lugd.
Milium Dioſcoridis, Theophraſti & Plin. Cæſ.
Milium vulgare, Geſ. hor. Ad. commune, Ang.
Milium aureum & album, Cam.

II. Milium ſemine nigro.
Milij nigri ſpecies apud Oribaſium, Ang.
Milium ſemine nigro & latiore juba, Lob. obſ.
Milij alterum genus è colore nigro deterius, Cæſalp.
Milium jubâ ſubinde coloris nigricantis, Dod.
Milium nigrum, Tab. Cam. Ger.

Hoc quod in Argovia Bernatum frequenter ſeritur, à vulgato differt folijs latioribus, caule non adeò alto, jubâ ſparsâ & minore, ſemine aliquantum majore & rotundiore, & ad pultes conficiendas altero longè utiliore.

III. Milium Sabæum.
Millo, frumentum in Guinea parvum, Milij forma ſed dulcius, ex quo panem & vinum conficiunt in Regno Sabo: ad Cluſ. curas poſt.

IV. Milium arundinaceum ſubrotundo ſemine, Sorgo nominatum.
Milium quod ex India in Italiam invectum nigro colore, Plinio.
Panicum Dioſcoridis & Plinij, Trag.
Milium Indicum, Matth. Fuch. ico. (cui & Sarracenicum,) Geſ. hor. Cord. hiſt. Guiland. Lugd. Caſt. deſ.
Milium Indicum Plinij, Ang. Cam.
Milium aliud, Ama.
Panicum Indicum, Geſ. hor.
Sorghi, Fuch. Dod. gal. (cui Panici ſpecies videtur,) Lon.
Sorgum, Geſ. hor. Tab. (cui & Panicum loculare,) Ger.
Sorgo, Melica Italorum, Lob. Sorgo Inſubrum, Bellonio.
Melica ſive Sorgum, Dod.
Melica, fortè à Meline: Sagina aliis à ſaginando, Calamagroſtis Dioſcoridis ex hoc genere videtur, Cæſ.

Variat ſeminis colore, quod aliàs rufum, aliàs plenius nigricat: habetur & album & luteum, quod
Sorgum fructu rubro & fructu albo, Eyſt.

V. Milium arundinac. plano albo; ſemine.
Sorgo ſimile granum, Hareomen Arabum, Bellonio.
Dora, Rauvvolfio.
Milium Æthiopicum, Portæ.

an Mi-

an Milium album in Regno Congi, quod Mazza di Congo, id eſt, ſemen Congianum vocant, hiſt. Ind. Orient. part. prim. libro ſecundo, cap. primo.

PANICUM EIUSQUE SPECIES.

Ἕλυμος ἡ μελίνη Dioſcoridi lib. 2. cap. 120. Theoph. 8. hiſt. cap. 1. 3, 7. & 10. μέλινος. Ἕλυμος, forſan ab ἑλύω involuo. Plin. lib. 18. cap. 7. Panicum, à paniculis quibus ſemen ineſt. Mel frugum Dioclis, eidem lib. 2. cap. 25. μελύνη, quaſi melleum quidpiam.

I. Panicum Germanicum, ſive paniculâ minore.
Milium agreſte ſive exiguum, Trag.
Panicum, Fuch. Tur. Dod. Cord. Geſner. hor. Lon. Lob. Cæſalp. Cam. Tab. Ger.

Variat paniculis albis, flavis & purpureis: ſemen album, luteum, rufeſcens: Dioſcorides frumentaceis, Gal. leguminibus jungit.

II. Panicum Italicum, ſive paniculâ majore.
Panicum Marcello, Hermolao, Ruellio, Matthiolo, cui & domeſticum: Anguil. Cæſalp. Portæ.
Panicum ſatiuum, Lugdunenſi.
Panicum vulgare, Cluſ. hiſt.
Panicum aliud Indicum, paniculâ villosâ, Lob.
Panici Indici ſpica, Dodon.
Panicum Indicum, Tab. Ger.

III. Panicum Indicum ſpica obtuſa cærulea.
Panicum cæruleum Indic. Ad. Lob. ico. Cam. Tab.
Panicum Indicum, Dod. Ger. ſive peregrinum, Lugd.
Panicum Americanum, Cluſ. hiſt.

Panicula eſt ſubcærulea, in calidioribus regionibus magis ſatura.

IV. Panicum Indicum ſpicâ longiſsimâ.
Panici Americani ſpica grandis vel ſesquipedalis, Cluſ. hiſt.
Panicum Æthiopicum ex Guinea, Cluſ. hiſt. ap. ad lib. 6.

DE SESAMO ET ERYSIMO CEREALI.

CUM Dioſcorides & Theophraſtus Seſamum inter fruges retulerint: & Plin. lib. 18. cap. 10. frumenta æſtiua dixerit, Seſama, milium, panicum: ſic & Eryſimum in Aſia & Græcia, Seſamo ſimile aſſerat: & Theophraſtus 2. cauſ. plant. 17. ſemina hæc, milium, ſeſamum, eryſimum inter fruges repoſuerit: & 6. cauſ. plant. 19. Seſama & Eryſimum ſicca cibo idonea, non verò viridia ſcripſerit, de utroque nunc.

Seſamum & Seſama ſimiliter Dioſcoridi lib. 2. cap. 121. Theoph. pluribus locis σήσαμον, aliis σησάμη dicitur. Duplex Theophraſtus agnoviſſe videtur, dum 8. hiſt. 5. inquit, Et Seſami genus quoddam candidum datur.

SESAMUM VETERUM.

Seſamum, Matth. Ang. Tur. Lob. Dod. Caſt. Tab. Portæ.
Seſamum verum, Cord. in Dioſc. Geſ. hor. Lugd. Cam.
Seſama, Cæſalp.
Sempſem, Alpino.

Semen ex Alexandria, Creta, Sicilia affertur.

ERYSIMUM.

Theophraſti folio hederaceo, *τραγόπυρον ἢ φυγόπυρον*, hirco-triticum & fagi-triticum, quòd fagineam glandem forma triquetra & colore ſordido quodammodo referat, licet multo minus ſit.

Ocymum veterum, Trago.
Frumentum Sarracenicum, Matth. Lugd. Caſt.
Tragotrophon & Fago-triticum, Dod. gal.
Eryſimi alterum genus Theoph. Cord. in Dioſc.
Irion cerealis ſive Eryſimum Ruel.
Eryſimum cereale, Geſ. cat. Portæ.
Frumenti genus folio hederaceo, Eid.
Formentone, Ang. (cui Ocymum eſt Varronis) Cæſalp.
Frumentum vaccinum, Lon.
Eryſimum Theophraſti, Lob.
Fegopyron, Dodonæo, Fagopyrum, Ad. (an Eryſimum Theoph.) Lob. ob. (& Lampſana vera quorundam,) Franco.
Ocymum cereale, Cluſ. pan. Tab.

tibus venis, ut Græcarum litterarum figura A. I. inſcripta legatur. Duplicis Veteres meminêre, alter Poëticus, alter Medicus eſt: illum, aliqui fabuloſum vel Poëticum: hinc, hiſtoricum ſeu Medicum vocant: rurſus alius Græcorum, alius Latinorum eſt; Græcorum eſſe Hemerocallida Dioſc. ſive Lilium rùbrum Plinij; Latinorum, Iridem radice tuberoſa, cenſent; Medicorum verò ab utroque variat, de quo in præſens.

HYACINTHUS COMOSUS.

I. Hyacinthus comoſus major purpureus.
Hyacinthus Dioſcoridi.
Bulbine prima, Plinij, forte alijs Pericarpus bulbus, Ejusd.
Hyacinthus quartus & major, & Hyacinthus rubens Virgilij, Trag.
Hyacinthus, Ruel. Matth. Cord. in Dioſc. Geſ. cat. Port. Caſt.
Hyacinthus maximus, Tur. major, Lugd. Tab.
Hyacinthus primus, Ama. Fuch. Geſ. hor.
Hyacinthus cæruleus maximus, Fuch. fol.
Hyacinthus cæruleus major mas, Fuch. ico.
Hyacinthus ſylveſtris, Cord. hiſt.
Pancratium, Geſ. hor. Lac.
Bulbus, Ang.
Bulbi eſculenti genus, Dod. gal. Lugd.
Bulbi ſylveſt. primum genus, quem Fochos Theophraſti, ſuſpicatur, Cæſ.
Hyacinth. magnus, & Bulb. Vomitorius, Lon.
Hyacinthus primus Matthioli, Cluſ. hiſt.
Hyacinthus Neotericorum ſive comoſus ſpurius tertius, Dod.
Hyacinthus comoſus, Dioſc. Ad. major, Lob. Cam. Lugd.
Hyacinthus comoſus, Ger. ſpurius, Eyſt.

Variat: alter præcox, latiore folio, coma craſſiore, majoreq; bulbo: alter ſerotinus, anguſtiore folio, coma tenuiore, laxiore tamen & elegantiore, minoreq; bulbo: Hinc apud Cam.
Hyacinthus comoſus major ſive ſerotinus & minor ſive præcox, & flore communiter purpureo, vel cæruleo purpureo (rarius albo) qui
Hyacinthus comoſus purpureus, Svvert.

II. Hyacinthus comoſus albus Belgicus.
Hyacinthus comoſus albus, Lob. Lugd. albo flore, Cluſ. hiſt.
Hyacinthus comoſus leucanthemos, Cam.

Huc referatur
Hyacinthus comoſus fl. albo obſoletiore Cluſ. pan.

III. Hyacinth. comoſus albus Byzantinus.
Hyacinthus comoſus Byzantinus, Cluſ. pan. & hiſt. Eyſt.

Flores initio candicantes, cùm marceſcunt fuſci: vel exterius ſubfuco obſoleto colore, intus albicantes, ad fundum capillis nigricantibus.

IV. Hyacinthus comoſus Hiſpanicus.
Hyacinthus comoſus major Hiſpanico ſemine natus, Cluſ. pan. & hiſt.

V. Hyacinthus paniculâ cæruleâ.
Hyacinthus Sanneſius comâ panniculoſâ, Colum.
Hyacinthus comoſus ramoſus nondum deſcriptus purpureoviolaceus, du Bry.

HYACINTHUS RACEMOSUS.

I. Hyacinthus racemoſus cæruleus major.
Hyacinth. botryoides cæruleus amœnus, Lob. ico.
Hyacinth. botryoid. cæruleus major, Tab. Ger.
Hyacinthus botryodes cæruleus, Cluſ. pan.
Hyacinthus botryoides odoratus, Cam.
Hyacinthus botryoides major, Eyſt.
Hyacinthus botryoides major Hiſpanicus, Svvert.

II. Hyacinthus racemoſus latif. ſpecioſior.
Hyacinthus botryodes cæruleus, vel 3. genus, Cluſ. pan. vel purpureus 3. Eyſt. hiſt.
Hyacinthus botryoides incarnatus, Tab. Eyſt.
Hyacinthus botryoides cæruleus amœnus, Ger. ico.
Flos dilutioris purpuræ etiam in cæruleum tendens.

III. Hyacinthus racemoſus albus.
Dipcadi candidis floribus, Lob. Lugd.
Hyacinthus botryodes lacteus, Cluſ. pan. Tab. Ger. albo flore, Cluſ. hiſt. Eyſt.

Variat floris colore lacteo, niveo, cui diluti ſſima purpura perfuſa: eſt & tertius floribus ex cæruleo vireſcentibus: Svvertius carneo, albo & cæruleo botryoides nomine pingit.

IV. Hyacinthus uvâ ramoſâ major.
Hyacinthus ramoſus botryoides cæruleus, Caſp. Bauhini: in florilegio du Bry.

V. Hyacinthus uvâ ramoſâ minor.
Hyacinth. botryodes ramoſus, Cluſ. pan. vel 3. uvâ ramoſâ. Eidem hiſt.

VI. Hya-

VI. Hyacinthus racemoſus cæruleus minor latifolius.
Bulbina Plinij videtur.
Bulbi eſculenti genus minus, Dodonæo gal. Lugd.
Hyacinthus cæruleus major, Fuch. Tur. Lugd. fœmina, Fuch. ico.
Hyacinthus 2. Fuchſij, Geſ. hort.
Hyacinthus minor, Lon.
Hyacinthus botryodes primus & major, Cluſ. pan, & hiſt.
Hyacinthus botryoides cæruleus, Eyſt.

VII. Hyacinthus racemoſus cæruleus minor juncifolius.
Hyacinthus primus, vel Hyacinthus vernus exiguus, Trag.
Allium caninum exiguum, Eidem.
Hyacinthus Cord. in Dioſc. minor, Eidem obſerv.
Hyacinthus neotericorum primus, Dod. flor.
Hyacinthus racemoſus, Dod.
Hyacinthus comoſus minor, Lob. obſ. Lugd.
Hyacinthus botryoides vulgaris, Lob. ico.
Hyacinthus botryoides 1. & minor, Cluſ. hiſt.
Hyacinthus botryoides odoratus, Cam.
Hyacinthus botryoides cæruleus, Ger.
Hyacinthus cæruleus minor, vel ſextus, Tab.
Pancratium alterum Dodonæi, Geſ. cat.
Bulbine flore cæruleo, Geſ. hor. minor, Eid. color.
Bulbus ſylveſt. & Bulbus coronarius Theoph. Cæſalp.

Variat floris colore cæruleo, aliàs ſaturato, aliàs dilutè exalbido, dilutè purpuraſcente; odore apud nos eſt prunì: at Tragus inodorum aſſerit.

VIII. Hyacinthus racemoſus moſchatus.
Bulbus vomitorius, Matth. Caſt. Lugd.
Muſcari, Cluſ. hiſp. & pan. Ger. Turcarum, Camer.
Dipcadi Chalcedonicum & Italorum, Lob. Lugd.
Hyacinthus ſpurius recentiorum alter, Dod.
Hyacinthus botryoides Chalcedonicus muſchatus, & Hyacinthus purpureus magnus peregrin. Tab.
Hyacinthus neotericorum alter, Lugd.
Muſcari obſoletiore flore, Cluſ. hiſt.
Muſcari majus obſoleto albo flore, Eyſt.

Flos initio interdum purpuraſcens, aut viridis: dein ex purpura virens, aut cum viriditate albicans: nonnunquam ſubcæruleus: aliquando initio nigricans, ſive ſaturatè purpuraſcens, dein pallidus, vel flaveſcens; vel ab initio pallidus, poſtea flauus, poſtremo palleſcens, nigricans, aut pullus: hic & niveo, & egregiè rubente, & carneo reperitur: hinc quatuor figuræ apud Svvertium; & in hort. Eyſt.
Muſcari flore obſoleto albo & obſoleto nigro.

IX. Hyacinthus racemoſus moſchatus luteus.
Dipcadi flavum, ſive Muſcari Conſtantinopolitanum, ſive Chalcedonicum, Lob. ico.
Muſcari flavo colore, Cluſ. hiſt. flavum, Ger. luteo flore, Eyſt.
Muſcari Turcarum flore luteo, Cam.
Hyacinthus botryoides Chalcedonicus luteus, Tab.

Nonnunquam flore dilutè purpureo, aliquando cæruleo virente reperitur; ex viridi flaveſcente, Cluſ. in ap. alt. notavit.

X. Hyacinthus racemoſus luteus præcox.
Dipcadi lutei varietas, ſive Muſcari luteum præcox, Lob. ad part. 2.
Flores initio ſubcærulei, poſtea aurei.

HYACINTHUS OBLONGO flore.

I. Hyacinthus oblongo flore cæruleus major,
Hyacinthus, Dod. gal, Lugd.
Hyacinthus Anglicus, Ad. Ger. Eyſt. & Belgicus, Lob.
Hyacinthus non ſcriptus, Hyacinthus Dioſcoridis, Dod. Lugd.
Hyacinthus Belgicus non ſcriptus, Cam.
Hyacinth. Hiſpanicus, Cluſ. hiſt. addit. Svvert. flore cæruleo & albo.

Variat floris colore ut plurimum cæruleo, cæſioue: aliquando amethyſtino vel violæ, nigræ diluram purpuram refert: aliquando carneo, hinc
Hyacinthus Anglicus colore amethyſtino: & aliàs colore violaceo, Eyſt. &
Hyacinthus Anglicus flore incarnato, &
Hyacinthus Anglicus cinericeus: item
Hyacinthus Hiſpanicus flore violaceo, & flore incarnato, Eyſt.

qui Hyacinthus carnei coloris, Svver. item floribus albicantib. aut candidis, ſive niveis, qui
Hyacinthus Belgicus candidus, Lob.
Hyacinthus non ſcriptus flore candido, Dod.
Hyacinthus albus Anglicus, Tab. Ger.
Hyacinthus Hiſpanicus flore albo, Svvert.

II. Hyacinthus oblongo flore fuſco.

Hyacinthus Mauritanicus, Cluſ. hiſt. ap. 1. & cur. poſt.
Hyacinthus Mauritanicus Cluſij, cui flores viceni plures obſoleti, & fuſci, Lob. ad. part. 2.

III. Hyacinthus obſoleto flore.

Hyacinthus obſoletior Hiſpanicus, Cluſ. pan.
obſoleti coloris Hiſpanicus ſerotinus, Eid. hiſt.
Hyacinthus Hiſpanicus obſoleto flore, Cam.
Hyacinthus obſoletior Hiſpanicus ſemine compreſſo Pancratij Monſpel. maritimi, Lob. ad. par. 2.
Hyacinthus ſerotinus maximus, Eyſt.

Variat floris colore ex purpureo pallido & vireſcente mixto: fit ex albo cinerei, & ex albicante vireſcente, Cluſ. ap. alt.
Hyacinthus obſoletus Cluſij, flore obſoleto viridi, Svvert.

Sic eorum color valdè obſoletè ſpadiceus eſt, qualis plerumque ceruis eſſe ſolet.

IV. Hyacinthus obſoleto flore alter.

Hyacinthus ſerotinus obſoleto colore. Eyſt.

V. Hyacinthus ſerotinus albicans.

Hyacinthus ſerotinus facie Orientalis, Eyſt.

VI. Hyacinthus oblongo flore flauo viridi.

Hyacinthus obſoletus Æthiopicus Cluſ. cur. poſt.

VII. Hyacinthus oblongo flauo flore.

Hic cum tertio convenit, niſi quòd minor, & flos ex ſex foliolis luteis, aliquando candicantibus compoſitus eſt, in cujus medio ſtaminula bina pallida conſpiciuntur: in Gallia Narbonenſi in ſummitate pontis Cari reperitur.

VIII. Hyacinthus oblongo cæruleo flore minor.

Hyacinthus minor Hiſpan. Cluſ. hiſt. ap. 2. & cur. poſt.

Variat flore cæruleo, albo, interdum mixto, dilutè ſuavinerque rubente, (qui
Hyacinthus flore rubro ex Luſitania, Lob. ad. par. 2.) venis ſaturatioribus per foliolorum externorum longitudinem excurrentibus.

IX. Hyacinthus floribus campanulæ uno verſu diſpoſitis.

Hyacinthus totus albus, Campanilla, Lob. ad. par. 2. ex Luſitania.

X. Hyacinthus floribus campanulæ utrinque diſpoſitis.

Hyacinthus Neapolitanus, Svvert.

HYACINTHUS ORIENTALIS.

I. Hyacinthus Orientalis caule maculato.

Hyacinthus Dioſcorid. & Theoph. Ang.
Hyacinthus Orient. Matth. Geſner. hor. Dod. (cui & minor) Caſt. Lugd. Cluſ. hiſt. Rauvv. cæruleus, Tab. Ger. Eyſt.
Hyacinth. Orientalis Græcus, Ad. Lob. Lugd.
Hyacinthus Conſtantinopolitanus, Cam.
Hyacinthus, Cæſalp.

II. Hyacinthus Orientalis purpureus.

Hyacinthus Orientalis purpurorubens, Lob. ico. flore purpureo, Cam.

Variat flore purpureo, purpurorubente: & Svvertius.
Hyacinthum Orient. ſerotin. flore purpureo pingit: & huc referendus.
Hyacinthus fl. purpureo albo, Eyſt.

III. Hyacinthus Orientalis exalbidus.

Flores antequam aperiantur albi, aperti oras tantùm albas habent, reliqua parte carnei ſunt, feneſcentes toti nivei fiunt, Cluſ. hiſt.

Eſt & alter floribus ex cinereo albis, foliis paulo anguſtioribus & craſſioribus, qui
Hyacinthus Orient. fl. cinereo albus, Eyſt.

IV. Hyacinthus Orientalis albus primus.

Hyacinthus Or. albus, Lob. ico. & Cluſ. hiſt.
Flore niveo, Eyſt.
Flore albicante, & flore albo, Svvert.
Hyacinthus Conſtantinopolitanus albo flore, Cam.
Flore albicante & flore albo, Svvert. qui etiam
Hyacinthum facie Orientalis, flore cæruleo & flore albo, &
Hyacinthum Germanicum flore albo, pingit.

Flores intus nivei, foris albi, foliis tribus externis ad ὠχρόλευκον colorem accedentibus: aliquando argentei coloris, qui
Hyacinthus Orientalis niveus, Cluſ. hiſt.
Hyacinthus Orient. argenteo colore, Eyſt.

V. Hyacinthus Orientalis albus alter.

Hyacinthus brumalis Orientalis Gemmæ, Lugd. albus, Lob.

VI. Hyacinthus Orientalis maximus.

Hyacinthus Orientalis alter, Matth. Lugd.

Hyacin-

Hyacinthus Orient. major, Dod. polyanthos, Ad. Lob. Tab. Lugd.
Hyacinthus Orientalis polyanthos, Cluſ. hiſt. Ger.
Hyacinthus Orient. præcox multiflorus cæruleus, Svvert.
Hyacinthus Orient. major, flore cæruleo, & alter violaceo colore, Eyſt.
Flores ſæpè 40. producit.

VII. Hyacinthus præcox albus.
Hyacinthus præcox flore albo Caccini, Cluſ. cur. poſt.

VIII. Hyacinthus Orientalis latifolius.
Hyacinthus Orient. πολιανθὲς alter, Cluſ. hiſt.

IX. Hyacinthus Orientalis variegatus phœniceis caliculis ſubtus rubentibus: vel floribus anteriùs albeſcentibus, aversâ parte purpuraſcentibus.
Hyacinthus Orientalis variegatus, &
Hyacinthus Orientalis mixtus, Eyſt.

V. Hyacinthus maximus polyanthos.
Hyacinthus Jacobæus altus multis floribus Italicus, Svvert.

XI. Hyacinthus Orientalis ramoſus.
Hyacinthus Orientalis πολυκλαδὴς, Cluſ. hiſt.

XII. Hyacinthus Orient. florum folijs reflexis & variegatis.
Hyacinthus Orient. reflexis folijs, colore violaceo, &
Hyacinthus Orient. viol. colore albis lineis, Eyſt.
Flores purpureoviolacei, lineis albicantibus dorſalibus diſtincti: vel lætè purpurei & janthini, virgulis obſcurioribus ſignati.

XIII. Hyacinthus Orientalis, caule folioſo.
Hyacinthus Aſſaticus φυλλοφόρῳ caule, Cluſ. cur. poſt.
Hyacinthus caule folioſo, Svvert.

XIV. Hyacinthus Arabicus, Camerarij, quid?

XV. Hyacinthus exoticus flore phalangij.
Hyacinthus circa Alepum Ayur dictus, Rauvvolff.
Hyacinthus Tripolitanus, Cam. ad. Matth.

Hyacinthus Orientalis ſerotinus.

I. Hyacinthus Orientalis ſerotinus.
Hyacinthus Orient. ſerotinus mixtus, Eyſt.
Florum apices albeſcunt, qua pediculis adhæren, rubeſcunt.

II. Hyacinthus Orient. ſerotinus floribus erectis candidis, vel cæruleis.
Hyacinthus Orientalis ſerotin. erectis candidis floribus, &
Hyacinth. Orient. ſerot. erectis cæruleis floribus, Eyſt.

III. Hyacinthus Orient. ſerotinus ſtriatus.
Hyacinthus minimus ſerotinus facie Orientalis hyacinthi, Lob. ad. par. 2. ap.
an Hyacinthus ſerotinus minimus cæruleus, Cluſ. hiſt. ap. 2.
Flos ex cæruleo dilutus, ſenis venis cæruleis ſtriatus.

Hyacinthus Orientalis flore pleno.

I. Hyacinthus Orientalis flore duplici.
Hyacinthus flore duplici ex albo vireſcente, Cluſ. cur. poſt.
Hyacinthus Orientalis pleno flore ſubviridi, Svvert.
Hyacinthus Orient. fl. duplici, Eyſt.
Flores gerit inſitos duplices: ex albo vireſcentes, vel cæruleos, ad pediculum parum virentes.

II. Hyacinthus Orient. fl. cæruleo pleno: & Eyſt.

III. Hyacinthus Orient. albus multiplici flore.
Hyacinthus candidiſsimus pleno flore, Eyſt.

HYACINTHUS STELLARIS.

I. Hyacinthus ſtellaris bifolius Germanicus.
Narciſſus Martius, Brunf.
Narciſſus cæruleus & Hyacinthus alius, Trag.
Hyacinthus cæruleus minoribus, Fuch. ico.
Hyacinthus albicans ſeu fœmina, Fuch. Tur. Lugd.
Hyacinthi Germanici liliiflori minor ſpecies, Lob. ob.
Satyrium trifolium, Dod. gal.
Bulbus fyl. quidam bifolius, Geſ. hor. &
Hyacinthus, ſeu Bulbus fyl. Eid. col.
Bulbus vomitorius, Lon.
an Hyacinthus bifolius Theoph. Lob. ico.
Flore eſt cæruleo, in alijs colore magis ſaturo, alijs magis diluto, rariùs ad carneum vergente, ſuaviter rubente: eſt etiam exalbido, & veluti cinericeo, ſubcæruleoue flore: ſunt qui & flavos notarunt.

II. Hya-

II. Hyacinthus ſtellaris trifolius.
Satyrium erythronium, Dod.gal.
Hyacinth. cæruleus minor, Tur. minor fœmina, Fuch.ico.
Hyacinth. cæruleus mas minor, Fuch. Lugd.
Hyacinthus Fuchſij, Dod. medius, Lon.
Hyacinth. Germanicus liliflorus, Ad. ſtellaris, vel flos Martius ſtellatus Germanicus, Lob.
Hyacinthus ſtellatus, Cluſ. hiſt. flore cæruleo, Cam. Eyſt.
Hyacinthi alterum genus, Cæſ.

Priore per omnia major & triphyllos, qui tamen volet, eundem dicat.

III. Hyacinthus ſtellaris albus.
Narciſſus candidus, Trag.
Hyacinthus niveus, Fuch. floribus candidis, Dodon.
Hyacinth. diphyllos Fuchſij floribus candidis & purpureis, Cord. obſ.
Hyacinthus ſtellaris albicans ſerotinus, Lob. Lugdun.
Hyacinthus albicans Botanicorum, Lob. ad. part. 2.
Hyacinthus ſtellatus flore albo, Cam.
Bulbus vomitorius albo flore, Lon.

IV. Hyacinthus ſtellatus cæruleus ſtaminulis ex viridi luteis.
Hyacinthus ſtellatus Italicus, Eyſt.

V. Hyacinthus ſtellaris purpureus.
Hyacinthus ſtellaris major, Lob. ad. par. 2.

VI. Hyacinthus ſtellaris ſpicatus cinereus.
Hyacinthus ſtellatus cineracei coloris, Cluſ. hiſt. &
Hyacinthus ſtellatus æſtivus, Eid. cur. poſt.
Hyacinthus ſtellatus Byzantinus ſive exoticus Someri, latâ depreſsâ ſpicâ faſtigiatus, Lob. ad. part. 2.
an Hyacinthus ſtellatus cinereus ex Gallica, Eidem.

VII. Hyacinthus ſtellaris cæruleus amœnus.
Hyacinth. ſtellaris Byzantinus alter elegantiſſimus ſerotinus bullatus, Lob. ad. par. 2.
Hyacinthus latifolius Dalechampij, Lugdun. icon.
Hyacinthus peregrinus pluribus caulibus præditus, cæruleo violaceus, Swert.

Variat magnitudine & floris colore amœno cæruleo, dilutè cæruleo, quandoque ex cæruleo purpuraſcente, vel violaceo: rariſsimè albo.

VIII. Hyacinth. ſtellaris obſoletè cæruleus, vel major.
Hyacinthus ſtellatus Byzantinus, Cluſ. hiſt. & Eyſt.
Hyacinthus ſtellatus Byzant. tenuifolius præcox, Lob. ad. part. 2.

Huc referendus
Hyacinthus Byzantinus flore cæruleo lacteo, Swert.

IX. Hyacinthus ſtellaris cæruleus ſtriatus.
Hyacinthus ſtellatus Poreti, Cluſ. cur poſt.

X. *Hyacinth. ſtellaris ſaturè cæruleus.*
Hyacinthus Hiſpanicus ſtellaris flore, Cluſ. cur. poſt.

XI. Hyacinthus ſtellaris æſtivus cæruleo purpuraſcens major.
Hyacinthus ſtellatus æſtivus, Cluſ. hiſt. ap. altera.

Flores ſunt ſubcærulei, dilutiores: ſic albi, ſtaminibus purpuraſcentibus.

XII. Hyacinthus ſtellaris æſtivus minor floſculis alternatim ſtris.
Hyacinthus ſtellatus æſtivus minor, Cluſ. in auct. ap. alt. & cur. poſt.

XIII. Hyacinthus ſtellaris foljis & radice lilij.
Hyacinthus ſtellaris liliſolius, Lobel. Lugd. Ger.
Hyacinthus liliaceus, vel ſeptimus, Tab.
Hyacinth. ſtellat. [illegible], Cluſ. hiſt. & ap. alt. ejuſdemq; auctario & cur. poſt.
Hyacinthus liliſolius flore cæruleo pallido, Swert.
Flores intensè cærulei, ſive violacei, rarius nivei.

XIV. Hyacinthus ſtellaris autumnalis major.
Hyacinthus autumnalis major, Ad. Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Dod. Lugd. (cui & Typhium Theophraſti) Ger.
Hyacinthus ſtellatus autumnalis anguſtifolius major, Eyſt.

Aliquando cauliculis eſt ramoſis, & Swertius exhibet
Hyacinthum autumnalem albo flore.
Hyacinthum flore purpureo pallido.

XV. Hya-

XV. Hyacinthus ſtellaris autumnalis minor.
Hyacinthus autumnalis, Geſ. hor. Ad. Cluſ. hiſp. Lob. Lugd. Ger.
Hyacinthus autumnalis minor, Dod. Cluſ. hiſt. Eyſt.
Bulbus æſtivus Dalech. Lugd.
Flos cæruleus, purpuræ dilutioris, ex purpura rubens.

XVI. Hyacinthus ſtellaris minimus.
Hyacinthus ſtellaris vernus pumilus, Lob. ad. par. 2. Eyſt.

XVII. Hyacinthus minimus maritimus in Prod. deſcript.
In Florilegio Svvertij adhuc pinguntur ſex diverſi Hyacinthi;
Hyacinthus ſtellaris albus: 2. cæruleus: 3. ex cæruleo violaceus: 4. earnei coloris: 5. luridus: 6. ſtellatus major, azureus, hicque elegantiſſimus exiſtit.

HYACINTHUS INDICUS.

I. Hyacinthus Indicus bulboſus ſtellatus.
Hyacinthus ſtellatus Peruanus, Cluſ. hiſt. Lob. ad par. 2. Eyſt.
Hyacinthus Peruanus, Robino; flore cæruleo multiflorus, Svvertio.
Hyacinthus ſtellatus Boëticus, Cluſ. cur. poſt.
Variat colore floris, qui nunc è cæruleo purpureus, modò ſaturatioris purpuræ & quaſi violaceus, umbone purpureo, ſtaminulis cæruleis: vel ex albo rubicante, umbone & ſtaminulis albis, quem nomine
Hyacinthi Peruani carnei coloris, Svvertius pinxit.

II. Hyacinthus Indicus bulboſus minor.
Hyacinthus Indicus minor Orientalis, Svvert.

III. Hyacinthus Indicus tuberoſus flore Hyacinthi Orientalis.
Bulbus Indicus flore albo Hyacinthi Orientalis æmulo, Paludano.
Hyacinthus Orientalis Indicus, Simoni Touar.
Hyacinthus Indicus tuber. radice, Cluſ. hiſt. Lob. ad. par. 2.
Hyacinthus minor Indicus tuber. radice albus, Svvert.

IV. Hyacinthus Indicus tuberoſus flore Narciſſi.
Hyacinthus Indicus tuberoſa radice, Robino.
Hyacinthus major Indicus tuberoſa radice, Svvert.

HYACINTHUS COLCHICI folio.

I. Hyacinthus latifolius maximus.
Hyacinthus Ind. Orient. dictus, adhuc incognitus, Svvert.

II. Hyacinthus latifolius alter.
Hyacinthus Africanus bulbo craſſo facie Hyacinthi Peruani, Svvert.

BULBUS ERIOPHORUS.

BULBUS CRINITUS ET FLOS. Tigridis.

BULBI ἐριοφόροι, id eſt, laniferi, inter veteres Theoph. 7. hiſt. 13. meminit, illum in litioribus naſci, lanamq; ſub primis tunicis habere, ex qua togæ & aliæ veſtes conficiantur: cujus & Plin. lib. 9. cap. 11. meminit, Theophraſti teſtimonio uſus.

I. Bulbus eriophorus Peruanus.
Eriophorus Peruanus, Cluſ. hiſt.
Magnam cum Hyacintho Indico bulboſo ſtellato affinitatem habet, hujus tamen folia duplo latiora: flos purpureus, circa umbilicum cæruleus, venâ atropurpureâ floris folium percurrente;

II. Bulbus eriophorus Orientalis.
Bulbus eriophorus, Cluſ. pan. & hiſt. Lob. Dod. Cam. Lugd. Tab.

Bulbus

Bulbus lanatus ex Oriente, Cæs.
Cùm Dodonæus in florum historia fictitiam figuram posuerit, idcirco eandem figuram sub nomine
Eriophori bulbi commentitij, posuêre Lobel. Lugd. at Cast.
Bulbi eriophori, & Tab. sub Eriophori bulbi altera [illegible]ne.
Ipse vero Dodonæus edit. postrema, utramque figuram habet; alteram titulo Bulbi eriophori icon ab amico mi[illegible]; alteram, Bulbi eriophori Viennæ nati effigies.

III. Bulbus eriphorus minor.
Hyacintho obsoleto Æthiopico, subjecit Clus. cur. post.

IV. Bulbus marinus crinitus, τριχώδης, in hist. Lugd. proponitur; quid sit, ignoramus.

V. Tigridis flos, Dod. Lub. Lugd. Tab.
Ocelo Xochiel, id est, flos Tigridis, novæ Hisp. sive Mexiocanæ Provinciæ, in hist. Mexiocana.
Radicem habet porraceam, folia gladioli, flos rubet egregiè, circa medium tamen albus, & instar pellis Tigridis maculatus: hujus veram figuram in florilegio I. du Bry videre est.

SECTIO SECUNDA.

NARCISSUS: LEUCOIUM: LILIO-NARCISSVS SIVE TVLIPA.

NARCISSUS ET EJUS SPECIES.

ΝΑ'ΡΚΙΣΣΟΣ καὶ λείριον Dioscoridi l.4.c.161. & Theoph.6. hist.6. & 7. ejusdem 12. dicitur, non à Narcisso adolescente nimium seipsum adamante, ut Poëta fabulantur, sed à vi stupefaciendi, quam νάρκωσιν Græci vocant: seu ut Plinius, à narce, quam vim Narcisso inesse l.21. c.19. testatur: hinc Plutarcho in Symposio, quasi nervos hebetans & torpidas gravitates efficiens dicitur.

Unius Theophrastus meminit: at Dioscorides in flore differentiam notat, qui albus sit, intus croceus, in quibusdam purpureus, ita ut alius sit πορφυρῶδες, alius κροκῶδες. Et Plinio l.21. c.5. Narcissus alter flore candido, calyce purpureo: alter calyce herbaceo: per calycem intelligens quod in floris medio est, nullius Græci autoris exemplo: & seq. c.19. Narcissum unum purpureo flore, & alterum, herbaceum dixit.

NARCISSUS PORRACEO FOLIO, angusto calyce, latifolius simplex, uno flore.

I. Narcissus maximus pallidus folijs incanis.
Narcissus omn. maximus pallidus ad Clus. cur. post.

II. Narcissus maximus flore cæruleo albicante fimbriâ croco aureâ.
Narcissus maximus mediopurpureus, aut cæruleus latifolius Hispanicus, Eyst.

III. Narcissus albus magno odore flore circulo pallido.
Narcissus 13. medioluteus Poëticus, Tab.
Narcissus mediopurpureus, Gerrico.
Narcissus latifolius 7. Clus. hist.

IV. Narcissus niveus odoratus circulo rubello.
Narcissus serotinus montanus, Clus. pan.
Narcissus latifolius 6. Clus. hist.
Narcissus mediorubeus communis, Svvert.

V. Narcissus albus circulo purpureo.
Narcissus purpureus, Ges. hor.
Narcissus mediopurpureus, Dod. Lugd. Clus. pan. Eyst.
Narcissus mediocroceus purpureus, Ad.

Nar-

Narciſſus Poëticus mediopurpureus, Lob.
Narciſſus, Caſt. primus circulo rubeo, Cæſ.
Narciſſus 14. & Poëticus 5. Tab.
Narciſſus mediopurpureus præcox, Ger.
Unum fert florem, rarò binos: & huic ſimilem, circulo tamen rubro, in Pannonicis Cluſius proponit.
Narciſſum ſerotinum montanum vocans.
Narciſſ. medio rubeus communis, Svvert.

VI. Narciſſ. alb. circulo croceo vel luteo.
Narciſſ. Veterum, Trag. Candidus, Lon.
Narciſſus primus, Dod. gal. Cæſ.
Narciſſus Italicus flore candido, & Narciſſus alb. Geſ. hor.
Anemone limonia Theophraſt. Narciſſo cognata, Eid.
Narciſſ. Poët. mediocroceus, Lob.
Narciſſus Poëticus medioluteus Dodonæi, Lugd.
Narciſſus 10. roſeoluteus major, Tab.
Narciſſ. medio purpureus præcox, Ger. ico.
Narciſſus ſerotinus, Svvert.

Hic à priore potiſsimum circuli colore differt, & Narciſſus Dioſcoridis videtur.

Hujus generis tres reperiuntur; forma, colore, aut odore nequaquam, & magnitudine parum, ſed florendi tempore, differentes: majores, medij, præcoces: & ſerius prodeuntes, minores ſunt.

VII. Narciſſus albus circulo croceo minor.
Narciſſus minor ſerotinus mediocroceus, Lobel. ico.
Narciſſ. 16. ſerotinus albus, Tab. minor, ſerotinus, Ger.

VIII. Narciſſus flore cæruleo, Cluſ. pan.
Narciſſ. cæruleus, ſolo floris colore à Narciſſo medio croceo differens, Lob. ad. part. 2.

NARCISSUS EXOTICUS.

I. Narciſſus Indicus totus ruber.
Narciſſ. latifolius octavus, qui & Indicus rubro flore, vulgo Jacobæus, Robi. Cluſ. hiſt.
Narciſſus Indicus rubro flore, Lob. ad. part. 2.
Narciſſ. Ind. flore ſanguineo, Svvert.
Ex India Orientali adfertur.

II. Narciſſus ex albo rubeſcens.
Narciſſ. Gareti, flore albo exteriore parte rubicundo Svvert.

III. Narciſſ. Ind. obtuſo latiſs. folio, bulbo vaſtiſsimo.
Narciſſus Indicus Orient. bulbo magno & compreſsiore rotundo, folijs Narciſsi, Svvert.

IV. Narciſſ. Ind. obtuſo latiſsimo folio alter.
Narciſſus Indicus Occident. folijs Narciſsi latifolij, Svvert.

V. Narciſſ. Ind. lato & multiplici folio.
Narciſſus promontorij Bonæ ſpei, bulbo oblongo, Svvert.

VI. Narciſſus Africanus folijs hyacinthi.
Narciſſus Africanus ſive Narciſſ. exoticus, Lobel. ad part. 2.
Variat folio acutiore, rotundiore, & complicato; flore eſt phœniceo.

NARCISSUS LATIFOLIUS SIMplex pluribus floribus.

Narciſſus totus albus.

I. Narciſſus albus major odoratus.
Narciſſus latifolius major, in latifoliorum claſſe alter, Cluſ. hiſt.
Communiter binos, interdum ternos & quaternos flores, & ſex folijs, imò ex duodecim conſtantes, Cluſius notavit.

II. Narciſſus Orientalis major albus.
Narciſſus Orientalis major polyanthos totus albus, Eyſt.
Eſt latifolius, floribus copioſis albis peramplis, odoratus, tribus ſtaminibus luteis brevibus donatis.

III. Narciſſus Orientalis medius albus.
Narciſſus Orient. medius totus albus polyanthos, Eyſt.
A priore ſola magnitudine differt.

IV. Narciſſus Orient. albus calice ſtellato.
Narciſſus Orient. albus odoratus calice ſtellato, Eyſt.
Floribus eſt albis odoratis, in medio ſtamina aurolutea inſtar ſtellæ radiatim diſpoſita.

V. Narciſſus totus albus major.
Narciſſus totus albus, Dod. Lob. & Lugd.
Narciſſus totus albus prior, Cluſ. hiſp.
Narciſſus latifolius ſimplici flore prorſus albo, Eid. hiſt.
Narciſſ albus major, Cam. quintus albus, Tab.
Narciſſus Orient. polyanthos minor totus albus, Eyſt.
Narciſſ. medioluteus polyanthos, Ger. ico.

VI. Narciſſus totus albus major.
Narciſſus totus albus alter, Cluſ. hiſp.
Narciſſus latifolius niveus alter, Eid. hiſt. deſcr.

Narciſſus totus albus paucioribus floribus, Lob. ob.
Narciſſus albus minor, Cam.

VII. Narciſſus niveus.
Narciſſus latifolius niveus tertius, Cluſ. hiſt.

VIII. Narciſſus albus flore minore Jaſmini odore.
Narciſſus 6. folius niveus tertius alter, Cluſ. hiſp.

Narciſſus medioluteus.

I. Narciſſus orientalis albus calice luteo Campanulæ ſimili maximus.
Narciſſ. polyanthos orient. calice medioluteo odoratus maximus, Eyſt.

Hujus, ut & duorum ſequentium calix, campanulæ inſtar amplus luteus: flores jucundum odorem ſpirant.

II. Narciſſus orientalis albus calice luteo medius.
Narciſſ. polyanthos orient. medioluteus odoratus medius, Eyſt.

III. Narciſſ. orient. albus calice luteo minor.
Narciſſ. polyanthos orient. medioluteus minor odoratus, Eyſt.

IV. Narciſſus orient. calice aureo pluribus foliolis pleno.
Narciſſus orientalis mediocroceus calice pleno, Eyſt.

Flos albus, calice aureo pluribus tortilibus foliolis pleno.

V. Narciſſus Orient. calice rotundo auroluteo.
Narciſſ. orient. mediocroceus major, Eyſt.

VI. Narciſſus pallidus mediocroceus.
Narciſſ. medioluteus Piſanus, Lob. ico. Svvert.
Narciſſus latifolius flore prorſus albo ſecundus, Cluſ. hiſt.

VII. Narciſſus pallidus medioaureus.
Narciſſus ſulphurei coloris minor, ad Cluſ. cur. poſt.

VIII. Narciſſus albus circulo croceo polyanthos.
Narciſſus. Matth. comp. octavus, edit. Ital.
Narciſſus mediocroceus ſerotinus polyanthos, Lob. ico.
Narciſſ. quart. Matthioli, Lugdun.
Narciſſus 15. niveus ſerotinus, Tab. totus albus, Ger. ico.
Narciſſus, Caſtori; quem quinto ſimplici flore junxit.

Hic etiam circulo purpureo reperitur, qui
Narciſſus mediopurpureus, Eyſt.

IX. Narciſſus pallidus circulo luteo.
Narciſſus medioluteus, Dod. Lugd. Ger. Svvert. Eyſtett.
Narciſſus albidus medioluteus, Lob.
Narciſſus 6. medioluteus 1. Faber.
Narciſſus latifolius flore prorſus flavo, Cluſ. hiſt. icon.

X. Narciſſus palſidus circulo aureo alter.
Narciſſus latifolius 5. vel Narciſſus pallido flore medioaureus, Cluſ. hiſt.

Meminit Cluſius & alterius, cujus flos ex pallido vireſcit, calice anguſto flavo.

XI. Narciſſus medioluteus copioſo flore odore gravi.
Narciſſus octavus fortè Matth.
Narciſſus medioluteus, Ad. Lob. (cui & Donas Narbonenſium) Cluſ. hiſp. Svert. medioluteus alter, Dod. Lugd.
Narciſſus præcox ſimpl. flore, vel latifolius ſimplex 1. Cluſ. hiſt.
Narciſſus 7. medioluteus 2. Tab.
Narciſſus Piſanus, Ger.
Narciſſus alter comoſo flore, Cæſ.
Narciſſus Conſtantinopolitanus minor calice fimbriato, mediocroceus, Eyſt.

Variat folijs obtuſioribus & acutioribus: ſic floris colore, qui aliquando ſulfureus, ſive ὠχρόλευκος: aliquando 10. 12. etiam 18. flores obſervavimus.

XII. Narciſſ. medioluteus majorib. floribus.
Narciſſus præcox, Cluſ. hiſp.
Narciſſus medioluteus alter, Lob. obſ.
Narciſſ. latifol. Byzantin. mediolut. 2. Cluſ. hiſt.

Præcocior priore, latioribus folijs, & floribus majoribus.

XIII. Narciſſ. niveus calice flavo odoris fragrantiſsimi.
Narciſſ. latifol. ſimpl. mediolut. 3. Cluſ. hiſt.

Narciſſus totus luteus:

I. Narciſſus luteus polyanthos Africanus.
Narciſſ. Africanus major, flavus polyanthos: in addit. ad Cluſ. cur. poſt.
Narciſſus Africanus multiflorus coronatus, Svvert.
Narciſſus luteus Africanus major, &
Narciſſus Africanus aureus major, Rob.

II. Narciſſ. luteus polyanthos, Luſitanicus.

Narciſ-

Narcissus d'Argiers, aut Ægyptius, Lob. ad. part. alt.
Narciss. de Argiers polyanthos totus lut. Eyst.
Narciss. Africanus flore aureo, Svvert.

III. Narciss. luteus Constantinopolitanus.
Narciss. totus luteus ex Thracia, Clus. hisp.
Narciss. latifolius flavo flore sive 4. Zerincadacatamer nomine allatus, Eidem hist.

Flos aut omnino luteus, aut pallidus: qui pallidus, caliculum planè aureum habet.

IV. Narciss. angustifolius totus luteus.
Narcissus totus luteus semper florens Caccini, ad Clus. cur. post.

Singulis caulibus ad quindenos flores, idque sæpius in anno, Florentiæ profert.

V. Narciss. angustifol. flavus magno calice.
Narcissus 9. qui angustifolius 1. vel Narcissus juncifolius 1. amplo calice, Clus. hist.
Narciss. maximo calice, flore luteo, Svvert. qui alium adjungit.
Narcissum oblongo calice, flore luteo.
Narciss. juncifolius præcox major, &
Narciss. juncifolius latiore calice, Eyst.

NARCISSUS PORRACEO angusto folio.

I. Narcissus angustifolius albus major.
Narcisso juncifolio albo flore, junxit Clus. in cur. post.

II. Narciss. angustifolius albus minor: qui 1. in Prod.

III. Narciss. angustifol. pallidus calice flavo.
Narcissus sulfurei coloris majusculus, ad Clus. cur. post.

IV. Narcissus parvus albus fimbria suave rubente.
Narcissus paruus stellatus albus medio suave rubente vertice, Lob. ad. par. 2.

V. Narcissus mediocroceus gramineo folio.
Narcissus mediocroceus tenuifolius, Lob. ad. par. 2.

NARCISSUS JUNCIFOLIUS. simplex, luteus & albus.

I. Narciss. juncifol. oblongo calice luteus major.
Narciss. juncifolius prior, Clus. hisp. Lugd.
Narciss. juncifol. major, Dod. odoratiss. Cam.
Narciss. luteus juncifolius vel luteus Africanus, Ad. præcox, Lob.
Narciss. 10. angustifol. 2. & juncifol. 1. Clus. hist.
Narciss. 8. juncifolius 1. Tab. juncifol. præcox, Ger.
Narciss. major juncifol. Eyst.

Flores terni, quaterni, quini, interdum gemelli odorati.

II. Narciss. juncifol. luteus major.
Narciss. juncifol. Dod. flo. Lugd. alter, Clus. hisp.
Narciss. juncifol. minimus Dod. Cam. Clus. hist. Eyst.
Narciss. juncifolius serotinus, Lob. Ger.
Narciss. 9. juncifolius 2. Tab.
Narciss. flore luteo, brevi calice, Svvert.

Clusius frequentioribus: Lobelius pauciioribus folijs dicit: uterque eadem figura utitur: unico aut altero flore flavo & odoro.

III. Narciss. juncifol. flore luteo variegato.
Narciss. luteus albicantibus lineis distinctus, brevi calice, Svvert.

IV. Narcissus juncifol. flore pallidiore, calice flavo.
Narciss. juncifol. minor, Clus. hist. ap. & Lob. ad. par. 2. minimus, Eyst.

V. Narciss. juncifol. flore rotundo roseo.
Narciss. juncifolius flore rotundæ circinitatis roseo, Lob. Lugd. Svvert. cui flos albus est.
Narcissus 10. roseoluteus major & minor, Tab.

VI. Narcissus juncifolius totus albus.
Narciss. juncifol. flore albo, alter, Clus. ap. alt. auct. & cur. post.
Narciss. juncifol. polyanthos albus, Eyst.

VII. Narciss. autumnalis albus.
Narcissus juncifolius albus autumnalis medio obsoletus, Svvert.

VIII. Narciss. albus autumnalis minimus.
Narciss. autumnalis minor, Clus. hisp. Lugd. Tab. Ger. parvus, Dod. Lob.
Narciss. serot. sive autumnal. minim. Clus. hist.

IX. Pseudonarcissus gramineo folio, sive Leuconarcissus æstivus: qui 2. in Prod.

NARCISSUS MAGNO ET brevi calice.

I. Narciss. latifol. max. alb. calice brevi luteo.
Narcissus albus max. calice luteo brevi, Eyst.

II. Narciss. latifolius pallidus calice amplo & aureo, caule striato.
Narcissus latifol. flavo flore amplo calice, Clus. cur. post.
Pseudonarcissus pallidus calice amplo, Eyst.

Variat unico flore, aliquando binos conjunctos habet: hic intensè luteus, ille pallidus: ad Cluſ. cur. poſt.

III. Narciſſ. latifol. pall. calice amplo alter.
Narciſſus omnium maximus pallidus amplo calice flavo: in addit. ad Cluſ. cur. poſt.

IV. Narciſſus latifolius ſulfureus vel albus brevi calice.
Narciſſus ſulfurei coloris brevi calice, Svvert.
Narciſſus totus albus brevi calice, Idem.
Pluribus eſt floribus. Addit & alium totum album triplici flore & anguſtiore folio.

V. Narciſſus albus medius calice luteo brevi: & Eyſtet.

NARCISSUS MAGNO ET OBlongo tubo vel calice, latifolius.

I. Narciſſus maximus pallidè luteus.
Narciſſus maximus griſeus vel pallidus, amplo calice flavo, non deſcriptus, Svvert.

II. Narciſſus alter craſſo bulbo.
Narciſſus minor pallidus amplo calice flavo non deſcriptus, Svvert.

III. Narciſſus ſubflavus tubo ſexangulo.
Narciſſus falſus ſive Pſeudonarciſſus tuba ſexangulari dilutior flavus non deſcriptus, Svver.

IV. Narciſſus flavus tubo rotundo.
Narciſſus ſeu Pſeudonarciſſus oblonga tuba rotunda, non fimbriata quaſi abſciſſa, flavo flore, Svvert.

V. Narciſſus albus tubo luteo.
Narciſſus ſeu Pſeudonarciſſus albus oblongo calice luteo, Svver.

VI. Narciſſ. alb. calice flavo, moſcari odore.
Narciſſus oblongo calice, Cluſ. hiſt. ap. alt.
Narciſſus albus luteo longiore calice, ad Cluſ. cur. poſt.
Pſeudonarciſſus albus calice luteo, Eyſt.

Triplicis Cluſius meminit: 1. fl. albo, calice flavo. 2. flore albo, ſed calicis ore magis croceo: 3 flore ex albo palleſcente, aut ὠχρολεύκῳ, calice latiore & oris croceis.

Et in curis poſt. in alijs ſtylus tubi oras ſuperat, in alijs non excedit, Aliquando (ut ad cur. poſt. additum) fore majore ex folijs niveis, aut candidis, ſed anguſtioribus & oblongis, odore grato.

VII. Narciſſus albus calice flavo alter.
Narciſſus albus oblongo calice præcox, ad Cluſ. cur. poſt.

Triplex ſpecies: 1. latis & viridibus folijs, caule breviore, flore albo, tubo flavo: 2. folijs anguſtioribus: 3. folia tubum cingentia pallida, anguſtiora, & acuminata: & eſt tubo fimbriato & non fimbriato, ut eſt
Narciſſus tuba non fimbriata flaveſcente, Svve.

VIII. Narciſſus ſyl. pallidus calice luteo.
Βολβοκώδιον Theoph. Codiaminum Gaza vertit, Plin. lib. 22. cap. 11. ſecutus.
Narciſſus Brunf. Lac. quo ad ico. primam.
Narciſſus luteus, Trag. Geſ. hor.
Narciſſus 8. Matth. fol. quo ad ico. 1.
Narciſſus 3. Eid. comp.
Narciſſus Matthioli, Lugd. quoad 2. ico.
an Narciſſus, Ang?
Codianum, vel Codiaminum flore Codij, id eſt, Campanulæ, Geſ. hor.
Bulbus ſyl. & Codiaminum, Eid. col.
Pſeudonarciſſus, Dod. gal. vulgaris, Cluſ. hiſt.
Pſeudonarciſſus luteus, Tab. Eyſt.
Narciſſus luteus ſyl. Dod. Lon. Lugd.
Narciſſus totus luteus montanus, Theoph. Ad. & Lob.
Narciſſus calice prælongo anguloſo, Cæſ.
Pſeudonarciſſus Anglicus & Hiſpan. Ger.
Pſeudonarciſſus minor Germanicus, Svver.

Cauli cuilibet communiter flos unus inſidet: aliquando duo: hinc
Pſeudonarciſſ. vulgaris binos flores in eodem caule gerens, Cluſ. hiſt. ap. alt. verùm & triplici flore adſervo: reperitur & magis præcox, Cluſ. hiſp.
Pſeudonarciſſus præcox, Eyſt.
Sic Cluſ. hiſt. ap. alt. auctar. multas notat differentias, flores majores, minores, forma & colore diſſimiles: aliquibus ſex folia tubam amplexantia præpallida, alijs pallida, alijs ſaturatiora: tubus aut valdè amplus, aut anguſtus, qui vel pallidus, vel flavus & quaſi aureus, aut oris crenatis, vel crenatis & fimbriatis ſimul, quales ſunt
Pſeudonarciſſus ſimpl. Belgarum &
Pſeudonarciſſus luteus, Eyſt.
Aut quodammodo æqualibus, & minimè criſpis. Huc referri poſſunt:
Bulbus flore luteo ſuperiore parte aperto, &
Bulbus alius flore luteo humili, cujus ſemen ſimile Hemerocallidi Valentinæ: plura non habet, Cluſ. pan.

IX. Narciſſus maj. tor. lut. calice prælongo.

Pſeu-

Pſeudonarciſſus major, Cluſ. hiſp. & Hiſpanicus Cluſ. hiſt. Svvert.
Narciſſus fyl. alter, Dod.
Narciſſus totus luteus montanus, Theophraſti. Hiſpanicus, Lob.
Narciſſus totus luteus montanus major, Eyſt.
Huic ſimilis inodorus, inefficacior locis ad meridiem, Ad.

X. Narciſſus totus luteus flor. folijs reflexis.
Narciſſus totus luteus oblongo calice & reflex. folijs, Eyſt.

XI. Narciſſus parvus totus luteus.
Pſeudonarciſſi genus admodum exile, Cluſ. pan.
Pſeudonarciſſus minor Hiſpanicus latifolius, Cluſ. hiſt.
Narciſſus totus luteus mont. minimus, Eyſt.
Narciſſus Hiſpanicus flore luteo pumilus, Svvert.

XII. Narciſſus albus oblongo calice.
Pſeudonarciſſus albo flore, Cluſ. hiſt. ap. alt. auct. totus albus, Eyſt.
Narciſſus oblonga tuba totus albus, Svver.

Duplex eſt: unus altior flore longiore & tubo anguſtiore, flore albo, vel etiam ὠχρόλευκον colorem accedente: alter humilior, flore breviore & tuba laxiore. Aliquando flos non pendulus ſed proruberans, Cluſ. cur. poſt.

XIII. Narciſſus albus fimbria lutea.
Pſeudonarciſſus flore albo tuba oblonga, fimbrijs luteis, Svver.

XIV. Narciſſus luteus repens.
Pſeudonarciſſus minor luteus repens, Eyſt.

NARCISSUS OBLONGO CALICE, vel Calathi figurâ, anguſto etiam juncifolio.

I. Narciſſus anguſtifolius albus calice oblongo floreque reflexo.
Narciſſus juncifolius albus fl. reflexo, Cluſ. ap. alt. auctar. & cur. poſt.
Narciſſus juncifolius alb. calice magno, Lob. ad. par. alt.
Narciſſus totus alb. reflexus, Svvert.

II. Narciſſ. montan. juncifol. calice flavo.
Pſeudonarciſſus primus, Cluſ. hiſp. juncifol. primus, Cluſ. hiſt. & junceis folijs, Eid. cur. poſt.
Narciſſus montanus juncifol. minimus, Lob. Lugd.
Narciſſ. juncifol. fl. luteo reflexo, Svvert.

III. Narciſſ. montan. alter flore fimbriato.
Pſeudonarciſſ. juncifol. 2. flavo flore, Cluſ. hiſt.
Narciſſ. montan. juncifol. minim. alter, flore luteo fimbriato, Lob. Lugd.
Pſeudonarciſſ. juncifol. Eyſt.

Huc referendus
Narciſſ. tubâ fimbriatâ flore flaveſcente, &
Narciſſ. pſeudojunceis folijs luteis fimbriat. Svvert.

IV. Narciſſ. montan. albus minimus.
Narciſſus omnium minimus montanus alb. Lob. Lugd.
Pſeudonarciſſ. juncifol. 3. albo flore, Cluſ. hiſt.

Variant hi tres: alijs flos amplior, vel flaveſcentis coloris, vel flavi, vel aurei: in nonnullis ſtilus oras excedit, in alijs vix ad oras pertingit: aliquando oris æqualibus, aliquando fimbriatis.

V. Narciſſ. montanus juncif. calice aureo.
Pſeudonarciſſ. minim. juncifol. aureus, Eyſt.

VI. Narciſſ. montanus coronatus.
Narciſſus montanus minimus coronatus, Lob. ico.

NARCISSUS PLENO FLORE.

I. Narciſſus Orient. fl. multiplici & pleno alboluteo.
Narciſſus nobilis Orient. polyanthos mixtus, Eyſt.

II. Narciſſ. latifol. alb. medioluteus.
Narciſſ. 9. Matth. comp. & primus, Eid. fol.
Narciſſ. 8. Matthioli, Lugd.
Narciſſ. flore multiplici, Cluſ. hiſp. (pleno flore 1. in hiſt.) Lugd. multiplex, Dod.
Narciſſ. albus polyanthos (ſive Chalcedonicus & multiplex) Lob Ger.
Narciſſ. 4. Lon. 1. polyanthos, Matth. Tab.
Narciſſ. exoticus ſive Conſtantinopolit. Cam.
Narciſſ. major fl. multiplici, Eyſt.
Narciſſ. Chalcedonicus pleno flore albo, Svver.
Narciſſi mediocrocei pleniſloris degenerationes, in ſua hiſtoria ſe propoſiturum, Lob. ad. par. 2. pollicetur.

III. Narciſſ. latifol. alb. medio aureus.
Narciſſ pleno flore ſecundus, Cluſ. hiſt.

Terni, quaterni, flores, ſuavis odoris.

IV. Narciſſ. albus corona multiplici lutea.
Narciſſ. pleno flore 2. Cluſ. pan. 3. Eid. in hiſt.
Narciſſ. albus alter media fimbriata lutea multiplici

V. Cepa ſectilis, Matth. Caſt. Lugd. an Gethyon Græcis, & Cepola Columellæ.
VI. Cepa fiſsilis, Matth. Lugd. cui & Cepæ χιτραί, Portæ.
Cæpis affinis Mulĩgia, Cæſ.
VII. Cepa ſterilis, Trag. Geſ. hor.
Cepa Aſcalonica, Matth. Lugd. cui fortè Bulbus Setanius, quem Theoph. & Plin. Cepæ genus eſſe teſtantur.
Cepæ ſpecies ſunt Aſcalonia, Caſt.
Cepis affinis, Aſcalonia vulgo, Cæſ.
Scaliones, Tur.
Verùm & Lobelius hiſt. Belgica Aſcalonitidem antiquorum exhibuit, fortè à priore diverſam.

PORRUM EJUSQUE SPECIES.

Quod πράσον Dioſcorides l. 2. c. 179. vocavit, & in κεφαλωτὸν, capitatum, & ἀμπελόπρασον diſtinxit; id Latini Porrum, quod porrò eat, & longè lateq; graſſetur, vocarunt. Theophraſt. 2. cauſ. 20. & 3. ejuſdem 23. τὸ κεφαλωτὸν πράσον, tonſum porrum addidit: aliàs 7. hiſt. 1. 2. 3. 4. 5. & 6. de Porro egit. At Plin. l. 20. c. 6. eſt ſectivum & capitatum; & illud l. 19. c. 6. duplex fecit.

I. Porrum commune capitatum.
Porrum, Brunf. Cord. in Dioſc. Dod. (& Porrus Palladij) Geſ. hor. Ang. Lon. Cæſ. Caſt. Tab.
Porrum commune, Matth. Lug. vulgare, Lob.
Porrum capitatum, Fuch. Tur.
Porrum capitatum Plinio, Hermol. Ruel. (cui Gethyllidas Græcorum) Dodon. gal. vulgare, Camer.
II. Porrum ſectivum latifolium.
Porrum ſectivum, Plin. Dod. Cæſ. Lugd. Portæ.
Porrum ſectivum capitatum, Matth. & (ſectile) Lac. Lugd.
Porrum tonſile & capitatum, Lob.
Porrum tonſile ſive ſectile, Cam.
Hæc duo genere non differunt, cùm ex eodem ſemine generentur, & cultura ſolùm diſcrepent; quia id quod ad culinaria juſcula ſæpius detonderi ſolet, Sectivum aut Sectile Columellæ & Palladio nominatur: quod verò capitatum fieri debet, non tondendum, & autumnali tempore transferendum: etiam Plinio monente.
III. Porrum ſectivum juncifolium.
Porrum ſectivum, Trag. Fuch. Geſn. hort. Lon. Lugdun.
Porrum ſectile, Matth.
Cepa Aſcalonia, Matth. deſ. Ger.
Cepa fiſſilis & Getion. Tur.
Schœnopraſum, Dod. Ad. Lob. (cui Aſcalonia Matth.) Tab. Ger.
Porro tonſili cognatum, Cam.
Gethyllis, quam Ceparum genus Nicandri Scholiaſtes dicit, Geſ. hort. in Porro ſectivo.
Differt à veterum Sectivo, cùm illi folia lata, huic pro foliis junci inanes ſint: hinc nomine ex Junco & Porro compoſito, Schœnopraſum vocarunt.
Majus & minus habetur: illud rarius & ad condimenta mitius, quod Gethium Geſnero: minus verò Gethyllis.
Gethyllidem ſylveſt. Geſ. lib. de hor. proponit.
IV. Porrum folio latiſſimo.
Porrum Syriacum, Tab. Franco.
Porrum Indicum, Cam.
Scorodopraſum, Ger.
V. Porrum ſylv. inodorum.
Porro ſimile, exilius & inodorum, Lob.
VI. Porrum ſylv. gemino capite.
Ampelopraſon, ſeu Porrum ſyl. Lob. Lugd. cui à Matthioli diverſum.
Porrum ſylveſtre primum, Tab.
VII. Porrum ſylveſtre vinearum.
Ampelopraſum, Matth. Ruel. Ama. Ang. Geſn. hort. Cæſ. Port. Lugd.

SCILLA EJUSQUE SPECIES.

Σκίλλαν Theophraſt. 1. hiſt. 7. & 10. propoſuit, & 7. hiſt. 11. Scillæ Epimenidia vocatæ, & quæ ab uſu nuncupationem ſortita ſit, meminit. Sic Dioſcorid. l. 2. c. 202. σκίλλαν habet, & cap.

& cap. ſeq. πανκράτιον, quod Scillam aliqui nominant. Genera duo Scillæ medicæ, Plin. l.19.c.5. maſcula albis foliis, fœmina nigris: & tertium genus cibis gratum, Epimenidium vocatam &c. Et l.20.c.9. Scillarum in Medicina alba eſt, quæ maſcula, fœmina nigra: candidiſſima utiliſſima.

I. Scilla vulgaris radice rubra.
Pancratium & Scilla Dioſcor.
Scilla fœmina, Plinio.
Squilla, Brunf.
Squilla, Trag. (& Cepa muris) Matth. Fuch. Tur. Cord. in Dioſcorid. Geſn. hort. Lac. Lugdun. Lon. Camer. Cæſalp. cujus bulbus rufi coloris, & nigra in montibus non longè à mari, reperitur.
Scilla communis & Pancratium, Dod. gal.
Scilla nigra & fœmina Plinij, & Pancratium Dioſcoridis, Coſtæo.
Scilla major, Caſt.
Pancratium, Ang. & Scilla vulgaris, Guil. Cluſ. hiſp. & hiſt. Dod. Lugd. Tab.
Scilla rubentibus radicis tunicis folio aloës carinato, Lobel.

II. Scilla radice alba.
Scilla, maſcula Plinio: fœmina, Myreps.
Scilla, Marcell. Hermol. Manard. Ruel. Guil. Dod. Hiſpanica, Cluſ. hiſp. & hiſt. Caſt. ap. Lug. alba, Eyſt.
Scilla (ſive cepa marina) Lob. major, Tab.
Scilla minor, ſive Pancratium, Caſt.

III. Scilla eſculenta.
Scilla epimenidia, Theophr.
Scillæ 3. genus epimenidia, Plin.
Scilla vera & legitima, Ang.
Scilla dulcis & candida in Cephalonia, & Creta, Coſtæo in Meſuem.

ALLIUM EJUSQUE SPECIES.

Allium fortè ab ἀλλέσθαι exilire, quod exiliendo creſcat. Σκόροδον Dioſcoridi l.2.c.182. vel quaſi σκῶον ὄδον, id eſt, rudis roſa, propter odorem gravem: vel quod comeſtum, vapores excrementitios ad cutim pellat, & veſcentibus pandiculationes moveat. Sunt qui ab halante gravi odore deducant, & Alium ſcribant.

Genera Dioſcoridi, ſativum & hortenſe, quòd vel multiplici in Aegypto, vel ſingulari, ut Porrum, capite conſtet, cujus nucleos Graci ἀγκλίδας nominant: aliud ſylveſtre, quod ὀφιοσκόροδον. At Theophraſto 7. hiſt. 4. aliud præcox, aliud ſerotinum: differunt præterea magnitudine ſingulari: quædam etiam non nucleis, quædam verò multis coagmentantur, quos γέλας Theophr. ἀγκλίδας, Galenus: σκελίδας, Aegineta l.4.c.33. ὄνυχας, Aëtius lib. & cap. 11. vocat. Verum Plinio l. 19. c. 6. Generum Allij differentia, in tempore, præcox matureſcit 60. diebus: tum in magnitudine. Ulpicum quoq; in hoc genere Græci appellavere. Alliam Cyprium, alij Antiſcorodon (fortè rectius Aphroſcorodon) &c. ſunt qui velint Allium Ulpicum Plinij, Allium Aegyptiacum Dioſcoridis eſſe.

In Virginea multis locis Allium naſcitur, ab Anglicano parum differens: deſc. Virgin. quod ut & Cepe in Hiſpaniola, vix unquam bonum evadit: par. 4. Amer. c. ult. Et Indi ex omnibus Europæis radicibus Allium eligunt, quo ventriculum reficiant: Joſeph. Acoſta l. 4. c. 18.

I. Allium ſativum.
Allium, Brunf. Trag. Matth. Ruel. Cord. in Dioſcorid. Tur. Lac. Ang. Lon. Lobel. domeſticum, Matth. Caſt.
Allium hortenſe, Fuch. vulgare, Cam.
Allium ſativum, Dod. Geſ. hor. Ad. Cæſ. Lugd.
Allium ſativum multifidum, Cord. hiſt.
Verùm Matthiolus, Lobelius & Dodonæus, una figura Allium ſine flore, Allium cum flore, & Allium amphicarpon; & Tabernæmon. ſub Porro ſylv. latifolio propoſuit.
Genus quoddam capitibus ingentibus ex Africa adferri, Cæſalpinus auctor eſt.

II. Allium ſativum alterum: ſive Alliopraſum caulis ſummo circumvoluto.
Allium ſativum amphicarpon, quod & radicum nucleis fertur, & ſeminibus, quæ nucleos ſimilitudine referunt, Cord. hiſt.

Allium ſativum ſecundum, Dod.
Scorodopraſum ſecundum, Cluſ. pan. & hiſt.
Allium Creticum, ſive Serpentinum, Cam.

III. Allium ſativum radice ſimplici.

Μώλυζα, Hippocrati.
Allium mas, Matth.
Allium ſimplex, Cord. hiſt.
Allium ſativum ſingulari capite, & Allium maſculum, Vercell.
Allium Ægyptiacum, Portæ.

IV. Allium Cyprium, Theoph.
Allium Ulpicum, Plin.
Allium Ulpicum vel Púnicum, Columell.
Aphroſcorodon, ſive Allium Ulpium, Ruel. Geſner.
Allium Cyprium, ſive Ulpicum, Portæ.
Allium ſativum tertium, Dod.

V. Alliporrum ſive Scorodopraſum.

Scorodopraſon, Dioſcor. l. 2. c. 183. Gal. Ægin.
Scorodopraſum, Trag. Matth. Cord. in Dioſc. Geſ. hort. Lac. Caſt. Lugd. Portæ.
Allium porrinum, Car. Stephano.
Scorodopraſum & porrum Turcicum, Amat.

VI. Allium ſphæriceo capite, folio latiore, ſive ſcorodopraſum alterum.

Ampelopraſum primum, Dod.
Scorodopraſum ſive alliporrum, Ad.
Scorodopraſum, Lob. Cæſ.
Scorodopraſum 1. Cluſ. pan. & hiſt.
Scorodopraſum alterum, Lug. qui cum ſequenti eâdem tabellâ pinxit.
Porrum Indum, Cam.

VII. Allium ſphæriceo capite folio angustiore.

Scorodopraſum alterum, Lob. Lugd.

VIII. Allium ſylveſtre latifolium.

Allium ſyl. quod urſinum vocant, Plin. l. 19. c. 6.
Allium ſyl. Brunſ. Trag. (& colubrinum) Eric. Cordo: ſyl. latioris folij, Dod.
Allium urſinum, Matth. Fuch. Dod. gal. Ama. Geſ. col. Tur. Cluſ. hiſt. Lugd. Thal. Cæſ. Caſt. Cam. Eyſter.
Allium urſinum latifolium, Ad. Lob. Lugd.
Allium ſylveſtre bifolium & arctoſcorodum, Geſ. hort.
Allium ſylveſtre ophioſcorodon appellatum, Cord. in Dioſc.
Ophioſcordon, Lon.
an Scorodopraſon.
Moly ſive Allium Urſinum, Syvert.

Sunt qui Dioſcoridis Scorodopraſum, aut ejus Ampelopraſum, aut Ophioſcorodon, ſed male, cenſeant.

IX. Allium montanum, latifolium maculatum.

Allium anguinum, Matth. Lugd. Portæ, ſerpentinum, Caſt.
Allium latifolium maculoſum, ſive ſerpentinum, Ad.
Ophioſcorodon, Lob.
Victorialis longa, Geſ. hort. Cluſ. pan. & hiſt. (cui & major) Eyſt.
Allium alpinum, Geſn. hort. Dod. Tab. cui & Victorialis mas.

Eſt mas & fœmina, illa latioribus, hæc angustioribus eſt foliis, quare
Victorialis mas, & fœmina, Camerario dicitur.

X. Allium ſylv. campeſtre purpuraſcens.

Allium caninum primum, Trag.
Allium ſylv. primum, Fuch.
Allium campeſtre, Cord. in hiſt.
Allium ſylveſt. Geſ. hort. Cæſ. Caſt. ſyl. minus, Dod. gal.
Allium tenuifolium, Cam.

XI. Allium campeſtre juncifolium capitatum purpuraſcens majus.

Allium in arvis, Plinio.
Allium ſyl. quod Ophioſcoridon, Ruel. Matth.
Allium ſyl. tenuifolium, Ad. Lob. ico. Dod.
Allium ſyl. vulgare ſeu caninum, Thal. tenuifolium, Franco.

XII. Allium ſylv. capitarum purpuraſcens minus: quod à primo potiſſimùm magnitudine differt, cùm palmare ſit, & foliis junceis.

XIII. Allium ſylv. bicorne flore obſoleto.

Allium caninum alterum, Trag.
Allium ſylv. Tur. ſyl. alterum, Fuch.
Allium ſylveſtre majus, Dod. gal.
Allium rubentibus nucleis, Lob. ico.

Eſt majus & minus.

XIV. Allium aquaticum.

Allium fluviatile in fabulo ad Albim fluvium in Miſnia, Franc. hort. Luſat.

ALLIUM MONTANUM.

I. Allium montanum bicorne latifolium flore dilutè purpuraſcente.

Allium ſive Moly mont. latif. 1. Cluſ. pan. & hiſt.
Allium montanum bicorne anguſtifolium flore purpuraſcente.

Ampe-

Dioſcorides lib.3. cap.143. 144. σατύριον duplex propoſuit: alterum, quod alij τρίφυλλον vocant, quod utplurimum terna folia, rumici aut lilio ſimilia, ſed minora atque rubeſcentia habeat, caule nudo cubitali: flore lilij candido: radice bulboſa mali magnitudine, ruſa, intus alba, ovi inſtar, ſapore dulci, oriq; grato.

Alterum ἐρυθρόνιον ſive ἐρυθραϊκὸν cognominatum, quod ſemine eſt lini majore, firmo, ſplendente ac lævi: radicis cortice aliquantum gracili ac ruſa, internè alba, dulci & gratâ: quæ non ſecus ac prior venerem potenter ſtimulat. Plinius, Satyrium cum Orchyde confundit, ut lib.26. cap.10. videre eſt, & Satyrij aliud genus erythraicon appellari ſcribit.

Matthiolus videtur ad deſcriptionem Dioſcoridis, duplex Satyrium propoſuiſſe: de utroque autem dubitatur.

Satyrium.

I. Satyrium primum, Matth. Lugd.
Satyrium trifolium, Caſt.
Hoc alij Phallum Hollandicum, alij Faufel, cuiria folia affecta ſint, cenſent.

II. Satyrium erythronium, Matth. Lugd. Caſt.

De utroque dubij fumus, & Camerarius in ſuo emaculato Matthiolo omiſit.

III. Satyrium è Guinea, Rob. Svvert. nec dum vidimus.

Orchis palmata.

I. Orchis palmata pratenſis latifolia longis calcaribus.
Palma Chriſti major, Matth. deſc. Franco.
Palma Chriſti altera, Cord. hiſt.
Palma Chriſti & Serapias mas lævi folio, Lob.
Palma Chriſti mas, Ad. Ger. prima, Tab.
Satyrium baſilicum, Corn.
Satyrium baſilicum mas, Geſ. col. Dod. Lon. deſcript.
Satyrium baſilicum majus recentiorum, Lugd. deſcript.
Satyrium recentiorum Græcorum, & baſilicum mas latifolium alterum, Thal.
Palma Chriſti erecta variegata, Eyſt.
Satyrion ſive Palma Chriſti, Svvert.
Flores ſaturato roſei, maculis purpuraſcentibus inſignit.

II. Orchis palmata pratenſis anguſtifolia major: quæ 6. in Prod.
Palma Chriſti 3. Eyſt.

III. Orchis palmata pratenſis maculata.
Orchis fœmina altera, Trag.
Satyrium baſilicum Græcor. & officin. Chriſti-palma, Ruel.
Satyrij genus, baſilicum Græcum, Geſ. cat.
Satyrium baſilicum fœmina, Geſ. col. Lon. Dod.
Palma Chriſti, Ama. Cord. hiſt. Cæſ.
Palma Chriſti fœmina, Ad. Ger.
Palma Chriſti maculata, Tab. Franco, Eyſt.
Palma Chriſti, ſerapias fœmina pratenſis, Lob.
Satyrium fœmina folijs maculatis, Thal.
Serapias fœmina pratenſis, Lugd.
Orchis ſerapias, Cam.
Satyrion fœmina, Svvert. du Bry.
Variat: flore, qui in purpura vel rubet, vel diluté ad cæruleum inclinat, vel albus eſt: vel variegatus, albis maculis ac venulis rubeſcentibus diſtinctus: interdum maculis caret: huc
Palma Chriſti erecta flore candido & fl. variegato, &
Palma Chriſti candidis floribus, Eyſt.

IV. Orchis palmata pratenſis maxima.
Cynoſorchis macrocaulos, ſive conopſæa, ſive galericulata, Gem. Lob.
Cynoſorchis conopſæa, Lugd.

V. Orchis palmata minor calcaribus oblongis.
Serapias minor, Lob. minor rubra Gemmæ, Lugd.
Serapias minor nitente flore, Ger.
Palma Chriſti minor mas, Tab.

VI. Orchis palmata anguſtifolia minor.
Satyrium fœmina, Brunf.
Satyrium alterum, Trag. deſc.
Orchis fœmina, Trag. ico.
Palma Chriſti major, Matth. ico. tertia, Cord. hiſt.
Satyrium baſilicum majus, Lugd. ico.
Satyrium baſilicum mas, Fuch. Dod. gal. Lon. ico.
Satyrium baſilicum mas, tenuifol. Thal.
Satyrium regale, Tur.

Palma Chriſti fœmina, Tab.
Palma Chriſti peregrina flore rubro, Eyſt.

VII. Orchis palmata anguſtifolia minor odoratiſſima: in Phytopinace, & ſub 7. in Prod. deſcripta.

VIII. Orchis palmata caryophyllata.
Orchis ſerapias caryophyllata, Lob. ico.

IX. Orchis palmata ſambuci odore.
Orchis ſerapias 7. Cluſ. pan. Pannonica 8. hiſt.
Duplex eſt: 1. floribus exalbidis, foliolis ſub floribus pallidis. 2. floribus purpureis, foliolis purpuraſcentibus.

X. Orchis palmata batrachites.
Serapias batrachites, vel Myodes, Lob. ico.

XI. Orchis caſtrata.
Satyrium caſtratum vel eunuchum, Lob.
Satyrium caſtratum, Gemmæ, Lugd.
Teſticulus ſextus caſtratus, Tab.
Serapias caſtratum, Ger.

XII. Orchis palmata paluſtris latifolia.
Serapias paluſtris latifolia, Lob. Ger.
Satyrium baſilicum folioſum, vel 3. Dod.
Satyrium baſilicum mas latifolium 1. Thal.
Cynoſorchis paluſtris platyphylla, Gemmæ, Lugd.
Palma Chriſti paluſtris, Franco 3. Tab.
Satyrion latifolium, Svvert. du Bry.
Palma Chriſti flore purpureo, Eyſt.

XIII. Orchis palmata paluſtris altera.
Serapias paluſtris altera leptophylla, Lobel. Lugd.
Cynoſorchis paluſtris altera, Gem. & Ger.
Teſticulus galericulatus, Tab.

XIV. Orchis palmata paluſtris tertia.
Cynoſorchis paluſtris lævi folio, Lob.
Cynoſorchis leptophylla, Gem. Lugd.
Palma Chriſti paluſtris 2. Tab.
Serapias paluſtris latifolia, Ger.

XV. Orchis palmata paluſtris maculata.
Cynoſorchis paluſtris altera lophodes, vel nephelodes, Gem. Lob. Lugd.
Palma Chriſti paluſtris 1. Tab. Ger.

XVI. Orchis palmata paluſtris tota rubra.
Cynoſorchis Dracontias, Gem. Lob. Lugd.
Tragorchis, Tab. ico.
Serapias paluſtris leptophylla, Ger. ico.

XVII. Orchis palmata flore viridi: quæ 8. in Prod.

XVIII. Orchis palmata montana maxima: quæ 9. in Prod.

XIX. Orchis palmata montana altera.
Serapias montana folio lævi, & Cynoſorchis montana, Lob.
Serapias maxima folio lævi, Gem. Lugd.
Serapias mont. Tab. Serap. garyophyll. Cluſ. ico.

XX. Orchis palmata montana maculata.
Cynoſorchis mont. folio maculoſo, Gem.
Serapias candido flore (montana) Lob. Lugd. Ger.
Palma Chriſti major, Caſt.
Palma Chriſti maculata montana, Tab.
Satyrion folijs maculatis, Svvert.

XXI. Orchis palmata anguſtifolia alpina nigro flore.
Satyrium baſilicum alpinum, Geſ. hor.
Satyrium baſilicum odoratiſſ. Geſ. cat.
Satyrium baſilicum minus, Dod.
Palma Chriſti minor, Matth. Lugd. Franco. Caſt. deſcript.
Orchis minor odoratus, Ad.
Palma Chriſti minor fœmina, Tab.
Orchis ſerapias odoratiſſ. flore minima alpina, Cam.

ORCHIS ABORTIVA.

I. Orchis abortiva fuſca.
Coagulum terræ Plinij quibusdam.
Satyrium nonum, Trag.
Orobanche, Geſ. col.
Orchis ſylveſtris, Lon.
Neottia, Dod. Franco.
Nidus avis, Dod. gal. Lob. ico. Lugd. Eyſt.
Satyrium abortivum (ſpec. Hypociſtidis) Lob. ico. part. alt. & Ger.
Orchis abortiva Lobelij, Cluſ. hiſt.
an Orobanche prima, Tab.

II. Orchis abortiva violacea.
Limodoron Auſtriacum, Cluſ. pan.
Pſeudolimodoron, Eidem hiſt.

OPHRIS.

AD Orchides propter florum formam referenda videtur Ophris à Plinio lib. 6. cap. 15. nominata, quam vocem aliqui Supercilium reddunt.

I. Ophris

Pſeudobunias, Dod. gal. Ad.
Carpentorum herba, Ruel.
Naſturtium paluſtre, Geſ. hor. hybernum, Thal.
Barbarea, Dod. Lob. Tab.
Eruca paluſtris, Lugd.
Bunium adulterinum, Cam.

Variat foliorum magnitudine, nam in hortis ad acetaria culta, acutiora habet, quæ fœmina dicitur, Tabernæmontano: nonnunquam rubent & nigreſcunt.

X. Eruca lutea ſive Barbarea pleno flore: quæ Eruca 4. in Prod.

XI. Eruca cærulea in arenoſis creſcens.

Hæc eſt Eruca paluſtris cærulea, in Phytopinace, & Matthiolo (& in Prod. pro 5.) deſcripta pictaque: magnitudine & parvitate variat.

XII. Eruca maritima Italica ſiliquâ haſtæ cuſpidi ſimili.
Cakile Serapionis, Anguil. Ad. Lobel. Lugd. Camer.
Eruca maritima, Lugd.
Naſturtium maritimum, Eid.
Erucæ genus in maritimis, Cæſ.
Erucca Kackile dicta, Colum.

Habetur latifolia & anguſtifolia: hæc ſi in hortis feratur, oblongo anguſtoque folio excreſcit.

XIII. Eruca maritima Cretica, ſiliquâ articulatâ: quæ 6. in Prod.

XIV. Eruca Monſpeliaca ſiliquâ quadrangulâ echinatâ: quæ 7. in Prod.
Sinapi echinatum, Lugd.

XV. Eruca anguſtifolia Auſtriaca.
Eruca ſyl. anguſtifolia, Lob. Lugd.

XVI. Erucæfolia napi radice.
Pycnocomon Ang. quid?

SINAPI ET EJVS SPECIES.

Sinapi, ὄνηπι Dioſcoridi l. 2. c. 184. & Theoph. 7. hiſt. 3. & 6. παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὄπας, oculos enim ledit: dicitur etiam Theoph. νάπυ, quaſi immite, ob vehementem ejus acrimoniam: & Athenienſes Napy appellaſſe, Plin. l. 19. c. 3. author eſt, Sinapi nominans.

Unius Dioſcorides & Theoph. meminere: at Plinius, genera tria facit: unum gracile, alterum ſimile rapi foliis, tertium Erucæ.

I. Sinapi rapi folio.
Sinapi Dioſ. & Theoph. Sinapi alterum Plinij.
Sinapi, Ang. Geſ. hort. Caſt. primum, Matth. Lac. Cæſ. Port.
Sinapi hort. Cord. in Dioſc. Lon. Lugd. deſc.
Sinapi ſativum prius, Dod.
Sinapi ſativum Erucæ aut Rapi folio, Ad. Lob.

II. Sinapi hortenſe ſemine albo.
Sinapi ſativum album, Trag.
Sinapi alterum ſativum, Ad. & Lob.
Sinapi album, Cam. & Eyſt.

III. Sinapi apij folio.
Sinapi gracile, Plinio.
Sinapi, Brunf. luteum ſativum, Trag.
Sinapi primum, Fuch. Tur. Caſt.
Sinapi alterum, Matth. Lac. Cæſ.
Sinapi hortenſe, Fuch. ico. Dod. gal.
Sinapi ſativum, Lugd. ſativum alt. Dod. Ger.
Sinapi agr. apij aut potiùs laveris fol. Ad. Lob.
Sinapi ſyl. luteum, Lon.
Eruca paluſtris major, Tab.

IV. Sinapi Erucæ folio.
Eruca ſive Rucula mar. min. & Sinapi 9. Trag.
Eruca, Dod. gal. ſativa, Fuch. hortenſis, Tur.
Eruca ſylveſtris, Geſ. hor.
Sinapi tertium, Matth. Caſt. Cæſ.
Sinapi ſylveſtre, Dod. Lugd.
Sinapi ſyl. minus irionis veri folio, aut burſæ paſtoris, Ad. Lob.

V. Sinapi parvum ſiliquâ aſperâ.
In Phytopinace & Prod. deſcriptum eſt.

VI. Sinapi umbellâ purpureâ.
Sinapi alterum agreſte noſtras, Colum.

VII. Sinapi Indicum.
Saſeni, ſemen eſt Sinapis, magna copia in Sundan: par. 4. Ind. orient. 8.

VIII. Sinapi ſimile Indicum ſemen.
Nachani ſemen nigrum minutum ſapore Secales, ex cujus farina panes conficiuntur, Garz.
Semen ſinapi ſimile ſed nigrius, cujus farinâ in panes orbiculares ſubactâ veſcuntur tota Æthiopia ora maritima, Cluſ. in notis.

RESEDA.

Reſeda à doloribus ſedandis dicta, cum collectiones & inflammationes omnes diſcutere, Plin. l. 28. c. 12. ſcribat: propter ſaporem Erucæ, & quòd aliqui ex Erucarum ſyl. genere eſſe cenſeant, huc relata eſt.

Eryſimum Dioſcoridis, Dod. gal. Ger.
Irio, Matth. Cord. in Dioſc. Lac. Lugd. Lon. Cæſalp.
Irio ſive Eryſimum, Ad. Lob. Dod. Caſt.
Cleome Octavij, Ang.
Eryſimum noſtrate, Thal. primum, Tab.

II. Eryſimum alterum ſiliquis Erucæ.
Eryſimum 2. Tab. ſub Eruca ſativa, Ger. ico.
Majus eſt & minus.

III. Eryſimum polyceration, vel corniculatum.
Irio alter, Matth. Lugd. Cam.
Eryſimum verum, Ang.
Dentilaria alia, Irio aliquibus, Geſ. hor.
Eryſimum alterum Italicum, Ad. Lob.
Irionis tertia ſpecies, Cæſ.
Saxifraga Romanorum, Lugd. deſc. figura ſub Saxifragia aurea.

IV. Eryſimum latifolium majus glabrum.
Irio Apulus alter lævi folio Erucæ, Colum.
an Irio altera, Cæſ.

Ex ſemine Irionis nomine, à D. Imperato miſſo, & nomine Rapiſtri Hiſpanici non ſcripti, à D. Gillenio, in horto meo crevit.

V. Eryſimum anguſtifolium majus.
Rapiſtrum ſylveſtre Irionis folio, Colum.

VI. Eryſimo ſimilis lævis laciniata fl. luteis.
Herba S. Alberti, Cæſ.
an Barbarea minor, Lob. ob.

VII. Eryſimo ſimilis hirſuta non laciniata alba.

Variat folijs latioribus, anguſtioribus: magis minùsve crenatis & hirſutis: icon & deſcript. in Matth. & Prodromo habetur.
Barbarea muralis, Joh. Bauhino, lib. de Plantis à Sanct.

HYDROPIPER SEV PERSICARIA.

Ὑδροπίπερι, Dioſcoridi lib. 2. cap. 191. id eſt, Aquaticum piper, à loco & ſapore nomen habet; Latinis Perſicaria, à foliorum forma: hæc vel mitis acidaúe ſapore, vel acris eſt: illa folijs maculoſis, vel ijs carentibus.

I. Perſicaria mitis maculoſa & non maculoſa.
Pulicaria fœmina, Brunf. Perſicaria fœmina, Eid. Ruel. Lon.
Perſicaria, Fuch. Dod. Ang. Caſt. Lugdun. cui & Plumbago Plinij quibusdam.
Perſicaria altera, Trag. Matth. Tab.
Perſicaria maculata, Ericio Cord. Ger.
Perſicaria maculis nigris, Geſ. hor.
Perſicaria mitis, Ad. Lob. ico. maculoſa, Lob.
Perſicaria prima, Britannica Plinij, Cæſ.
Cratæogonum, Lac.
Plumbago Plinij, l. 25. c. 13. quibusdam: alijs Britannica ejusdem, l. 25. c. 3. alijs Lapathum quoddam videtur.

Floribus eſt communiter purpuraſcentibus, aliquando candidis: folijs aliquando maculam nigram in medio habentibus, aliquando ea carentibus.

II. Perſicaria urens ſeu Hydropiper.
Perſicaria maſcula, Brunf. Ruel. cui & major, mas, Lon.
Perſicariæ primum genus, Trag. Tab.
Hydropiper, Fuch. Ang. Dod. Matth. Cord. in Dioſc. Lac. Caſt. Cæſ. Lugd. Ger.
Cratæogonon, Ang.
Perſicaria hydropiper, ſive aquatile piper urens, Ad.
Perſicaria urens, Lob. mordax, Thal.

Flore eſt ex roſeo rubicundo: colore Berſilico: candido: aliquando folijs macula rubra aſperſa eſt.

III. Perſicaria anguſtifolia: in Prod. deſc.
Perſicaria major, Lob. ob. Thal.

IV. Perſicaria minor.
Pulicaria puſilla repens, Lob. Lugd.
Perſicaria pumila, Tab.

Floribus eſt albis, aut purpureis.

CAPSICVM SEV PIPER INDICVM.

Καψικὸν Actuario, à κάπτω mordeo, quòd ſemen comeſtum mordeat, imò aduret. Plin. lib. 19. cap. 12. Siliquaſtrum, quod ob piperis ſaporem Piperitidis nomine ſit acceptum: Axi, Indis. Piper: Piper Braſſilianum: piper Indicum in Guiana: piper Indicum cornutum, à quibusdam Siliquaſtrum: Auctoribus hiſtoriar. Indicarum.

54881

Piper Indicum medium longum erectum, Eyst.
3. Oblongum surrectum majus & min. quod
Piper oblongum exiguum erectum pyramidale, vel quartum, Regio.
Piper Indicum minimum erectum, Eyst.
4. Siliqua bifurcata, quod
Piper undecimum, Regio.
Piper Indicum bifurcata siliqua, Eyst.

VII. Piper Indic. siliquis surrectis rotundis.
Piper rotundum majus surrectum, Reg. in Clus. cur. post.

Hujus quoque differentiæ quatuor:
1. Rotundum maximum obtusum, quod
Piper majus surrectum vel primum, Regio.
Piper Indicum maxim. rotund. erectum, Eyst.
2. Rotundum minus parùm acuminatum:
3. Cordatum majus:
4. Cordatum minus angulosum.

Verum Piperis Indici differentias novendecim, du Bry in suo Florilegio proposuit: at sculptor linguæ Latinæ ignarus, omnes siliquas propendentes sculpsit, licet rectè depictas & nominibus notatas ad ipsum transmisissemus.

VII. Piper Ind. siliquis surrectis cerasi forma.
Capsicum brevioribus siliquis, Lob.
Capsicum Brasilianum, Clus. ad Monard. Lugd.
Capsicum minimis siliquis, Dod. Ger.
Siliquastrum rotundum, Cam. ep. Matth.
Piper Indicum surrectis corniculis, Cam.
Siliquastrum rotundum angustifolium, Tab.

Huc referendum
Piper oblongum erectum minimum, Regio.
Piper Indic. surrectis corniculis parvulis, Cam.

IX. Piper Indic. caule piloso flore majore.
Piper Indic. caule pilis albis prædito, Cam.

X. Piperis Indicum radice eduli.

Piperis tertium genus minoribus granulis, cui sunt radices lettiki dictę, satis boni saporis, quas in minima frusta conscindunt & plantant, & sarmenta in modum Lupuli, supra terræ superficiem spargunt: Stad. par. 3. Americæ.

XI. Tomates, grana sunt recentia & viridia quę cruda esitare solent. Et ex ijs plerumq; condimenta parantur: par. 8. Ind. Occid. l. 4. c. 20.

SECTIO SECUNDA.

NASTURTIUM: THLASPI: BURSA PASTORIS: MYAGRVM: DRABA: ALLIARIA: COCHLEARIA.

NASTVRTIVM EJVSQVE SPECIES.

NAsturtium Καρδάμον *Dioscoridi lib. 2. c. 185. Theoph. 7. hist. 1. quasi* Καρήδαμον, *quod caput calore suo & acrimonia tentet: vel* ἀπὸ τῆς Καρδίας, *quod cordatos faciat; vel quòd in Syncope Cardiaca dicta, plurimum valeat. Latinis Nasturtium, à naribus torquendis; quòd odore & seminis acrimonia sternutamenta provocet: hinc Plinio l. 19. c. 8. (& Varroni) à narium tormento velut torporem excitans:*

Genera, Theophr. 4. hist. 7. plura esse dicit. Dioscorides tantùm Nasturtium Babylonicum optimum esse scribit. Plinio l. 20. c. 13. est hortense sive sativum, latioribus foliis, est & sylvestre: illud album, hoc nigrum, ubi de semine eum loquit censemus. Dividimus in hortense, pratense, aquaticum, montanum.

NASTURTIUM HORTENSE.

I. Nasturtium hortense latifolium.
Nasturtium Hispanicum, Ges. hort. Tab. Ger.
Nasturtio, tale folium Cam. ep. Matth. adpingit: descripto & figura Matthiolo addita.

II. Nasturtium hortense vulgatum.
Nasturtium album, Plinio.
Nasturtium, Brunf. Ang. Matth. Cæsalp. Cast. Tabern.
Nasturtium hortense, Trag. Fuch. Tur. Lac. Ad. Lob. Dod Lugd. Ger. Cam.

Aliud est foliis simplicibus, quod lævę & albius, vel subhirsutum minusq; album; aliud foliis valdè divisis, & vel majus, vel minus.

III. Na-

Naſturtium petræum, Tab. Ger.

VII. Naſturtium alpinum inſipidum.
Cardamine alpina inſipida, Colum.

VIII. Naſturtium alpinum tenuiſsimè diviſum.
Naſturtiolum, Geſ. in epiſt.
Cardamine alpina 3. minima, Cluſ. pan. & hiſt.
Cardamine alpina, Tab. Ger.
Thlaſpi montanum minimum, Lugd.
Cardamine puſilla ſaxatilis montana διπλοειδής, Colum.

IX. Naſturtium pumilum vernum, quo nomine Monſpelio accepimus.

Hoc rariùs palmare, frequenter unciam ſolùm altum reperitur.

X. Naſturtium alpinum capſulâ Naſturtij hortenſis. Hoc Cardamidij montani verni nomine D. Furerus miſit.
In Phytopinace ſub Naſturtio 9. in Prod. ſub 5. deſcripſimus.

XI. Naſturtium alpinum bellidis folio majus 6. in Prod.

XII. Naſturtium alpin. bellidis folio min.
Plantula Cardamines æmula, &
Sinapi pumilum alpinum, Cluſ. pan. & hiſt.

Foliis eſt modò longioribus, modò rotundioribus.

XIII. Naſturtium Barbareæ folijs: quod 7. in Prodr.

Naſturtium ſylveſtre.

I. Naſturtium ſylv. Oſyridis folio.
Burſa paſtoris minor, Brunf.
Thlaſpidij genus & Naſturt. 5. Trag.
Burſa paſtoris 2. & 4. Eidem.
Thlaſpi anguſtifol. Fuch. Lug. minus, Dod. Ger.
Thlaſpi minus hortenſe vulgare, Lob. ico.
Thlaſpi minus tenuifolium, Lon.
Iberis, Tur.
Naſturtium ſylveſtre, Thal.
Thlaſpi minus Germanicum, Tab.

Luteum eſt & album, & quia acerrimum ad Naſturtium referimus.

II. Naſturtium ſylv. tenuiſsimè diviſum.
Seriphium Germanicum, Trag.
Naſturtium ſylv. Fuch. ico. Geſ. hort.
Seriphium abſynthium, Fuch. Lon.
Thalietrum, Dod. gal. Lugd.
Thalictrum, Thal. (cui Naſturt. μυριόφυλλον.) Tab.
Sophia Chirurgorum, Ad. Lob. Dod. Ger.
Accipitrina, Cæſ.

Folio eſt latiore, anguſtioréve; hinc
Thalictrum latifolium & anguſtifolium, Tab.
Sophia duplex, Gerardo.
Accipitrina duplex, Cæſalpino.

III. Naſturtium ſylveſtre Erucæ affine.
Naſturtium ſylv. Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd.
Eruca Naſturtio cognata tenuifolia, Lob.

THLASPI ET EJVS SPECIES.

NAſturtio Dioſcorides lib. 2. c. 186. θλάσπι ſubjungit, quod à fructus forma, quæ veluti infractus & contuſus, à θλᾶν infringo, nomen accepit: ἢ θλασπίδιον, quaſi fructum clypeatum; ἢ σίνηπι ἄγριον.

Genera duo Dioſcoridi & Plinio lib. 28. c. 13. alterum anguſtis, alterum latis foliis, quod Perſicum Sinapi Crateuæ dicatur: fortè Raphanus ruſticanus.

Thlaſpi arvenſe.

I. Thlaſpi arvenſe ſiliquis latis.
Thlaſpi & Thlaſpidium vulgare, &
Burſa paſtoris prima, Trag.
Thlaſpi, quod vulgo Naſturt. tectorum, Ruel.
Thlaſpi latifolium, Fuch.
Thlaſpi cardamoides, ſive Naſturtiarium, Cord.
Thlaſpi minus latifolium, Lon.
Thlaſpi Dioſcoridis (& Scorodathlaſpi) Dod. gal. Lugd. Ger.
Thlaſpi 2. Matth. Lugd. majus, Tab.
Thlaſpi 1. Dioſc. Creticum Galeni, Ang.
Thlaſpi drabæ folio, Ad. Lob.
Thlaſpi Dioſcor. Drabæ & Chamelinæ folio, Eidem ico.
Thlaſpi latius Dod. platicarpon, Cam.
Thlaſpi, & Thlaſpi nigrum Galeni, Cæſ.

Varietas in ſiliquis: aliud majoribus, aliud exilioribus reperitur.

II. Thlaſpi arvenſe Acetoſæ folio.
Thlaſpi majus, Tab. Ger.

III. Thlaſpi Vaccariæ folio burſæ paſtoris ſiliquis: primum in Prod.

IV. Thlaſpi arvenſe Vaccariæ incano folio majus.
Thlaſpi primum, Matth. Lac. Caſt. Lugd.
Thlaſpi alterum, Dod. Lugd. 3. ſive Cratervæ, Ang.
Thlaſpi minus, Cord. in Dioſc.
Thlaſpi vulgatiſsimum Vaccariæ folio, Ad. & Lobel.
Thlaſpi vulgatiſſ. Ger.
Thlaſpi verum cujus ſemine in Theriaca utimur, Camer.
Thlaſpi officinarum, Colum.

Folijs eſt aliquando leviter crenatis, aliquando ijs caret: hinc diverſa authorum figura: quare apud Matthiolum poſuimus Thlaſpi 1. & Thlaſpi ſerrato folio.

V. Thlaſpi Vaccariæ incano folio minus: quod 2. in Prodromo.

VI. Thlaſpi villoſum capſulis hirſutis.

In Phytopinace, & pro 3. in Prodr. deſcripſimus, & in Matthiolo noſtro ſub Thlaſpi villoſo figura habetur.

VII. Thlaſpi arvenſe perfoliatum majus.
Thlaſpi oleraceum, Tab. ſub Thlaſpi incano, Ger. ico.
Thlaſpi primum Dalech. Lugd.
Thlaſpi alterum mitius rotundifolium burſæ paſtoris fructu, Colum.
In Phytopinace ſub 5. deſcripſimus.

VIII. Thlaſpi perfoliatum minus.
Thlaſpi pumilum, vel Thlaſpi montanum minus, Cluſ. pan. & hiſt.
Thlaſpi minimum, Tab. minus, Ger.

Thlaſpi umbellatum.

I. Thlaſpi umbellat. arvenſe Iberidis folio.
Thlaſpidij aliud genus, vel 3. Trag.
Thlaſpi amarum, Tab. Ger.
Thlaſpi Allobrogicum Cretico, par. Cluſ. hiſt.

Flores è cæruleo albo communiter mixti, rarius penitus albi, vel flaveſcentes: in Phytopinace ſub 14. deſcripſimus.

II. Thlaſpi umbellatum Creticum Iberidis folio.
Draba ſive Arabis, aut Thlaſpi Candiæ, Dod. Geſ. hort. Lugd.
Thlaſpi 4. Matth. Lugd. cui & Thlaſpi 4. Dodonæi.
Thlaſpi Cappadocicum, Ang. flore incarnato & flore albo, Eyſt.
Thlaſpi Creticum, Geſn. hort. Cæſalp. Taber. Camer.
Thlaſpi Candiæ umbellatum Iberidis folio, Ad. & Lob.
Thlaſpi Candiæ, Ger.

Flore eſt purpureo, aliquando albo, luteo haberi ajunt & communiter in umbella, rarius in oblonga ſpica.

III. Thlaſpi Cretic. flore albo majus: ſive 4. in Prod.

IV. Thlaſpi umbell. Cretic. flore albo odoro, minus.
Thlaſpi quartum parvum odorato flore, Cluſ. hiſtor.
Thlaſpi Cappadocici minoris annui nomine, D. Doldius miſit.

V. Thlaſpi umbell. naſturij folio Monſpeliacum.
Thlaſpi alterum minus umbellatum Naſturtij hortenſis folio Narbonenſe. Ad. Lobel. icon.
Thlaſpi aliud umbellatum Penæ, Lugd. & Naſturtium ſylv. Dalechampij, Eidem.
Thlaſpi Narbonenſe umbellatum, Tab. Ger.

Thlaſpi montanum.

I. Thlaſpi montanum glaſti folio majus.
Thlaſpi prim. vel montanum peltatum, Cluſ. pan. & hiſt.
Thlaſpi pannonicum, Lobel. icon. Camerar. Tab. Gerard.

II. Thlaſpi montanum glaſti folio minus.

III. Thlaſpi alpinum bellidis cæruleæ folio.
Thlaſpi ſecundum & Badenſe, Cluſ. pan.
Thlaſpi montanum 2. Cluſ. hiſt.
Thlaſpi album ſupinum, Lob. ico. Tab. Ger.
Thlaſpi montanum burſæ paſtoris fructu primum, Colum.

Siliquis non nihil variat, hinc apud Tab. & Ger. figuræ duæ ad Cluſij & Lobelij imitationem: ſic & flores aliquando in umbella, ut rectè Columna pinxit: communiter in modum ſpicæ diſpoſiti.

IV. Thlaſpi montanum ſemper virens.
Thlaſpi montanum candidum, Lugd.

V. Thlaſpi ſaxatile rotundifolium, quod 5. in Prodr.

VI. Thlaſpi alpinum majus.
Thlaſpi tertium, Matth. Lugd. Thal. qui tamen diverſum deſcribit.

Ut

Ut Matthiolus pingit ex Italia habemus: verùm ut in nostris alpibus provenit, ab illo planè diversum, in nostro Matthiolo & Prodromo figura exhibetur.

VII. Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo.
Thlaspi tertium saxatile, Cam. epit. Matth. & hort.
Thlaspi petræum myagrodes, Ponæ.
Thlaspi saxatile minore folio, in nostro Matth. ubi figura & descriptio: ut & sub 6. in Prod.

VIII. Thlaspi alpinum repens: pro 7. in Prodromo descript.

IX. Thlaspi parvum saxatile flore rubente.
Lithothlaspi quartum carnoso rotundo folio, Colum.

Ex Provinciæ saxosis & hoc, & 9. & 11. à D. Bursero habemus: simile cum 11. sed folijs & thecis majoribus, ex Hispania D. Albinus attulit.

X. Thlaspi saxatile Polygalæ folijs: cauliculis est pedalibus, folijs polygalæ forma, sed longe minoribus: flosculis exiguis, albidis, thecis rotundis infractis, semine minutissimo in saxosis circa Monspelium.

XI. Thlaspi saxatile vermiculato folio.
Lithothlaspi montanum fruticosius vermiculato acuto folio, Colum.

XII. Thlaspi montanum incanum luteum serpilli folio majus.
Thlaspi supinum luteum, Lob. ico.

XIII. Thlaspi saxatile incanum luteum serpillio folio minus.
Jonthlaspi luteo flore, incanum montanum διοκοειδὲς, Colum.

Thlaspi Alysson dictum, sive Alysson.

I. Thlaspi Alysson dictum campestre majus.
Alysson, Matth. Ang. Lugd. Cam.
Thlaspi Græcum, Ad. & Lob. ico. Ger.
Thlaspi Græcum polygonati folio, Tab.
Alyssum minimum, Clus. pan. & hist.
Flosculis est albis, interdum luteis.

II. Thlaspi Alysson dictum campestre minus.
Thlaspi 4. Dod. gal.
Alyssum minus Dalech. Lugd.
Thlaspi minus clypeatum, Tab.
Polium alpinum flore luteo, Eyst.
Si cum præcedenti non idem, saltem affine.

III. Thlaspi Alysson dictum maritimum.
Thlaspi Narbonense centunculi angustifolio, Ad. Lob. ico. Lugd. Tab.
Thlaspi umbellatum Narbonense, Ger. ico.
Thlaspi maritimum Dalech. Lugd.
Thlaspi syriacum, vel Græcum alterum anguloso bifori pericarpio lentifolio, Adversaria proponunt: sed quid?

Thlaspi clypeatum.

I. Thlaspi biscutatum asperum Hieracifolium & majus.
Thlaspi parvum hieracifolium, sive Lunaria lutea Monspeliensium, Ad. Lob.
Thlaspi clypeatum, Clus. pan. & hist.
Thlaspi quoddam genus, in monte S. Juliani, Cæsalp.
Lunaria lutea Dalech. Lugd.
Thlaspi bisulcatum, vel Lunaria bisulcata, Camer.
Thlaspi majus clypeatum, Ger.
Thlaspi minus clypeatum 1. Tab.
Leucoium montanum 1. Thal.
Leucoium alissoides umbellatum montanum, Colum.

Hoc ipsum ex Creta Thlaspi nomine, Honorius Belli misit, quod folijs minus asperis, sed tota planta incana est.

II. Thlaspi biscutatum asperum minus.
Jondraba alissoides Apula spicata, Colum.

Folijs est brevioribus, crassioribus incanis, totaque planta humilior: ex Hispania D. Albinus attulit: at multò minoribus, minusque asperis ex montibus Tyrolensibus habemus.

III. Thlaspi biscutatum villosum flore calcari donato.
Leucoium montanum flore pedato, Colum.
Hoc sub 8. in Prodromo describitur.

IV. Thlaspi clypeatum serpilli folio.
Thlaspi alterum minus clypeatum serpilli folio, Ad. Lob. ico.
Thlaspi minus clypeat. Penæ, Lugd.
Jonthlaspi minimum spicatum, lunatum, Col.
Lunaria Græca quarta, Cæs.

Aliquando thecæ veluti in longam spicam dispositæ sunt, quemadmodum D. Columna misit, aliquando magis in summo compactæ, ut Monspessuli legimus.

Ponticum Rha antiquorum, Ad. Lob.
an Rhapontica, Lon. Rhaponticum verum offic. Tab.
Rha Græcis cognitum Monardi.
Rhaponticum ſiccatum, Ger.
Rhaponticum Thracicum, Alpino.
an Rhaponticum, vetuſto Codice, Tab.
an Rhecam antiquis appellatum, Cæſ.

IV. Rhaponticum folio Helenij incano.
Rha, Rhecoma & Rhacoma Plinij, Dod. gal.
Rhaponticum, Lac. Caſt.
Centaurium majus montanum folijs Enulæ, forte, Geſn. hort.
Rha capitatum folio Enulæ Centaurij majoris facie, Ad. Lob.
Rha ſive Rhei, ut exiſtimatur icon, Dod.
Rhapontici icon alia, Tab.
Rha capitatum, Ger. Helenij folio, Lugd.

V. Rhaponticum anguſtifolium incanum.
Rhaponticum alt. anguſtiore folio, Lob. Lugd.

CENTAVRII VM MAJVS.

Centaurei majoris Dioſcoridis, lib. 3. cap. 8. & Plinius, lib. 25. cap. 4. & 6. Item, l. 26. c. 15. & alibi meminere, Theophraſtus 1. hiſt. 19. ubi Fel terræ Gazæ reddit, ut & 9. hiſt. 14. at 3. hiſt. 5. Centaurium vertit.

I. Centaurium majus folio in lacinias plures diviſo.
Rhapontica, quæ hodie Centaurea major, Trag. Er. Cord.
Centaurium majus, Ang. Tur. Lac. Ad. Lon. Lob.
Centaurium majus alterum, Geſn. hort.
Centaurium magnum; Matth. Dod. Caſt.
Centaurium majus, Rhaponticum Pharma. Cord. in Dioſc. & hiſt. Cam. Tab.
Centaurea major, Cæſalp.
Centaurium majus 1. vulgare, Cluſ. hiſt.

II. Centaurium majus folio non diſſecto.
Centaurium majus alterum, Cluſ. hiſp. & hiſt. Dod. Ad. Lob. Lugd.
Rheu Baldenſe quondam Ponæ.

III. Centaurium Alpinum luteum.
In Phytopinace ſub 3. & in Prodrom. deſcripſimus, & poſtmodum Rhapontici Luſitanici nomine, ex horto Patavino accepimus.

SECTIO QUINTA.

BETA: BLITVM: ATRIPLEX: HALIMVS: AMARANTHVS: PARIETARIA: MERCVRIALIS: PHYLLON.

BETA ET EJVS SPECIES.

Betam Dioſcorides, l. 2. c. 149. πεύτλον nominat, dicitur & πεύτλον ab impulſu, quod facilè excreſcat: Beta verò, à zoniam figuram literæ ſ dum ſemine turget referre videatur. Theophraſtus Dioſcoridis nigram & candidam fecit: & Theoph. 7. hiſt. 4. candida ſapore nigrâ præſtantior, quæ Sicula (nunc Cicla Practicis) appellatur: at 6. hiſt. 3. & ſylveſtris genere Carduorum meminit, quæ tamen folia aculeata non habeat. Plinius, lib. 19. cap. 8. ex Theoph. Betæ à colore duo genera Græci faciunt, nigrum & candidius; quod præferunt appellantq; Siculum: noſtri (ſubjungit,) Betæ genera faciunt Vernum & Autumnale. Idem, lib. 20. cap. 8. Candidæ nigræq; uſum proponit, & ſylveſtrem, quam Limonium vocant, addit, quam Dioſcorides, lib. 4. cap. 16. λειμώνιον nominat.

XIV. Hieracium mont. lanuginoſum laciniatum parvo flore: quod 20. in Prod.

XV. Hieracium alpinum pumilum folio lanuginoſo.

Hieracium pumilum 2. Colum.

XVI. Hieracium montanum anguſtifol. nonnihil incanum.

Hieracium mont. vel 6. Cluſ. pan. & hiſt. Cam.

Hieracium montanum anguſtifol. 2. Tab.

Hieracium 6. Cluſij, Ger.

Variat folijs magis minúsve incanis, ijsque integris vel minimum laciniatis: eſt & tertia folijs integris, atrovirentib. minimeq; incanis.

Hieracium montanum glabrum.

I. Hieracium mont. latifol. glabrum majus.

Hieracium montanum majus latifolium, Tab. ſub Chondrilla Hiſpanica, Ger. ico.

II. Hieracium montanum latifolium glabrum minus.

Hieracium montan. latifol. minus, Tab. Ger.

III. Hieracium alpinum pumilum chondrillæ folio: quod ſub 7. in Prod.

IV. Hieracium Tragopogonis folio.

Scorſonera 4. Cluſ. pan.

Hieracium 7. vel pumile, Eid. hiſt.

V. Hieracium capillaceo folio: quod 21. in Prodr.

Hieracium Murorum, Pulmonaria Gallis dicta.

I. Hieracium murorum folio piloſiſsimo.

Alſine ſeu Auricula muris major, Trag.

Pulmonaria Gallica, Scopa regia fortè Plinij, Geſn. hort.

Sideritis Plinij latiſsimo folio, Eid.

Pulmonaria Gallor. flore Hieracij, Ad. Lob. Cluſ. hiſt. Lugd. cum figura Carrhon.

Pulmonaria Gallica ſive aurea, Tab.

Corchorus Dalechampij, Lugd.

Lactariola, Cæſalp.

Variant in pictura; Tragus, Lugd. & Tab. folijs ſubrotundis & piloſis: at Lobelius, glabris & oblongis pingit: ſic folia quandoque parte inferna rubent: aliquando albis maculis aſperſa, conſpiciuntur.

II. Hieracium murorum laciniatum minus piloſum.

Pulmonaria Gallica fœmina, Tab.

Lobelij figura melius huic, quam præcedenti convenit.

Hoc folio eſt modò latiore, modò anguſtiore, & hæc

Pulmonaria Gallica tenuifolia, Tab. dicitur.

III. Hieracium murorum anguſtifolium non ſinuatum: quod 22. in Prod.

Hieracium pratenſe.

I. Hieracium profundè ſinuatum pubeſcens: quod 21. in Prod.

II. Hieracium pratenſe latifolium non ſinuatum majus.

Intybus ἀφυλλόιδωλος major, Thal.

III. Hieracium prat. latifol. non ſinuatum minus.

Intybus ἀφυλλόιδωλος minor, Thalio.

Hieracium fruticoſum.

I. Hieracium fruticoſum latifolium folijs dentatis glabrum: quod 22. in Prod.

Hieracium majus latifol. vel 2. Cluſ. pan. & hiſt.

Intubi 6. ſpecies, Thal.

Hoc etiam caule graciliore & folijs anguſtioribus, in reliquis conveniens, reperitur.

II. Hieracium fruticoſum latifol. hirſutum.

Erinus, Matth.

Baſilicum aquaticum, Caſt.

Hieracium fruteſcens latifol. polyanthos, Eyſt.

Variat: 1. folijs uncias quinq; longis, ſeſquiunciam latis, ſubrotundis, dentatis & aſperis, quemadmodum Patavij provenit, & à Guilandino, Militaris Galeni & Lactaris Plinij, dicebatur, 2. folijs eſt multò longioribus, anguſtiorib. parum dentatis, molli lanugine pubeſcentibus, quod apud nos reperitur, licet rarius.

III. Hieracium fruticoſum ſubrotundo folio: quod 25. in Prod.

Hieracij foliati nomine D. Jungerm. miſit.

IV. Hieracium fruticoſum anguſtif. majus:

Hieracium Sabaudum, Ad. Lob. Lugd.

Hieracium alterum grandius, Lob. ico. Cam.

Hieracium primum, Dod.

Hieracium majus anguſtifol. vel 3. Cluſ. pan.

Hieracij 3. genus alterum anguſtif. Eid. hiſt. ico.

Intubi 7. ſpecies Thal.

Hieracium montanum anguſtifolium 1. Tab.

Hieracium intybaceum, Ger. ico.

Caule eſt aliquando magis, aliquando min. aſpero, folijs magis minúsve crenatis, longioribus & anguſtioribus, brevioribus, & latiorib.

V. Hieracium fruticoſum minus: quod 26. in Prodr.

CHONDRILLA ET EJUS SPECIES.

Χονδρίλλη ἡ κιχώριον Diosc. l. 2. c. 161. dicitur: & propter formam, quibusdam Seridis agrestis species. An fortè apud Theoph. 7. hist. 9. & 11. Ἀπάτη, Fraus Cazæ.

Genera duo Dioscoridi: Plinius, l. & c. 22. unius meminit.

Chondrillæ lutea.

I. Chrondrilla juncea viscosa arvensis: quæ prima Dioscoridis.
Cichorea procera vel 5. Trag.
Chrondrilla, Tur. altera, Cord. in Diosc.
Condrilla viminea viscosa vinearum. Ad. Lob. ico. Lugd.
Cichoreum syl. luteum, Dod.
Condrillæ species in collibus & vineis, Cæs.
Condrilla viminalibus virgis, Clus. hist.
an Chondrilla Bellonio.
Chrondrilla juncea, Tab. Ger.
Chrondrilla prima Dioscoridis, Colum.

II. Chrondrilla viminea viscosa Monspeliaca: quæ 1. in Prod.

III. Chrondrilla viscosa caule foliis obducto.
Chond. saxatilis viscosa caule ἠνημιδοφόρῳ, Col.

IV. Chrondrilla viscosa humilis: quæ 2. in Prod.

V. Chondrilla viscosæ affinis.
Ixopus, Cord. hist.
Seris longifolia Mutoni, an Chrondilla altera Dioscor. Lob. ob. quid est?

VI. Chondrilla bulbosa. sive Chondrilla 2. an ἐρδίκιον, Theoph. 1. hist. 11. (Diosc.
Chondrilla pusilla marina lutea bulbosa, Ad. Lob ico.
Cichorium bulbosum Dalechampij, Lugd.
Cichorium strumosum Myconi, Lugd.
Herba terræ crepolæ similis. Cæs.
an Chrondrillæ 2. species, cui florem purpureum tribuit, Ang.
Condrilla altera Diosc. putata, Clus. hist.
Chondrilla altera Diosc. Clus. hist. Columb.
Chondrilla marina, Tab. Ger.

VII. Chondrilla bulbosa major & ramosa.
Condrilla secunda, Cæsalp.
Hæmorrhoidalis, Cast.

VIII. Chond. bulbosa Syriaca foliis latiorib.
Chond. alterius aliud genus, Rauvv. Clus. hist.
Chondrillæ aliud genus, Diosc. Lugd.

IX. Chondrilla bulbosa, Cyriaca foliis angustioribus.
Chondr. Diosc. altera, Rauvv. Lugd. Clus. hist.

X. Chondr. verrucaria fol. cichorij viridibus.
Cichorium verrucarium, Matth. Cast. Clus. hist.
Zacintha Matth. ico. Cast. Lugd.
Verruca Condrilla, Ad.
Verrucaria, Seridis species, Ges. hort.
Chondrillæ species in ruderibus, Cæs.

XI. Chondrilla foliis Cichorei tomentosis.
Chondrilla prior, Diosc. legitima, Clus. hisp. (& hist.
Chondrilla verrucaria, Lob. Lugd.
Chondrilla prior, Dod. Clus. Lugd.
Hieracium magnum Dalechampij, Lugd.
Chondilla græca, Tab.

XII. hondrilla tota hirsuta, Cam. quid?

XIII. Chondrilla prior Matthioli, Cast. & (Lugd.
Chondrilla altera, Lac.
Figmentum ex Cichorio, aliqui existimant.

Chondrilla cærulea & purpurea.

I. Chondrilla cærulea latifolia laciniata.
Chondrilla altera, Matth. Cast. prima, Lac.
Chondrilla prima Cichorio similis, Cord. in (Diosc.
Chondrilla tenera, Eid. hist.
Chondrilla latifolia cærulea, Tab. Ger.
Chondrilla purpurascente flore, Lugd. ico.

II. Chondrilla cærulea altera, Cichorij syl. fol.
Chondrilla cærulea Belgarum, Ad. Lob.
Chondrilla, Dod. gal. altera, Eidem.
Apate Dalech: Lugd.
Chondrilla cærulea & alba, Tab.
Chond. cærul. & lutea, Ger.
Chond. cęruleo floro, Caccialepore Italis, Cam.
Chondrilla, Cæs. & prima, Ang.
Flore est cæruleo, rarius albo.

III. Chondrilla foliis laciniatis serratis purpurascente flore.
sub Superba recẽtiorum anonymos habent Ad.
Chondrilla rara purpurante flore semine nitido deciduo, Lob.
Chondrilla rara purpurea Lobeli, Lugd.
Chondrilla Hispanica Narbonensis, Tab.
Senetio Carduus Apulus, Colum.
In hortis latioribus est foliis, ut Tab. pingit; Columnæ optima est, prout spontè provenit.

IV. Chondr. purpureo flore, radice crassa, Jaceis congener, Cam. quid?

V. Chondrilla purpurascens fœtida.
Chondrilla rubra fœtida, Eyst.
In Phytopinace & in Prod. pro 3. descripta.

VI. Chondrilla cærulea cyani capitulo.
Sesamoides parvum, Matth. Cast. Cam. Tab. Ger. minus Matthioli, Lugd.

Corono-

Stratiotes vel militaris millefolia, Dod. gal.
Helichryſum Italicum Matth. Cam. Lugd.
Stratiotes lutea, Cluſ. hiſp. Lugd.
Stratiotes millefolia flavo flore, Cluſ. hiſt.
Millefol. minus ſive Stratiotes Chiliophyllos, Dodon.
Millefolium luteis floribus, Geſn. hort. Cam.
Millefolium luteum, Ad. Lob. Tab. Ger.
Tanacetum lanuginoſum, Lugd.

Millefolium aquaticum.

I. Millefol. aquat. umbellat. Coriandri folio.
Millefolium aquaticum, Matth.
Millefolium aquaticum alterum Coriandrifolium, Ad.
Stratiotes Millefolium aquaticum, Lugd.

Folijs Coriandri & umbella ſubpurpuraſcente, necdum videre licuit.

II. Millefolium aquaticum umbellatum capillaceo brevique folio.
Myrioph. Matth. Lac. Caſt. prius Matthioli, Lugd.
Millefolium aquatile, Dod.
Myriophyllum aut Maratriphyllum paluſtre, Ad. Lob.
Myriophyllon alterum, Cæſ.
Millefolium, Lon. Ger. Tab. cui & Fœniculum aquaticum.

III. Millefol. aquat. fioſculis ad folior. nodos.
Myriophillum aquat. minus, Cluſ. pan. & hiſt.

IV. Millefolium aquat. ſeu Viola aquatica, caule nudo.
an Potamogeton Caſtoris apud Plin. l. 26. c. 5.
Myriophyllum alterum, Matth. Lac. Lugd.
Stratiotes fluviatilis, Geſn. hort.
Viola aquatilis, Dod. paluſtris, Ger.
Myriophyllon, Cæſ. equiſetifolium fluviatile, Ad. Lob. ob.
Fœniculum aquaticum 2. Tab.

V. Millefol. aquat. equiſetifol. caule nudo.
Myriophyllum equiſetifol. paluſtre, Lob. ico.
Violæ aquatilis altera ico. Dod.
Viola paluſtris, Lugd.

Sunt qui cum priore idem velint: at illud folio latiore, hoc vero anguſtiore multo eſt.

VI. Millefolium aquat. folijs abrotani, ranunculi flore & capitulo.
Alga prima, Trag.
Alga paluſtris & fluviatilis, Geſn. col.
Millefolium maratriphyllon tertium, flore & ſemine ranunculi aquatici Hepaticæ facie, Lob. ico. Ger.
Fœniculum aquaticum 3. Tab.
Millefolium aquat. flore albo, Cluſ. hiſt.
Ranunculus tricophyllon aquaticus mediolu-teus, vel
Ranunculus aquat. fœniculaceus τριχόφυλλον, Colum.

VII. Millefolium aquat. folijs fœniculi ranunculi flore & capitulo.
Myriophyllon maratriphyllon paluſtre alterum, Lob. ico, ubi flores omittuntur, nec capitula rectè exprimuntur.
Fœniculus aquaticus Dalech. Lugdun. figura imperfecta.
Myriophylli ſpecies coliculis fluitantib. Thal.
Peucedanum aquaticum, Tab.

Ne quis hoc cum præcedenti, vel cum Ranunculo aquatico folio capillaceo, confundat: nam ab illo folijs longiſſimis, floribus quadruplò majoribus: ab hoc, quod Ranunculo & rotunda & capillacea ſint folia: & flos minor.

VIII. Millefol. aquat. pennatum ſpicatum. an Alga 3. Trag.

Hoc, quemadmodum & ſubſequens in Matthiolo & Tab. ac pro 4. & 5. in Prodromo addita figura, deſcripſimus.

IX. Millefol. aquaticum cornutum majus.

X. Millefolium aquaticum cornutum minus, necdum deſcriptum.

XI. Millefolium aquat. lenticulatum.
Lentibularia, & Meon aquaticum, Geſn. col.
Millefolium aquat. flore luteo galericulato, Lob. ico.
Fœniculum aquat. galericulatum, Tab.

XII. Millefolium marinum filicis folio.
Myriophyllum pelagium Cortuſij; Cluſ. hiſt.

XIII. Stellaria aquatica, Lob. ico.
Fœniculum aquaticum ſtellatum, Tab.

CONSOLIDA REGALIS, EJVSQVE SPECIES.

Conſolidam regalem, Veteres inter flores coronarios repoſuêre, Hyacinthum nominantes, cujus Dioſc. l. 3. c. 85. in Delphinio altero, quod & Hyacinthum vocitetur, meminit. Siquidem Plin. l. 21. c. 11. ſcribit diſcurrentes notas ineſſe, ut Græcarum literarum figura. A. I. inſcripta legatur: quod in Conſolida regali hortenſi

obſervatur, cùm in floribus folium ſit implicatum, quod in albo characteres habet occultatos, ex virgulis caruleis duas literas. A. I. aut tres A. I. A. exprimentes. Delphinium duplex eſt Dioſcoridi, cujus altera ſpecies Romanus Buccinum dicatur. Quare ſi apud Dioſcoridem, vox δελφινιον ad flores referatur, tum Conſolida regalis hortenſis δελφινιον erit: at Conſolida regalis ſegetum, alterum ejuſdem Delphinium.

Variat: eſt major & minor, utraque flore ſimplici vel pleno: colore cæruleo pallido, cæruleo intenſo, purpureo, incarnato, albo, variegato ex albo & cæruleo.

I. Conſolida regalis hort. flore majore & ſimplici.
Delphinium, Dod. gal.
Delphinium 4. & majus, Geſn. hort.
Conſolida regalis, Matth. ico. Ang. Caſt.
Conſolida regalis ſativa, Tab. Ger.
Cuminum ſylv. alterum, Matth. in prim. edit. Lac. Lugd.
Conſolida regia ſive Calcaris flos recentiorum, Ad. Lob.
Flos regius, Dod.
Delphinium elatius flore cæruleo, Cluſ. hiſt.
Conſolida regalis flore cæruleo majore, Cam.
Flos qui vulgo in Hetruria Fior capuccio, Cæſ.

Flores communiter cærulei elegantiſſ. aut ex cæruleo purpurei, carnei, vel ſaturati, vel diluti, nivei vel exalbidi, cineracei, purpurei ſeu violacei: hinc figuræ quatuor.

1. Delph. elatius fl. incarnato, Bry, Svvert.
2. Conſolida regalis ſimpl. fl. rubro, Eyſt.
3. Delphinium elatius purpuroviolaceum, Svvert.
4. Delphinium elatius flore albo, Bry.

II. Conſolida regalis hort. flore minore.
Calcatrippa, Cord. hiſt.
Delphinium 2. flore candido, & 3. flore roſeo, Geſn. hort.
Conſolida regalis flore rubro, Lob. ico.
Conſolida regalis ſativa, fl. albo: rubro, Tab.
Flos regius flore purpureo, Dod.
Conſolida regalis flore incarnato, purpureo albo, Cam.
Delphinium elatius ſimplici flore, Cluſ. hiſt.

Flos cæruleus, cinereus, albus, rubeus, incarnatus.

III. Conſol. regal. fl. majore & multiplici.
Delphinium elatius pleno flore, Cluſ. hiſt.
Conſolida regalis flore pleno, Cam.

Flores cærulei, albi; nullo, aut perexiguo, calcari præditi: hinc

1. Conſolida regal. fl. pleno incarnato, Eyſt.
2. Conſolida regal. fl. pleno purpureo, Eyſt.
3. Conſol. regal. multiplici fl. argenteo, Eyſt.
Delphinium elatius albo flore, Bry, Svvert.
4. Conſol. regal. fl. multiplici cineraceo, Eyſt.
5. Conſolida regal. fl. pleno albo, Eyſt.
6. Conſolida regal. fl. pleno rubro, Eyſt.
7. Conſol. regal. multiplici incarnato fl. Eyſt.
8. Conſol. regal. multiplici violaceo fl. Eyſt.

IV. Conſolida regalis arvenſis.
Conſolida regalis, Brunf. Lac. Geſn. hort. Caſt.
Conſolida regia, Trag. Fuch. Lon. Thal.
Chamæmelum eranthemum, Fuch.
Buccinum & Delphinium alterum, Dod. gal.
Segetum conſolida regia ſtrigoſior tota, Lob.
Flos regius 2. vel ſylv. Dod.
Anthemis eranthemos, ſive Conſolida regalis, Cuminum ſylv. Geſn. hort. (Lugd.
Delphinium ſylv. Eid. vulgare, Cluſ. hiſt.
Conſolida regalis arvenſis, Tab. ſylveſtris, Ger.
Conſolida regalis flore cæruleo minore, Cam.

Flore eſt cæruleo, albo, candicante, rubro & dilutius rubente, violaceo, & hoc eſt
Conſol. regal. arvenſis fl. ſimpl. violaceo, Eyſt.
Conſolida regalis fl. variegato.
Delphinium arvenſe flore verſicolore, Cluſ. ap. alt. ad l. 6.

Flores quidam tam ſimplices quam multiplices media parte cærulei: altera parte ſuaviter rubentes, vel cæruleis punctis notati: ſic partim cærulei, partim albi: & in eadem planta flores varij coloris, ita ut vix bini flores ejusdem coloris conſpiciantur: hinc

Delphin. elatius fl. albo cæruleo diſtincto, Bry.
Delphinium elatius purpuroviol. diſtinct. Bry.
Delphinium elatius pleno variegatum, Svvert.

V. Conſolida regalis vulgaris fl. multiplici.
Delphinium humilius ſive vulgare pleno flore, Cluſ. hiſt.
Conſolida arvenſis fl. rubro pleno vel ſuaverubente, Eyſt.

VI. Conſolida regalis latifolia parvo flore.
Delphinium Dioſcoridis, Imperato.

In Phytopinace ſub 5. & in Prodromo, in Matthiolo quoque & Tabernæmontano, figura adpoſita deſcripſimus.

FUMA-

FUMARIA EJUSQUE SPECIES.

Fumaria, καπνὸς Dioſc. l. 4. c. 110. eò quod herbæ ſuccus oculis inditus, inſtar fumi oculos moleſtando, lacrymas moveat. Genera: Dioſc. 1. flore purpureo meminit: at Plin. l. 25. c. 13. Capnos duplex eſt; prima, qua pes gallinaceus vocatur, & altera Capnos fruticoſa, illam Fumariam bulboſam, hanc verò Capnon Dioſc. cenſemus.

Fumaria non bulboſa.

I. Fumaria officinarum & Dioſcoridis.

Fumus terræ, Brunf. Cam. Thal.
Fumaria, Trag. Matth. Fuch. Cord. in Dioſ. Geſ. hor. Dod. Lon. Cæſ. Lugd. 1. & 2. flore albo, Tab.
Capnos, Ang. Ad. Lob.
Fumaria major, Caſt. ico.
Fumaria purpurea & alba, Ger.

Flos coloris purpurei violacei, palleſcentis, albi: alia circa Monſpelium, folijs tenuiſsimis floribus albis reperitur.

II. Fumaria viticulis & capreolis plantis vicinis adhærens.

Fumaria phragmites, Dod. gal. Lugd.
Fumaria altera, Cæſ.

Floſculi candidi, cæruleo colore aliquando diſtincti, circa Monſpelium in ſepibus ad Frontignanum: at circa Neapolim floſculis ſubflavis, in ſummitate nigricantibus.

III. Fumaria minor tenuifolia.

Capnos minor, Ad.
Capnos tenuifolia, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob.
Fumaria minor, Caſt. ico.
Fumariæ ſpecies Myconi, Lugd.
Fumaria tenuifolia, Tab. Ger. Eyſt. fl. niveo.
Fumus terræ ſeu Fumaria tenuifol. Hiſp. Cam.
Fumaria rubra tenuifolia, Eyſt.

Variat floris colore, hilari purpura rubét, eſt & variegato, ex rub. albo, viridi & luteo: cauliculis modò ſurrectis, modò procúbentib. & caducis. Similem Montiſpeſſuli obſervavimus, quam Fumariam nobilem vocant.
Fumaria minor, Ad,

IV. Fumaria minor folio oblongo capillaceo.

Fumaria altera tenerior Syriaca, Cam.
Selterays nomine ex Syria D. Paludan. attulit. an Capnos Cret. florib. candidis fuſcâ maculâ,

V. Fumaria lutea. (Cluſ. hiſt.

Fumaria corydalis, quibuſdam Split, Matth.
Fumaria montana, Geſ. hor. Tab.
Fumaria phragmitis altera, Eid.
Fumaria lutea montana, Ad. Lob. (cui & Chelidonium capnites Aërij) Lugd. Ger.
Split vulgo, Cæſ.
Corydalis, Caſt. Cam. (hæc eſt Florib. commun. luteis, aliquando candidis, &
Fumaria fl. albis, Ad.
Fumaria Illyrica alba, Tab.

VI. Fumaria claviculis donata.

Capnos Plinij & phragmites, Dod. gal. Geſ. hor.
Capnos alba latifolia & Split album quorundam, Lob. Lugd.
Fumaria altera, Dod.
Capnos altera Belgica albo flore, Cluſ. hiſt.

Folijs latioribus & anguſtioribus variat, floribus eſt albis & dilutè ad nodum rubentibus.

Fumaria latifolia major & minor, Tab. Ger.
Fumaria Clematites & Clematis minim. Cam.

Fumaria bulboſa.

I. Fumaria bulboſa radice cava major.

Capnium ſive Fumaria phragmitis, Aëtio.
Ariſtolochia rotunda, Brunf. Eric. Cord.
Ariſtolochia rotunda vulgaris, Trag. Fuch. (cui & Piſtolochia) Geſ. hor. Cam.
Hyacinthus 3. candidus & purpureus, Trag.
Fumaria altera, Matth. Caſt.
Capnos phragmitis, Tur.
Piſtolochia Fuchſij, Apios ſpecies videtur, Lac.
Ariſtolochia phragmites, Geſ. col.
Capnos chelidonia, Lon.
Capnos ſive Capnium phragmites major, & Pes gallinaceus, Cord. in Dioſc.
Chelidonia phragmites altera, Cord. hiſt.
Radix cava major, Dod. Caſt. Cluſ. hiſt.
Radix cava herbariorum, Ad. Lob. Cluſ. pan.
Fumaria bulboſa, Lugd.
Lentopetali genus quibuſd. haud planè ineptè,
Lentopetalon alterum, Cæſ. (Guil.
Chelid. capnites quorundam rad. pertuſa, Thal.
Ariſtolochia vulgaris flos purpureo, Eyſt.

Eſt major & minor: huic folia anguſtiora, illi paulo latiora, ſed ſolùm loci ratione differunt.

Variat colore floris albo, pallido, ſubflaveſcente, rubro dilutiore, vel egregiè rubente: quod ſi flos minor ſit, ſaturatius rubet, & pro maſcula habetur: ſi major, languidioris coloris. Figuræ 8. apud Tab. & Ger.

Fumariæ bulboſæ purpureo flore nomine, quatuor: totidem flore albo.

Viridi flore Lobelius obſervavit, & nomine Radicis cavæ viridi flore, in iconib. propoſuit.

Radix

Radix cava, Caſt.

II. Fumaria bulboſa radice non cava major.
Ariſtolochia rotunda vulg. radice ſolida, Trag.
Ariſt. rot. altera ſpecies radice ſolida, Geſ. hort.
Capnos ſive Capniũ phragmites min. Cord. in Chelid. Capnites radice integra, Thal. (Dioſc.
Ariſtolochia rotunda fl. albo, Eyſt.

A prima diff. radice, quæ in illa cava, in hac ſolida: dein in illa, folia quæ flores intercedũt, integra ſunt, in hac verò inciſa: tum in illa flores pauciores & majores colore variãtes: in hac minores, copioſiores, eleganti purpura rubẽtes; alterius coloris hacten. non obſervavi: tandem, nunquam utramque eodem loco reperimus, illa enim pinguiori ſolo delectatur.

III. Fumaria bulboſa radice non cava minor.
Chelidonia phragmitis 1. Cord. hiſt.
Fabaceâ radice Capnos altera, Ad. Lob.
Radix cava minor. Dod. Caſt. Cluſ. hiſt. Ger.
Capnos fabacea radice, Lugd.
Fumaria bulboſa ſeu tuberoſa minor, Tab.
Ariſtol. rotunda vulgaris minima, Cam.

A majore diverſa eſt, & florum herbaceis rudimentis variat.

CHELIDONIUM.

Χελιδόνιον Dioſcoridi l. 2. c. 211. cui χελιδὼν. id eſt, hirundo avis, nomen impoſuit: vel quòd hanc primum invenerit, oculis pullorum excæcatorum, viſum hâc reſtituens, ut ex Dioſcoride, Plin. l. 25. c. 8. refert: vel ut idem l. 8. c. 27. Chelidonium viſui ſaluberrimum hirundines monſtravêre, vexatis pullorum oculis eâ medentes: quibuſdam ſic dictum, quòd in hirundinum adventu floreat, & diſceſſu marceſcat. Apud Theoph. 7. hiſt. 14. Hirundinariam Gaza vertit.

Genera duo Dioſc. & Plin. l. 25. c. 8. majus & minus, quæ cùm figurâ multum differant; de minore alibi agem.

I. Chelidonium majus vulgare.
Chelidonia, Brunf. major, Ang.
Chelidoniũ majus, Trag. Matt. Fuch. Tur. Lac. Cord. hiſt. Geſ. hor. Dod. Ad. (& Hirundinaria major) Lob. Caſt. Cæſ. Lugd. Thal. Tab. Ger. vulgare, Cluſ. hiſt.

II. Chelidonium majus foliis quernis.
Chelid. majus laciniato flore, Cluſ. hiſt.

In Phytopinace, Mathiolo, & Tabern. deſcripſimus.

AQVILEGIA.

Aquilegia, quæ quibuſdam Chelidonia ſylveſtris, videtur dicta quaſi Aquilina, ob florum mucrones aduncos, ut ſunt aquilini ungues. Veterum Pothos Coſtæ; Jaſione Theophraſti 1. hiſt. 21. Cæſalpino: Jovis flos, Dalechampio in Athenæum: Iſopyrum Dioſcoridis l. 4. c. 121. Columnæ: at Geſnero Leontoſtomum dicitur. Variat potiſs. flore: eſt communiter majore, rarius minore ex cornìculis compoſito, colorum diverſorum, rarius roſeo eſt flore eoq; vel ſimplici vel pleno.

Aquilegia ſimplex.

I. Aquilegia ſylveſtris.
Aquilegia, Treg. Fuch. Lugd. Lon. Cæſ. (columbina quibusdam) Ger. fl. cæruleo, Svvert.
Aquileia, Fuch. Er. Cord. Geſ. h. Dod. ſyl. Thal.
Aquileia ſimplex, Cam.
Aquilina, Matth. Ad. Lob. Caſt. Tab.
Iſopyrum Dioſcoridis, Colum.

Flore eſt cæruleo, & vix alterius quam punicei coloris, in ſylveſtribus reperias.

II. Aquilegia hortenſis ſimplex.
Aquilina rubra, Lob. ico.
Aquilina. Caſt. alba, Tab.
Aquileia rubra, Ger.

1. Aquilegia fl. albo ſimplici, Bry. Eyſt.
Aquilegia alba cærulea, Svver.

2. Aquilegia caſtanei coloris, Svvert.

Hæc diverſorum colorum reperitur, cæruleo, candido, incarnato, rubro, variegato ex cæruleo & purpureo: candido, nonnullis veluti lituris cæruleis aſperſis.

III. Aquilegia mont. magno fl. quæ 1. in Prod.

IV. Aquilegia montana parvo flore, Thalictri folio: quæ 2. in Prod.

Aquilegia pleno flore.

I. Aquilegia hort. multiplex flore magno.
Aquileg. multiflora variegata, Lob. ico. & multiplici vario colore flore, Eid. pleno flore, Cam.
Aquileia multiplici flore, Dod. multiplex, Ger.
Aquilina pleno flore, Cluſ. hiſt. multiplex ſive 4. 5. 6. 7. & 8. Tab.

Flos cæruleus, violaceus, cinereus, blandè vel ſaturè rubens, albus, ex albo cæruleo, violaceóve variè mixtus, maculatus.

1. Aqui-

1. Aquilegia fl. cæruleo pleno, Eyſt.
2. Aquilegia fl. albo pleno, Eyſt.
3. Aquilegia fl. pleno incarnato, Eyſt.
4. Aquilegia flore purpureo, Eyſt.
5. Aquilegia flore rubro, Eyſt.

Aquilina flore rubro, Bry. Svvert.

6. Aquilegia variegata, Bry.

Aquilegia fl. variegato duplici, Svvert.

II. Aquilegia hort. multiplex flore parvo.

A priore floris magnitud. & pullo colore differt.

III. Aquilegia hort. multiplici flore inverſo.

Aquilina plenis multiplicib. flor. Lob. ico. Lug.
Aquilina inverſa multipl. albo colore, Lob. ico.
Aquilina pleno inverſo flore, Cluſ. hiſt.
Aquilegia inverſa, Cam.
Aquilina 9. Tab.
Aquilina carnei coloris, Bry.
Aquilegia alba, Svvert.
Aquilegia cærulea inverſo flore, Eyſt.

IV. Aquilegia flore roſeo multiplici.

Aquilina pleno roſeo flore, Cluſ. hiſt. Bry.

Floris color communiter cæruleus, eſt & albus, rariſsim. carneus ſive blandè rubens: vel albus nigris punctis aſperſis: hinc

1. Aquilegia ſtellata flore purpureo, Eyſt.
2. Aquilegia ſtellata rubeſcens, Eyſt.
3. Aquilegia ſtellata flore violaceo, Eyſt.

Aquilegia ſtellata cæruleo violacea, Svver.

4. Aquilegia ſtellata flore albo minutiſsimis nigris punctis ornata, Eyſt.

V. Aquilegia degener vireſcens: & Cam.

Aquilegia degener vireſcens. Lob. ico.
Aquilina degener, Cluſ. hiſt. Bry.
Aquilina 10. Tab.
Aquilegia ſtellata roſea, Svvert.

Flos vel viridis omnino, vel ex viridi purpurascens.

NIGELLA SEU MELANTHIUM, ejusque ſpecies.

Nigella, à nigro ſeminis colore communiter dicta, Dioſcorid. l. 3. c. 93. Μελάνθιον eſt: de ſua Theoph. 7. hiſt. 9. Plinio l. 20. c. 17. Gith ex Græcis, alij Melanthion, alij Melanſpermon vocant; & quod odoratiſſimum & nigerrimum, optimum eſt.

Genera: Dioſcorides & Veteres unius meminere: nobis, ſativa eſt & ſylveſtris: Sativa, ſimplici & pleno, magno & parvo flore: ſemine nigro, ſubflavo, luteo.

I. Nigella arvenſis cornuta.

an Melanthium & Gith Dioſcoridis.
Nigella ſylv. & 2. Trag.
Melanthium ſylv. Fuch. Dod. Ger.
Cuminum ſyl. alterum, Fuch. ico. Cord. in Dioſ.
Melanthium ſylv. alterum, Matth. Caſt. Lugd.
Nigella ſylv. altera, Dod.
Melanthium capitulis reflexis aquilegiæ, Lob.
Nigella cornuta, Cord. hiſt.
Nigella vulgò dicta, Cæſ.
Nigella ſylv. Geſn. hort. Lon. Cam.
Melanthium agreſte, Tab. arvenſe, Cluſ. hiſt.

Meminit Tab. Melanthij agreſt. alterius, quod ſolis capitulis magis reflexis, à priori differat.

II. Nigella latifolia flore majore ſimplici cæruleo: quæ 1. in Prod.

Melanthium Hiſpanicum majus, Eyſt.

III. Nigella anguſtifolia flore majore ſimplici cæruleo.

Nigella Damaſcena, Trag. Cord. hiſt.
Nigella, Cord. in Dioſc.
Nigella hort. altera, Euch. Lon.
Melanthium ſive Nigella, Ad.
Melanthium ſylv. Matth. Lac. Lob.
Melanth. ſylv. quod Damaſcenum cognominatur, Cluſ. hiſt.
Melanth. ſylv. prius Matthioli, Lugd. qui duas figuras habet.
Melanthium Damaſcenum, Dod. Tab. Cam.
Melanthium Damaſcenum alterum, Fuch. ico.
Melanthium ſativum flore ſimplici, Eyſt.

Iſopyrum, quod Matth. Durantes, Lugd. & Taber. pingunt: nil aliud cenſemus, niſi quod folia Aniſi infernè ſint adpicta, quò Dioſcoridis Iſoporum exprimere videatur.

IV. Nigella flore majore pleno cæruleo.

Nigella flore majore & numeroſioribus folijs, Suneg Ægyptijs, Alpino.
Melanthium Damaſcenum pleno flore, Cluſ. hiſt. Eyſt.

V. Nigella flore minore ſimplici candido.

Nigella hort. Trag. ſativa, Lon.
Melanthium ſativum, Matth. Lac. Dod. Caſt. Lugd. Tab.

Melanth. 1. Fuch. ico. hortenſe primum, Eid. fol.
Melanthium ſive Nigella Romana odora, Lob.
Git ſive Nigella Romana, Tur.
Nigellæ alterum genus, Cord. hiſt.
Melanth. Ger. ſativum ſimplici flore, Cluſ. hiſt.
Nigella, Geſ. noſtra, Ang. altera, Cæſ.
Melanth. Damaſcenum ſemine pallido.

Semine eſt nigro, aliquando pallidè flaventè: ſemine luteo in horto habuimus: rarius candido reperitur.

VI. Nigella flore minore pleno & albo.
Cardamomi 3. ſpecies, & Nigella citrina, Lac.
Nigella citrina, Ad. flore albo, multip. Lob. Lug.
Nigella flore candido, Cæſ.
Semen ex Oriente adfertur, inter Cardamomi genera, & Nigella citrina dicitur, Cæſ.
Melanthium citrinum multiflorum, Taber. ſub Damaſceno, Ger. ico.
Melanthium pleno flore, Cluſ. hiſt.
Melanth. ſive Nigella flore pleno, albo, Cam.
Nigella peregrina flore multiplici, Eyſt.

VII. Nigella Cretica.
Melanthium ſimplici flore, Creticum, Cluſ. hiſt.

Hujus deſcriptionem in Phytopinace ſub 6. in Prod. ſub. 2. & in Matthiola cum figura exhibuimus: in Tabern. noſtro figura ſub titulo Nigellæ flore pleno, malè poſita fuit.

VIII. Nigella Cretica folio fœniculi.
Melanthium peregrinum ſive Creticum, Ponæ in Baldo Ital.

SECTIO QUARTA.

UMBELLIFERÆ.

CUMINUM; FOENICULUM; ANETHUM; MEUM; PYRETHRUM; FERULA; THAPSIA; TURPETUM; PEUCEDANUM; Daucus; Paſtinaca tenuifolia; Gingidium; Chærophyllum; Scandix; Caucalis; Apium; Siſon; Sion.

CUMINUM.

Κύμινον Dioſcoridi l. 3. c. 68. Theoph. 7. hiſt. 4. at Plinio l. 19. c. 8. & l. 20. c. 14. & 15. Cuminum. Genera: Dioſcoridi ſativum eſt, cui Aethiopicum, quod Hippocrates regium vocarit, præfert: ſecundum locum tenet Aegyptium, reliqua ſequuntur. Eſt & ſylveſtre: alterum, capitulis in cacumine rotundis: alterum, quod à ſinguli floribus, cornicula in ſublime erecta promit. Theophraſto genera plura ſunt: quare Plin. l. 20. c. 15. Sativum eſt & ſylveſtre, Aethiopicum & Africanum: at l. 19. c. 8. alterum ſylveſtre ruſticum vocatum, alijs Thebaicum: Aethiopico, Africoq; palma eſt: quidam huic Aegyptium præferunt.

I. Cuminum ſemine longiore.
Cuminum ſativum, Brunf. Trag. Matth. Lac. Cord. hiſt. Lob. Caſt. Lugd.
Cuminum, Tur. Lon. Ad.
Cumin. Officin. Cumini ſyl. 1. genus Dioſ. Cæſ.
Cyminum, Ang. Cord. in Dioſc. (cui & Cyminum Romanum) Tab. ſativum, Cam.
Cuminum Æthiopicum, Carnabadium Caſsi Baſsi & Myrepſij, Guil.

II. Cuminum ſemine rotundiore & minore.
Cuminum dulce Melitenſibus.

Hujus plantam non vidimus: at cum Dalechampij in Plin. l. 20. c. 15. notus legiſſemus, ex Melita duplex Cuminum, utpote acre & dulce adferri: & apud Megiſerū in Melitæ deſcriptione, idem inveniſſemus, ejus nomine ut haberemus laboravimus: quare, utriuſq; ſemen è Melita inſula tranſmiſſum fuit: alterum oblongum, acuminatum, coloris ſordidi, graveolens & ſapore acri, cui Cimonagero, i. e. Cuminum ſyl. inſcriptum erat: quod cum Cymino Æthiopico officinarum convenit. Alterum verò multò minus, Aniſo ſimile, candicās, guſtus lenioris & ſubdulce, quod nomine Cimonagero dulce, miſſum. Apud Melitenſes copioſè ſeritur, ad panem condiendum & ad mercaturam cum eo exercendam.

III. Cuminum ſylv. capitulis globoſis.
Cuminum ſylv. 1. Matth. Lugd. Caſt.
Cuminum ſylv. Ang. Dod. Ad. Lob. ico. Ger.
Lago chymeni, id eſt, leporis cubile in inſula Lemno, Bellon.
Cymin. ſyl. ſive erraticum, Tab. ſyl. globoſ. Cam.

FOENI-

FOENICULUM.

Μάραθρον Dioſcoridi, l. 3. c. 81. ἀπὸ τῦ μαραίνεσθαι, à marceſcendo, quod ejus cum inaruerit, ad condienda plurima, multus uſus ſit. Plinio, l. 19. c. 9. Fœniculum anguibus gratiſſimum, ad condienda plurima cùm inaruit: & l. 20. c. 23. Fœniculum nobilitavere ſerpentes, guſtatu ſenectam exuendo, oculorumq; aciem ſucco ejus reficiendo. Latinis Fœniculum, quod ſatum magno cum fœnore ſemen reddat: vel potius Græcorum imitatione, quod quaſi fœnum in hyemes arefactum ac marcidum reponatur.

Genera: Dioſcoridi eſt ſativum, ſylveſtre, quod ἱππομάραθρον & duplex eſt: alterum ſemine magno, Cachri ſimile; aliud ſemine Coriandri. Idem Plinius, l. 20. c. 23.

Recentioribus eſt vulgare ſive ſativum, dulce, rotundum, & erraticum, ſive Hippomarathrum.

I. Fœniculum vulgare Germanicum.
Fœnicul. Brunf. Trag. Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. in Dioſc. Tab. commune. Geſ. hor. vulgare, Ger. Fœnicul. ſyl. cujus ſemen exilius & acrius, Cæſ. Fœniculum noſtrum vulgare, quibuſdam Hippomarathrum putatum, Cam. hort.

Huic accedit Mediolanenſe, quamvis vulgato Germanico gratius ſit.

Variat foliorum colore: nam commune foliis eſt virentioribus, altera ſubnigricantibus, rubentibus, aliàs non differens: quare Fœniculum 1. & 2. facit Dodonæus.

II. Fœniculum vulgare Italicum ſemine oblongo guſtu acuto.
Fœnicul. Matth. Lac. Caſt. vulgare, cujus ſemen pallidum ſive luteum oblongum, Lugd.
Fœniculum acre, Ang.

III. Fœniculum dulce.
Fœniculum dulce, Matth. Lac. Ang. Geſn. hort. Ad. Caſt. Ger. deſc.
Fœnic. Dod. ſolo ſapore à primo diſtinctum.
Fœnicul. ſive Marath. vulgarius dulce, Ad. Lob.
Fœnicul. hort. ſemine craſſo in rotunditate oblongo, Cæſ. quod anno ſecundo in ſylv. tranſit.
Fœnicul. dulce ſemine majore, guſtu aniſi, Lug.
Fœniculum Romanum cujus ſemen pallidè luteum, Tab. quod tertio anno in comune tranſit.
Fœniculum Italicum fortè hort. veterum, quod etiam in noſtrum tranſit. Cam. ep. Matth.
Fœniculum majus, Eid. hort.

Hoc ſemine eſt vel rotundiore, quod Romanum & Florentinum dicitur: vel in rotunditate oblongo, quod omnium gratiſſimum & dulciſſimum, & Bononia adfertur.

IV. Fœniculum ſemine rotundo minore.
Fœniculum rotundum, Tab. vulgare, Ger. ico.

A vulgato ſapore & odore non differt, ſed humilior eſt, umbella candida, ſemenque vulgari minus & Carui forma.

V. Fœniculum ſylveſtre.
Fœniculum erraticum, Matth. Lac. ſponte virens in agris Narbonenſium, Adv.
an Hippomarathrum, Ang.

VI. Hippomar. Creticum: de quo in Prod.
an Hippomarathrum cujus ſemina magna cachry ſimilia, Hon. Belli ep. 1. ad Cluſ.

VII. Chaa, herba in Japonia, ex cujus pulvere decoctum precioſum parant, & hoſpitib. dignioribus propinant: & olla in qua hujus herbæ decoctio facta, in eo apud ipſos precio, in quo apud nos Adamantes ſunt: Linſcot. par. 2. Ind. Orient. cap. 28.

ANETHUM.

Ἄνηθον Dioſcorid. l. 3. c. 67. παρὰ τὸ ἀνιθᾶν, quod cito creſcat: Theoph. 1. hiſt. 18. cui 7. hiſt. 4. plura ejus genera, quæ non recenſet, Plinio l. 20. c. 18. Anethum.

I. Anethum hortenſe.
Anethum, Brunf. Trag. Matthiol. Fuch. Tur. Dodon. Cord. in Dioſcorid. Geſn. hort. Ang. Lac. Ad. Lob. Caſt. Lon. Cæſalp. Lugd. Tab. Cam. Ger.
Abſinthium dulce, Pundect. Monach. in Meſ. Toxites.

II. Anethum ſylveſtre majus.
Aneth. ſyl. grandius ſativo, foliis fœniculi Cæſ.

III. Anethum ſylv. minus? in Prod. deſc.

MEUM.

Μῆον ἀθαμαντικὸν ἢ μεῖον, Meum Athamant. Dioſc. l. 3. c. 3. Similiter à Plinio, l. 20. c. 23. nominatum, Meu, ſcribit, in Italia non niſi à Medicis ſeritur, & ijs admodum paucis. Duo genera ejus (Macedonicum ſcilicet & Hiſpan. non quidem ea duo diverſa genera ſunt: cæterum ijs in locis plurimum gignitur: hæc

addit ex Dioſcoride Dalechampius in notis) nobilius, Athamanticum vocant, illi, tanquam ab Athamante inventum: hi, quoniam laudatiſſimum in Athamante (monte Phthiotidis Theſſaliæ) reperiatur.

I. Meum folijs anethi.
Daucus Creticus, Trag. Fuch. vel alpinus, Geſ. col. Lob. ico.
Meum, Matth. Ang. Geſn. hort. Lac. (cui & Anethum ſylv.) Dod. Ad. Lob. Caſt. Cæſalp. Lugd. Tab. Cam. Ger.
Libanotidis 1. genus, & Fœniculus porcinus, Dod. gal.
Seſeli Creticum, Fuch. ico. Lon.
Tordylion, Cord. in Dioſc. & hiſt.
Daucus, Caſt. ico.
Meum vulgare tenuifolium, Cluſ. hiſt.

II. Meum Dauci Cretici facie.
Meum aliud, Lugd.

III. Meum alpinum umbella purpuraſcente.
Muttellina vulgo in alpibus, Caroſ vel Daucus alpin. videtur, Geſ. hor. & frac. Cam. ep. Matth. an Daucus montanus, Cluſ. pan. & hiſt.

IV. Meum latifolium adulterinum.
Meum ſecundum, Matth. ed. ſecunda.
Meum ſpurium alterum Italicum, Lob. Lugd.
Meum adulterinum, Tab.

PYRETHRVM.

Πυρεθρον *Dioſc. l. 3. c. 86. ab igne nomen habet, ob radicis ejus fervorem igneum. Salivaris Romanis, quod manſa Salivam eliciat. Apud Plin. l. 28. c. 9. Pyrethri nomen ſolum habetur.*

I. Pyrethrum flore bellidis.
Pyrethrum, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Dod. Lac.
Pyrethum Germanicum, Geſn. hort.
Pyreth. alter. Matth. Lugd. Cæſ. Cam. primum,
Pyrethrum majus, Lon. verum, Caſt. (Tab.
Pyrethrum Officinarum, Ad. Lob. Ger. Eyſt.

II. Pyrethrum umbelliferum.
Fœniculum montanum, Trag.
Pyrethrum verum, Matth. Lugd.
Pyrethrum Italicum, Geſn. hort. ap.
Pyreth. alterum, Ad. Lob. Caſt. Tab. ſylv. Ger.
an Pyrethrum, Cæſ.
Saxifragæ ſpecies, Dod. 8.
Pyrethrum Dioſcoridis 1. Cam.
Umbella variat, quæ alba: at Patavino in horto luteâ, longioribusque folijs, collegimus.

III. Pyrethrum folijs anethi.
Pyrethrum Geſneri, Lugd.

FERVLA.

Νάρθηξ *Dioſc. l. 3. c. 91. νάρθηξ ἡ νάρθηκων, Theoph. 6. hiſt. 2. id eſt, Gaza interprete, Ferula & Ferulago. Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula.*

Genera duo Ferulæ Plinio: Narthecam Græci vocant, in altitudinem aſſurgentem. Narthecium verò ſemper humilem: & Ferula ſine dubio eſt Thapſia, ſed ſui generis &c. Et l. 20. c. 23. Ferula, quæ ab uno caule dividitur in cacumine, fœmina putatur.

I. Ferula fœmina Plinij.
Ferula, Matth. Ang. Tur. Lac. Cord. in Dioſc. Geſn. hort. Lon. Ad. Lob. Dod. Caſt. Lugd. Tab.
Ferula mas, Cæſ. (Cam.
Libanotis prima Dioſc. ferulacea, Geſn. hort.

II. Ferulago latiore folio.
Ferulago, Geſn. Dod. Cam.
Ferula galbanifera, Lob. Lugd. Tab.
Ferula fœmina, Cæſ.
Quibusdam Narthecia Theoph. & Thapſia Dioſcoridis.

III. Ferulago tenuiore folio.
Narthecium Theoph. Ferulago Gazæ, Lugd.
Ferulago, Tab.

THAPSIA.

Θαψία, *quòd in Thapſo, ejus nominis Inſula primum inventa, Dioſc. lib. 4. cap. 157. quæ tota natura Ferulæ ſimilis: meminere Thapſiæ Theoph 9 hiſt. 8. & Plin. l. 13. c. 22.*

I. Thapſia maxima latiſſimo folio.
Thapſia 3. Cluſ. hiſp. & hiſt.

II. Thapſia latifolia villoſa.
Thapſia latifolia, Cluſ. hiſp. Tab.
Tapſia 1. Cluſ. hiſt.
Seſeli Peloponenſe majus, Lob. peloponenſe ut putatur, Dod.
Seſeli peloponeſiacum 1. Tab.
Seſeli peloponenſe folio cicutæ, Ad. Lugd.

III. Thapſia folijs libanotidis fœtidiſſima.
Tuero, Cluſ. hiſp.
Thapſia 4. Cluſ. hiſt.

IV. Thapſia fœniculi folio.
Thapſia Dioſc. Ad. Lob. Lugd.

Thapſia

Thapſia 2. vel tenuifolia, Cluſ. hiſp. & hiſt.
Thapſia anguſtifolia, Tab. tenuifolia, Ger.
V. Thapſia carotæ folio.
Thapſia, Matth. Ang. Lon. Lug. Caſt. Cæſ. cui & Turbit album Meſuei.
Thapſia major, Cord. hiſt.
Thapſia vera & Turbith montis Gargani, Geſ. hort.
Thapſia vulgaris carotæ effigie, Ad. Lob.
An hæc Ferula Sagapenifera.
Huj. radix ſæpè pro Coſto, magno errore venditur, uti ſupra inter Coſti genera oſtenſum fuit.

TVRPETVM.

Turbith vox Arabica eſt, ab Avicenna & aliis uſurpata, quámvis aliqui à turbando deducant, quòd propter magnam violentiam, purgando corpus turbet. Duplex eſt, aliud Arabicum, aliud Indicum: Arabicum, Meſueo 2. ſimpl. eſt radix herbæ, folia Ferulæ minoræ ferentis & lacteo ſucco turgentis: quæ ſanè cauſa, cur alij Pityuſæ, alij Alypi, nonnulli Tripolij Græcorum radicem eſſe voluerint: cujus genera varia Meſueo, domeſticum, ſylveſtre, magnum, parvum, album, nigrum & flavum. Indicum, radice non eſt magna, nec longa, caule hederæ modo per ſolum extenſo, digiti craſſitudine: foliis & floribus Altheæ ſimilibus, cujus tantum caulis pars inferior juxta radicem gummoſa, utilis eſt, Acoſta, Frag. Dodonæo ex Garziâ monentibus. Quare hoc ab eo, quæ in Officinis vulgo utuntur, longe aliud eſt, monente etiam Cluſio in Garziam. Idcirco inter ſe differre volunt, Turbith Avicennæ, & Turbedh aut Tarbadh.

I. Turpetum Arabum, ſeu Turbit Officin.
Turbit Meſuæi, Matth.
Turbitum ſive Turbit Arabum, Cord. hiſt.
Turbith Alexandrinum, Ad. Lob. ico. Ger. Caſt.
Tripolium Dioſc. ſi Serapioni credimus, nil aliud eſt quam Turbith, Cord. in Dioſc.
Turpetum Meſues, tithymalli myrſinitis radix, Braſ. at Fuch. Thapſiæ radix.
Turbith. Off. & Hiſpaniæ officinæ, Thapſiæ radice pro Turpeto legitimo utuntur, & multis per Europam locis, Scammoneæ radicem conciſam pro Turpeto legitimo oſtendunt, Cluſ. in Turpetum, Tab. (Garz.

Addit Fragoſus Turbit aliud genus, à paucis annis in Officinis uſitatum, quo vocitent de la Tierra, quod quarundam arundinum radicem eſſe dicant.

II. Turpetum repens foliis Altheæ, vel Ind. Turbith Garziæ, Acoſtæ, Trag. Dod.

III. Pſeudoturpetum Garganicum.
Turpetum, quod potius Pſeudoturpetum dixeris, ex Gargano Apuliæ monte duplex, unum de Thapſiæ, alterum de Pityuſæ radicibus, impoſtores concinnant, Garz.
Turbith ex Apulia, turbith non eſt, ſed ex lactarijs, & ſecundum aliquos Thapſia, Acoſtæ.

PEVCEDANVM.

Πεύκεδανον Dioſcorid. l. 3. c 92. Theoph. 9. hiſt. 14. etſi ſint qui velint, nomen ab amaritudine ſortitum eſſe, tamen à πεύκη, quæ Lat. Pinus, dictum videtur, cùm hujus folia cum Pini foliis ſimilitudinem quandam habeant: unde & Pinaſtellum aliquibus nominatur. Peucedanum Plin. lib. 25. c. 9.

I. Peucedanum majus Italicum.
Peucedanum, Matth. Ang. Lac. Lugd. Cæſ. Caſt.
Peucedanum Italicum, Tab.
Peucedanum majus Italicum, Lobel. Lugd. majus, Ger.
Peucedanum foliis longioribus, Dod.

II. Peucedanum Germanicum.
Peucedanum, Trag. Fuch. Dod. Cord. in Dioſc. & hiſt. Geſn. hort. Tur. Ad. Lob. (cui & Fœniculum porcinum) Lon. deſc. Lugd. Ger. Tab. cui & cauda porcina.

III. Peucedanum minus.
Saxifraga 3. Matth. Lugd. Caſt.
Saxifragum, Lac.
Peucedani facie puſilla planta, Lob. ico.
Peucedanum Pannonicum, Cluſ. pan. & hiſt.

DAVCVS.

Δαῦκος Dioſc. lib. 3. cap. 83. Daucus, Daucum, & Daucium Latinis. Genera tria Dioſc. primum Creticum foliis fœniculi: alterum apij ſylveſtri ſimile: tertium foliis Coriandri. Diocles verò, l. 3. de ſalub. quartum addidit nempe Staphylinum. Plin. l. 25. c. 9. ait. Dauci genera quatuor, Petronius Diodotus fecit, cùm ſint differentiæ duæ: probatiſſimum in Creta fœniculi ſimilitudine: alterum

folijs Coriandri: ſi tertium genus facere libeat, eſt ſimile Staphylino, quod Paſtinacam erraticam appellant. Idem, lib. 19. cap. 5. Paſtinacæ quartum genus, quam noſtri Gallicam vocant, Græci verò Daucon, cujus genera etiam quatuor fecere. De Dauco Theophraſti capite ſequenti.

I. Daucus folijs fœniculi tenuiſsimis.
Daucus 1. Matth. Lugd.
Daucus, Lac.
Daucus Cretenſis verus Dioſ. Ad. Lob. ico. Ger.
Daucus Creticus, Caſt. deſc. Geſn. Tab.

II. Daucus alpinus multifido longoque folio, ſive montanus umbella candida.
Daucus Creticus, Geſn. hort. Cam. ep. Matth. & hort. Cluſ. pan.
Daucum montanum, Cæſ.

Variat aliquantum: nam qui in Baldo, folijs eſt brevioribus compactioribus: qui verò in Helvetiorum alpib. & monte Waſſerfall/ longioribus & rarioribus: & hujus Geſn. in ap. meminit, quem cum eo in Baldo eundem, aut certè ſimilem, & earundem virium ſcribit.

III. Daucus mont. multifido breviq; folio.
Saxifraga Pannonica, Cluſ. pan. & hiſt.

IV. Daucus montan. multifido folio Selini ſemine.
Selinum mont. pumilum, Cluſ. pan. & hiſt.
Oreoſelinum, Tab. ico. Ger. tertium, Tab. fol.

V. Daucus mont. apij folio major.
Daucus 2. Trag. (cui & Seſeli 2.) Matth. Lugd.
Dauci 3. genus, Fuch.
Libanotidis alterum genus, Dod. gal. Lugd.
Libanotis nigra Dodonæi, Geſn. hort.
Seſeli peloponenſe, Fuch. ico. Geſn. hort. Cam.
Elaphoboſcum nigrum, Lob.
Saxifragia Venetorum, Ad.
Daucus Selinoides 2. Ad. Lob.
Seſeli pannonicum 2. Cluſ. pan. ico. 2. montanum, Eid. hiſt. ico.
Libanotis nigra, communiter Cervaria nigra, Thal.
Libanotis Theoph. nigra, Tab. Ger.

Varietas: 1. eſt folijs pallidè virentibus & ſplendentibus. 2. folijs latioribus, forte ob culturam, quam Pſeudo-toſtum Cortuſus nominabat. 3. folijs minus diviſis, ſi ſpina parte dilutius virentibus & aliquantulum ſplendentib. prona ſubcinereis, quam Cervariæ-nigræ nomine, Lipſiâ D. Jungermannus miſit.

VI. Daucus mont. apij folio minor.
Apium mont. & Oreoſelinum nigrum, Geſ. hor.
Dauci ſecundi Selinoidis varietas, ſive Selinoides Cordi, Lob. obſ.
an Daucus Selinoides latifolius, Cord.
an Apium ſylvaticum, Thal.

VII. Daucus mont. apij folio albicans.
Seli 2. mont. pannonicum, Cluſ. hiſt. deſc.
Seſeli peloponenſis Jenenſium nomine, D. Jungermannus miſit.

VIII. Daucus mont. apij folio flore luteo: qui 1. in Prodromo.

IX. Daucus prat. apij folio: qui 2. in Prod.

X. Daucus campeſtris apij folio.
Dauci 2. genus Dalechampij, Lugd.
An fortè Pimpinella Saxifraga.

XI. Daucus petroſelini vel coriandri folio.
Bunium Dalechampij, Lugd.

XII. Daucus Cret. nodoſus umbella lutea.
Daucus 3. Cret. Belli, Ponæ & ep. 1. ad Cluſ.

XIII. Daucus pratenſis millefolij paluſtris folio.
Daucus prat. Dalechampij, Lugd.

Hic folijs & umbellâ, quæ tamen alba eſt, cum Millefolio aquatico Matthioli convenit, folijs tamen inferioribus, Coriandro ſimilibus, exceptis.

PASTINACA.

Σταφυλῖνος Dioſc. l. 3. c. 59. fortè à colore uvæ nigricantis, cujus coloris, unius radix eſt: qui ſylveſtris, in cujus umbellæ candidæ medio, exiguum quid coloris purpurei, cernitur: & etiam ſativi meminit. Δαῦκος Theophraſto (Paſtinacam Gaza vertit) 9. hiſt. 15. cui Daucus ſpecie Lauri, colore croci apud Archades naſcitur: & in Patrenſi agro præſtantior cæteris: huic vis calefactoria eſt, radix nigra: & c. 22. Daucum agro Spartenſi Achajæ laudatiſsimam referunt: naturâ calefactoriam, radice nigram.

Paſtinacæ (quæ à paſcendo dicta videtur, cum corpus alat) nomine, Latinis quatuor plantas ſignificari, Plin. l. 19. c. 5. oſtendit; Paſtinacæ, inquit, unum genus agreſte, ſponte provenit. Staphylinus Græcè dicitur: alterum ſeritur radice, vel ſemine: eſt & quartum genus in eadem ſimilitudine Paſtinacæ, quam noſtri Gallicam vocant, Græci verò Daucon: at l. 20. c. 5. Staphylinus, paſtinacam erraticam appellant.

Duplex

Duplex est Pastinaca, tenuifolia & latifolia: de tenuifolia tam sativa, quàm sylvestri nunc: de latifolia, sectione quinta.

I. Pastinaca tenuifolia syl. Dioscoridis, vel Daucus Officinarum.
Daucus agrestis, Gal. de alim.
Pastinaca erratica, Plinio, Fuch. Cord. in Dioscorid. Tab.
Staphylinus syl. 1. Trag. Dod. gal. Cæs.
Pastinaca sylv. Matth. Lac. Lon. Cast. Lugd. syl. tenuifolia, Dod. Ger.
Daucum Officin. usitatius, Ad.
Pastinaca sylv. genuina Dioscor. Lob.
Pastinaca 2. Tur. 4. Plinij, Cam.
Dauci 3. genus, Dod. gal. Thal.
Daucus vulgaris, Clus. hist.

Differt magnitudine & parvitate: sic & ratione umbellæ, in cujus medio aliquando macula purpurea, subnigráve, aliquando crocea: folijs etiam, aliquantum latioribus, in altera multò tenuioribus: quare Thalius illam, Daucum 3. Dodonæi, hanc verò Daucum 3. tenuifolium nominat.

II. Pastinaca tenuifolia syl. umbella majore.
Pastinaca sylv. daucoides Apula, Col.

Umbella est majore, obscure purpurascente, quæ non in totum, ut in priore, conglobatur.

III. Pastinaca sylv. hirsuta echinato fructu.
an Daucus anguloſus, Cordi hist.
Daucus λασιόκαυλος. id est, hirsuto caule, Thal.

IV. Pastinaca syl. angustifol. fructu echinato.
Pastinaca echinophora Apula, Colum.

Hanc ad D. Columna accepimus.

V. Pastin. tenuif. sativa radice lutea, vel alba.
Staphylin. sativus & Daucus domesticus, Gal.
Staphylinus 1. & 2. Trag. luteus, Dod. gal.
Siser, Lac. alterum, Matth. Tab.
Carota crocea malè Siser, Guil.
Pastinaca sativa 1. Fuch. sativa flava, Lon.
Pastinaca sativa 1. & 2. Tab.
Pastinaca radicibus luteis, vel albis, Ges. hor.
Pastinaca sativa Dioscor. Lob. Cord. in Dioscor.
Pastinaca tenuifolia sativa, Dod. Ger.
Carotta vulgaris radice flava, Ad.
Carota radice buxei coloris, Cæs. ex albo flavescens, Cast. nostra lutea, Cam.
Pastinaca 3. Daucus Staphylinus altilis & hortensis, vulgo Carotta, Cam. hor.

Variat solùm radicis colore, quæ vel alba, vel pallidè lutea, vel lutea est.

VI. Pastinaca tenuifolia sativa, radice atrorubente.
Staphylinus sativus Dioscoridi.
Daucus radice nigra, Theophrasti.
Pastinaca sativa, Plinij.
Staphylinus 3. Trag. niger, Dod. gal.
Carota, Matth. altera, Lugd. radice sanguinei coloris, Cæs. radice rubra, Cast.
Pastinaca sativa altera, Fuch. prima, Tur. sativa rubens, Dod. Tab. atrorubens, Lob.
Daucus niger Theoph. Carotta vulgaris, Ad.
Pastinaca radicibus purpureis, Ges. hor.
Been rubrum & album, an Daucus sativus & sylv. Galeni, Ang.
Carota Italis radice rubra & alba, Been rubri & albi ἀντιβλαστήσαντα esse volunt aliqui, non malè, Camer.

GINGIDIUM.

Γιγγίδιον. *Dioscorides lib. 2. cap. 167. herbam sylvestri Staphylino similem dicit: & Plin. lib. 20. cap. 5. Gingidium simillimum Staphylino.*

I. Gingidium folio fœniculi.
Gingidium Dioscoridis, Ravv. Lugd. ap.
Gingidium Syriacum, Cam.

II. Gingidium umbella oblonga.
Seseli, Trag. ico.
Visnaga, Matth. Ad. Lob. Lugd. Cast. & Pastin. sylv. major.
Gingidium, Ang. Cord. in Dioscor. & hist. Dod. gal. Clus. hist. cui & Bisnaga.
Seseli Massilienſe, Fuch. Dod. gal. ico.
Dauci genus tertium, Fuch. ico.
Cumini sativi alterum genus, Cæs.
Gingidium alterum, Dod. tertium, Tab.
Gingidium Hispanicum, Ger.

III. Gingidium folijs Chærefolij.
Gingidium, Matth. Lugd. Cast. primum, Tab.

IV. Gingidium folijs Pastinacæ latifoliæ.
Gingidium folijs Bauciæ Syriacum, Lob. Lugd.
Gingidium primum, Dod. secundum, Tab. (& latifolium) Ger.

CHÆRO-

CHÆROPHYLLUM.

Chærophyllum Columella habet: an Plinij l.19.c.8. sit Cærephyllum, quod Pæderota Græci vocitent, propter brevitatem asserere non licet: & potius ejusdem Anthriscus, lib. & cap.22. fortè Theophr.7. hist.7. εὐθασικὸν, Enthusicum Gaza vertit. Ὀρεοσέλινον Dioscoridis quibusdam videtur.

I. Chærophyllum sativum.
Cherefolium, Brunf. Dod. sativum, Trag.
Cerefolium, Matth. Cast. Lugd. vulgare, Ger.
Cerefolium, Ang. Dod. gal. Ges. hort. Lon. Ad. Lob. (cui Gingidij species) Cæs. Cam. Tab.
Oreoselinum, Ang. & Cæs. putant.
Gingidium, Fuch. Tur. Lac.
II. Chærophyllum sylvestre.]
Dauci sylv. genus, Ges. ap.
Daucus sepiarius, Ges. col.
Anthriscus Plinij, Lugd.
Cerefolium sylv. Tab. Apium sylv. Ger. ico.
III. Cærophyllo nonnihil similis.
Perchepier (i.e. Saxifraga) Anglorum, Ad. Lob.
Scandix minor, Tab. (Lugd.
Alchimilla montana minima, Col.

SCANDIX.

Σκάνδιξ Dioscoridi lib.2. cap.168. sylvestre olus est, quod Gingidio subjungit: Theophrast.7. hist.8. Plinio lib. & cap.22.

I. Scandix umbella ex apicibus coagmentata.
Scandix, Lugd.
II. Scandix semine rostrato vulgaris.
Pecten Veneris, Matth. Ang. Ges. hor. Ad. Lob. Cast. Lugd. Cam. Ger,
Scand. Dod. Lac. Cord. in Dios. Ges. h. Cæs. Tab.
Pecten Veneris, ἀγριοκάντζικα vulgo dicitur, Hon. Belli ep.1. ad Clus.
III. Scandix Cretica major: quæ 4. in Phytopin. prima in Prod.
IV. Scandix Cretica minor: quæ 3. & 5. in Phytopin. at.2. in Prod.
Anthriscus Plinij, Clus. hist.
Antriscus vulgo τζιλιμονίδια, quod vulvæ purgamentum significat, cum Venerem excitet, Hon. Belli ep.1. ad Clus.
an Scandix legitima quæ κάντζικα καὶ σκανδικὶ quæ comeditur, Eid. l.1.
Anisomarathrum Apulum, Colum. & Clus. histor. ap. alt.
an Apium sylv. Dalech. Lugd.
Duplex est odora & inodora.

CAUCALIS.

Καυκαλὶς apud Dioscorid. lib.2. c.169. Scandicem sequitur, quam aliqui Daucum sylv. nominent. Plin. lib.21. c.15. secutus Dioscoridem, inter Olera recensuit.

I. Caucalis maxima Sphondilij aculeato semine.
Caucalis major, Clus. hist.
II. Caucalis lato apij folio.
Caucalis, Matth. Lac. Cast. Lugd.
an Caucalis, Cord. in Diosc.
Daucoides majus, Cord. hist. Thal.
Caucalis vulgatior, Ad.
Caucalis flore rubro folio latiore, Lob.
Caucalis rubello flore, Clus. hist.
Gingidium, Cæs.
III. Caucalis arvensis echinata latifolia.
Echinophora major platyphyllos purpurea, Colum.
an Caucalis saturè rubente flore, Clus. hist.
IV. Caucalis arvensis echinata magno flore.
Lappa agrestis, Trag.
Lappula canaria Plinij, Ang.
Caucal. Dod. (& Daucus syl.) Ges. hor. Tab. Ey.
Caucalis alia vulgaris, Lugd.
Caucalis albis flor. vulgaris, Lob. Ger. albo flore proximè ad Dioscoridis accedens, Clus. hist.
Caucalis coronata umbella, Cam.
Tribulus sylv. & Lappa campestris, Lon.
Myrrhis lappa Dalechampij, Lugd.
Dauci genus arvense, Ges. cat.
Daucus ἀκανθόκαρπος seu ἐχινόκαρπος, sive ξανθιόκαρπος minor, Thal.
Echinophora πυκνόκαρπος, an Gingidium Dioscor. Col.
V. Caucalis arvensis echinata parvo flore & fructu.
Caucalis flore minuto, Cam.
an Echinophora 3. leptophyllon purpurea, Col.

VI. Cau-

VI. Caucalis Monſpeliaca echinato magno fructu.
Lappa boaria Plinij, Lugd.
Caucalis ſecunda, Tab.
Daucus ἐχινόκαρπος, aut ξανθιόκαρπος major, Thal.
Echinophora alt. aſperior πλατύκαρπος, Col.

VII. Caucalis ſemine aſpero floſculis rubentibus.
Daucoides minor. Cord. hiſt. Thal.

VIII. Caucalis nodoſo echinato ſemine: quod 7. in Phytopin. at. 1. in Prod. & in Matth. noſtro depictum.
Scandix, Colum.

IX. Caucalis peregrina ſemine rugoſo.
Caucalis Hiſpanica, Cam. Cluſ. hiſt.
Gingidio congener, Cæſ.

X. Caucalis tenuifolia montana: quæ 2. in Prodr.

XI. Caucalis pumila maritima.
Caucalis pumila, Cluſ. cur. poſt.

XII. Caucalis folio peucedani.
Caucalis, Anguil. Ad. Lob. tertia, Tab.
Caucalis Anglica, Eid.
Caucalis Penæ, Lugd.

APIUM.

Σέλινον Dioſcorides l. 3. capitibus ſex 74. & ſeq. propoſuit; hortenſe, ἐλειοσέλινον, in humidis: ὀρεοσέλινον in montoſis: πετροσέλινον in Macedonia: ἱπποσέλινον: tandem σμύρνιον in Cilicia proveniens. Theophr. hiſt. 7. de Sélino egit, cujus plura eſſe genera 6. cauſ. 22. ſcribit: hæc 7. hiſt. 4. inter ſe cùm folijs, tùm caulibus differunt: aliud enim folio ſpiſſo, criſpo, denſoq;: aliud rariore, latioreq;, cauleq; majore: horum iterum aliud candidi caulis, aliud purpurei, aut verſicoloris. Plinius lib. 20. cap. 11. de Apio, Hippoſelino, Eleoſelino, & Oreoſelino: & cap. ſeq. de petroſelino & buſelino egit.

I. Apium hortenſe, ſeu Petroſelinum vulgo.
Selinon ſeu Apium, Theoph. & Dioſc. Apium mas, Plinij.
Petroſelinum, Brunf. Trag. Cord. in Dioſcor. Anguil.
Petroſelinum vulgare ſeu ſativum, Lon.
Petroſelinum ſylv. Fuch. ico. vulgo Apium veterum, Geſ. hort.
Oreoſelinum; Fuch.
Apium hortenſe, Matth. Lac. Dod. Ad. Lobel. Caſtor. Ger. (hor.
Apium commune, non rectè Petroſelinum, Geſ.
Petroſelinon vulgi, petroſelinum verum priſcorum, Guil.
Apium domeſticum, Cæſ. ſativum, Tab.
Apium ſativum vulgare ſive Petroſelinum, Col.

II. Apium vel Petroſelinum criſpum.
Petroſelinum criſpum, Cam.
Apium hortenſ. criſpatum, Ad. Lugd.
Apium criſpum vel multifolium, Tab. Ger.
Apium ſativum Sardum, Col.

III. Petroſelinum Creticum.
Agriopaſtinaca vulgo in Creta, Belli ep. ſ.
Duplex eſt, colore corticis radicum tantum differens: nam unius rufus, alterius niger conſpicitur.
Buſelinon fortè Plinij l. 20. c. 12.

IV. Apium hortenſe latifolium.
an Apium verum, Ang.
an Apium ſativum Anglicanum, Col.
Hoc in Phytopinace, Matth. & Prodr. deſcripſimus.

V. Apium montanum folio tenuiore.
Petroſelinum Dalechampij, Lugd.
an Petroſelini ſuccedaneum, quod in Apulia Anethum ſylv. dicitur, Col.

VI. Apium montanum folio ampliore.
Oreoſelinum ſive Veelgutta, id eſt, multibona, Dodon.
Oreoſelinum, Ad. Lobel. (ſive Petroſelinum) Cluſ. hiſt. Ger.
Oreoſelinum primum, Tab.
Apium montanum, Caſt. Lugd.
Variat ratione loci, nam folijs tenuius diviſis, in noſtris pratis udis Michelfeldæ reperitur.

VII. Apium ſylv. lacteo ſucco turgens.
Apium ſylv. Dod. Lugd.
Daucus paluſtris, Geſn. hort.
Olſenichium, Cord. hiſt. Thal.
Thyſſelinum Plinij, Lob.

VIII. Apium montanum nigrum.
Oreoſelinum Pariſienſium, Lugd.

IX. Apium peregrinum folijs ſubrotundis.
Selinum peregrinum 1. Cluſ. hiſp. & hiſt.
Saxifraga tertium, Cæſ.
Daucus tertium Dioſc. 2. Plinij, Col.

X. Apium peregrinum cicutæ folio.
Selinum peregrinum 2. Cluſ. hiſp. & hiſt.

Oreo-

Oreoſelinum aliud, Lugd.

XI. Apium paluſtre, & Apium Officinarum.
Apium, Brunf. Fuch. Lon. vulgare, Trag.
Apium paluſtre, Matth. Fuch. ico. Geſ. hor. Lac. Caſt. Lugd.
Apium ſativum & paluſtre, ſola cultura differens, Cord. in Dioſc. & hiſt.
Eleoſelinum, Tur. Dod. Lob. Ger. ſpontan. Col.
Paludapium, Ad. Tab.
Apij aliud genus, Cæſ.

XII. Apium Macedonicum.
Petroſelinum Macedonicum, Matth. Ad. Lob. Dod. Caſt. Lugd. Tab. Ger.
Apij alterum genus peregrinum, Cæſ.
Daucus ſecundus Dioſcoridis, Col.

XIII. Hippoſelinum Theophr. vel Smyrnium, Dioſcor.
Petroſelinum Alexandr. Trag. Macedonicum verum, Ger.
Smyrnium, Matth. Cord. in Dioſ. Geſ. hor. Caſt. Lugd. Cam. Col. qui Dioſcoridis vult.
Hippoſelinum, Ang. Dod. Fuch. Lac. Cord. hiſt. Geſ. hor. Ad. (ſive Oluſatrum) Lob. Tab.
Alexander, Tur.
Oluſatrum, Cord. in Dioſc. Geſ. hort. (quibuſdam Petroſelinum Macedonicum) Lon. Cæſ. & Macerone vulgi.

XIV. Smyrnium peregrinum rotundo folio.
Smyrnium Creticum, Matth. Caſt. Lugdun. Camer. Ger.
Smyrnium Creticum putatum, Col. cui Hippoſelinum aliud Dioſc.
Smyrnium, Dod. gal. Ad. Lob. Tab. verum, Geſ. hort. Lugd.
Smyrnium Amani montis, Dod.
Oluſatri alterum genus peregrinum, Cæſ.
Perfoliata altera, Lugd.

XV. Smyrnium peregrinum folio oblongo: hoc in Prodromo deſcripſimus.
Pingit Columna ſub titulo an Hippoſelinon.

S I S O N.

Σίσων Dioſcoridi lib. 3. cap. 64.

Siſon, quod Amomum Officinis noſtris.
Amomum Germanicum, Trag.
Amomum Officin. falsò dictum, Geſ. hort.
Siſon, Ang. Tur. Geſ. hort. Lugd. Tab. Cam.
Sinon ſive Siſon, Cord. in Dioſc. & hiſt.
Petroſelinum Macedonicum, Fuchſij, Dodon. Lon.
Ammi parvum, Geſ. hort.

S I O N.

Σῖον Dioſc. lib. 2. cap. 154. ἀπὸ τῦ σέειν, quod in aquis vacillando, ab aquis præterlabentibus fucculiatur: vel potius ab excutiendis calculis. Plinio l. & c. 22. Sion fortè ejuſdem l. 26. c. 8. Laver.

I. Sion ſive Apium paluſtre folijs oblongis.
Sion odoratum, Trag.
Sium, Cord. hiſt. Geſ. hort. Dod. primum minus, Taber.
Sium verum, Matth. Thal. Lugd. cui & Sium Cratevæ majus.
Sij primum genus quod Laver, Fuch.
Laver, Dod. gal. Tur.
Apium paluſtre, Fuch. ico. Geſ. col. Lon. Lugd.
Silaum Plinij, Ang.
Sium ſive Laver Dioſ. Oluſatri folio, ſive aquatica paſtinaca, Ad. Lob.
Creſcione vulgo, Cæſ.

II. Sium latifolium.
Sium majus latifolium vel 3. & Sium medium, vel 2. Taber.
Sium majus, Ger.

III. Sium erucæ folio.
Sium alterum, Dod. Oluſatri facie, Lob.
Sium alterum erucæ folio, Lugd.
Sium majus anguſtifolium, Tab.
Cicuta maxima quorundam, Eyſt.
an Creſcionis alterum genus, Cæſ.

SECTIO QUINTA.

PASTINACA LATIFOLIA; SISARVM; ANGELICA; IMPERATORIA; LASERPITIVM; PANAX; SPONDYLIVM; LIBANOTIS; CARVI; CORIANDRVM; ANISVM; AMMI; PIMpinella; Myrrhis; Cicuta & Cicutaria; Seſeli; Liguſticum; Bulbocaſtanum; Oenanthe & Filipendula; Pedicularis ſeu Fiſtularia, & Barba Capræ.

PASTINACA LATIFOLIA.

Ἀφόβοσον Dioſcoridi, lib. 3. cap. 80. & Plinio, lib. & cap. 22. id eſt, pabulum cervi, hoc enim pabulo cervos ſerpentibus reſiſtere fama eſt, Dioſc. & Plinio auctoribus.

I. Paſtinaca ſativa latifolia.
Paſtin. ſativa, Trag. Lac. ico. Lug. Geſ. hor. Cam.
Paſtinaca vulgaris, Dod. gal. Cæſ.
Paſtinaca domeſtica, Matth. Ang. Caſt. Ad. Lob.
Paſtinaca latifolia ſativa Dod. latifolia fyl. Ger.
Siſarum ſativum magnum, Fuch. Tur.
Siſer Dioſcoridis, Col.
Elaphoboſum ſativum, Tab.

II. Paſtinaca ſylv. latifolia.
Paſtinaca, Brunf. ſylv. Trag. Ang. Cord. Geſn. hort. Thal. Cam. ſponte nata, Cæſ.
Siſer ſylv. Fuch. Tur.
Elaphoboſum, Matth. Dod. gal. Caſt. ſyl. Lac.
Baucia, Paſtinaca ſyl. Arabum, an Elaphob. Ad.
Elaphoſum erraticum, Tab.
Paſtinaca ſylv. gallica, Cord. in Dioſc.
Paſtinaca latifolia ſylv. Dod.
Spondylium, Ger.

SISARUM.

Σίσαρον Dioſc. l. 2. c. 139. vulgo cognitum, cujus radix elixa, ori grata eſt. Siſer Plinio, l. 19. c. 5. quod olim in Germania cibi cauſa ſerebatur, quare eam quotannis à Germanis Tib. Cæſar, Plinio ſcribente, flagitavit.

I. Siſarum Germanorum.
Siſer, Brunf. Matth. Cord. in Dioſ. Geſ. hor. Lon.
Siſer alterum, Lac. (Cam.
Siſer ſativum, Fuch. minus, Tur.
Siſarum, Trag. (& Rapunculus hortenſis) Dod.
Ang. Ad. Lob. Tab. Ger. majus, Lugd.
Siſer Germanicum, Cæſalp. cui Elaphoboſum Dioſc. & Plinij.
Elaphoboſum Dioſcoridis, Col.

II. Siſarum Syriacum.
Secacul Arabum & Maurorum ſive Paſtinaca Syriaca, Rauvv. Lugd. ap.

ANGELICA.

Angelica, quam aliqui ad Smyrnium, alij ad Laſerp. ſive Silphium Cyrenaicum referunt: etiam S. Spiritus radix dicitur, vel à radicis ſuaviſſimo odore, vel à facultate ſingulari, qua contra venena valet.

I. Angelica ſativa.
Angelica, Brunf. Ang. Geſn. hort. Lac. Ad. Lob. Caſt. Tab.
Angelica major, Dod.
Angelica ſativa, Trag. Matth. Fuch. Dod. gal. Lon. Lugd. Cæſ. Ger.
Angelica odorata, Geſn. col. Cam.
Smyrnium, Cord. in Dioſc. & hiſt.
Laſerpitium, Lac.
Variat radice; noſtra enim craſſior, Bohemica minor & nigricans: illa citius, hæc tardius corrumpitur.

Huc referenda eſt Angelica Scandiacæ, ſive Archangelica Tabernæmontani, quæ umbella eſt flava, ſemine rotundiore, & ex Norvegia ac Pomerania adfertur.

II. Angelica ſylveſtris major.
Angelica ſylv. Trag. Matth. Fuch. Dod. Lon. Ad. Lob. Lugd. Thal. Cam. Tab. Ger.
In locis humidioribus, foliis eſt tenuioribus.

III. Angelica ſyl. minor ſive erratica.
Pycnocomos, Brunf.
Angelicæ vitium (& Oſteritium ſylv.) Trag. Lon. Herba Gerardi, Dod. Ger.

Elaphoboſco ſimilis, Cord. in Dioſc.
Corchorus quibuſdam, Geſn. hort.
Podagraria, Ad. Lob. Caſt.
Angelica erratica, Thal. ſylv. communis, Cam.
Ægopodium, Tab.
Foliorum inciſuris mirè variat.

IV. Angelica ſylveſt. hirſuta inodora: in Prodr. deſcripta.
Herba Podagrariæ cognata, Franco.

V. Angelica ſylv. montana.
Archangelica, Cluſ. pan.
Angelica, Cæſ. Huc etiam referenda
Angelica minor montana, Tab.

VI. Angelica aquatica.
Archangelica, Lob. Dod. Cluſ. pan. & hiſt. Caſt. Lugd. Cam.
Angelica aquatica, Geſn. hort. & col.
Angelica altera, Cæſ.

IMPERATORIA.

Imperatoria, quæ ob raras & præſtantes facultates, ſic nominata fuit, inter Laſerpitium & Panacem media videtur.

I. Imperatoria major.
Aſtrantia, Brunf. Geſ. hor. & col. Dod. Cluſ. hiſt.
Smyrnion hortenſe, Trag. Geſn. hort.
Laſerpitium Germanicum, Fuch.
Laſer ſive Laſerpitium, Tur.
Struthion, Cord. hiſt.
Oſtrutium, Dod. gal. Lon.
Imperatoria, Matth. Geſn. hort. & fra. Lac. Ad. Lob. Caſt. Lugd. Tab. Ger.
Liguſticum, Ang.
Herba rena vulgi, Cæſ.
Magiſtrantia, Cam.

II. Imperatoria minor.
Imperatoria vel Aſtrantia alpina, Cam. ep.

LASERPITIVM.

Laſerpitium, Σίλφιον Dioſcoridi, lib. 3. cap. 94. cujus caulis ferulaceus, μάσσηλον appellatur; folia ſunt apio ſimilia, ſemen verò latum: ex cujus caulibus & radice inciſis, ὀπὸς, i. e. ſuccus colligitur: quibuſdam caulis σίλφιον: radix, μαγύδαρις, & folium μάσπετα dicuntur: ſic Theoph. 6. hiſt. 3. Silphium cujus folium maſpetum vocant: Et Plin. lib. 19. cap. 3. Laſerpotium, quod Græci Silphion vocant, in Cyneraica provincia repertum, cujus ſuccum Laſer vocant: Avicennæ planta Laſerifera Altiht dicitur, interpretum aliquî Aſam redduut, fortè voce ex Laſer corrupta.

I. Laſerpitium veterum.
Silphion, Dioſcoridis & Theophraſti.
Laſerpitium, Plinio.
Altiht Avic. Aſa quibuſdam.

II. Laſerpitium Gallicum.
Laſerpitium, Ad. Lob. (ſive Silphium) Lugd.
Laſerpitium Maſſilioticum, Tab.

PANAX.

Πάναξ, quaſi πᾶσιν ἄνω, omnibus remedium adferens, cujus Theoph. 9. hiſt. 10. genera quatuor: 1. Chironium: 2. Chironium: 3. Æſculapicum: 4. Herculanum: Chironium, folio rumici ſimili: Æſculapium, folio Thapſiæ: Herculanum, folio magno & amplo, ut quoquoverſus tres palmos perficiat. Dioſcoridi, lib. 3. cap. 55. 56, 57. tria genera ſunt: πάναξ ἡράκλειον, ex quo Opopanax colligitur, folijs ficulneis, quinquepartitis: πάναξ ἀσκληπιὸς, folijs fœniculi: πάναξ χειρώνιον, folio amaraci.

I. Panax Paſtinacæ folio, an Syriac. Theoph.
Sagapenum exiſtimatum, Geſn. hort.
Panaces peregrinum, Dod.
Panax altera recentiorum Oluſatri aut Paſtinacæ folio, Ad. Lob.
Panax Chironium, Lugd. Herculeum 2. Tab.
Panax herculeum majus, Ger.
an Panacis heraclei alterum genus, Cæſ.
Σαγάπηνον Sagapenum & Serapinum in Officinis, an hujus fortè lachryma, cum ſit plantæ ferulaceæ in Media provenientis, medio inter ſuccum Silphij & Galbanum colore, Dioſcor. lib. 3. cap. 95.

II. Panax coſtinum.
Coſtus, Matth. Lon. vulgaris, Cam. ep.
Coſtus ſpurius, Matthioli, Lob. ob. Cam.
Pſeudocoſtus, Matth. Lugd.
Herba coſta, Cæſalp.
Panax Chironium Theoph. Cam.
Panaces coſtinum & Coſtus Illyricus, Tab.

III. Pa-

III. Panax ſphondylij folio ſive Heracleum.
Panaces Heracleum, Matth. Ang. Geſn. hort. Lac. Caſt. Lugd.
Panax Heraclium Herculea, ſive Heraclia fronde paſtinacæ, Ad.
Panax Heracleum, Lob. Dod. Ger.
Panax Herculeum, Cæſ. primum, Tab.
Sphondylium alterum, Dod. 8.

Floribus eſt albis, luteis dicit Dioſc. tales ſe vidiſſe, Lobelius teſtatur.

IV. Panaci Heracleo ſimilis Ungarica.
Tataria Ungarica, Cluſ. hiſt. (bari.
an Baltracan in Tartaria naſcens, Joſephi Bar-

Hujus radice, Ungari Agriæ vicini, alterius panis penuria veſcuntur: & Tartari, foliorum in aqua decoctum refrigeratum, Vini inſtar bibunt.

SPHONDYLIUM.

Σφονδύλιον folia habet platano ſimilia ad Panacis foliorum effigiem accedentia, Dioſcoridi lib. 3. cap. 90. Spondylion Plinio, lib. 12. cap. 26 & l. 24. c. 6. ſic dictum fortaſſe ob odoris gravitatem, à Spondyle inſecti genere, odoris gravis, ut Pena tradidit.

I. Sphondylium vulgare hirſutum.
Branca urſina, Brunf. Trag. Cord. in Dioſc. (cui & *Bupleuron* Nicandri) Germanica, Dod. 8.
Acanthus vulgaris ſive Germanica, Fuch.
Sphondylium, Matth. Lac. Geſn. hort. Lon. Caſt. Cæſ. Tab. vulgare, Dod. 8.
Spondylium, Ad. Lob. Dod.

Variat ratione loci, prout in montoſis & planis provenit, hinc duæ apud Tabern. icones: aliquando ita ludit, ut in caulis ſummo, folia ſint breviora quidem, attamen in ternas & quaternas lacinias diviſa. Floribus eſt communiter albis: Sed & purpureis, licet rarius, reperitur.

II. Sphondylium hirſutum folijs anguſtioribus: hoc in Prod. primo loco deſcriptum eſt.

III. Sphondylium alpinum parvum: quod 2. loco in Prodr. deſcribitur.

IV. Sphondylium alpinum glabrum: quod in Phytopinace ſub. 2. in Prodr. ſub. 3. proponitur.

LIBANOTIS.

Λιβανωτὶς, quòd radix ὄσφι λιβάνου, thus redoleat, duplex eſt, latifolia & ferulæ folio: latifoliæ Theoph. l. 9. c. 12. genera duo fecit, alterum ſterile, alterum fertile, & alterum tam fructu, quàm folio utile, alterum tantùm radice: fructiferum, folium paluſtri apio ſimile, ſed majus, habet: ſterile, folio lactucæ amaræ conſtat. Plin. l. 19. c. 12. de Libanotide confuſè egit, ſicut & l. 20. c. 16. cum Conycis miſcuit.

I. Libanotis latifolia major.
Roſmarinus Theoph. Ang.
an Liguſticum alterum, Matth. Caſt.
Libanotis Theoph. major, Lob. Lugd. Ger.
Libanotis alba major, Tab.
Elaphoboſcum album, Lon.
Seſeli æthiopicum 2. Cluſ. pan. & hiſt.

II. Libanotis latifolia altera ſive vulgatior.
Seſeli primum, Trag. æthiopicum, Matth. ico. Fuch. ico. Tur. Lac. Geſn. hor. Lon. Lugd. Cluſ. pan. & hiſt.
Dauci alterum genus, Fuch. Tur. Lugd.
Libanotis alba, Geſn. hort. Tab.
Libanotis tertia Dodonæi, Lugd.
Libanotis Theoph. Dodonæo gal. Ad. Lobel. altera, Thal.
Libanotis minor, Ger.
Seſeli æthiophicum herba, Dod.

III. Libanotis latifolia minor ſemine criſpo: hæc 2. in Prodromo.

IV. Libanotis minor apij folio.
Daucus anguloſo caule, Cord. hiſt.
Libanotis Theoph. minor, Lob.
Libanotis alba minor, Thal.
Libanotis panacea, Tab.

V. Libanotis apij folio ſemine aſpero.
Roſmarinus folijs Selino ſimilibus, quæ Libanotis legitima Theoph. porperam Siler Creticum, Hon. Belli ep. 1 ad Cluſ.

VI. Libanotis latifolia aquilegiæ folio, quæ 1. eſt in Prodromo.
Seſeli æthiopicum alterum, Cam.

VII. Liguſticum vulgare: an Libanotis fertilis Theophraſti?
Leviſticum, Brunf. Lob. & Laſerpitium Germanicum, vulgare, Matth. Dod. Ad. Cæſ.

Liguſti-

Ligusticum, Brunf. Cord. in Diosc. Gesn. hort.
Lon. Tab. sativum, Trag. Cord. hist. vulgare, Dod. gal. Cam.
Libysticum vulgare, Fuch. ico.
Laserpitium, Ang. Ger.
Smyrnium, Lac. Fuch.
Hipposelinum, Lugd.

LIBANOTIS FERULÆ FOLIO & Panax Asclepias.

Λιβανωτὶς Dioscoridi, l. 3. c. 87. duum est generum: unum fœcundum, cujus semen rotundum, angulosum, acre, linguam exurens, & κάχρις vocatur, folijs fœniculi cui alterum consimile, semine lato, minimè exurente. Sterile illorum similitudinem refert, sed neque caulem, neque florem, neque semen promit.

I. Libanotis ferulæ folio semine anguloso.
Libanotis seu Rosmarinum, Matth. Lac. Lugd.
Rosmarinum 1. Ang. Cast.
Libanotis 1. Dod. vel cachryfera, Cam.
Rosmarinum ferulaceum, fertile, Diosc. cujus semen Cachris dicitur, Ad.
Cachrys verior Libanotis Galeno, Lob.
Libanotis candida, Cæs.
II. Libanotis ferulæ folio & semine.
Panax Asclepium ferulæ facie, Ad. Lob.
Panaces Asclepium, Dod. Cæs. Tab.
III. Libanotis fœniculi folio semine foliaceo.
Rosmar. alt. ferulaceum Dioscoridis, Lob. ob.
Panax Asclepium, Ang. Cam.
Libanotis 2. Dod. Tab.
Libanotis nigra, Cæs.
IV. Libanotidi secundæ similis seu Panax Asclepium primum.
Panaces Asclepium, Matth. Lac. Cast. Lugd.
V. Panax Asclepium umbella lutea.
Panax Asclepium alterum, Lugd.
VI. Panax Asclepium semine folioso.
Panax Asclepium Apulum, Col.
VII. Libanotis minor umbella candida.
Libanotis Septentrionalium herbariorum, Ad
Libanotis minima, Lugd. (minor
VIII. Libanotis tenuif. German. major &
Libanotis ναρθηκοειδὲς major & minor, Thal.

CARUI.

Κάρος Dioscoridi, lib. 3. cap. 66. κάρεον, Aëtio, καρναβάδιον Simeoni Sethi, lib. de alim. Careum Plin. lib. 19 cap. 8. à Caria regione in qua laudatissimum nascitur.

I. Cuminum pratense, Carui Officinarum.
Caros, Brunf. Trag. Dod. gal. Ges. hor.
Careum, Fuch.
Carum, Tur. Cord. in Diosc. Matth. Lac. Ang. Lob. Dod. Cast Lugd. Tab. Ger.
Carui, Lon. Ad. Cæs. Thal.
II. Carui alpinum: in Prodromo descript.
III. Caruifolia.
Cyminum equinum & syl. Trag.
Fœniculum erraticum alterum, Lon.
Peucedanum, Eid. ico.
Hippomarathrum, Bot. Franc.
Fœniculum sylv. Loniceri, Lugd.
Alia latioribus, alia angustioribus folijs est
IV. Podi farina seu flosculus quo natu ventris exigunt: par. 4. Ind. Orient. 7.

CORIANDRUM.

Κόριον ἢ κορίαινον Diosc. lib. 3. cap. 71. dictum putant, quod folia & caules cimices redoleant. Κορίαινον Theoph. 7. hist. 1. & 4. caus. 3. cujus genera plura esse 4. hist. 7. dicit. Coriandrum Plinio, lib. & cap. 20 quod inter sylvestria non inveniatur.

I. Coriandrum majus.
Coriandrum, Brunf. Trag. Fuch. Matth. Ang. Cord. hist. Gesn. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Cast. Cæs. Cam. Tab. Ger.
Coriandrum, quod recens frigidum, exsiccatum verè calefacit, Guil.
Coriander, Tur.
Semina in calidiorib. regionib. majora sunt
II. Coriandrum minus testiculatum.
Coriandrum alt. minus odorum, Lob. Lug. sul
Coriandri alterius icone, Dod.
Coriandrum 2. inodorum, Tab.
III. Coriandrum sylvestre, fœtidissimum.
Coriandrum sylv. Myconi, Lugd.

ANI

ANISUM.

Ἄνισον Dioſc. lib. 3. cap. 65. Aniſum, quidam auctore Plinio, lib. 20. cap. 17. quaſi ἀνίσιον vocavere, quia appetentiam cibi præſtaret, & forſan ſic dictum, ὅτι ἀνίσι τὰς ἐμπνευματώσεις, quod tenſiones flatulentas internas & externas remittat & laxet.

I. Aniſum herbarijs.
Abſinthium dulce, Roëſ.
Majore eſt ſemine & minore, hocque apud Bohemos habetur.

II. Aniſum peregrinum.
Aniſum Philippinarum Inſularum, Cluſ. hiſt.

AMMI.

Ἄμμι Dioſcorid. lib. 3. cap. 70. quod νύμινον ἀιθιοπικὸν καὶ βασιλικὸν vocitant. Plinio lib. 20. cap. 15. Ammi quod Græci vocant, Cumino eſt ſimillimum: quidam Cuminum Aethiopicum eſſe exiſtimant: Hippocrates regium appellat.

I. Ammi majus.
Ammi, Brunf. Trag. Tur. Cord. in Dioſc. & hiſt. Geſ. hort. Lon. Lugd.
Ammi commune ſive vulgare, Dod. Cam. Ger.
Ammi vulgarius, Lob.
Ammioſelinum, Tab.
Quibuſd. Bubon. Hipp. alijs Bupleuron Plin.
Variat fol. plurim. inciſis & nonnihil criſpis.

II. Ammi alterum ſemine apij.
Ammi majoribus & ſerratis folijs ſemine apij, Geſn. hort.
Ammi Creticum aromaticum, Ad. Lob.
Ammi tertium Creticum, Tab.

III. Ammi parvum folijs fœniculi.
Ammi, Matth. Ang. Lac. Caſt, Cæſ. Lugd. Cam.
Ammi verum, Geſ. hort.
Ammi parvum, Dodon. gal. alterum parvum, Eidem ſ.
Ammi perpuſillum, Lob.
Ammium primum Alexandriacum, Tab.

IV. Ammoides.
Ammi puſillum, Cæſ.

PIMPINELLA.

Pimpinellæ & Bipinellæ à recentioribus, à foliorum binis ordinibus, pennatim ſive plumatim digeſtis, nominatæ, veterib. indictæ exiſtimantur: quæ etiam Bipennulæ & Pampinellæ vocantur. Hæc duplex eſt, Pimpinella ſaxifraga, ſeu ſaxifragia, à facultate calculorum à renib. expellendorum: altera Pimpinella Sanguiſorba, vel Sorbaſtrella, quòd ſanguineos fluxus ſiſtat: quæ πιμπινέλλα Myrepſio, & quibuſd. Sideritis 2. Dioſc. cenſetur.

I. Pimpinella, ſaxifraga maj. umbellâ candidâ.
Pimpinella, Brunf. Cord. in Dioſc. Lon. Trag. Fuch. Tur. Geſ. hor. Lob. Caſt.
Pimpinella noſtras communis major, Thal.
Bipinella, Saxifraga major, Ad.
Pimpinella ſaxifraga, Matth. Ger. major, Cam.
Bipennula, Lac.
Saxifragia major, Dod. gal. Saxifraga 1. Cæſ.
Saxifraga, Cord. hiſt. magna, Dod. hircina major, Geſ. hor. vulgaris major, Cluſ. pan.
Tragoſelinum majus, Tab.

Folia in una atrovirentia, ſplendentia: in altera minime: invenitur & in lacinias diviſa. Ad hujus radicem quibuſdam in locis, grana reperiuntur, quorum medulla in colorem rubeum mutatur, cujus ad tincturam carmeſini uſus eſt, monentibus Lacuna & Anguillara, & Coccus radicum quibuſdam dicitur.

Fragoſus l. 3. c. 15. videtur Cocchenillæ exiſtimaſſe: Cocchinilla, inquit, quædam grani ſpecies adfertur ex Peru, quod naſcitur in certis plantis parvis Pimpinellæ vulgari ſimilibus, cujus radicibus adhæret, ſimilitudine uvarum ſylveſtrium: quidam putarunt falsò, eſſe Coccognidium verum: alij eſſe Chermes Arabum, à Cocco Baphico Græcorum differens, quod manifeſtè falſum eſt, hæc ille. At Oviedus, ex arbore colligi vult, ut ſuo loco dicetur.

II. Pimpinella ſaxifraga major altera.
Pimpinella ſecunda ſpecies, Trag.
Tragoſelinum minus, Tab.
Bipinella ſive ſaxifraga minor, Ger.

Caulículi & foliorum venæ, interdum purpuraſcunt: hæc fervore & acrimonia primum genus ſuperat.

III. Pimpin. ſaxifraga major umbellâ rubente.
Saxifraga major in alpib. flore rubente, Geſ. li.
Pimpinella major umbellis purpureis, Geſ. fra.

IV. Pimpinella ſaxifraga minor.
Pimpinellæ 3. ſpecies, Trag.
Pimpinella minor, Fuch. Tur. Cam. ep.
Pimpinella ſaxifraga minor, Lugd. Cam.
Pimpinella noſtras communis minor, Thal.
Bipinella, Saxifraga hircina, Ad.
Pimpinella, Saxifraga hircina minor, Lob.
Saxifragia minor alt. Dod. gal. Saxifrag. 2. Cæſ.
Saxifraga hircina minor, Geſ. hort. Cam.
Saxifraga parva, Dod.
Saxifraga vulgaris minor, Cluſ. pan.
Saxifraga pimpinella Germanica minor, Cluſ. hiſtor.
Daucus Selinoides, Cord. hiſt.
Dauci 3. genus, Lugd.
Tragoſelinum petræum, Tab.
Tragium Dioſcoridis, Col.

Folia interdum laciniata, interdum inciſuris anguſtioribus & oblongis diviſa: aliquando foliis petroſelini.

V. Pimpinella ſaxifraga tenuifolia: in Prodromo deſcripta.

VI. Pimpinella Sanguiſorba major.
Pimpinellæ Italicæ 2. genus, Trag.
Pimpinella ſeu Sanguiſorba major, Matt. Caſt. Lugd. Cam.
Pimpinella major, Dod. gal. ſylv. Dod.
Pimpinella Italica major, Cluſ. hiſt. Thal.
Sanguiſorba major, Fuch. Cord. hiſt. Tab.
Sangui. altera major, Ad. (ſive Pimpinella) Lob.
Pimpinella ſylv. Ger.
Sideritis ſecunda Dioſc. major, Col.

VII. Pimpinella Sanguiſorba minor hirſuta.
Pimpinella Italica, Trag. Lon. minor, Thal.
Pimpinella, Ad. Lob. Cæſ. minor Dod. gal. Lug.
Pimpinella ſylv. hirſuta, Geſ. hor.
Pimpinella ſanguiſorba, Dod. minor, Matth. Caſt. Cam.
Pimpinella hortenſis, Ger.
Sanguiſorba minor, Fuch. Cord. hiſt. Tab.
Sideritis 2. Ang. Guil. quæ Pimpinella Italis.
Sideritis 2. Dioſc. minor, Col.
An Sideritis altera Dioſc. l. 4. c. 34. & Siſitioteris Plinij l. 4. c. 17.

Hæc apud Monſpelienſes minor & valdè piloſa reperitur.

VIII. Pimpinella ſanguiſorba minor levis.
Pimpinella ſativa lævis, Geſ. hor.

Culturâ ſolùm à priore differre videtur, cùm in uſum acetariorum ab Italis in hortos ſeratur.

IX. Pimpinella ſanguiſorba inodora: in Prod. deſcripta.

MYRRHIS.

Μύῤῥα, ſive μύῤῥις Dioſcoridi lib. 4. cap. 116. Myrrhis, quæ alijs Smyrrhiza, alijs Myrrha dicitur, Plinio lib. 24. cap. 16.

I. Myrrhis major, vel Cicutaria odorata.
Myrrhis, Matth. Cord. in Dioſ. Geſ. hor. Lac. Ad Lob. Dod. Caſt. Lugd. ſativa, Cam.
Seſeli Peloponenſe, Ang.
Cicutaria tertia, Cæſ.
Cerefolium Hiſpanicum, Tab.
Cerefolium magnum & Cicutaria tenuif. Ger.

II. Myrrhis minor.
Myrrhis altera, Ad. parva, Lob. Lugd.
Cicutaria ſecunda, Cæſ.
Myrrhis ſativa minor, Cam.
Myrrhis montana, Tab.

III. Myrrhis ſylv. ſeminibus lævibus.
Myrrhis, Fuch. Dod. gal. Tur. Lugd. ſylv. Cam.
Cicutaria, Geſ. hor. Lon.

IV. Myrrhis ſylv. ſeminibus aſperis.
Myrrhis ſylv. nova Æquicolorum, Col.

V. Myrrhis Broccenbergenſis, Thal. quid?

CICUTA ET CICUTARIA.

Κώνειον Theoph. l. hiſt. 8. & 6. ejuſd. 2. Dioſc. l. 4. c. 79. Etymologicus ita nominatum tradit, διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν, ἢ σύντονον τοῖς πίνουσι. Quare Gal. lib. quòd animi mores 3. quòd cicuta epota ſtultitiam pariat, κώνειον dicta, deſumpto nomine ab eo affectu, quia corpus ipſum torquetur. Plin. l. 25. c. 13. Cicuta, cujus caulem viridem à pleriſq; edi ſcribit: verùm qui ſapiunt, ab hujus eſu, Socrateo exemplo moniti, abſtineant.

I. Cicuta major.
Cicuta, Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. Tur. Lac. Ad. Lob. Lon. Caſt. Lugd. Cæſ. Tab. Ger.
Cicuta major, Cord. hiſt. Cam. vera, Geſ. h. Thal.
Cicutaria vulgaris, Cluſ. hiſt.

Variat foliis aliquando latioribus, aliquando tenuioribus.

II. Cicuta minor petroſelino ſimilis.

Petro-

Petroſelini vitium, Trag.
Cicuta minor, Cord. hiſt. Cam.
Apii comes vitium, Geſ. hort.
Dauci inutilis genus, Geſ. col.
Siſon, Lon.
Apium cicutarium, Thal.
Cicutaria fatua, Ad. (quæ minus fœtida) Lob.
Petroſelinum caninum, Tab.

III. Cicutaria latifolia fœtida.

Seſeli Peloponenſe, Matth. Geſ. hor. Lac. Caſt. Lon. Lugd.
Cicutaria latifolia fœtidiſsima, Lob. Lugd.
Cicutaria, ſive Cicutaria Myrrhis, Thal.
Cicutaria, Caſt. ico. fœtida, Tab.
Cicuta latifolia fœtidiſsima, Ger.

IV. Cicutaria latifolia tertia.

Cicutaria maxima Brancionis, Lob.

V. Cicutaria paluſtris latifolia alba.

Cicutaria alba, Lugd.
Cicutaria paluſtris fl. candido, Cam.
an Meum Sileſianum, Ejuſd.

VI. Cicutaria paluſtris latifolia rubra.

Cicutaria rubra, Lugd.
Cicutaria paluſtris fl. purpureo, Cam.

VII. Cicutaria paluſtris tenuifolia.

Ligiſticum ſylv. Trag.
Fœniculum ſylv. Eid.
Cicuta paluſtris, Cord. in Dioſcorid. aquatica, Geſ. hort. Thal.
Cicutaria paluſtris, Lob. Tab. Ger.
Cicutaria paluſtris alia, Cam.
Phellandryum, Dod. Lugd.
Silaus Plinij, Cæſ.
Phellandrion eſt Plin. l. 28. c. 12. alijs Silaum l. 27. c. 8.

VIII. Cicutaria bulboſa.

Cicutaria pannonica, Cluſ. pan. & hiſt.
Bulbocaſtanum coniophyllon, Cam.
Myrrhis cicutaria, Tab.

SESELI.

Σέσελι Dioſcor. l. 3. c. 60. quatuor generum, μακεδονικὸν, foliis fœniculi: αἰθιοπικὸν, foliis hederæ: πελοποννησιακὸν, foliis cicutæ latioribus; κρητικὸν ſive τορδύλιον: Plin. l. 8. c. 32. ex Ariſtotelis l. 9. hiſt. Cervas ante partum, purgari herba quadam quæ Seſelis dicatur, ſcribit: & l. 25. c. 8. Seſeli cervæ enixæ à partu monſtravere: & l. 20. c. 22. Tordylion, eſt ſemen ex Seſeli.

I. Seſeli montanum Cicutæ folio glabrum: an Peloponneſiacum Dioſc.
Ligiſticum alterum Belgarum, Lob. Lugd.
Ligiſticum 2. herbariorum, Tab.
Seſeli mont. 1. vel alpinum, Cluſ. pan. & hiſt.

Latioribus foliis ex horto Cl. Contareni habemus.

II. Seſeli mont. Cicutæ folio ſubhirſutum: quod in Prodromo deſcriptum eſt.

III. Seſeli Creticum majus.

Tordilion ſive Seſeli Cretic. majus, Lob. Lugd.
Pimpinellæ Romanæ alterum genus ſyl. Cæſ.
Seſeli Creticum majus, Cam. 2. Tab.

IV. Seſeli Creticum minus.

Ordilion Nicandri & Tordylion Dioſc. Ang.
Seſeli Cretici ſpecies, Eid.
Caucalis, Belſonio, Geſ. hor. Belli ep. 1. ad Cluſ.
Tordylion & Gordilion, Dod. gal. Geſn. hort. Lugdun.
Seſeli Creticum, Lac. Ad. Lob. Dod. Caſt. Tabern. Ger.
Seſeli Creticum minus, Cam.
Pimpinella Romana vulgo, Cæſ.
Tordilium Creticum, Eyſt.

V. Seſeli Creticum fructu majore.

Tordylium majus alt. luteum λειόκαρπον, Col.

VI. Seſeli Creticum minimum.

Tordylium minimum Apulum, Col.

VII. Seſeli Æthiopicum ſalicis folio.

Seſeli Æthiopicum alterum, Matth. Geſ. hort.
Seſeli Æthiopicum, Ang. Ad. Lob. Caſt. Tab. verum, Lugd. Cam.
Seſeli Æthiopicum frutex, Dod. Ger.
Herba quæ pro Seſeli Æthiopico oſtenditur, Cæſalp.

VIII. Seſeli Maſſilienſe ferulæ folio.

Seſeli Maſſilienſe ferulæ aut Dauci Cretici facie, Lob. ob.
Seſeli Maſſilienſe, Matth. Lac. Geſn. hort. Lon. Caſt. Lugd. Tab. nuperorum, Lob. ico.
Siler montanum Officin. Ger.

IX. Seſeli Maſſilienſe fœniculi folio, quod Dioſcoridis cenſetur.

Seſeli Maſſil. Ang. Dod. Lugd. Cæſ. Seſeli Maſſilienſe forte, Cluſ. hiſp. nonnullorum. Cam.
Seſeli Maſſilienſe folio fœniculi craſſiore, Ad. Lobel.
Seſeli Maſſilienſe Dioſcoridis, Cluſ. hiſt.
Fœniculum tortuoſum, Lugd.
Fœniculum petræum, Tab.

Variat in foliorum crassitie, tenuitate, longitudine, brevitate & divisura: in omnib. tamen glauca sunt. Aliàs nomine Seseleos Mass. habemus, de quib. cum adhuc dubitemus, ut & alijs umbelliferis, de ijs in Theatro, si Deus volet.

X. Seseli montanum fœniculi folio.
Seseli mont. 3. vel mont. angustifol. Clus. pan. & hist. qui vult à Libanotide Diosc. altera fructifera, non multùm differre.

XI. Seseli palustre lactescens.
Seseli palustre, Cam.

XII. Seseli pratense, Silaus fortè Plinio lib. 26. cap. 8.
Ligusticum Matthioli censet, Ges. hor.
Pastinaca pratensis Theoph. Cord. in Diosc.
Pastinaca nigra sylv. Cord. hist.
Seseli prat. Monspeliens. Ad. Lob. Lugd. Cam.
Siler alterum pratense, Dod.
Hippomarathrum primum Tab. sub Fœniculo dulci, Ger. ico.

XIII. Seseli prat. tenuif. sive Daucus pratensis tenuifolius: pro 2. in Prodr. descriptus.

LIGUSTICUM.

Λιγυστικὸν (Galeno λιβυστικὸν) ut plurimum in Liguria nascitur, quare à λιγυρία nomen traxit, in monte scil. Apenino dicto: incolis πανάκης dicitur. Diosc. l. 3. c. 85. Ligusticum sylvestre est, in Liguriæ suæ montibus: panacem aliqui vocant. Plin. l. 19. c. 8. & l. 20. c. 15. Siler nunc appellant nomine à Silè deducto, quia pro Seseli semine utuntur, at Veteres ipsum Seseli, etiam Sili & Seli vocabant.

I. Ligusticum quod Seseli Officinarum.
Siler montan. Trag. Guil. Ad. Lob. Dod. Clus. h.
Ligustic. Matt. Lac. Cast. Lugd. verum, Dod. gal.
Ges. hor. Tab. sub Levistico vulgari, Ger. ico.
Seseli Massilioticum, Cord. in Diosc.
Seseli, vulgò Siler montanum, cum nullo Seseli conveniens, Ges. hort.
Seseli Italicum, Cast.
Ser montanum, Seseli peloponense, Cæs.
Semine latiore & breviore variat.

II. Ligusticum folijs cicutæ.
Siler Creticum, Cam.

III. Ligusticum sive Siler montanum angustifolium: in Prodromo descriptum.

BULBOCASTANUM.

Βολβοκαστάνιον, cujus Trallianus l. 7. c. 2. meminit, à radicis figura bulbosa, & sapore castaneas exprimente, nomen habet. Βύνιον Diosc. l. 4. c. 124. aliqui censent, cui ψευδοβύνιον, seq. cap. subjungit.

I. Bulbocastanum majus folio apij.
Oenanthe prima, Matth. Cast. Lugd.
Bunium, Dod. gal. Lac. Ges. hor.
Apios, Tur.
Bulbocastanum, Ges. hor. Dod. Cast. Tab. Ger.
Bulbocastanum grandius, Lugd.
Bulbocastanum mas Tralliani, Lugd.
Nucula terrestris Septentrionalium, Ad. Lob.
Pancaseolus vulgo, Cæs.

II. Bulbocastanum minus.
Ornithogali species, Lon.
Bulbocastanum alterum, Cam.

Hoc ratione loci, folior. incisuris [illegible] ex Angl. ex Pyren. & monte Calcaris habemus.

OENANTHE ET FILIPENDULA.

Οἰνάνθη Diosc. l. 3. c. 135. quasi flos vinosus quòd odore & quadantenus colore, non sint viti dissimiles: vel potius, quod cum vite floreat: & λούκανθον, à florum candore, quos producit: cujus radix magna, in multa rotunda capitula extuberans. Plinio l. 21. c. 23. Oenanthe radice magna numerosa, &c. Recentiorum Oenanthes subjungamus, ut & Filipendulas, quæ cum Oenanthe viribus aliquantum conveniunt; Filipendula, à numerosis illis & rotundis in radice capitibus, quæ velut ex filo quodam pendere videntur, nomen habet.

I. Oenanthe apij folio.
Oenanthe secunda, Matth. Lugd.
Oenanthe angustifolia, Lob. species, Lugd.
Filipendula, Cast. ico. 2. vel tenuifolia, Tab.
Filipendula angustifolia, Ger.
Cyminum bulbosum Plinij, Col.

II. Oenanthe pastinacæ syl. fol. semine atriplicis.
Oenanthe species altera, Lugd.

III. Oenanthe chærephylli folijs.
Oenanthe tertia, Matth. Lugd.
Oenanthe cicutæ facie, Ad. Lob. Lugd.
Filipendulæ altera species, Ges. hor.
Filipendula 3. Oenanthe selinophyllos, Tab.

IV. Oenanthe aquatica.

Oenan-

Oenanthe 4. Matth. Lugd.
Oenanthe aquatica, Lob. aquat. repens, Cam.
Laver minus, Lon.
Bulbo caſtanum ſæmina, Lugd.
Siſer paluſtre, Lugd.
Petroſelinum ſylv. vulgo, Cæſ.
Filipendula aquatica vel paluſtris, Tab. Ger.
Juncus odoratus aquatilis, Dod.

Differentiæ ratione magnitudinis & parvitatis, multæ reperiuntur; ſic aliquando bulbulis carens, quemadmodum Dod. pingit, & Lobel. duas alias icones ſubjungit: ſic apud Monſpelienſes, capitulo eſt majore, per omnia hiſpidiore: apud nos minore, nec hiſpido.

V. Oenanthe hederæ folijs.
Oenanthe Myconi, Lugd.

VI. Oenanthe prolifera Apula.
Oenanthe Cretica, Ponæ in Bal. ital.

VII. Filipendula vulgaris, an Molon Plin. lib. 26. cap. 7.
Filipendula, Trag. Dod. Matth. Cord. hiſt. Ang. Geſn. hort. Lon. Thal. Caſt. Lugd. Tab. (cui & Saxifraga rubra) Ger.
Oenanthe, Fuch. Lac. Cord. in Dioſc. Lob.
Oenanthe vulgaris, Ad.
Filipendula vulgaris, Eyſt.

VIII. Filipendula minor: in Prod. deſcripta.

IX. Filipendula montana fl. pedicularis.
Filipendula mont. Dod. Tab. Ger.
Oenanthe ſive Filip. alt. mont. Ad. Lob. Lugd.
Alectorolophos 1. vel alp. major, Cluſ. pan. & h.
Oenanthe alia Myconi, Lugd.
Criſta quædam in alpibus, Cæſ.

X. Filipendula montana altera.
Alectorolophos alpinus 2. Cluſ. pan. & hiſt.

Floribus eſt modò pallidis, modò purpureis.

PEDICULARIS SEU FISTULARIA.

Pedicularis, ab effectu nomen habet; ſi enim à pecoribus inter cætera pabula devorata fuerit, pediculorum ingentem copiam procreat. Ἀνθρώλοφος ſeu Criſta apud Plin. l. 27. c. 5. cenſetur, cui folia ſimilia gallinaceæ criſtæ tribuit. Imò ob florum congeriem, multiplicis & denſæ Gallinacei criſtæ modo faſtigiatam, ſic poſteriores dici putant: aliqui Fiſtulariam nominant, quod ad fiſtulas & ſinuoſa ulcera utilis eſſe credatur.

I. Pedicularis alpina lutea.
Filipendula alpina, Lugd.
an Oenanthe, Cæſ.

II. Pedicularis alpina filicis folio major.
Pedicularis major alpina, Lugd.
In hac varietas occurrit.

III. Pedicularis alpina filicis folio minor.
Alectorolophus alpin. minor, Cluſ. pan. & hiſt.

IV. Pedicularis alpina folio ceterach.
Herba folijs aſpleno perſimilis, Geſn. fra.

V. Pedicularis pratenſis purpurea.
Pedicularia campeſtris prior, Trag.
Alectorolophus, Dod. gal. Thal.
Pedicularis, Lob. Caſt. Tab. altera, Lon.
Fiſtularia, Dod.
Alectorolophi 3. genus, Cluſ. pan. & hiſt.
Criſta galli altera, ſive Phthirion, Lugd.
Ruta pedicularis, Tab.

Floris color vel purpur. vel carn. vel candid.

VI. Pedicularis prat. lutea, vel Criſta galli.
Pedicularis campeſtris 2. Trag.
Alectorolophos, Ang.
Criſta gallinacea, Dod. gal. Lugd. Cluſ. hiſt.
Criſta galli, Lob. Dod. Thal. ſimplici caule, Cæſ.
Pedicularia lutea, Tab.
Mimulus Plinij quibuſdam: mimmuli herba in prato peſsima l. 18 c. 28. quamvis alij Nummulum legant, Nummulariam dictam cenſentes.

Variat magnitudine & foliorum latitudine, caulium numero: floribus luteis, ſarius candidis: ſemine nigro, aut ſubluteo.

VII. Criſta galli umbellata.

VIII. Criſta galli anguſtifolia montana: illa pro 1. hæc pro 2. in Prodromo deſcripta.

BARBA CAPRÆ.

Barba capræ, à florum figura, quæ barbam caprinam aliquo modo refert, nomen obtinuit: & prima Melandryon Plinij, l. 26. c. 7. cenſetur, cujus deſcriptio talis: Melandryon naſcens in ſegete ac pratis flore albo, odorato. Altera ejuſdem l. 24. c. 19. Rhodora: herba, inquit, quam Galli Rhodoram vocant, caulem habet virgæ ficulneæ modo geniculatum, folia urticæ, in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia, florem argenteum.

I. Barba capræ floribus oblongis.
Barbula capræ & barba caprina ſylv. Trag.
Barba capri, Fuch. Dodon. gal. ico. capræ, Lugdun. Eyſtett.
Barba caprina, Geſn. hort. altera, Lon.
Potentilla 2. Ang.

Drymo-

Drymopogon 1. Tab.
II. Barba capræ floribus compactis.
Barbula caprina prior, Trag.
Barba capri, Dod. gal. desc.
Potentilla 1. Ang.
Medesusium (à Ger. Medisüß) Cord. hist.
Barba caprina 1. Lon.
Barbi capra, Ad. Lob.
Regina prati, Dod. Ger.
Ulmaria (à foliorum forma) Gesn. cæ. Clus. pan. & hist. Lugd. Cam. Tab.
Argentilla major, Thal.

SECTIO SEXTA.

VALERIANA, NARDVS.

Valeriana Dioscoridi, l. 1. c. 16. φῦ ἢ νάρδος ἀγρία, eo quòd radices cum quadam odoris gravitate Nardum æmulenter: imò & viribus Nardo similes, Galeno & Aegineta auctoribus. Plinio, l. 12. c. 12. Nardum Creticum, aliqui agriam vocant, alij phu folio olusatri, &c. & l. 21. c. 20. Nardus quod Phu appellavimus. Officinis & herbariis Valeriana, à multis quibus valet facultatibus: quare & Theriacaria dicitur.

Genera duo, una descriptione Dioscorides proposuisse videtur: folia namque olusatri, majori Valerianæ: folia Elaphobosci, mediæ: radices priori, floris color, mediæ convenit.

I. Valeriana hortensis: Phu folio Olusatri Dioscorid.
Valeriana vera, seu Nardus agrestis, Trag.
Phu magnum, Fuch. Matth. Tur. Lac. Lon. Lug.
Phu majus, Matth. Cord. hist.
Phu verum, Cord. in Diosc. Fuch. hortense, Gesn. hort.
Phu ponticum, Tab.
Valeriana major, Ang Ad. Lob. Cam. Eyst.
Valeriana optima, Cæs. hortensis, Dod. Ger.
Carpesium, Cast.
II. Valeriana folijs Calcitrapæ.
Valeriana annua seu æstiva, Clus. hist.
III. Valeriana peregrina purpurea albáve.
Valeriana Indica, Clus. hist.
Valeriana peregrina ocimi folio, Col.
In Phytopinace, sub 4. in Prod. sub 6. & in Matth. figurâ additâ, descripsimus.
IV. Valeriana sylv. major.
Phu similitudine Elaphobosci, Dioscoridi.
Valeriana, Brunf. Gesn. hort. altera, Cæs.
Valeriana vulgaris, Trag. Cord. in Diosc. Lac.
Valeriana sylv. Ad. Lob. Dod. Cam. Eyst. prima, Clus. hist.
Valeriana major, Dod. gal. Lugd. Thal.
Phu Dioscoridis, Brunf. Colum. vulgare, Fuch. Tur. Tab.
Phu Germanicum, Fuch.
Phu majus commune, Gesn. hort.
Phu parvum, Matth. Lac. Cast.
Valeriana major, Tab. major sylv. Ger.
V. Valeriana sylv. major montana.
Valeriana 3. Trag.
Valeriana montana & 3. Tab.
VI. Valeriana palustris major: quæ 1. in Prod.
VII. Valeriana cærulea.
Phu græcum, Dod. gal. Lugdun. peregrinum, Gesn. hort.
Valeriana peregrina, Ad. Lob. Cam.
Valeriana græca, Dod. Tab. Ger.
Pseudovaleriana dici potest, nam præter foliorum similitudinem, nil cum Valeriana commune habet: flore est communiter cæruleo, aliquando albo.
Valeriana Græca fl. cæruleo &
Valeriana Græca fl. albo, Eyst.
VIII. Valeriana palustris minor.
Valeriana exigua vel 4. Trag.
Valeriana min. sive pal. Thal. Ger. minor, Ad.
Valeriana minor syl. Lob. Lugd. minima, Dod. sylv. sive palustris min. Cam.
Phu parvum, Dod. gal. minus, Gesn. hort. Lon. Tab. minimum, Matth. Cast. Lugd. Cam. ep.
IX. Valeriana palust. media parum laciniata: quæ 2. in Prod.
X. Valeriana alpina prima: quæ pro 4. in Phytop. pro 3. in Prodr. describitur.
XI. Valeriana alpina altera.
Phu saxatile seu petræum, Gesn. hort.
Valeriana sylv. alpina 1. latifolia. Clus. hist.
XII. Valeriana alpina scrophulariæ folio: quæ 6. in Phytop. 4. in Prodromo.

an Vale-

an Valeriana inodora 1. Cæſ.

XIII. Valeriana montana ſubrotundo folio.
Valeriana montana, Lugd.

XIV. Valeriana montana inodora.
Valeriana inodora altera, Cæſ.
Valeriana annua ex Ilva, Cam.

XV. Valeriana alpina Nardo celticæ ſimilis.
Valeriana ſylv. alpina 2. ſaxatilis, Cluſ. hiſt.

XVI. Valeriana alpina minor: quæ 5. in Prodr.

XVII. Valeriana rubra.
Polemonij altera ſpecies, Dod. gal. Geſn. hort.
Linonium Monſpelienſium, Geſn. hort.
Ocymaſtrum Valerianthos, Ad. Lob.
Valeriana rubra, Dod. Tab. Cam. Ger. Eyſt.
Valeriana inodora 3. Cæſ.
Phu peregrinum, Cam. ep.

Sunt qui Narciſſum Virgilij & Columellæ in hortis: alij Behen rubrum: alij Struthium: alij Condurdum Plinij, l. 26. c. 5. velint.

XVIII. Valeriana rubra anguſtifolia: quæ 7. in Prodr.

XIX. Valeriana campeſtris inodora major.
Bupleuron Hipp. apud Plin. l. & c. 22. videtur.
Locuſta quibuſdam, Geſn. hort.
Phu minimum alterum, Lob. Lugd.
Album olus, Dod.
Polypremon Caſſiani: Chalceum Plinij, l. 26. c. 7. à foliorum colore, Lugd.
Valeriana campeſtris, Cam.
Lactuca agnina, Tab. Ger.
Bupleuron, Cæſ.
an Valerianella altera nudo umbilicato & brevi ſemine, Col.

Variat magnitudine, folijs anguſtioribus, latioribus & integris: quare figuræ duæ apud Tab. & Ger. reperiuntur, & abortiva, floris explicatione ab inſectis prohibita.

XX. Valerianella echinata.
Valerianella cornucopoides echinata, Col

XXI. Valerianella ſemine ſtellato.
Phu minus petræum, Tab.
Valeriana petræa, Ger.
Valerianella altera tenuifolia ſemine Scabioſæ ſtellato, Col.

XXII. Valeriana ſylv. folijs tenuiſſ. diviſis.
Phu minimum, Ad. Lob. Lugd.

NARDUS MONTANA ET CELTICA.

Nardus montana, νάρδος ὀρεινὴ & θηλαιτικὴ, Dioſc. l. 1. c. 7. at Celtica, quæ Spica Celtica, vel Romana officinis, Eid. cap. 8. κελτικὴ νάρδος, ἢ ἀλιούγκα ſive Saliunca, & l. 6. c. 19. ὀρεινὴ dicitur. Saliunca Plinio l. 21. c. 7. & 20. & Nardus Gallica, l. & c. 12. & l. 21. c. 20.

I. Nardus montana radice olivari.
Nardus montana, Matth. Ang. Ad. Lob. Lugd. Cluſ. hiſt. Cæſ. Cam. Tab.
Radices binas, ternas & quaternas aſphodeli modo, habet.

II. Nardus montana radice oblonga.
Nardus mont. longius radicata, Cam. ep.

III. Nardus Cretica filipendulæ radice.
Nardus Cretica, Valerianæ ſimillima, Hon. Belli ep. 4.
Nardus Cretica Belli, Pon.

IV. Nardus Celtica Dioſcoridis.
Nardus Celtica, Matth. Cord. hiſt. Geſn. hort. Tur. Guil. (cui & Saliunca) Ad. Lac. Lob. Caſt. Cam. Tab. Ger.
Nardus alpina ſeu celtica, Cluſ. pan. & hiſt.
Nardum gallicum, Cæſ.
Spica Celtica, Lugd.

V. Nardus Celtica altera.
Spica celtica, faſtigiato floſculorum ordine, Cam. ep.
Spica celtica, Tab.
Nardus celtica repens, Ger.

VI. Nardus ex Apulia.
Saliunca Neapolitana, Lugd.
Phu minus Apulum, Tab.

VII. Nardo celticæ ſimilis inodora: in Prodromo deſcripta.

VIII. Nardo Celticæ ſimilis hirculus.
Hirculus, Ad. Lob. Cam. ep. Cæſ. Tab. Ger.
Hirculus veterum, Cluſ. in Gar. Lugd.
Hirculus & Nardus Samphoritica, Ang.

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER QVINTVS.

SECTIO PRIMA.

SOLANVM; MANDRAGORA; HYOSCYAMVS; NICOTIANA; PAPAVER; HYPECOON; ARGEMONE.

SOLANUM.

Solanum, στρύχνον Græci vocant, quod vitem, vel acinum, aut tale quid signat. Theoph. 19. hist. 12. 14. & 21. duo genera habet, ubi Gaza Vesicariam reddidit: ad Dios. l. 4. c. 71. genera 4. recensuit: 1. στρύχνον κηπαῖον, Solanum hortense: 2. ἀλικάκαβον, ἢ φυσαλίδα, halicacabum, aut Vesicarium: 3. ὑπνωτικὸν, somniferum: 4. μανικὸν manicum. Plin. l. 27. c. 13. Solanum, inquit, Græci Strychnon vocant: & l. 21. c. 31. Strychni genera 4. enumerat.

Solanum bacciferum.

I. Solanum Officinarum.
Solanum, Brunf. vulgare, Trag. minus, Cæs.
Solanum, Lon. hort. Matth. Fuch. Ang. Dod. Gesn. hort. Lob. Lugd. Cam. Ger. sativum, Tab.
Solanum nigrum, Cord. in Diosc. & hist. quod edendo est.
Cuculus & Cacubalum Plinij, Ang.
Solanum hort. Circeæ aut Phaseoli folio, Ad.

Variat folijs magis laciniatis, ut Fuch. figura: alia halicacabi, ut Lob. exprimit: acinis nigricantibus & fuscis: puniceis, quod Solanum puniceum Cord. hist. rubris, luteis, quod Solanum luteum Gesn. hort. Sic in arenosis Michelfeldæ vix palmam excedens, reperitur.

II. Solanum vesicarium, quod folliculi vesicæ inflatæ similes: vel ut Plin. l. 21. c. 31. quoniam vesicæ & calculis prosit.
Saxifraga rubra & 4. Brunf.
Solan. halicac. Trag. Matth. Lac. Ad. Lob. Lugd.
Halicacabum, Ang. Cast. vulg. Fuch. Tur. Eyst.
Halicacabum, vesicarium, Cam.
Vesicaria, Cord. in Diosc. Gesn. hort. Cæs.
Vesicaria vulgaris, Dod. gal. prima, Cast.
Solanum vesicarium, Gesn. hort. Dod.
Halicacab. sive vesicaria, Cord. hist. Gesn. hort.
Alkekengi, Lon.

III. Solanum vesicarium Indicum.
Halicacabum sive Solanum Indic. Cam. Eyst.

IV. Solanum μελανοκέρασος.
Solanum hortense nigrum, Trag.
Mandragora, Theoph. Dod. gal. Ang. Guil. morion, Fuch. ico. Lon. tertia species, Cord. in Dios.
Solanum majus, Matth. Cast. Cæs. Cam.
Solanum somniferum, Fuch. Tur. Ad. Lob. Lug.
Solanum lethale, Dod. Clus. hist.
Solanum sylvat. Ges. hor. syl. sive lethale, Thal.
Belladonna, Clus. pan.

Duum est generum: 1. folijs amplioribus & flore majore: 2. folijs & floribus minoribus.

V. Solanum somniferum bacciferum.
Solan. somnifer. alt. Matth. Ges. hor. Lug. Cam.
Solani lethalis aliud genus, Dod.
Solanum somniferum, Lon.
Solanum de Hiericho, Cast.

VI. an Solanum manicum ex Guinea.
Fructus minor 8. Paludani, Clus. ex l. 2.

VII. Solanum somniferum verticillatum.
Solan. somnifer. Matth. Guil. Ges. hor. Lac. Cl. hisp. & hist. Dod. Ad. Lob. Cast. Lugd. Cæs. Cam.
Acini in folliculis hirsutis, per maturitatem nunc rubri, nunc ex rubro crocei sunt.

VIII. Herba à militib. ad civitatem Philippi evulsa & gustata, eos prope ad furorem & insaniam redegit, qui tamen affectus paulo post mitior redditus: par 9. Ind. occid. addit: quid est?

IX. Solanum fruticosum bacciferum.
Strychnodendron, Gesn. hort. Ad. Lob. ob. Eyst.
Amonum, Gesn. hort. Lob. ico. Plinij, Ger.
Solanum arborescens, Cast. Cæs. Cam.
Solanum fruticosum, Gesn. hort. Tab.
Solanum Americanum, Lugd.

Pseudo-

Pseudocapsicum, Dod.

X. Solanum quadrifolium bacciferum.

Aster sed non Atticus, Trag.

Herba paris, Matth. Ang. Dod. Cast. Cæs. Lugd. Thal. Ger.

Paris herba, Lon. Cam.

Aconium Pardalianches, Fuch. Tur.

Aconitum sive Pardalianches monococcon, Cord. in Diosc. & hist.

Solanum tetraphyllon, Ges. hor. Ad. Lob.

Aconitum salutiferum, Tab.

Folia habet communiter quatuor, aliquando tria, quinque, & sex.

XI. Solanum triphyllon Brassilianum: 3. loco in Prodromo describitur.

XII. Solanum scandens seu Dulcamara.

Dulcis amara, Trag. Dulcamara, Dod. Lugd.

Amarum dulce, Cord. in Diosc.

Amara dulcis, Ges. hor. Ang. Lob. ic. Lon. Tab. Ger.

Vitis sylv. Matth. Lac. Cast. Cam.

Solanum ἀλυκύπικρον, Thal.

Salicastrum Plinij, Guil. the. Cæs.

Circæa Monspeliensium, Ad. Lob. ob. Cam.

Videtur quibusdam ἄμπελος ἀγρία Dios. l. 4. c. 183. sed muscosum florem suæ Viti tribuit. Salicastrum Plinij lib. 22. c. 1. Alijs Cyclaminus altera Diosc. & Melotron Theophrasti.

Floris color communiter cæruleus, rarius albus est.

Dulcis amara flore pleno, &

Dulcis amara flore cæruleo vulgatior, Eyst.

XIII. Solanum tuberosum esculentum, sub 19. in Phitop. sub 1. in Prod. & Matth. descriptum.

Picnocorbus Dioscoridis, Cortuso.

Papas Aluix ex qua edulium Chunno dictum conficitur: Joseph. Acosta l. 4. c. 17. imò panis loco utuntur, quem Chunno vocant: Eid. l. 3. c. 20. an Pape radicis genus tuberum specie, sed exigui saporis: part. 6. Ind. Occid. c. 20.

Arachidna Theoph. Papas Peruvian. Clus. hist.

Papas Peruanorum, Eyst.

Hujus aliud genus in calidioribus fundis, ex quo fercula Locro appellata parant: Joseph. Acosta l. 4. c. 17.

XIV. Solanum racemosum cerasorum forma: pro 2. in Prod. descriptum.

Solanum pomiferum.

I. Solanum pomiferum fructu rotundo striato molli.

Lycopersicon Galeni. Ang.

Poma amoris, Dodon. gal. Ad. Lobel. Cam. ep. Tab. Ger.

Pomum amoris, Lugd. Cam.

Malum & pomum aureum, Ges. hor.

Aurea mala, Dod. Cast.

Solani pomiferi genus aliud, Ges. hor.

Tumatle Americanorum, Guil. pap.

Mala insana, Cæs.

Aliqui ad Solan. furiosum referunt: alijs Glaucium Dioscorid. est. Vide de Lycopersico, Dod.

Fructus communiter lutei, auricolores, aliquando pulchre rubentes, rarius albi: est & surrectis cubitalib. cauliculis, quod per omnia minus est.

Poma amoris fructu luteo, &

Poma amoris fructu rubro, & Mala Peruv. Eyst.

II. Solanum pomiferum fructu rotundo striato duro.

Solanum pomiferum, Lob. Lug. Tab. Ger. Eyst.

Mala Æthiopica, Dod. Lugd. Ger.

Capsicum rotundum Dalechampij, Lugd.

Folia magis minúsve sinuosa: in caule aliquando ut & in folijs, modo infernè, modo supernè, parvi aculei.

III. Solanum peregrinum fructu rotundo.

Hyoscyamus peregrinus Dalechampij, Lugd.

I. Solanum pomiferum fructu oblongo.

Mala insana, Trag. Fuc. Dod. Lac. Lon. Tab. Ger.

Malum insanum, Ges. hor.

Melongena, Matth. Cord. hist. Ad. Lobel. Cast. Lugd. Cam. & Verengena Toletanorum.

Solanum hortense & Pyra insana, Cæs.

Melanzana fructu pallido, Eyst.

Videtur Strychnon hort. Dioscoridis, urbanum Theophr. Esculentum Galeni, & tertium genus Plinij.

Variat flore purpureo, albo: fructu, albo, purpureo, luteo: figura quandoque oblonga, aliquando instar mali rotunda.

V. Solanum pomiferum fructu incurvo.

Melantzana, Arabum Melongena & Bedengian, Rauvv. Lugd.

Variat colore fructus, qui flavus, cinereus, & purpureus.

Solanum pomiferum fructu spinoso.

I. Solanum pomiferum fructu nigro spinoso.

Melantzana nigra, Bathlschain, Æthiopica, Rauvv. Lugd.

Fructu est longo, rotundo: atro, subnigro.

II. Solanum spinosum fructu rotundo.

Pomum

Pomum Hiericonticum, Imper.

III. Solanum pomiferum folio rotundo tenui. Cachos Indorum Monardi, Lugd.

IV. Solanum pomo spinoso rotundo, longo flore.

Stramonia sive pomum spinosum, Trag.
Nux metella, Matth. Cast. Acost. Cam.
Nux methel Avicennæ, Ang. Fuch. Ges. hor.
Hyoscyamus Peruvianus, Cord. hist.
Tatula Turcarum, Guiland. pap.
Paracoccalon sive barycoccalon, Græcis recentior. Melospinus Venetis: Malus Peruviana Gallis: corona regia quibusdam: Solanum Romanum Monspel. Guiland. l. c.
Stramonia, Fuch. Dod. Ges. hor. Lac. Lugd. Dodon. Cam. Eyst.
Stramonium peregrinum, Ad. (an Solanum manicum) Lob. Ger.
Hippomanes Cratevæ, Ang. Ges. hort.
Solani pomiferi genus 3. Ges. hor.
Solanum spinosum, Tab.
Solani pomiferi genus 3. Cæs.
Malum spinosum, Cæs.

V. Solanum fœtidum pomo spinoso oblong. an Manicum Diosc. ex hoc Muslac fieri ajunt.

Tatoula, quæ Nux methel Arabum: Græcis, Solanum somniferum, Bellon.
Datura, Garziæ, Acost. Cast. Lugd. prima, Cast.
Nuci metellę congener, Cam. ep. Tatula, Ei. hor.
Solanum manicum, Col.
Stramonium spinosum, Ger.
Datura Turcarum, Eyst.
Dutroa, Linsc. part. 2. Ind. Or. c. 33. part. 3. c. 1. & part. 4. c. 17.
Dutroa, Hispanis, Burlatoria: Arabibus: Marana: Persis & Turcis, Datula, Palud. in Linsc.

Variat floris colore: est vulgari flos albus magnus: alterius flavus: tertij, Hyosciami floribus accedit: quare tres Daturæ, Costæo: nunc & purpureo habetur.

IV. Solanum fœtidum pomo spinoso rotundo semine pallido.

Datura Ægyptiaca flore pleno, Pon. Ital.
Stramonia Ægyptiaca flore gemino altero alteri innato, C. Bauhini, du Bry.

Communiter duo flores alteri innascuntur.

VII. Solanum Ægyptiacum flore pleno.

Stramonia Ægyptiaca flore pleno extrinsecus purpurascente, intrinsecus albicante C. Bauhini, du Bry.

Solanifolia.

I. Solanifolia Circæa dicta major.

Lappa sylv. Trag.
Ocimastrum verrucarium, Ges. hort.
Circæa Lutetiana, Lob. Dalech. Lugd. Ger.
Helxine sylvestris, sive fluviatilis, Thal.
Herba D. Stephani, Tab.
Circæa, Eystet.

II. Solanifolia Circæa alpina.

Circæa minima, Col.

III. Solanum Mexiocanum flore magno.

Magnæ admirationis herba Peruviana, Lobel. Castor.
Marabillas, del Peru & Hachal Indi, Clus. pan.
Admirabilis Peruviana, Eid. hist.
Gelseminum rubrum & Mandragora Theoph. Cæsalp.
Gelseminum sive Jasminum Indicum, Cam.
Jasminum rubrum Dalechampij, Lugd.
Viola Peruviana, Tab.
Mirabilia Peruviana, Ger.
Jasminum Indicum seu flos mirabilis Peruanus, Eystet.
Jasminum Indicum flore rubro & variegato, Eidem.

Flores purpurei seu Kermesini coloris, latericei, flavi aut pallentes, obsoletè rubentes, exalbidi, binis coloribus ex purpureo & luteo mixtis: sic ex rubro, luteo, albo, in uno flore magna varietas: nonnunquam albo & purpureo simul dimidiatim in eodem flore tingitur: sive inæqualibus vel latis, vel minutis maculis purpureis tam punctatim, quàm virgatim album colorem intercurrentibus, quandoq; radijs flavis per longitudinem flores distinguentibus.

IV. Solanum Mexiocanum flore parvo: sub Solano 4. in Prodromo describitur.

V. Solanum Indicum hirsutum corymbiferum.

Solani Indici genus, Clus. exot. l. 4.

MANDRAGORA.

Μανδραγόρας, ἢ ἀντίμηλον, ἢ κιρκαία Dioscor. l. 4. c. 76. Mandragora, quod ad mandras pecorum, aliasq; speluncas proveniat: Circæa, nomine à Circe deducto, quoniam radix ad amatoria conducere videatur.

Genera

I. Aconitum unifolium luteum bulboſum.
Bulboſus unifolius aut bifolius batrachoides, elleboracea herbula, Ad.
Bulbus parvus unifolius, aut bifolius batrachoides, Lugd.
Aconitum lycoctonum lut. min. Dod. Lugd.
Aconitum hyemale Belgarum, Lob.
Aconitum 3. & hyemale, Cam. ep.
Acon. hyemale & Ranun. monophyllos, Cam.
Aconitum aliud Dalechampij, Lugd.
Elleborine, Cæſalp.
Aconitum hyemale Ponticum, Eyſt.

II. Aconitum lycoctonum luteum.
Luparia, Trag.
Aconitum ſecundum, Matth. Lac. Lugd. Tab.
Aconitum lycoctonon, Cord. in Dioſc.
Aconitum 2. vel lycoctoni ſpecies 1. Geſ. hor.
Aconitum lycoctonum, Lon. luteum, Fuch. Tur Cam. Thal. Eyſt. majus, Dod. Lugd. lycoctonum Ponticum, Dod. gal.
Aconitum lycoctonum vulgarius, Cluſ. hiſt.
Acon. luteum, Geſ. fr. Pontic. Ad. Lob. Tab. Ger.
Napelli primum genus, Cæſ.

In montibus ampliore caule & folijs, alibi humiliore ac folijs minoribus: flos ex pallido luteus, interdum etiam pallidior.

III. Aconitum lyc. ct. albis pallidiſve florib.
Aconitum ſecundum flore albo, Geſ. hor.
Aconitum ſextum, Ca n. ep.
an Aconitum ſextum, Matth. Lugd. Tab.

Matthiolo, flos purpureus: Camerario, albus, quibuſdam pallidus, venulis liveſcens.

IV. Aconitum lycoctonum folijs ſerratis ſiliquis oblongis.
Aconitum lycocton. ex Cod. Cæſ. Dod. Lugd.

V. Aconitum cæruleum hirſutum flore conſolidæ regalis.
Aconitum cæruleum aliud, Geſ. hor.
Aconitum lycoctonum primum, Cluſ. pan.
Aconit. lycoct. fl. delphinij 1. Eid. hiſt. Cam. Eyſt.

VI. Acon. cærul. glabrum fl. conſolidæ regalis.
Aconiti genus floribus cæruleis, Geſ. hor.
Aconitum lycoctonum fl. Delphinij, Dod. Lob.
Aconitum ſecundum, Cluſ. hiſt.
Aconitum lycoctonum cæruleum 1. fl. Delphinij, Lugd. an Aconitum Matth. Lac. Lugd.
Matt. flore purpureo. Cam. cæruleum tribuit.

VII. Aconitum cæruleum napelli flore.
Aconitum lycocton. cæruleum ſecundum, Dod.
Acon. lycoct. 7. vel autumnale, Cluſ. pan. & hiſt.

VIII. Aconit. coma inflexa folijs anguſtioribus.
Aconitum 7. Matth. Lugd.
Acon. lycoct. 4. vel Lyncæanũ, Cluſ. pan. & hiſt.

IX. Aconitum inflexa coma maximum.
Aconitum 9. Matth. Lugd.
Aconitum licocton. coma nutante 5. Cluſ. pan. octavum, Eid. hiſt.

X. Aconitum cæruleum ſeu Napellus 1.
Pfenhütlein/ Brunf. Trag.
Napellus, Matth. Lon. Dod. Caſt. Lugd. Cam. arboreus, Eyſt.
Napellus verus cæruleus, Ad. Lob.
Napellus major latifol. & anguſtifol. Tab.
Napellus reticulatus, Cæſ.
Aconitum lycoctonum cæruleum, Dod. gal.
Aconit. 2. vel lycoctoni ſpecies altera, Geſ. hor.
Aconitum lycoctonum 6. Cluſ. hiſt.
Aconitum cæruleum, Geſ. col. Thal.

Folijs eſt latioribus anguſtioribus, flore communiter cęruleo, aliquando purpureo, roſeo, albo, & è cæruleo & albo colore variegatus, qui Napellus flore variegato, Eyſt.

XI. Acon. violaceum ſeu Napellus ſecundus.
Acon. lycoct. 2. vel præcox Tauricum, Cluſ. pan.
Aconitum lycocton. 4. Tauricum, Eid. hiſt.

XII. Aconitum purpureum ſeu Napellus 3.
Aconit. lycocton. 3. vel Neubergenſe, Cluſ. pan.
Aconitum lycocton. 5. Neubergenſe, Eid. hiſt.

XIII. Aconitum cæruleo purpur. flore maximo, ſive Napellus 4.
Aconit. lycoct. 6. vel Judenbergenſe, Cluſ. pan.
Aconitum Judenbergenſe, Eid. hiſt.
Aconit. flore cæruleo, Napellus ſerotinus, Cam.
an Lycoctonum ſativũ penta carpon, Cord. hiſt.

XIV. Acon. cærul. minus, ſive Napellus minor.
Aconitum lycocton. cærul. parvum, Dod. Lugd. facie Napelli, Lob.
Aconitum lycoctonum 10. Cluſ. hiſt.
Thora Italica, Eid. pan. Cam.

In editioribus locis exilius provenit.

XV. Aconitum ramoſum parvo flore.
Aconitum octavum, Matth. Lugd.

Floribus eſt luteis: Matth. purpuraſcentibus niret: at Camerario rubeſcentibus.

XVI. Aconitum racemoſum: an Actæa Plinio l. 27. c. 7. Chriſtophoriana, Geſ. hor. Dod. Ad. Lob. Cluſ. hiſt. Tab. Cam. Ger. Eyſt. & Coſtus niger quorundam.
Barba capri quibuſdam, Cæſ.
Napellus racemoſus, Lugd.

XVII. Aco-

Lychnis ſylv. 2. ex ſemine nata, Cluſ. hiſt.

IX. Lychn. viſcoſa fol. lanuginoſis, fl. carneis.
Lychnis ſylv. 3. ex ſemine nata, Cluſ. hiſt.

X. Lychnis viſcoſa flore muſcoſo. (Ad.
Muſcipula ſive Viſcaria altera flore muſcoſo,
Muſcipula altera flore muſcoſo, Lob. Lugd.
Muſcipula ſive Armoria altera, Lob. ico.
Seſamoides magnum Salmanticum, Cluſ. hiſp. & hiſt. Tab. Cam. Ger.
Κραυρόφιλον, Thal.
Viſcago, Cæſ. major, Cam.
Otites, Lychnidis ſylv. genus, Tab.

Eodem ſemine duæ naſcuntur: 1. flore majuſculo, quæ ſterilis: 2. ſeminifera, minore flore.

XI. Lychnidi præcedenti affinis foliis lini.
Seſamoides Salmanticum parvum, Eyſt.
an Seſamoidis Salmantici ſecundum genus, quod Behen floris parvi appellatione accepit, Cluſ. hiſt.

XII. Lychnis plumaria Tab. quid? an Muſcipula flore muſcoſo.

XIII. Lychnis auriculæ Urſi facie: 1. in Prod.
Lychnis ſylv. latifolia, Cluſ. hiſt.

Lychnis hirſuta.

I. Lychnis ſylv. campanulæ flore.
Lychnis ſylv. ſpecies Myconi, Lugd.

II. Lychnis ſylv. lanuginoſa major.
Lychnis ſylv. 5. Cluſ. hiſp. & hiſt Lugd. Tab.
Lychnis ſylv. hirta, Lob. Ger.

III. Lychnis hirta anguſtifolia Cretica.
Lychnis ſylv. 7. Cluſ. hiſt.
Ocimoides minus flore rubro Candiæ à Caſabona.

IV. Lychnis ſylv. lanuginoſa minor.
Lychnis ſylv. 6. Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd.
Lychnis ſylv. hirta minima, Lob. Ger.
Lychnis ſylv. minima, Tab.

V. Lychnis ſylv. minima exiguo flore: pro 2. in Prod. deſcribitur.

VI. Lychnis incana repens.
Ocymoides Lychnitis, Col.

Lychnis alpina.

I. Lychn. vel Ocimoides repens montanum.
Cneoron, Matth. cui & Cneoron album.
Cneoron aliud Theoph. Matth. Lugd.
Myuros Aëtij, Ang.
Ocimoides alpinum, Geſn. hort.
Ocimoides repens, Cam. polygoni folio, Adv. Lob. Lugd.
Ocymoides alterum genus parvum, Cæſ.
Saponaria minor, Dalech. Lugd.

II. & III. Ocimoidis anguſtifolij flore rubello: & alterius flore ſuaverubente, ex monte Arba meminit Cam. ſed quid?

IV. Lychn. alpina pumila folio gramineo, ſive Muſcus alpinus Lychnidis flore.
Muſcus floridus, Geſn. epiſt. & Fracto.
Caryophyllus pumilio alpinus, vel 7. Cluſ. pan. at in hiſt. ſylv. 9.
Ocimoides muſcoſus, Ponæ.

Flos colore variat, eſt carnei ſive rubri dilutioris: reperitur & totus niveus.

SAPONARIA.

Saponaria dicta, quod Saponis vicem præbeat ad pannos purgandos: Quibuſdam Struthium Dioſc. l. 2. c. 193. qui vulgo notum ſcribit, quo fullones purgandis lanis utantur. Plin. l. 19. c. 3. Radicula lavandis lanis ſuccum habet, mirum quantum conferens candore mollitieq; : addit Struthion Græcos vocare, florere æſtate, gratum aſpectu: verum ſine odore, ſpinoſam, & caule lanuginoſo: ſemen ei nullum eſſe (cui Columellæ verſus repugnat: à Syrioq; venit qua ſemine radix) radicem magnam, qua concidatur ad dictum uſum. Et l. 24. c. 11. tingentibus & Radicula ramos præparat, quam Struthium vocari diximus à Græcis. Hæc Saponaria quartæ convenirent, niſi ſpinoſam diceret. Nonnullis Urceolaris Plinij, l. 22. c. 16. Sunt qui Aliſma Dioſc. l. 3. c. 169. cenſeant, cum multas Aliſmatis notas habeat.

I. Saponaria major lævis.
Saponaria, Trag. Lac. Geſn. hort. Dod. Ad. Lob. Cæſ. Tab. Cam. Ger. Eyſt.
Viola agreſtis, Trag.
Struthium, Fuch. Lon. Thal. Lug. ſativũ, Fuch.
Saponaria major, Lugd. (ico.

Floris color communiter dilute purpureus, aliquando ex roſeo rubet: nonnunquam candidus eſt: interdum pro floribus ſunt copioſiores ramuli foliacei, paucis floribus intermixtis.

II. Saponaria concava Anglica: in Prod. de Gentiana concava, Ger. (ſcripta.

III. Saponaria fruteſcens oleæ folio.
Saponaria altera fruticoſior ex Sicilia, Cæſ.
an Saponaria Apula, Claudino.

IV. Saponaria Lychnidis folio floſculis albis, an Condiſi Arabum.
Struthion Dioſc. ſive Radicula & Lanaria vulgo Neapoli, quia ſucco foliorũ & radicũ ad lanas purgandas utuntur, Imperato, qui ad nos miſit.

SECTIO

SECTIO SECUNDA.

DE CARYOPHYLLEIS FLORIBUS SIVE ARMERIIS.

CAryophylleum florem ab odore Caryophyllorum, recentiores nominarunt: Hunc alij Cantabricam Plinij l.25.c.8. quæ in Hispania à Cantabris Divi Augusti tempore reperta fuit, esse volunt. Alijs est Vetonica sive Betonica altera, inter notha Dioscoridis: nec fortè ineptè. Alijs herba tunica; quibusdam Iphium Theoph. 6. hist. 2. & 7. ejusd. 12. sed malè. Quidam inter Saxifragias numerant, præsertim sylvestre genus, quam Gal. 5. tuend. sanit. Sarxiphagen appellasse videtur: nam & sylvestris nostra calculum frangit & educit, quod Galenus de Cestri seu Betonica in Gallia proveniente, testatur, Hermolao notante. Fortè & Theoph. 6. hist. 1. & 6. per Jovis florem, inter coronarios frutices minutis foliis conditum, cujus flos sine odore tantum in coronarum usu, sylvestrem Caryophyllaam intellexit. Armerij flores dicuntur, à Gallico nomine Armoires & Armoiries.

Genera summa duo sunt: Altilis & Sylvestris. Altilis species multæ, magnitudine, colore & foliorum numero differentes: flores namq; sunt vel minores vel medij, vel majores, vel maximi: vel multiplici, vel simplici florum textura, majoribus vel minoribus foliolis constantes. Sunt colore nivei, dilutâ purpurâ candicantes, croceo rutilantes, miniati: aut versicolores, ut candidi & crocei, candidi & rubei, candidi rubris punctulis aspersi: rubentes, aut violaceo admixto purpurei, aut rubei lacteis notis aspersis, sicq; guttati, aut rosæ sylvestr. colore. Sic ex uno caule duo florum genera, partim candidi, rubrisq; maculis aspersi, partim crocei: sæpè etiam uno pediculo, flores diversi colores videas: aliquando unus ex alio medius excrescere conspicitur: aliquando in una plantæ flores trium colorum: in summa mangonio & arte in his floribus magna varietas fit. Sylvestrium quoq; magna diversitas existit, & in magnitudine, & coloris, & floris, & calycis figura, pleriq; tamen simplici flore sunt.

Caryophyllus pleno flore.

I. Caryophyllus maximus ruber.
Caryophyll. maximus plenus flore rubro, Eyst.

II. Caryophyllus maximus variegatus.
Caryophyllus major rub. & albicans flore pleno, Lob. ico.
Caryophyllus multiplex maximus, Tab. Ger.
Caryophylli, Cast. ap.
Caryoph. multiplex max. variegatus, Eyst.

In hoc varietates:

1. Caryophyll. maxim. & pleniſſimus, colore mixto carneo, quibusdam cornicul. lacteis, Bry.

2. Caryophyllus maxim. & pleniſsim. colore vario in diversis foliis, Scarlatino, dilutius rubente, albo, Bry.

3. Caryoph. max. & pleniſſ. colore rubro saturatiore, staminulis tribus niveis in medio, Bry.

III. Caryophyllus altilis major.
Garyophyllæa, Trag.
Betonica altilis, Fuch. Ges. col. coronaria, Lac.
Veronica altilis, Dod. gal. coronaria, Ges. hor.
Viola flammea Scaligero, Ges. hor.
Cantabrica, Tur.
Caryophyllus domesticus, Matth. Cam. Cast.
Flos garyophyllorum, Lon.
Caryophylli nostrates, an Cantabrica Plin. Ad. Caryophyll. Lob. multiplex, Lob. ico. Tab. Ger.
Caryophyllus altilis, Lugd.
Flos Gariofilus, alijs Viola Damascena, Cæs.
Caryophyllus flore majore, Eyst.
Caryophylli flores etiam in Senarum regione, sed non ita odore grati, Garz.
Herba tunica quibusdam.

Varietas multiplex.

1. Caryophyllus multiplex flore albo, etiam rubro & carneo, Eyst. & apud Svvert.
Caryophyllus totus albus.
Caryophyllus rubeus & sanguineus.
Caryophyllus incarnatus.

2. Caryophyllus pleno flore coloris albi, mista & sparsa rubedine, Bry.
Caryoph. albus lineis & notulis rubris distinctus, Svvert.

3. Caryoph. alb. flammulis ruberrimis, Svve.

4. Caryophyll. albus lineis rubris subtiliſsimè distinctus, Svvert.

5. Caryoph. multiplex flore ex purpura rubescente, Eyst.

6. Caryophyll. flore majore partim carneus partim albus, rubris strijs ac punctulis variegatus, Eystet.

7. Caryoph. multiplex singulis florum foliis è rubro & albo colore dimidiatim divisis & punctatis, Eyst. qui

Caryo-

Caryoph. hortorum multiplex major, Lob. ico.

8. Caryoph. plenus colore umbilicotenus rubeſcens inſtar florum Perſici mali, folijs latioribus, Eyſt.

9. Caryoph. plenus purpuraſcens, punctatis folijs, Eyſt.

10. Caryoph. purpureus punctulis intensè purpurei coloris, Svver.

10. Caryophyllus ſubviridi flore, Svver.

IV. Caryophyllus altilis medius.

1. Caryoph. albus lineis cremeſini coloris, & Caryophyl. minor albus lineis purpuroviolaceis diſtinctus, Svver.

2. Caryoph. miniatus medio albeſcens, Eyſt.

3. Caryoph. pleno flore colore violaceo, Bry.

V. Caryoph. pleno flore mali arantij colore. Caryoph. pleno fl. Sileſiacus miniatus, Cl. hiſt. Caryoph. plenus miniato colore, Eyſt.

Varietas.

1. Caryophyllus dimidia parte arantij colore, altera candida & permiſta, Bry.

2. Ex ſemine libenter provenit, ſed alij flores nativum eumque ſaturatiorem aut dilutiorem retinent: alij albi, alij rubri fiunt: nonnulli ſimplici quoq; foliorum ſerie conſtant, Cl. hiſt.

VI. Caryophyllus pleno flore minor. Caryoph. hortorum multiplex minor, Lob. ico. Caryophyl. pleno flore ſpecies exigua, coloris carnei, Bry.

VII. Caryophyllus ſupinus flore pleno rubro argenteis micis aſperſis. Caryophyllus 7. pleno flore, Cluſ. hiſt. Caryophyllus flore minore pleno rubeſcens punctus, Eyſt.

VIII. Caryophyllus multiplex laciniatus. Caryophyllus purpureus flore multiplici profundè laciniato, Lob. ico.

Varietas.

1. Caryophyl. multiplici laciniat. flore incarnato, Eyſtet.

2. Caryoph. purpureo flore multiplici profundè laciniato, Eyſt.

3. Caryoph. purpureo flore multiplici laciniato, Eyſtet. Caryoph. purpur. flore multiplici, Bry. & Svver.

Caryophyllus hortenſis ſimplex.

I. Caryophyllus hortenſis ſimplex flore majore. Caryoph. ſylv. major vulgatior, Lob. ico. Caryophyllei flos ſimplex, Dod.

Caryophyllus ſimplici flore, Svvert.

Varietas magna in colore: eſt enim ſimplex miniatus, eſt pallidè purpuraſcens, vel incarnatus: eſt verſicolor, ob guttarum & rubrarum macularum aſperginem: eſt variegatus, cujus folia albeſcentia ſtigmatibus rubris aſperſa ſunt: duo poſteriores in Eyſt. proponuntur, nomine Caryophylli ſimplicis hortenſis verſicolor. & Caryophylli majoris ſylv. variegati.

II. Caryophyl. arboreſcens Cret. in Prod. deſcriptus.

III. Caryophyllus ſimp. fl. minore pallidè rubente. Caryophyllus ſylv. 3. flore pallido ſuaverubente, Lob. ico. Caryophyllus hortulanus, Tab. Caryoph. ſyl. ſimplex ſuaverubens, Ger.

IV. Caryoph. ſimp. minor flore punctato. Caryoph. alter minimus, flore ſimplici micis aureis aſperſo, Lob. ico.

Habetur & repens flore parvo punctato.

V. Caryoph. ſimplex ſupinus latifolius. Caryophyll. minimus pulchellus ſupinus, maculis aureis argenteisve aſperſus, Lob. ico. Caryophyllus ſylv. 7. Cluſ. hiſt.

VI. Caryoph. ſimp. ſupinus anguſtifolius. Caryophyllus virgineus, Tab. Ger.

Caryophyllus barbatus & prolifer.

I. Caryophyllus barbatus flore multiplici. Armeria alba & rubra multiplex, Lob. ico. Bry. Svvert. Armerius pleno flore, Cluſ. pan. & hiſt. Caryophyllus Carthuſianorum 3. Tab. Armeria rubra latifolia, Ger. Armerius pleno rubro flore, Eyſt.

Duplex eſt: vulgatior rubro flore, rarior bo: Hujus præter rubrum & album adhuc d ferentia apud Svvertium, quæ Armeria alba multiflora.

II. Caryophyllus barbatus flore roſeo. Armeria multis & ſeparatim poſit. s florit duplicibus & magnis, co. oreque ru. errim Svvert.

III. Caryophyl. barbatus horte. ſis latifoli Lychnis monachorum, Geſ. hort. Armeria altera, multis in latum orbiculu congeſtis floribus, Lob. ico. Viola barbata latifolia, Lugd. Caryophyllus Carthuſianorum 1. Tab. Armeria ſuaverubens, Ger.

an Lychnis fortè antiquorum altera, Cæſ.
Flos Scarleti, Lon. Geſ. ap.

Flore eſt communiter rubro, habetur albo maculis lactei coloris notato: eſt & diverſicolor, ex albo rubro & medio: hinc

1. Armeria ſimplex flore rubro, Bry, & Svver.
Flos armerius ruber, Eyſt.

2. Armeria flore albo, Bry, Svver.
Flos armerius albus, Eyſt.

3. Flos armerius variegatus, Eyſt.
Caryoph. barbatus hortenſ. anguſtifolius.
Armeria altera ſuaverubente flore, Lob. ico.
Armerius flos alter, Dod.
Armerius ſimplici flore pannonicus, Cluſ. hiſt.
Caryophyllus Carthuſianorum 2. Tab.
Armeria rubra, Ger.

Hujus differentiæ quinq; 1. eleganti eſt flore, eoq; aut planè rubro, aut lactei candoris maculis aſperſo, aut niveo, oris carnei coloris: 2. omninò niveo: 3. flores pauciores dilutius rubentes & carnei coloris: 4. flos purpuraſcens, oris albis: flores die primo & ſecundo quo aperti ſunt, lactei prorſus candoris, ſequentibus paulatim albe line evaneſcente, tandem omnino purpuraſcunt, ſic ut in eadem umbella flores lacteos, alios exalbidos, & media ex parte purpuraſcentes, alios omnino purpureos conſpicere liceat.

V. Caryophyllus barbatus ſylveſtris.
Armeria ſylv. altera, Lob. ico.
Viola barbata anguſtifolia, Lugd.
Caryophyllæa ſylv. prima, Thal.
Flos Gariofilus ſyl. minimi floris ſaturatæ purpuræ, Cæſ.

VI. Caryophyllus ſylv. prolifer: & Eyſt.
Caryophyllæa ſylv. quarta, Thal.
Armeria prolifera, Lob. ico.
Armerius flos proliferus, Cam.
Caryophyllus ſylv. minimus, Tab.
Viſcaria, Ger. ico.

Hui ex capitulo ſæpè ſeptem, octo, aliquando novem flores prorumpunt.

VII. Caryophyllo prolifero affinis, unico ex quo[illegible] capitulo flore.
Caryophyllæa ſyl. quartæ, alia ſpecies, Thal.

Caryophyllus ſylveſtris.

I. Caryophyllus ſylv. vulgaris latifolius.
Dondernaegelin, Brunf.
Caryophyllæa ſylv. Trag.
Caryophyllæa ſylv. Matth. Lugd. Caſt.
Betonica ſylv. prima, Fuch.
Vetonica, Dod. gal.
Cantabrica ſylv. Tur.
Tunica ſylv. Lon.
Caryophyllæa ſylv. 3. Thal.
Armerius flos primus, Dod. Lugd.
Armeria ſive Caryophyllus minor ſylv. minùs odorus folijs latioribus, Ad. Lob.
Flos gariofilus ſylv. Cæſ.
Caryophyllus montanus primus, Tab.
Armeria alba, Ger. ico.
Caryoph. minor ſylv. flore ſimplici, Eyſt.

Flore eſt odoro & inodoro purpureo: ſimplici & pleno: hinc

Caryophyllus minor ſylv. flore pleno, Eyſt.
Caryophyllus montanus multiflorus, Tab.
Caryophyllus montanus purpureus, Ger.

II. Caryophyllus ſyl. vulgaris anguſtifolius.
Caryophyllus montanus albus, Tab. Ger.

III. Caryophyll. ſylv. biflorus: 3. in Prod.

IV. Caryoph. pumilus latifolius: 4. in Prod.

V. Caryoph. ſyl. flore magno inodoro hirſuto.
Caryophyllus ſylv. 2 Cluſ. pan. & hiſt.

VI. Caryophyllus ſylv. humilis flore unico.
Armerius flos tertius, Dod.
Caryophyllus repens humilis minimus vulgatiſsimus rubellus, Lob. ico.
Caryophylli ſylv. Caſt. ico.
Caryophyllus ſylv. 1. Cluſ. pan. & hiſt.

Singuli cauliculi unicum florem, diluta purpura rubentem odorum ſuſtinent.

VII. Caryophyll. albus parvus repens, Cam.
Oſteocallon Ablyrti Italis, Eidem.

VIII. Caryoph. cæruleus Monſpelienſium.
Aphyllanthes Monſpelienſium, Ad. Lob. ico.
Caryophyllus cæruleus. Tab. Ger.

Rarius flore niveo reperitur.

IX. Caryophyll. ſylv. repens multiflorus: 2. in Prodr.

X. Caryophyllus ſylv. Carinthiacus ruber.
Caryoph. ſyl. 4. vel Tauricus, Cluſ. pan. & hiſt.

XI. Caryoph. alpinus calyce oblongo hirſuto.
Caryophyllæus pumilio Tauricus, ſive 8. Cluſ. pan. ſylv. 7. Eid. hiſt.
Caryophyllus montanus tertius, Tab.
Caryophyll. mont. Cluſii, Ger.

Caryophyllus ſimplex laciniatus.

I. Caryophyllus flore tenuiſsimè diſſecto.
Superba, Trag. Lon. Thal. Cam.
Dioſanthos Theophraſti, Ang.

Vetonica altilis minor, Dod. gal.
Vetonica sylv. tertia, Ges. hort.
Betonica sylv. altera, Fuch.
Caryophyllatæ genus, Ges. col.
Caryophyllæus minor, Dod.
Superba recentiorum, Ad.
Superba alba media corolla purpuro violacea, Bry: obsoleta cincta, Lob. ico.
Armeria, Vetonica coronaria, Lugd.
Caryophylli sylv. 5. species 3. Clus. pan. & hist.
Caryophyllus plumarius albus, Tab. Ger.
Caryophyllus sylv. flore albo picto, Eyst.
Superba alba, corollâ purpureo rubrâ, Svver.
Flos nunc alb. nunc dilutius rubens & carneus.

II. Caryoph. syl. flore laciniato albo inodoro.
Superba major flore albo, Lob. ico. Svvert.
Caryophyllus sylv. plumarius albus, Tab. Ger.

III. Caryop. syl. alter fl. laciniato odoratissimo.
Armerius flos quartus, Dod.
Caryophyllus minor alter, Eid.
Caryophyllus sextus, Clus. pan. & hist.
Superba Austriaca, Lob. ico.
Carioph. sylv. flore laciniato carneo, Eyst.
Caryoph. species altera flore carneo, Bry.
Carioph. sylv. flore purpurascente, & alter flore incarnato, Eyst.
Flos aut candidus, aut purpurascens, suavis odoris.

IV. Caryoph. syl. tertius flore laciniato, staminuls corniculatis odoratis.
Caryophyllus 5. vel sylv. 1. albo flore, Clus. pan. sylv. 5. Eid. hist. (odoro.

V. Caryoph. syl. fl. laciniato, sine corniculis,
Caryophyllæus syl. 3. fl. rubro, Clus. pan. & hist.
Caryop. syl. fl. simplici, laciniato rubro, Lob. ic.

VI. Caryop. syl. floribus lanuginosis hirsutis.
Superba altera & suaverubens, Lob. ico.
Caryophyllei syl. 5. species alt. Clus. pan. & hist.
Caryoph. plumarius purpuro cærul. Tab. Ger.
Caryophyllus sylv. flore albo, Eyst.
Flos candidus est: alterius flores purpurascente lanugine hirsuti.

VII. Cariophyllus pratensis flore laciniato simplici, sive Flos cuculi.
Flos cuculi prat Trag. Flos cuculi, Lon. Ges. col.
Vetonica sylv. Dod. gal. (Tab.
Odontitis Plinij, Ges. hor. quorundam, Cam.
Odontitis simplici flore, Clus. hist.
Armerius sylv. Dod.
Armeria prat. sylv. Lob. 2. sylv. Lugd.
Armoraria sylv. pratensis, Ad.
Cariophyllus pratensis, Tab.
Armeria pratensis mas & fœmina, Ger.
Ὑξόπαυλος altera, Thal.
Flore est rubello, rarius albo.

VIII. Caryophyllus pratensis flore pleno.
Odontitis flore pleno, Cam. Clus. hist.
an Caryophyllus mont. multiflorus, Tab.
Odontitis Plinij, Eyst.

Caryophyllus holostius

I. Caryophyllus arvensis hirsutus fl. majore.
Caryophyllus holostius, Lob. ico. Ger.
Holostium caryophyllæum, Tab.

II. Caryophyllus holostius tomentosus latifolius: qui 9. in Prodr.

III. Caryophyllus holostius tomentosus angustifol. hic 10. in Prod.

IV. Caryop. arvensis umbellatus folio glabro.
Holostæum caryophyllæum arvense, Tab.
Caryophyllus holostius arvensis, Ger.
Alsine verna Dalechampij, Lugd.
Caulis aliquando rubet, aliquando viret, ramulis aliquot erectis, aliquot verò cum floribus reflexis: communiter flos albus, aliquando subpurpurascens.

V. Caryophyll. arvensis glaber flore majore.
Euphrasia gramen, Trag.
Cratæogonum fortè, Dod. gal.
Gramen, Fuch. Lac. leucanthemon, Dod. Thal. Lugd. Ger.
Gramen alterum, Matth.
Holosteum Dios. fl. albis vel ὁλόστεον Æginet. Ad.
Holostium Ruellij, Lob.
Euphrasia major, Lon.
Gramen floridum, Cam. in Matth. majus, Tab.

VI. Caryophyllus arvensis glaber fl. minore.
Holostij Ruellij diversitas, Lob. ico.
Gramen floridum minus, Thal. Tab.
Gramen leucanthemum alterum, Ger.
Quandoq; è medio florũ staminula rubra exeũt.

VII. Caryophyllus arvensis glaber minimus: hic 11. est in Prodr.

Caryophyllus holostius alpinus.

I. Caryoph. holost. alpinus latifolius in Prod.

II. Caryophyll. holostius alpinus angustifolius purpurascens: 6. in Prodr.

III. Caryoph. holost. alpinus gramineus: 7. in Prodromo.

IV. Caryophyllus holostius montanus angustifolius alter: 8. in Prodr.

Caryo-

Caryophyllus montanus.

I. Caryophyll. mont. major flore globoso.
Gramen polyanthemum majus, Dod.
Gramen marinum majus, Clus. pan. Tab.
Caryophyllo marino similis, Ad.
Caryophyllus mont. Lob. mediterraneus, Ger.
Sta[illegible], a sistendo sanguine, Lugd. Cam. cui vi-
[illegible]ar Britannica, Ang.
[illegible]merius mont. tenuifol. major, Clus. hist.

II. Caryophyllus montanus minor.
Pl[illegible]y, Dod. [illegible] Gesn. hort. Lugd.
Gramen polyanthemon minus, Dod.
Gramen marinum minus, Clus. pan. Tab.
Caryophyllus marinus minimus, Ad. Lob. Ger.
Armerius mont. tenuifol. minor, Clus. hist.
Hic caule est aliquando prolifero.

Caryophyllus saxatilis.

I. Caryophyllus saxatilis folijs gramineis, umbellatis corymbis.
Symphytum petræum, sive Gypsophyton majus, Thalio.

II. Caryoph. saxatilis folijs gramineis minor.
Symphytum petræum sive Gypsophyton minus, Thalio.

III. Caryophyllus saxatilis siliquosus: qui Caryophyllus 14. in Prod.
Gypsophyti siliquosi nomine à D. Fürero acce-

IV. Caryopyhllus saxifragus. (pimus.
Saxifraga magna, Matth. Lob. Lugd. Cam.
Saxifraga 5. Cast.
an Saxifraga Bavarica, Cam. Ponæ.

V. Caryophyllus saxifragus strigosior, vel Caryophyll. sylv. flore minimo. (ico.
Saxifragia sive Saxifraga antiquorum, Ad Lob.

VI. Caryophyllus saxatilis Ericæfolius umbellatis corymbis: 12. in Prod.

VII. Caryophyllus saxatilis Ericæfolius ramosus repens: 13. in Prod.

VIII. Caryophyllus saxatilis floribus rubris: 13. altera species in Prod.

IX. Caroophyllus minimus muralis.
Tunica minima, Lugd.

SECTIO TERTIA.

ANTIRRHINUM; LINARIA; LINUM; POLYGALA; ONOBRYCHIS; GLAUX; STOECHAS; LAVENDULA; ROSMARINUS.

ANTIRRHINUM.

Lichnidem agriam Plin. l. 25. c. 10. ipsum Antirrhinum ex Galeno (cui λυχνὶς ἀγρία & βουκράνιον) vocavit, quia flore sit Leucoij, minore tamen ut Diosc. l. 4. cap. 133. loquitur. Quare post Lychnides & Caryophyllæos flores, Antirrhinum (cum & ipsum flore placeat) subjungere voluimus.

Ἀντίῤῥινον ἢ ἀνάῤῥινον Dioscoridi, l. 4. c. 133. dictum, quod fructu sit vituli narium simili. Theophrasto 9. hist. 21. αὐτίῤῥιζον, fructum tanquam nares vituli parit. Plinio loco citato Antirrhinon sive Anarrhinon, sive Lychnis agria. Sunt qui velint ab eodem, l. 30. c. 2. Cynocephalium herbam dici, id est, canis caput, quod seminis conceptaculum canis calvam, cute & carne exutam representet. Veteres unius tantum meminisse videntur, at recentioribus plures sunt differentiæ.

I. Antirrhinum majus rotundiore folio.
Cynocephalus Plinij, Lugd.
Antirrhinum majus flore roseo, Cam. hort.

II. Antirrhinum majus alter. folio longiore.
Antirrhinum 2. Matth. Lugd. (Cam.
Antirrhinum magnum, Dod. gal. Lugd. majus,
Antirrhinum, Gesn. Dod. Ad. (vulgo caput canis & caput vituli) Lob. Tab. cui Antirrhinū &
Antirrhinum album: at Ger. purpureum & al-
Os leonis vulgo, Cæs. (bum.
Antirrhinum flore rubro & flore albo, Eyst.
Flore habetur roseo, rubente, aliquando maculato, ex candido dilutè purpurascente; candido: an hoc, quod flore est albo, sit
Antirrhinum 4. Matth. Lugd.
Est & flore albo, oris tantum rubris, vel rubentibus, vel luteis, & dicitur
Antirrhinum flore albo oris rubentibus, &
Antirrhinum flore albo oris rubris.
Antirrhinum flore albo oris luteis, Eyst.
Folijs quoq; variat latioribus & angustiori-

III. Antirrhinum luteo flore. (bus.
Antirrhinum flore luteo, Gesn. hort. Ad. Lob.
ico. subluteo, Dod luteo grandi, Cam.
Antirrhinum luteum, Tab. Ger.
Hoc à priore & floris colore & folio variat: quod verò flore est albo non item.

IV. Antirrhinum folio dissecto; hoc inter

SAMPSUCHUM, SIVE AMARACUS; MARUM SIVE MAJORANA.

Σάμψυχον *in Cyzico & Cypro laudatiſſimum, ſecundum locum ſibi vendicat Aegyptium: vocatur à Cyzicenis & Siculis* ἀμάρακον, *Dioſcorides l. 3. c. 47. Et Theoph. 1. hiſt. 15. 6. hiſt. 1. & 7. Amaracum (vel ut Gaza reddit Samſucum vel Sampſuchum) ſuffrutex eſt & coronaria herba minutis folijs condita ut Serpillum, &c. Amaracum, Diocles medicus & Sicula gens appellavere, quod Aegyptus & Syria Sampſuchum. Plinius l. 21. c. 11. & 12. Sampſuchum ſive Amaracum in Cypro laudatiſſimum & odoratiſſimum, ex quo oleum, quod Sampſuchinum & Amaracinum, &c.* Μάϱουϱα ὑσώπειον *Dioſcoridis l. 3. c. 49. Majoranam eſſe volunt.*

Genera duo Plinio l. 12. c. 24. Maron in Aegypto naſcitur pejus quam Lydium, majoribus folijs ac varijs: illa brevia ac minuta & odorata.

I. Sampſuchus ſive Marum, Maſtichen redolens.
Clinopodium, Dod. gal. Geſ. hor. (cui & herba Sampſucho cognata) Cam. (Ang.
Helenium, Theoph. fortè Tragoriganum Dioſ.
Marum, Geſ. hor. Caſt. Tab. Ger. peregrin. Eyſt.
Marum, Maſtic Gallorum & Anglorum, Ad.
Marum, an Helenium odorum Theoph. Lob.
Marum verum, vulgo Maſtic, Lugd.
Marum vulgare ſive Clinopodium, Dod.
Tragoriganum 1. Cluſ. hiſp. & Tragoriganum Hiſpanicum 1. cujus ſemen Ambræ dulcis nomine miſſum, Eid. hiſt.

Ludit folijs nunc longioribus, nunc rotundioribus, modò anguloſis & hederaceis.

II. Marum repens verticillatum.
Sampſuchus Dioſc. ſive Amaracus ſerpens, Ad.
Marum ſupinum, Lob.
Marum ex Sicilia allatum, Sampſuch. Dioſ. Cęſ.
Marum repens, Tab.
Pulegium anguſtifolium, Ger. ico.

III. Majorana Syriaca vel Cretica.
Marum Syriacum, Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger.
Marum Cretenſe, Alp.

IV. Majorana tenuifolia.
Majorana nobilis, Brun. Ang. ſativa, Trag. Lon.
Majorana gentilis, Tur. tenuifolia, Tab. Ger.
Amaracus ſive Major. tenuif. Matt. Caſt. Lugd.
Amaracus, Sampſuchum, Geſ. hor.
Majorana tenuior & minor, Dod.
Amarac. tenuior, Ad. Lob. tenuif. urbana, Cam.

Hæc apud nos in Majoranam vulgarem degenerat: & huic Cuſcuta circumnaſcitur, quæ Epimajorana, Tab. Ger.

V. Majorana vulgaris.
Majorana, Brunf. Dod.
Amaracus, Marth. Fuch. Lugd. qui Matth. & Fuch. iconem proponit.
Sampſuchus ſive Amaracus, Latinis Majorana, Cord. in Dioſc. & hiſt.
Amar. vulgatior, Ad. Lob. ico. Eyſt. major, Caſt.
Amaracus, Majorana, Sampſuchum, Geſ. col.
Sampſuchus, Lac. Lob.
Majorana vulgo, Maron, Dioſc. Cæſ.
Majorana ſive Amarac. major, Geſ. h. Tab. Ger.
Amaracus ſylv. annua, Cam.

Hanc latis admodum folijs & capitulis rotundioribus ſub Majorana latifolia Eyſt. proponit.

VI. Majorana ſylv. perennis: & Cam.
Majorana ſylv. Trag. Geſ. hor.
Origano cognata majorana major, Eid.

Hanc Londino folijs ſubluteis accepimus.

VII. Majorana ſylv. latifolia.
Amaracus ſylv. folijs latioribus, Cam.
Majorana ſylv. Eid.

Hanc ex horto Sprengeri Heidelb. habemus.

CLINOPODIUM ET ACINOS.

Κλινοπόδιον *Dioſcoridi l. 3. c. 109. quod flores habeat* ὡς πλίνης ποσὶν ὁμοίως: *Et Plinio l. 24. c. 15. quod orbiculato florum ambitu ſpeciem pedum lecti præbeat, ex intervallis Marrubij modo diſpoſitis: quod ſanè Clinopodio primo pulchro convenit. Verum ab alijs Ocymoides nominari monet, & Serpyllo ſimilem. ſurculo ſam palmæ altitudinē: quæ de ſecundo dici rectè poſſunt, propter foliorum formam cum Serpyllo & odorem cum Ocimo.* Ἄκινος ἢ ἄκιον *herba coronaria ocimo ſimilis, ſed hirſutior atq; odorata, Dioſc. l. 3. c. 50.*

I. Clinopodium Origano ſimile.
Origanum quartum & minus, Trag.
Clinopodiū, Cord. in Dioſ. Geſ. h. Lac. Caſt. Tab
Clinopodium vulgare, Matth. majus, Cam.

Betoni-

Betonica Pauli, Guil.
Pulegium montanum, Lon.
Origanum ſylv. Eid. verticillatum, Thal.
Calamintha prima, Tur.
Acynus ſive ſterilis, Ad.
Acinos, Lob. Ger.
Acinos, ſive Clinopodium ſylv. Lugd.
Clinopodium primum, Matth. Cluſ. pan. Lugd.
Herba Origano vulgari ſimilis, Cæſ.

Duplex eſt: elatius majore folio: humilius alterum, minore flore communiter purpuraſcente, rarius albo.

II. Clinopodium arvenſe Ocimi facie.
Baſilicum tertium, Trag.
Calaminthum montanum, Eid.
Pſeudoclinopodium, & Clinop. alterum, Matt.
Acinos, Dod. gal. Fuch. ico. Lac.
Ocymaſtrum, Fuch. Lugd.
Pulegium petræum, Geſ. hort.
Ocimum parvum, Lon.
Ocimum ſylv. ſive Acinos, Dod. Ger.
Clinopodium, Ang. Tur. Cæſ. majus, Thal.
Clinopodium alterum Matthioli, Lugd. Tab.
Clinopodium aut Lectipes, Ad.
Clinopodium vulgare, Lob. Cluſ. hiſt.

Foliis eſt modò latioribus, modò anguſtioribus, ratione loci: modò erecta, modò repens: aliquando hirſutiſſima, aliquando penè lævis: floribus cæruleis, rarius albis.

Hanc Matth. ut ex ejus deſcriptione patet, Manardum ſecutus, & hiſt. Lugd. Acinos nomine exhibuere.

III. Clinopodium Ocimi facie alterum.
Acinos Anglicum, Cluſ. pan.
Acinos Dioſcoridis forte, Eid. hiſt.

IV. Clinopodium montanum.
Clinopodium Auſtriacum, Cluſ. pan. & hiſt.

Flore eſt purpureo intenſo ſeu violaceo: rarius albo.

V. Clinopodium alpinum hirſutum.
Clinopodium alpinum, Ponæ.

VI. Acinos latifolia.
Acinos, Urtichella olitoribus, Col.
Acinos Dioſcor. nomine ab Imperato accepim.

ERINUS.

Erinon Dioſcoridi l. 4. c. 29. foliis ex Ocimi minoribus, & lacteo ſucco turget, &c. Plinio l. 23. c. 7. Herba quam Græci Erineon vocant, &c.

Erini nomine quatuor à recentioribus plantæ proponuntur.

1. Erini ſeu Ocimi aquatici nomine à Matth. quem ſequuntur, Lac. Lon. & Lugd. hiſt.
Baſilicum aquaticum, Caſt. cujus folia inciſuris carent: pro hac
Hieracium Sabaudum latifolium, Guilandinus nobis oſtendit.

2. Erinus Dalechampij, in hiſt. Lug. ſed quid?

3. Erinus Cæſ. & Columnæ: eſt Rapunculi minimi ſpecies.

4. Erinos vel Caprificus, Nicandro & Plinio, forte Eſula dulcis, Tragi: vel altera Eſula ſylv. ejuſdem, Adverſar.

OCIMUM.

Ocimum Dioſcoridi l. 2. c. 171. Theoph. 7. hiſt. 3. cujus & Varroni & Plinio l. 19. c. 7. à celeritate proveniendi dicitur. Recentioribus Græcis βασιλικὸν, id eſt regale: unde ab Ætio ὠκιμον βασιλικὸν appellatur.

Genera plura recentioribus, quæ potiſſimum differunt magnitudine foliorum, quæ latiora, anguſtiora, plana vel criſpa: colore eorundem quæ viridia, nigricantia, maculata: florum, qui candidi, vel purpuraſcentes: & odore, cum in aliquibus caryophyllos, in alijs citrum redoleant.

I. Ocimum latifol. maculatum vel criſpum.
Ocimum latifolium, Cæſ.
Baſilicum Indicum, vel potius Hiſpanicum, Cam.
Ocimum aut Baſilicum criſpum exoticum aut Hiſpanicum, Cam. ep. Matth.
Ocimum criſpum Hiſpanicum, Tab.
Ocimum Indicum, Cluſ. hiſt.
Baſilicum Indicum maculatum, Fyſt.

Eſt majus & minus.

II. Ocimum viride foliis buſſatis.
Ocimum Indicum viride majus, foliis protuberantibus. Fyſt.

III. Ocimum foliis fimbriatis viridibus.
Ocimum criſpum viride, Fyſt.

Odore eſt inter Camphoram & Citrum confuſo.

IV. Ocimum caryophyllatum maximum.

Ocymum in viridarijs Alexandriæ, Alp.
Ocimum latifolium magnum, Eyst.
Folijs est oblongis colore rubro suffusis eximiè odoratis.
V. Ocimum caryophllyatum majus.
Basilica major, Trag. Lon.
Ocim. maj. Matt. Fuch. Dod. gal. Lac. magn. Tur.
Ocimum maximum, Dod. Lugd.
Ocimum nigrum, Cord. in Diosc. & hist.
Ocimum maximum caryophyllatum, Ad. Lob.
Ocimum caryophyllatum, Ges. hort.
Hoc cum magis minusve hirsutum sit, ab alijs hirsutum, ab alijs læve pingitur: color tam foliorum, quàm florum, in alio alb. in alio niger est.
VI. Ocimum citri odore.
Ocimum citratum, Ges. hor. Cæs. Eyst.
Ocimum maximum citratum, Lob.
Ocimum medium sive citratum, Ad. Tab. Ger.
VII. Ocimum vulgatius.
Basilicum sive Ocimum, Brunf.
Ocimum medium vulgatius, Ad. Eyst.
Basilica minor, & Baccharis Germanica, Trag.
Ocimum medium, Matth. Cast. Cam. Lugd. qui Matth. & Fuch. figuram exhibet.
an Ocimum Nabathæum, Cord. in hist.
Ocimum mediocre, Fuch. 3. & medium, Cæs.
Ocim. sive Basilicum medium vulgatius, Lob.
Ocimum magnum, Tab. Ger.
VIII. Ocim. minus angustifol. folijs serratis.
Ocimum minus angustifolium flore albo, Eyst.
IX. Ocimum anisi odore.
Ocimum anisatum, Eyst.
Medio vulgatiori, figurâ respõdet odore Anisi.
X. Ocimum minimum.
Ocimum crispum, Brunf. Lon.
Ocimum garyophyllatum, vel minus, Matth.
Ocimum exiguum, Fuch. minus, Dod. gal. Tur.
Basilicum minus, Cast.
Ocimum minus garyophyllatum, Cord. in Dioscor. Tab. Ger.
Ocimum minimum Amaraci figura garyophyllatum, Lob. Eyst.
Ocimum parvum, & Ocimum garyophyllatum, Lugd. duæ figuræ.
Ocimum alterum tenuifolium, Cæs.
XI. Ocimo affinis.
Albahaca herba, quæ odoris gratia in nova Hispania excolitur, Joseph. Acosta l. 4. c. 27.

SECTIO QUINTA.

MENTHA; MENTHA SYLVESTRIS SIVE MENTASTRUM; MENTHA AQUATICA, SEU SISYMBRIUM; MENTHA CATARIA; Calamintha; Melissa; Marrubium; Galeopsis sive Lamium & Urtica mortua; Urtica; Alysson; Sideritis; Euphrasia; Melampyron & Cratæogonon; Betonica; Serratula; Scrophularia & Ruta canina; Stachys.

MENTHA.

Mentha veteribus Græcis, Plin. l. 19. c. 8. auctore, μίνθη dicebatur: at odoris suavitas nomen apud Græcos mutavit, & ἡδύ σμος ab ἡδὺς ἢ ὀσμὸς, i. e. suavis odor, vocatur, qua voce Dioscor. l. 3. c. 41. usus est. Hydiosmi Theoph. 7. h. 7. ubi Gaza Mentastrum convertit: at Mentæ (fortè Mentastrum intelligens) 6. h. 7. meminit.

Genera: Dioscoridi sativa est & sylvestris, quam Mentastrum dici, volunt interpretes, Plinium. Galeno 6. simpl. Mentha est odorata, quæ Dioscoridi sativa est, & altera inodora, quam Calamintham vocitent. Et Plin. l. c. & l. 20. c. 14. Menta genus ejus sylvestre Mentastrum est. Sic l. 20. c. 14. Nepetæ mentionem facit, ex qua, ut & Mentastro, Origano, Cunila, Serpillo, Marrubio vinum confici, l. 14. c. 16. ostendit.

Mentha sativa.

I. Mentha hortensis corymbifera.
Balsamita, Brunf. major, Dod. gal.
Alisma, Trag.
Mentha Sarracenica, Nicolao in Martiat. Ang. Cord. in Dioscor. (qui Chrysocome cognatam vult) Lac. Lon. Cam. Eyst.
Mentha Græca, Matth. Ges. hort. Cast.
Mentha Romana, Lac.
Mentha corymbifera major, Cord. hist.
Costus hortorum, Ges. hor. Ad. Lob. Lugd.
Ovaria, Gesn. hort.
Herba S. Mariæ vulgo, Cæs.
Hæc quibusdam Lepidium Dioscoridis: at Cæsal-

utuntur: alterum rotundius ſqualens, inciſuras habens obſcuriores (Praſium innuere videtur.) Et Plin. l. 20. c. 22. duo genera, ex Caſtoris ſententia, nigrum, & quod magis probat candidum.

Marrubium nigrum.

I. Marrubium Cardiaca dictum, fortè primum Theophraſti.
Marrubium mas, Brunf.
Meliſſa ſylv. Trag.
Cardiaca, Matth. Dod. gal. (& Sideritis 1.) Geſ. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæſ. Thal. Caſt. Lugd. Tab. Ger.
Lycopſis, branca lupina, Ang.
Cardiaca, vel Lycopus, Fuch.
Alyſſon Galeni & Aëtij eſſe, Cæſalp. cenſet.

II. Marrubium paluſtre glabrum.
Marrubium aquat. Trag. Ad. Lob. Dod. Thal.
Marrubium paluſtre, Dod. gal. Lon. (Lugd.
Sideritis 1. Matth. Ang. Geſn. hort. Lac. Lugd. Caſt. Cam. 2. Lon.
Lancea Chriſti, Geſn. hort.
Verbenæ alterum genus, Cæſ.

III. Marrubium paluſtre hirſutum: quod 1. in Prodromo.

IV. Marrubium nigrum fœtidum, Ballote Dioſcoridis. (Lon.
Marrubium majus, vel 1. Trag. nigrum, Geſ. h. Ballote, Matth. Fuch. Tur. Cord. in Dioſc. Lac. Dod. Lob. Cæſ. Caſt. Lugd.
Marrubium nigrum fœtidum, Ad.
Marrubiaſtrum, Tab.
Marrubium aquaticum, Ger.
Variat foliis majoribus & minoribus.

V. Marrubium nigrum rotundifolium.
Ocimaſtrum Valentinum, Cluſ. hiſp. & hiſtor. Lugd.
Marrubium Hiſpanicũ odore Stœchados, Lob.
Marrubium Hiſpanicum, Tab. Ger.

VI. Marrubium nigrum longifolium.
Herba venti Monſpel. Geſn. hort. Lob. Lugd.
Sideritis Monſpelienſium, Lugd.
Parietariam Monſpelienſium à Cordo vocat. Lob. & Lugd. aſſerunt.

Marrubium album.

I. Marrubium album vulgare.
Marrubium fœmina, Brunf. candidum, Trag.
Marrubium, Matth. Cord. in Dioſc. Fuch. Dod. Tur. Lac. Cæſ. Caſt. vulgare, Cluſ. hiſt. Eyſt.
Marrubium album odorum, Ad.
Marrubium, Geſn. hort. Lob. Lugd. Tab. Ger.
Praſium, Ang.

II. Marrubium album villoſum, an Praſium Dioſcoridis: quod 2. in Prodromo.

III. Marrubium album criſpum: quod 3. in Prodr. (num.

IV. Marrubium album latifolium peregri-
Marrubium candidum, Dod. Ger. Hiſpanicum, Tab.
Marrubium candidum alterum Hiſpanicum, Lob. (hiſt.
Marrubium alterum pannonicum, Cluſ. pan. &
Marrubium Creticum, Cam. (grinum.

V. Marrubium album anguſtifolium pere-
Marrubium Creticum anguſtiore folio, Adv. Lob. Eyſtett.
Marrubium Creticum, Dod. Ger. Tab. Lugd. qui à priore non diſtinguit.
Marrubium Creticum aliud, Cam.

VI. Marrubium album peregrinum brevibus, & obtuſis foliis.
Marrubium Creticum anguſtis foliis inodorum, Eyſtett.

GALEOPSIS SIVE LAMIUM VEL URTICA MORTUA.

Γαλόψις ἡ γαλεόβδολον *tota frutice, cum caule & foliis Urticam refert: at folia lævora & trita graviter olent: flores tenues ſunt ac purpuraſcentes, Dioſcoridi, l. 4. c. 95. Et Plinio, l. 27. c. 9. Galeopſis aut Galeobdolon, &c. Urtica mortua & iners, quod foliis innoxia ſit, quam Plinius, l. 21. c. 15. inter Urticas recenſens, Lamium vocavit eam quæ innoxia ſit & morſu careat: & l. 22. c. 14. addit album habere in medio folio, &c.*

I. Lamium purpureum fœtidum, folio ſubrotundo, ſive Galeopſis Dioſcoridis.
Urtica labeo mas, Brunf.
Lamium, Trag. (vel Urtica 8. 9. 10.) Fuch. Dod. gal. Lugd.
Galeopſis Ericio Cord. Cord. in Dioſc. Lon. Cæſ. 2. Tab.
Galeopſis vulgaris fœtens purpurea, Adv. ſive Urtica non mordax, Lob.
Galeopſis purpurea, Lugd. Caſt.
Urtica mortua, Geſn. hort.
Urtica iners altera, Dod.
Urtica non mordax vulgaris fœtens purpurea Lob. ico.
Lamium, ſive Urtica non mordax vulg. & fœtida, Cluſ. pan.

Habe-

Habetur major & minor: flore quoq; purpurascente, vel rubro comuniter: rariꝰ albo, luteo, & vario: est & reptilis magis humiq; procumbens.

II. Lamium purpureum vel album non fœtens folio oblongo.

Urtica labeo fœmina, Brunf.
Galeopsis, Trag. (vel 5.6.7. Urtica) Matth. Lac. Lugdun.
Lamium sive Archangelica fl. alb. Ad. Lob. Lug.
Urtica iners sive Lamium 1. Dod.
Galeopsis flore verticillato, Thal.
Leucas tertia, Cæs.
Lamium purpureum & album, Tab. rubr. Ger.
Galeopsis vera Dioscoridis, Clus. hist.

Tres species flore tantum differentes: est purpureo, vel ex rubro albóve purpurascente, labellis albis venis notatis: albo, luteo & croceo.

III. Lamium folio oblongo luteum.

Galeopsis flore croceo, vel Urtica 6. Trag.
Urtica iners 3. sive Lamium flore luteo, Dod.
Lamium luteum, Ad. Lob. ico. Tab. Ger.
Leucas montana, Cæs.
Galeopsis flore luteo, vel Urtica labeo, Cam.

Flores majore ex parte & nonnihil rubicundi & cærulei coloris, quare

Urtica fatua aquatica, sive Lamium πολύμορφον, aut πολύχροον, Thal.

IV. Lamium maculatum.

Urtica fatua λοιμοστίκτος, Thal.
Galeopsis prima, Tab.
Lamium album, Ger.
Urtica mortua maculis albis respersa, Col.

V. Lamium alba linea notatum.

Urtica lactea, Matth.
Lamium Plinij, Ang. Cam.
Milzadella vulgo, Leucas Dioscor. fortè, Cæs.
Lamium Plinij montan. Cam poclarense, Col.

Huic linea semper per medium folij decurrit: cujus altera species folijs brevioribus, profundius incisis & linea angustiore, &

Lamium Æquicolorum, Col. dicitur.

VI. Lamium folijs caulem ambientib. majus.

an Lamium 3. vel peregrinum, Clus. pan.
an Lamium pannonicum 3. Clus. hist.
Ballote crispa major, Lugd.
Narrubium χαμαιπετὲς, Thal.
Alsines species, Tab.
Alsine hederula altera, Ger.

VII. Lamium folio caulem ambiente minus.

Morsus gallinæ folio hederulę alterum, Lob. ic.
Leucas quarta, Cæs.
Ballote crispa minor, Lugd.

VIII. Lamium maximum sylvaticum fœtidum.

Heraclea vel Urtica 11. Trag.
Urtica sylvana, Lon.
Urtica fœtida maxima πορφυραύθεμον, Thal.
Urtica Heraclea, Lugd. herculea, Tab.
an Sideritis alia, Lugd.
Galeopsis legitima, vel vera Dioscoridis, Clus. histor.

Huic simile aliud, folijs non ita amplis, sed inferius incanis & lanuginosis, (Lamium incanum dici poterit) Thal.

IV. Lamium maximum sylvaticum alterum.

Galeopsis maxima pannonica, Clus. pan. & hist.

X. Lamium montanum Melissæ folio.

Melissa prima, Trag. ico. sylv. Lon.
Melissophylli species, Dod. gal.
Melissophyllum verum, Fuch. sylv. Cord. obs.
Melissophyllum Fuchsij, Ges. hor. Lob. (& Herba sacra Agrippæ) Lugd.
Melissa Fuchsij, Lob. ico. Cam. Eyst.
Herba sacra quorundam Dalechampij, Lugd.
Melissa altera, Cæs.

Variat floribus communiter pallidè purpurascentibus: reperitur & albis & versicoloribus, hinc

Lamium pannonicum 1. versicolore flore, &
Lamium pannonicum 1. albo flore, Clus. hist.

Est & altera caulibus infirmioribus & frefrequentiorib. & folijs paulò angustioribus, &

Lamij pannonici 1. species altera, Eid. dicitur.

X. Lamium peregrinum, sive Scutellaria: in Prodromo descripta.

Betonica sylv. Pauli, Quadramio.
Scutellaria, Cortuso.
Cassida, Colum.
Scordotis secunda Plinij, Ponæ.

Floribus est purpureis, rarius albis.

URTICA.

Ἀκαλύφη Dioscoridi l. 4. c. 94. & Theoph. 7. hist. 7. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀφὴν, quod injuciendo sit tactu, & pruritum cieat, Athenæo: dicitur & κνίδη, quasi pruriginosa, ἀκνίζειν, quod pungat & suo morsu sensum lacessat. Latinis Urtica ab urendo dicta, quod pruritum & pustulas igni similes excitet, Plinio.

Genera

Genera duo Dioſcoridi: una agreſtior, altera non æque aſpera, &c. at Plinio l. 21. c. 15. plures ſunt differentiæ: ſylveſtris, quam fœminam vocant, mitior: & in ſylveſtri quæ dicitur Cania, acrior: quæ verò odorem fundit, Herulanea: quæ innoxia morſu carens, Lamium vocatur Videetiam l. 22. c. 13. & 14. Diſtinguimus in pungentes & non pungentes: pungentes in majorem & minorem: non pungentes, in fœtidas & non fœtidas, & has immaculatas, & non maculatas: quæ floris colore purpureo albo, luteo variant.

Urtica urens.

I. Urtica urens maxima.
Urtica major, Brunf. Fuch. Dod. gal. Lon. Thal. Taber.
Urtica vulgaris urens 1. Trag.
Urtica ſecunda, Matth. Lac. Cæſ. Lugd. Caſt.
Urtica, Cord. in Dioſc. urens, Ger. urens altera, Dodon.
Urtica ſylv. major, Geſ. hor. ſylv. aſperior, Lob.
Urtica communis, ſive major & fœmina, Ad.
Hujus & caulis & radix aliquando parum rubent, & dicitur
Urtica rubra, Tab. Ger.

II. Urtica urens altera.
Urtica vulgaris urens altera, Trag.
Urtica oligophyllos (à folior. paucitate) Lug.

III. Urtica urens minor.
Urtica minor, Brunf. Fuch. Dod. gal. Cord. hiſt. Lon. Thal. Tab. Ger. ſylv. minor, Geſ. hor.
Urtica tertia, Trag. Matth. Lac. Lugd. Caſt.
Urtica exigua Cæſ. urens minima, Dod.
Urtica minor ſive Cania Plinij acrior, Ad.
Urtica minor acrior, Lob.

IV. Urtica urens pillulas ferens: 1. Dioſcoridis ſemine lini.
Urtica, Ang. legitima, Cluſ. hiſt.
Urtica Romana, Trag. Fuch (& vera) Tur. Geſ. hort. Eyſt.
Urtica ſyl. ſive Romana offic. ſemine Lini, Ad.
Urtica Rom. vel maſcula, Lob. Cam. Tab. Ger.
Urtica prima, Matth. Lac. Cæſ. Caſt. Lugd.
Urtica, quæ in Alexandria Angiar dicitur, Alp.
Urtica ſylveſtris, Dod. gal.
Urtica urens prior, Dod.

Urtica, fatua aculeata.

I. Urtica aculeata folijs ſerratis,
Cannabis ſylv. Trag. Lugd. ſpuria, Ger.
Cannabis ſylv. ſpuria altera, Lob. ico.
Cannabina alba, Tab.
Floribus communiter purpureis: rarius candidis.

II. Urtica aculeata folijs ſerratis altera.
Cannabis ſylv. ſpuria tertia, Lob. ico.
an Sideritis Cordi, Thal.
Alyſſum arvenſe album. Tab.
Urtica mortua quarta, Dod. poſt.

III. Urtica aculeata folijs non ſerratis.
Sideritis altera Matthioli, ipſi Lugd.
Cannabis ſpuria facie Urticæ, Lob. ico.
Urtica fatua ſylv. aculeata, Thal.

ALYSSON.

Ἄλυσσον Galen. 2. de Antidotis, herba eſt Marrubio ſimilis, orbes habens in ſurculorum ſummitatibus, aſperiores & magis ſpinoſos: flores ad cæruleum vergentes: ſic dicta eidem, 6. ſimpl. quod demorſos à cane rabidomirificè juvet. Sed hæc à Dioſc. l. 3. c. 105. quæ folijs eſt rotundis, & fructu duplicium ſcutulorum effigie, planè diverſantur & Pl. l. 24. c. 11. licet eandem nominis ratione aſſignet, cui & alia eſt, & ad Rubiam lævem referenda.

I. Alyſſon verticillatum folijs profundè inciſis
Alyſſon Galeni, Cluſ. hiſp. & hiſt. Dod. Lobel. Caſt. Ger.
Alyſſon Galeni aliud, Cam.
Alyſſum Galeni Hiſpanicum, Tab.
Moluccam ſpinoſam Cluſium pro Alyſſo pingere ſuſpicatur, Lugdun.
Planta Hiſpanica Marrubio ſimilis, Col.
Ex horto clariſſimi Contareni.

II. Alyſſon verticillatum folijs crenatis.
Sideritis Alyſſon & Sideritis Heraclea Dioſcoridis, Alyſſon Antonij Coi ex Galeno, Col.

SIDERITIS.

Σιδηῖτις (ἀπὸ σιδήρου ferro, ob vim vulnera glutinantem) Dioſcoridi l. 4. c. 33.

Genera Dioſcoridi triplex eſt: 1. aliquibus Heraclea folijs Marrubij: 2. folia longis pediculis habentia, ceu filicis, utrinq; numeroſa: quæ Heraclea Crateva, folijs Coriandro ſimillibus. Plin. l. 25. c. 5. ſub Achillea ſex differentias recenſuit: prima Achillea, quæ & Dioſcor altera eſt Myriophyllon Dioſc. tertia eſt Sideritis Heraclea 1. Dioſc. quarta & quinta Sideritis Heraclea Crateva & tertia Dioſc. ſexta eſt Sideritis ſecunda Dioſcor.

Sideri-

Sideritis hirſuta.

I. Sideritis folijs hirſutis profundè crenatis.
Sideritis herbariorum 5. Tab.
Sideritis Monſpeliaca Scordioides, Ad. floribus luteis, Lob. Lugd.
Tragoriganum Praſſaoides, Peninij.

II. Sideritis hirſuta procumbens.
Sideritis Heraclea, Cluſ. hiſp. at 3. in hiſt.
Tetrahit herbariorum, Lob. Lugd.
Herba Judaica, Dod.
Sideritis Herculea Dioſcoridis, Cæſ.
Sideritis prima Herculea, Cam.
Sideritis herbariorum 4. Tab.

III. Sideritis hirſuta procumbens altera minimum crenata.
Sideritis quarta & quinta, Cluſ. hiſt.

IV. Sideritis vulgaris hirſuta erecta.
Sideritis prima, Fuch. Tur. Cord. in Dioſc. Geſn. hort. Thal.
Sideritis vulgaris, Cam. in Matt. vel 2. Cluſ. hiſt.
Sideritis quarta, Lon.
Sideritis Heraclea, Cord. hiſt. Tab.
Sideritis ſive ferruminatrix, Ad. Lob. ico.
Sideritis Herculea altera in vineis, Cæſ.
Herba Judaica, Geſ. col.
Tetrahit Lugdun.

V. Sideritis hirſuta vulgaris humilior.
Sideritis ſecunda, Cluſ. pan. & hiſt.
Illius flos candidus, rictu ſanguineis notis aſperſo: hujus flos amplior, albus luteo pallescens paucis rubris punctis aſperſis.

VI. Sideritis hirſuta pallido flore.
Sideritis pannonica 3. Cluſ. pan. at 6. in hiſt.

VII. Sideritis montana parvo varioq; flore.
Sideri. mont. parvo flore nigro purpureo, Col.
Caput purpureo nigreſcit, umbilico luteo & collo candicante, à D. Columna accepimus.

VIII. Sideritis alpina Hyſſopifolia.
Sideritis montana, Ad. Lob. ico. Lugd.
Sideritis herbariorum 6. Tab.
Sideritis ſeptima, Cluſ. hiſt.
Variat folijs quandoq; anguſtioribus, quandoq; latioribus & in ſummitate crenatis, qualem ex Pyrenæis habemus.

IX. Sideritis querno folio, Dalech. Lugd.
Huic ſimilem Britannicæ nomine, ann. 1578. in horto Patavio legimus.

X. Sideritis affine Trixaginis folio: quæ 2. in Prodromo.

Sideritis glabra.

I. Sideritis arvenſis latifolia glabra.
Sideritis 2. Matth. quamvis hiſt. Lugd. velit eſſe Cannabinam ſpuriam Lobelij: alij Marrubium pannonicum Cluſij.
Sideritis Heraclea altera, Cæſ.
Sideritis arvenſis flore pallido, Cam.
Sideritis prima arvenſis ſpecies altera, Thal.
Alyſſum majus, Tab.
Alyſſum Germanicum, Ger.

II. Sideritis glabra oblongo ſplendente folio: quæ 1. in Prod.

III. Sideritis arvenſis anguſtifolia rubra.
Sideritis alia in vineis flore purpureo, Cæſ.
Sideritis arvenſis flore rubro, Cam.
Sideritiri 1. congener ſecunda, Thal.
Ladanum ſegetum Plinij, & Tetrahit anguſtifolium alijs, Lugd.
Alyſſum Galemi flore purpureo, Tab.
Plinius lib. 26. cap. 8. inquit, Ladano ſiſtitur alvus utroque quod in ſegetibus naſcitur contuſo & cribrato: hæc ille. Flore eſt purpureo, rarius albo.

EUPHRASIA.

Euphraſiam olim Εὐφροσύνη dictam aliqui volunt, eò quod oculos, eorum caliginem diſcutiendo, delectet: hinc nonnullis Ophthalmica & Ocularia: quæ cum paulò ſupra ducentos annos inventa fuerit, veteribus indicta videtur. Fortè hæc vox à Bugloſſa mutuata, quæ etiam εὐφροσύνη dicitur: quod eo modo quo Bugloſſa in vinum conjecta, animi lætitiam faciat; ſic & Euphraſia, quam primo loco proponimus, oculos juvet: hinc Germanis, oculorum ſolatium.

I. Euphraſia officinarum.
Eufragia alba, Brunf. vulgaris, Col.
Eufragia, Matth. Ang. Cæſ. Caſt. deſc. altera major, Thal.
Euphraſia & Eufraſia, Fuch. Dod. Lac. Geſ. Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger. vulgaris, Lon.
Euphraſia Argentinenſium, vel 2. & 6. Trag.
Ophthalmica ſive Ocularia, Eric. Cord.
Altera major eſt & ramoſior, folijs minoribus: altera minor folijs latioribus, & in montibus fere ſemper unicaulis, quandoq; in alpibus Helveriorum parva, luteis floribus: floris

colore variat, communiter ex luteo albicat, aliquando eleganter ex cæruleo purpurascit: hinc Euphrasia ramosa pratensis flore albo, & Euphrasia minus ramosa, flore ex cæruleo purpurascente, Eyst.

II. Euphrasia folijs lini angustioribus.
Eufragia linifolia, Col. par. 2.

Hæc flore, fructu, semine ac sapore congener & dodrantem non excedit.

III. Euphrasia pratensis rubra.
Eufrasia altera, Dod. Lob. Lugd. Col.
Sideritis pratensis rubra, Lugd.
Ericoides rubrum, Thal.
Cristæ alterius generis prima, Cæs.
Odontites, Tab.
Cratæogonon Euphrosyne, Ger.

Habetur brevis & palmaris.

IV. Euphrasia pratensis Italica latifolia.
Eufragia 3. non scripta, sive media, Col.

Brunellæ Italicæ nomine in Phytopinace: ac in Prod. sub Euphrasia purpurea minore descripta: quæ floris colore purpureo, vel candido variat.

V. Euphrasia Italica latifolia altera.
Eufragia major sylv. purpurea latifolia, Col.

VI. Euphrasia pratensis lutea.
Sideritis pratensis lutea, Lugd.
Ericoides luteum, Thal.
Cristæ alterius generis altera, Cæs.
Odontites secunda flore luteo, Tab.
Eufragia sylv. major lutea angustifolia, Col.

VII. Euphrasia lutea alsinefolia, radice squammata: pro 1. in Prod. descripta.
Anonyma radice dentariæ, Col. par. 2.

MELAMPYRUM.

Μελάμπυρον, id est, Triticum nigrum, Galeni 1. aliment. ult. quod ex tritici mutatione generari censetur: & Theophrasto 8. hist. 5. de nostro 1. & 2. intelligere oportet: quod quibusdam Plinij l. 21. cap. 17. Stelephuros, alijs ejusdem Alopecuros, cui nomen à spica molli & lanugine densa, vulpium caudis non dissimili, cui proxima Stelephuros, nisi quod illa particulatim floreat: hæc Plinius. An fortè Aera Plinij l. 18. c. 17. Triticum simili modo enecat aera: quamvis hoc nomen & jam Lolio tribuatur.

I. Melampyrum purpurascente coma.
Trifolium majus, Brunf. ico.
Triticum vaccinum, Trag. Dod. Lon. Lugd.
Melampyr. Dod. gal. Ad. Lob. Cam. Tab. 5. Thal.
Parietaria sylv. tertia, Clus. pan. & hist.

Variat floris colore: flore est infernè superneq; puniceo, medio candido, folijs laciniatis: sic infernè puniceo, supernè luteo, folijs minorib. flore luteo in summo albicante: infernè candido supernè luteo: sic ex albo viridiq; mixto.

II. Melampyrum cærulea coma.
Parietaria Lipsensium, Trag.
Parietaria sylv. Cam. sylv. 1. Clus. pan. & hist.

Coma, coloris est, modo violacei, modo purpurei, nunc dilutioris, nunc saturatioris: modo candidi.

III. Melampyrum lanuginosum Boeticum.
Parietaria montana Boetica, Clus. cur post.

IV. Melampyrum luteum latifolium.
Parietaria sylv. 2. Clus. pan. & hist. sylv. Eyst.
Cratæogonon, Ad. Lob. Lugd. rubrum & album, Ger.
Satureia lutea Dalechampij, Lugd.
Hyssopus nemorensis & lutea, Lugd.
Melampyrum primum, Thal.
Crista prima, Cæs.
Milium sylvaticum primum & secundum (solo colore floris differunt) Tab.

Κραταιόγονον Dioscorides l. 3. c. 139. folijs Melampyro similibus describit, & cæ quæ notæ huic conveniunt. At Plinio l. 7. cap. 8 Cratæogonon duplex, alterum Dioscoridis respondens, alterum fortè Persicaria erit.

V. Melampyrum luteum angustifolium: quod sub Melampyro 4. in Phytopinace, & pro Melampyro luteo linariæ folio, in Prod. descr. an Melampyrum sextum, Thal.

VI. Melampyrum luteum minimum.
Melampyr. perpusillū luteum, Ad. Lob. ic. Lug.
Melampyrum luteum, Tab.

BETONICA.

Κέστρον à remediorum copia & varietate: Ψυχότροφον, quod frigidis locis inveniatur: Romanis Βεσονικὴ Dioscoridi l. 4. cap. 1. Vetonica quæ dicitur in Gallia, in Italia Serratula, à Græcis Cestron, aut Psychotrophon, Plinio lib. 25. cap. 8.

I. Beto-

I. Betonica purpurea.
Betonica, Brunf. Trag. Matth. Ang. Fuch. (purpurea, Eid. ico.) Dod. Geſn. hort. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæſ. Thal. Lugd. Caſt. Tab. Ger.
Betonica vulgaris, Clut. hiſt.
Vetonica, Cord. in Dioſc. & hiſt.
Duplex eſt: altera ſpica breviore, altera lõgiore, molliore, ſerius florente, & altius excreſcẽte.

II. Betonica alba.
Betonica alba, Brunf. Tab.
Betonica albo flore, Dod. Cluſ. pan. & hiſt. Cam.
Betonica candida, Trag. Lob.
Vetonica alba, Cord. hiſt.

III. Betonicæfolia capitulo Alopecuri.
Alopecuri genus, ſive Alopecuros montana, Lugd.

SERRATULA.

Serratula à foliis minutim ſerratis nomen accepit.

Serratula, Matth. Dod. Adv. Lobel. Cluſ. hiſtor. Lugd. Caſt. Cam. Ger.
Serratula tinctoria, Tab. tinctoris, Eyſt.
Cerretta ſive Serretta, Cæſ.
Centauroides, vel Centaurium majus ſyl. German. Th. qui vult Schartam ſeu Tinctoriũ florem à Trago nominari: quod ego, ſed malè, a Solidago Serracenica 4. Lon. ico. (liâs credidi.

Differentia in foliis ratione inciſuræ quadruplex eſt, ut rectè Thalius:

1. Foliis omnibus ſerratis, ſed inciſura carentibus, etiam flore candido, quæ
Serratula tinctoria 1. Tab.
Serratula purpurea, Ger.

2. Foliis ad radicem integris, reliquis profundè inciſis, quæ
Serratula 2. Tab.
Serratula flore albo, Ger.

3. Primum folium ad radicem integrum habet, reliqua omnia diſſecta, quemadmodum Lobelius 1. figurâ pinxit.

4. Folia utroque latere omnia ſimilibus diviſionibus divulſa ſunt, quæ
Serratula 3. Tab. Ger. & 2. apud Lob.
Serratula tinctoris, Eyſt.
Majorem & minorem Cæſalpinus agnoſcit.

BEHEN ALBUM ET RUBRUM.

Serratulæ affinis capitulo ſquammoſo luteo, ut & flore.

Behmen abiad Arabum: id eſt Behen album, nam rubrum Behmen Ackmar incolæ appellant, Rauvolff. & Lugd. ap.

Behen Arabibus, ut Serapioni ſunt radices paſtinacæ raditibus ſimiles: quare Haliabbas ſcribit Behen & Paſtinacæ ſylv. radices, nullum inter ſe diſcrimen habere. Equidem in officinis radices duæ nomine albi & rubri oſtendantur, ſed quid ſint controvertitur: Album aliqui Polemoniæ ſive Lychnidis, quæ Papaver ſpumeum & Behen album Monſpelienſibus dicitur ſpeciem eſſe exiſtimant: Ben verò rubrum, alij Limonij maritimi, alij Valerianæ rubræ, alij Biſtortæ eſſe autumant: aliqui verò, Garzia & monente & reprehendente, Zerumbeth eſſe ſtatuunt. Quare aliqui in deſcriptionibus Arabum, ſubſtituunt Eryngium, alij Tormentillam, alij Angelicam, alij denique Caryophyllatam. Licet Actuarius & Myrepſius Behen Hermodactylos eſſe velint.

SCROPHULARIA.

Scrophularia & à radice nodoſa & ab effectu, quod ad Scrophulas prodeſſe credatur, nomen accepit. Alia tamen radice eſt nodoſa, alia fibroſa nodis carens.

I. Scrophularia nodoſa fœtida.
Scrophularia major, Brunf. Geſn. hort. Tur. Lon. Adv. Lobel. Cæſ. Thal. Lugd. Camer. Tab. Ger.
Scrophularia, Matth. Lac. Dod. Caſt.
Ocimaſtum alterum, Trag.
Galeopſis, Dod. gal. Fuch. cui minor, in ico.
Clymenummas, Geſn. hort.
Sunt qui Galeopſin; alij Clymenum Plinij lat. c. 7. cui hederæ folia tribuit: alij Chryſippeam ejuſdem l. 26. c. 9. (cujus tamen notas nullas addidit) velint. Alijs Millemorbia, Ficaria, Ferraria, ſive Caſtrangula.

II. Scrophularia paluſtris non fœtida, ſeu aquatica minor.
Scrophularia fœmina, Cam. ep. Matth.
Betonicæ aquaticæ ſeptentrionalium ſpecies minor, Lob. obſ.

III. Scrophularia aquatica major.
Ocimaſtum majus, Trag.

Galeopſis 2. Dod. gal.
Scrophulariæ majoris altera ſpecies, Geſ. hor.
Clymenon fœmina, Eid.
Clymenon, ſive Betonica aquatica, Tur.
Betonica aquatica, Dod. Ad. Lob. Lugd. Taber. Ger.
Scrophularia major aquatica, Thal.

IV. Scrophularia folio Urticæ.
Galeopſis, Ang.
Scrophularia peregrina, Cam.
an Scrophularia Cretica 2. Cluſ. hiſt.

V. Scrophularia flore luteo.
Lamium pannonicum, 2. Cluſ. pan. alterum ſive exoticum, Eid. hiſt.
Scrophularia montana maxima, Col.

In Phytopinace, Matthiolo & Prodromo deſcripta.

VI. Scrophularia folijs lacinitatis: quæ 2. in Prod.

VII. Scrophularia folijs filicis modo laciniatis, vel Ruta Canina latifolia.
Scrophularia Cretica 1. Cluſ. hiſt.

VIII. Scrophularia, Ruta canina dicta vulgaris, Sideritis 3. Matth. Cam. qui addit fortè à pictore non rectè expreſſam.
Sideritis altera Dioſc. Lac. Caſt. Tab. prima, Lon.
Galeopſis 3. Dod. gal.
Ruta canina, Ad. Lob. Lugd. Tab. Cluſ. hiſt.
Scrofulariæ ſimilis planta major: Sideritis 2. Dioſcoridis, Cæſ.

In Matthioli figura folia inferiora cum Tanacetum referant, aliqui Tanacetum inodorum eſſe ſuſpicantur: at Rutam caninam ipſum exprimere voluiſſe non dubitamus, cum à Nobiliſs. Cortuſo Sideritidis 3. nomine, Rutam hanc acceperimus, qui eam Matthiolo communicaverat.

STACHYS.

Στάχυς frutex eſt Marrubio ſimilis, ſed longior, folijs ſubhirſutis, duris, odoratis, candidis, Dioſcoridis lib. 3 cap. 120. At Plinio lib. 24. cap. 15. Stachys porri ſimilitudinem habet, longioribus & pluribus foliis, odori jucundi, coloris in luteum inclinati. Stachys id eſt ſpica.

I. Stachys major Germanica.
Marrubium agreſte, vel 3. Trag.
Stachys, Matth. ed. prim. Fuch. Dod. gal. Cord. in Dioſc. & hiſt. Tur. Lac. Lon. Ad. Caſt. Lugd. Tab. Ger. Dioſcoridis, Lob.
Sphacelus alijs Stachys, Guil.
Stachys Germanica, Geſn. ap. minor, Cam.
Pſeudoſtachys, Matth. Lugd.
Salvia ſylveſtris, Cæſ.
Marrubium montanum alterum, Thal.
Sideritis, Heraclea, Col.

Floribus eſt purpuraſcentibus, rarius albis.

II. Stachys Cretica: pro Pſeudoſtachyde 1. in Prodromo deſcribitur.

III. Pſeudoſtachys alpina.
Marrubium montanum 1. Thal.
Alpenkraut/ fortè Sphacelus Theophraſti, Lon.
Salvia ſylv. nigrior, Cæſ.
Salvia alpina, Tab. Ger.

Hujus altera ſpecies gravi odore carens: utraque ſub Pſeudoſtachyde 2. in Prodromo deſcripta.

IV. Stachys minor Italica.
Stachys, Matth. Dod. Lugd. Taber. Ger. minor Cam.
Stachys floribus gratioris odoris, Geſn. ap.
Stachys ſpuria Flandrorum, Ad. Lob. ob.
Stachys lychnitis, Eid. ico.
Salvia ſylveſtris 3. Cæſ.

V. Stachys Luſitanica, Lob. Lugd.

VI. Stachys ſpinoſa Cretica.
Stachys ſpinoſa & Gaiderthymo, id eſt, Aſininum Thymum, Cluſ. ap. 1.
Gaiderothymum Creticum, Hon. Belli ep. 3. ad Cluſ. Ponæ Ital.

VII. Stachys paluſtris fœtida.
Stachys paluſtris Geſneri, Cam.
Betonica fœtida, Geſn. col.
an Herbæ Judaicæ cognata, Eid.
Sideritis 1. gravis odoris, Thal.
Clymenon minus, Lugd.
Tertiola, quod tertianas ſanet, Cæſ.
Marrubium aquaticum acutum, Ger.
Lyſimachia galericulata adulterina, Eyſt.

SECTIO

SECTIO SEXTA.

SALVIA; HORMINUM; VERBASCUM; BLATTARIA; ÆTHIOPIS; VERBASCULUM SIVE PRIMULA VERIS; Sanicula Alpina vel Auricula Ursi; Pinguicula; Digitalis; Ephemeron.

SALVIA.

Salvia, quod ad multa, præsertim ad fœcunditatem, salutaris sit: cum steriles, hujus usu frequenti gravidæ reddantur: quare Agrippa sacram herbam vocavit, Aëtio auctore. Ἐλελίσφακον Dioscoridi l.3.c.40. (quasi in tabem redacta, cum herba ipsa semper retorrida & exuoca videatur: id enim σφακὸς & σφάκελος significat: folia enim attritis vestibus comparantur) & ἐλαφόβοσκον & σφαγνὸν dicitur. Plinius l.22.c.25. Lenti sylvestri annumerat, putans Elelisphacon à Lente dictum, ab alijs Phacon. Est, inquit, & sylvestris Elelisphacos à Græcis dicta, ab alijs Phacos: Est ea sativa lente levior & folio minore atque sicciore & odoratiore (quibus Sphacelum Theophrasti innuit.) Est & alterum genus ejus sylvestris, odore gravi: hæc mitior: folia habet Cotonei mali effigie, sed minora & candida) hæc est apud Dioscoridem historia Salviæ, quam cum Phaco & Aphaca confundit) subjungit: nostri, qui nunc sunt herbarij, Elelisphacon Græcè, Latinè Salviam vocant, mentæ similem, canam, odoratam (majorem haud dubiè intelligit.) At l.26.c.6. Salviæ meminit: an verò de hac, vel Stachy, vel Sphacelo Theophrasti, vel Hormino vulgari, vel Aethiopide loquatur, ambigitur.

Genera: Dioscorides unius meminit: quæ major vulgaris est: at Theoph.6.hist.1. Salviæ plura sunt genera: subjungens Sphacelum & Salviam inter se distare, quasi alterum urbanum alterum sylvestre genus dixerit.

I. Salvia major, an Sphacelus Theophrasti?
Salvia latifolia, Brunf. desc. Trag. Ges. hor. Lon. Clus. hist. Cam.
Salvia major, Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lugd. Cast. Tab. Ger.
Salvia hortulana, Eric. Cord.
Salvia, Ang. Cord. in Diosc. domestica, Cæs.
Salvia major scabrior Dioscoridis, Ad. Lob.
Salvia major latifolia flore cæruleo, Eyst.

Varietas in folijs & floribus: folijs est viridibus, ijsque crispis & non crispis, purpurascentibus, versicoloribus: sic vel totis, vel partim albidis: floribus communiter cæruleis, rarius candidis.

II. Salvia nigra.
Salvia major alba, Dod.

Foliorum pediculi, ac nervi, & recens enata folia atrorubent.

III. Salvia minor aurita & non aurita.
Salvia nobilis, Brunf. Gesn. hort.
Salvia angustifolia & minor, Trag.
Salvia minor, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc. Lac. Tur. Lob. Cæs. Tab. Ger. pinnata, Ad.
Salvia acuta, Lon. (Eyst.
Salvia angustifolia, Clus. hist.
Salvia tenuifolia auriculata, Cam.
Sphacelus verus Theophrasti, Lugd.

Variat folijs auritis, vel pinnatis, & non auritis: folijs aliquando Lavandulæ concoloribus, sed latioribus, & gravioris odoris: rarius luteolis: flore cæruleo, rarius albo.

IV. Salvia minor altera: hæc odore & sapore est Absinthij, floreque rubente: quam primum Basileæ in horto Pharmacopæi Johannis Heitzmanni: dein in horto Montebelgardiaco, legitimus.

V. Salvia folio tenuiore.
Salvia Hispanica odoratissima, Cam.
Salvia Indica, Tab. Ger.
Salvia Hispanica flore albo, Eyst.

VI. Salvia latifolia serrata: quæ [illegible] Prodromo.

VII. Salvia angustifolia serrata.
Salvia Cretica angustifolia, Clus. hist.

VIII. Salvia angustifolia lanuginosa: quæ [illegible] in Prodromo.

IX. Salvia baccifera.
Salv[illegible]uctum instar gallæ ferens, Matth.
Salv[illegible] Græca, quæ hodie φλασκομηλία, Ang.
Salv[illegible] Cretica, Dod. Tab.
Salvia coccifera sive baccata Cretensis, Ad.
Salvia Cretica baccifera, Lob. ico. Lugd. Cam. ep. Matth.

Hujus folia aliquando aurita, nonnunquam appen-

appendicibus carentia: ſubinde quædam cauliculorum pars inter genicula in craſsitudinem extuberant ut gallarum (ſunt excreſcentiæ quædam) magnitudinem & ſimilitudinem, ſeu baccarum & pomorum orbiculatorum, in Creta aſſequantur. At in regionibus frigidis nulla profert: hinc duæ figuræ apud Cluſ. hiſt. Salvia Cretica pomifera, & non pomifera.

X. Salvia folio ſubrotundo: quæ 2. in Prodromo.

HORMINUM.

Ὅρμινον herba eſt foliis Marrubio ſimilis, caule quadrangulo, &c. Dioſcoridi l. 3. c. 145. dictum videtur ἀπὸ τῦ ὀρμᾶν, quod πρὸς τὴν συνουσίαν παροξύνειν, ad Venerem ſtimulet, ut Dioſcorides loquitur. Theophraſtus Hormini (Gaza Geminalem vertit) inter fruges meminit 8. hiſt. 1. & 7. Galeno 8. ſimpl. φόρμιον: Aeginetæ ὄρμινον & φόρμινον dicitum. Plinius l. 18. c. 7. Horminum à Græcis dictum, Cumino ſimile ſcribit.

Genera duo Dioſcoridi: ſativum & ſylveſtre. in ſylveſtri ſemen rotundum ac fuſcum, in altero nigrum & oblongum reperitur. Et Plinio l. 22. c. 25. Horminum Cumino ſimile, &c. duorum generum, altexi ſemen nigrius & oblongum, alteri candidius & rotundius. qui vires à Dioſcoride prius propoſitas ſubjungit.

I. Horminum ſativum.
Horminum, Matth. Ang. Lac. Dod. Adv. Lob. Cæſalp. Lugd. Taber. Caſt. ſativum, Dod. gal. Cæſalp. Cam.
Orminum verum, Geſn. hort. minus, Lon.
Horminum ſylv. foliis purpureis, Ger.

II. Horminum Syriacum: & Eyſt. in Phytopinace, Matthiolo & Prodromo deſcriptum.
Biſermas, Cam. Aman quibuſdam.

III. Horminum Sclarea dictum.
Gallitricum ſativum, Trag.
Gallitricum, Dod. gal. Lugd. Cam. Ger.
Sclarea, Matth. Caſt. Cam. Tab. vulgo & Centrum galli, Guil. pap.
Sclarea hortenſis, Geſn. ap.
Sclarea Æthiopis, Ang.
Orminum ſativum, Fuch. Tur. Cord. in Dioſc.
Horminum & Orminum minus, Geſn. hort.
Scarlea, Ad. Lob.
Sideritis Heraclea, Frac. cui & Alyſſon Galeni.
Scordium alterum Plinij, Dalech. in Plin.
Orvala, Dod. Caſt.
Horminum ſylv. 1. Cluſ. hiſt.
Horminum hortenſe, Eyſt.
Matriſalvia major, Col.

Quibuſdam ſcopa regia Plinij, inter Sideritides lib. 25. cap. 5. & Tuſsilago altera quibuſdam Salvia, Plinij lib. 26. cap. 6. cui [illegible]ua in multis convenit: alijs Phorbion Gale[illegible] alijs Baccharis, Dioſcoridis l. 3. cap. 51. alijs [illegible]rdium alterum Plinij l. 25. cap. 6. quibuſd[illegible] Alectrolophos Plinij lib. 27. cap. 5. in cu[illegible] deſcriptione ſeminis forma & uſus, cum S[illegible]reæ ſemine convenit: alijs Horminum ſativum Dioſcoridis.

IV. Horminum luteum glutinoſum.
Orvala 3. Dod.
Colus Jovis, Ad. Lob. Cluſ. pan. Lug. Cam. Eyſt.
Melinum, Cæſ.
Galeopſis lutea Dalechampij, Lugd.
Horminum ſylv. 2. Cluſ. hiſt.
Camphorata quibuſdam, quia ſummitas Camphoram redoleat: Sphacelus alijs, quod ejus ſuccus in ulceribus malignis valeat. Stachys Plin. quibuſdam.

V. Horminum ſyl. latifolium verticillatum.
Horminum ſylv. 1. vel ſylv. latifolium alterum, Cluſ. pan.
Horminum ſylv. 3. Eid. hiſt.

VI. Horminum pratenſe folijs ſerratis.
Salvia agreſtis, Brunf. flore purpureo, Eyſt.
Salvia ſylv. vera, Trag. ſylv. Geſn. hort.
Horminum ſylv. Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. in Dioſc. Geſn. hort. Lon. Ad. Lob. Lugd. Camer. majus, Thal.
Horminum ſylv. 2. vel ſylv. 4. flore violaceo, Cluſ. pan.
Hormini quarti ſpecies 1. Eid. hiſt.
Orvalæ ſylv. ſpecies 4. Dod.
Sideritidis Heracleæ ſpecies, Fraçaſt.
Gallitricum vulgo, Cæſ.
Sclarea ſylv. Tab.
Colus Jovis, Ger. ico. Eyſt.
Quibuſdam Verbenacæ rectæ genus: alijs Alectorolophos Plinij.

Hujus differentiæ plures, florum colore non nihil differentes: ut flore cæruleo, violaceo, rubicundo: Sic Camerarius abſque illo flore per æſtatem, ſed hyeme cæruleo, lunulis odore, obſervavit.

VII. Horminum pratenſe, niveum folijs incanis.

Hor-

Horminum ſyl. quartum niveo flore, Cluſ. pan.
Hormini ſylv. quarti altera ſpecies, Cluſ. hiſt.
Horminum ſylv. Ger.
Sclarea ſylv. flore albo, Tab.
Salvia agreſtis flore albo, Eyſt.

VIII. Horminum ſylv. majus folijs profundius inciſis.

Hormini ſyl. 4. altera ſpecies, vel dilutiore flore, Cluſ. pan. ſyl. 4. ſpecies 3. Eid. hiſt.

Pars externa non purpuraſcit, ſed virefcit: folia inferiora quaſi laciniata: flos dilutioris coloris, aliquando quaſi cinereus. Hoc etiam flore eſt minore & rubro, quod Hormini ſylv. quarti ſpecies 4. Cluſ. hiſt.

IX. Horminum ſylv. Lavandulæ flore.

Hormini ſylv. ſecundi ſpecies 3. Cluſ. pan. 4. ſpecies 5. Eid. hiſt.
Sclarea Hiſpanica, Tab.
Gallitricum alterum, Ger.

X. Horminum ſylv. ſalvifolium majus, vel maculatum.

Horminum ſylv. Matth. Cæſ. Caſt. Lugd.
Verbaſcum ſalvifolium, Lob. ico.
Verbaſcum nigrũ ſalvifolium, Ad. Lob. ob. Lug.
Orvala altera, Dod.
Hormini ſylv. tertij altera ſpecies, Cluſ. pan.
Hormini ſylv. quinti altera ſpecies, Eid. hiſt.

XI. Horminum ſylv. ſalvifolium minus.

Horminum ſylv. 3. vel Horminum ſylv. 5. ſalvifolio, Cluſ. pan.
Hormini ſylv. quinti ſpecies prior, Eid. hiſt.

Flos ex cæruleo purpuraſcens & quaſi violaceus, interdum colore dilutiore, nonnunquam quaſi cineraceo.

XII. Horminum minus ſupinum.

Horminum ſylv. ſextum ſive minus ſupinum Creticum, Cluſ. hiſt.

XIII. Horminum anguſtifolium laciniatum: quod 2. eſt in Prodromo.

Folia inferiora aliquando in profundas lacinias dividuntur: aliquando Scolopendriæ folia referunt.

XIV. Horminum minus album Betonicæ facie: quod 3. in Prodromo.

XV. Horminum tenuifolium anguſtis folijs Erythrodani ſylveſtris longioribꝰ, Thal. quid?

VERBASCUM.

Verbaſcum φλόμος Dioſcoridi lib. 4. cap. 104. à φλέγω uro, quaſi φλόγος flamma, quia hujus pro elychnijs uſus eſt.

Genera ſumma duo Dioſcoridi: album & nigrum: in albi genere mas & fœmina: mas folijs albis, oblongis, anguſtis: fœmina folia braſſicæ latiora, candida, flores candidi aut ex luteo palleſcentes. Nigrum folijs eſt albo latioribus & nigrioribus. Eſt ſylveſtre folijs Salviæ, flore verticillato luteo. Sunt & Phlomides duæ hirſutæ, humiles, rotundis folijs. Tertia præter has eſt quæ Lychnitis & Thryallis, folijs craſſis ad lucernarum elychnia aptis. Et Plinio lib. 25. cap. 10. Verbaſcum Græci Phlomon, genera habet prima duo: album in quo mas: alterum nigrum, in quo fœmina, tertium, non niſi in ſylvis reperitur, ſunt folia braſſicæ latiora piloſa, &c. Silveſtri folia Eliſphaci alba, ramis lignoſis. Sunt & Phlomides duæ hirſutæ, rotundis folijs humiles. Tertia Lychnites vocatur, ab alijs Thryallis, folijs ad lucernarum lumina aptis.

1. Verbaſcum mas latifolium luteum.

Verbaſcum 1. Matth. Cord. in Dioſ. Lugd. Cæſ.
Verbaſcum mas, Ang. Ad. Caſt. Tab. (Thal.
Verbaſcum candid. mas, Lac. Lon. album mas,
Verbaſcum latius, Dod. latifolium mas, Eyſt.
Verbaſcum mas & Candela regia, Lob.
Verbaſcum aut Phlomos vulgaris mas, Lob.
Thapſus barbatus, Ger.

II. Verbaſcum mas anguſtioribus folijs floribus pallidis.

Verbaſcum ſecundum, Matth. Lac. Caſt. Lugd.
Verbaſcum ſylv. majus, Lon.

III. Verbaſcum fœmina flore luteo magno.

Verbaſcum ſive candela regia, Trag.
Verbaſcum nigrum, Fuch. Lon.
Verbaſcum album fœmina luteo flore, Dod. gal. Lugdun.
Vebaſcum album mas, Ang.
Varbaſcum maximum albũ fœmina flore ſubpallido, Lob. ico.
Verbaſcum alterum flore aureo, Cæſ.
Verbaſcum luteum, Tab.
Verbaſcum lychnite minus, Ger.

IV. Verbaſcum fœmina flore albo.

Verbaſcum ſylveſtre, Trag.
Verbaſcum candidum mas, Fuch. Dod. gal. Tur. Geſ. hort.
Verbaſcum tertium flore candido, Cæſ.

Verba-

Verbaſcum album fœmina, Ang. Lon.
Verbaſcum anguſtius, Dod.
Verbaſcum flore albo, Tab.
Thapſus barbatus maximus odoratus Septentrionalium, Ad. fœmina flore albo, Lob. ico.
Thapſus barbatus flore albo, Ger.

Varietas in folijs obſervatur, quam notarunt nomine

Verbaſci albi ſecundi, Tab.
Verbaſci albi, Ger.

V. Verbaſcum Lychnitis flore albo parvo.
Verbaſcum primum, Brunf.
Verbaſcum lychnite, Matth. Lac. Tab. Ger.
Verbaſcum candidum fœmina, Fuch. Geſ. hor.
Verbaſc. album fœmina, albo flor. Dod. gal. Lug.
Verbaſcum fœmina, Ad. Lob. obſ. Lugd.
Verbaſcum quartum, Cæſ. Eyſt.
Phlomos mas alter, Lob. ico.
Phlomos lychnitis, Lugd.
Verbaſci tertia altera ſpecies, Caſt.

VI. Verbaſcum nigrum folio papaveris cornieulati: & Cam.
Verbaſcum aliud, Matth.
Verbaſcum laciniatum, Lugd.
Verbaſcum ſylv. tertium, Dod.
Verbaſcum ſyl. Salvifolium, fruticoſum, lignoſum, Ad. ubi legendum Verbaſcum purpureum Erucæfolium.
Verbaſcũ ſyl. Salviflorum laciniatum, Lob. ob.
Verbaſcum Intubaceum, Tab.

VII. Verbaſcum nigrum flore ex luteo purpuraſcente.
Verbaſc. nigrum, Trag. Dod. Lob. ico. Tab. Ger.
Verbaſcum tertium, Matth. Lac. Caſt. Lugd.
Verbaſc. ſyl. Fuch. Tur. Geſ. hor. ſyl. minus, Lon.
Verbaſcum nigrum Salvifolium purpureo flore, Ad. Lob.
Verbaſcum nigrum latifolium, Thal.
Blattaria Plinij, ſeu Verbaſcum nigrum, Eyſt.
Flore variat: alterius ex citrino purpuraſcit: alteri ex flavo candid: alibi flore prorſus cãdido.

VIII. Verbaſcum folijs ſubrotundis flore Blattariæ: in Phytopinace & Prodromo deſcribitur.

IX. Verbaſcum humile Creticum laciniatum.
Arcturus Creticus, Belli ep. 1. ad Cluſ. Ponæ.
Verbaſcum Braſſicæ folio, Col.
Verbaſcum fruticoſum auriculatum, Ponæ Ital.

Variat: nam illud folijs eſt latioribus, capitulis rotundis, eſt & alterum, longioribus & anguſtioribus folijs, capitulis oblongiuſculis, & hoc eſt Arcturi ſecunda ſpecies, Ponæ Ital.

Verbaſcum Salvifolium.

I. Verbaſcum latis Salviæ folijs.
Verbaſcum ſyl. Matth. Ang. Lac. Geſ. hor. Lugd. Cluſ. hiſp. & hiſt. Caſt.
Verbaſcum ſylv. alterum, Dod.
Verbaſcum ſyl. Salvifolium fruticoſum ligneſum, Ad.
Verbaſcum ſalvifol. fruticoſum, luteo flor. Lob.
Verbaſcum ſylv. folijs Salviæ, Cam.
Verbaſcum quartum, Lob. ico. 7. Cæſ.

II. Verbaſcum anguſtis Salviæ folijs.
Verbaſcum ſylv. Dod. Geſ. hort. Lugd. Cæſ.
Verbaſcum ſylv. Salvitenuifolium Narbonenſium, Ad.
Verbaſcum ſylv. folijs Salviæ tenuifoliæ, Lob.
Phlomis lychnitis, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd. duplici figurâ.
Salvia ſylv. Monſpelienſium, Geſ. hor.

Hæc Angarathi aliquibus dicitur.

III. Verbaſcum acuto ſalviæ folio.
Phlomos lychnitis altera Syriaca, Lob.
Verbaſcum ſyl. folio Salviæ tenuifoliæ, Lugd.

IV. Verbaſcum ſubrotundo Salviæ folio.
Verbaſcum ſyl. Salvifoliũ exoticum, Lob. Lug.

Hoc Verbaſci ciſtioidis nomine ex horto clariſſimi Contareni habemus.

BLATTARIA.

Blattariam Plinius l. 25. c. 9. ſic expreſſit: Eſt ſimilis Verbaſco herba, quæ ſæpe fallit pro ea capta, folijs minus candidis, cauliculis pluribus, flore luteo. Hæc abjecta blattas in ſe contrahit, ideoq; Roma Blattariam vocant, hæc ille. Hoc Dioſcorides l. 4. c. 104. Verbaſco ſylveſtri cui flos eſt aureus tribuit.

I. Blattaria lutea folio longo laciniato.
Blattaria, Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. Geſ. h. (& Verbaſci nigri ſpecies) Lon. Lug. Caſt. Tab. Ger.
Chryſogonon, an potius Blattaria Plinij, Ad.
Blattaria, Lob. Plinij, Eid. ico.
Blattaria flore luteo, Eyſt.
Verbaſcum leptophyllum, Cord. hiſt.
Verbaſcum nonum, Cæſ.

Duplex eſt: altera quatuor cubilorum, tria, quatuor, quinq; & plura vaſcula conjuncta habens: altera humilior, ſingula vaſcula proferens, folijs multò viridioribus.

II. Blat-

II. Blattaria alba.
Blattaria flore albo, Lob. ico. Cam. Eyst.
an Verbascum quintum, Cæs.
Ad Verbascum lychnitis referri potest. Variat flore parvo, eoq; albo vel viridi, vel viridi purpurascente & magno flore, quare hæc
Blattaria altera: illa verò
Blattaria flore viridi.
Blattaria flore ex viridi purpurascente dicitur, Lobel. icon.

III. Blattaria magno flore: & Lob. ico.

IV. Blattaria purpurea.
Blattaria flore purpureo, Ges. hor. Lob. ico. Lug. Cam. Ger.
Blattaria phœnicea, Tab.
an Verbascum octavum, Cæs.

Folijs est nigrioribus non laciniatis, parumque serratis: flos modo dilutè rubet, obsoleto colore purpurascit: quandoq; nigræ violæ colore eleganti nitet.

ÆTHIOPIS.

Aëtius Dioscoridi lib. 4. cap. 105. folia Verbasco similia, per quam hirsuta habet, &c. Et Plinio lib. 27. cap. 4. Aethiopis folia habet Phlomo similia, magna, multa & hirsuta, &c. a loco natali forte nomen habet, qua Plinio l. c. ex Aethiopia eximia venit: hac, inquit lib. 26. cap. 4. clausa omnia tactu aperiri. At lib. 24. cap. 17. Aethiopida in Merde nascitur, ob id Meroidum appellarunt folio Lactucæ, &c. hic sanè aliam quàm Dioscorides intelligit.

I. Æthiopis folijs sinuosis.
Æthiopis, Matth Ang. Lac. Dod. Ges. hor. Lon. Cæs. Lugd. Cast. Tab. Ger. Eyst.
Æthiopis sive Phlomitis, Ad. Lob.
An potius Verbascum lychnites Dioscoridis: cùm hujus Æthiopidis vascula, non solùm bina semina nec cervi magnitudine contineant, nec radicem viscidam habeat, neque in exsiccata cornu durities sentiatur, quæ à Dioscoride suæ tribuuntur.

II. Æthiopis folijs in profundas lacinias divisis: quæ in Prodromo describitur.

VERBASCULUM SEU PRIMULA VERIS.

Primulæ veris, quod primo Vere floreant, Dioscoridis lib. 4. cap. 104. φλομίδες & Plinij lib. 25. cap. 10. Phlomides censentur. Alijs verò Plinij lib. 25. cap. 4. & lib. 26. cap. 11. Dodecatheon, cui sunt folia septem, Lactucis similima, à lutea radice exeuntia. Verum apud Plinium lib. 25. cap. 10. alterum genus Alismatis in sylvis, nigrius, majoribus folijs, videtur.

Verbasculum flore simplici.

I. Verbasculum pratense odoratum.
Herba Paralysis, Brunf. Cast. desc.
Herba Paralysis vulgaris, Trag. altera, Cæs.
Dodecantheon, Ang.
Primula veris, Matth. Lugd. Taber. hortensis, Thalio.
Primula veris major fl. luteis odoratis, Dod.
Primula pratensis, odora lutea, Ad. Ger.
Primula veris flore luteo, Eyst.
Primula pratensis, Lob.
Primula veris flavo flore elatior, Clus. hist.
Verbasculum odoratum, Fuch. Dod. gal.
Arthritica, Ges. hor. simplex luteo flore, Cam.
Alisma pratorum, Col.

II. Verbasculum pratense vel sylvaticum inodorum.
Herba Paralysis alba, Brunf. sylv. Trag.
Primula veris altera, Matth. Lugd.
Verbasculum non odoratum, Fuch.
Verbasculum album, Dod. gal.
Primula veris maj. (fl. albidis inodor.) Dod. Ger
Primula pratensis pallida, Ad.
Primula pratensis inodora luteopallida, Lob.
Primula veris, Paralysis sylv. Thal.
Primula sylv. tertia, Tab.
Primula veris pallido flore elatior, Clus. hist.

III. Verbasculum sylv. majus singulari flore.
Verbasculum minus, Dod. gal.
Primula veris minor, Eid. Lugd. Ger.
Primula sylvarum, Ad. Lob. Lugd.
Arthriticæ species flore singulari, Ges. hor.
Herba Paralysis, Cæs.
Primula veris pallido flore humilis, Clus. hist.
Alisma sylvarum, Col.
Primula sylv. secunda, Tab.
Primula veris sylv. flore pallido, Eyst.
Arthritica caule exiguo vel nullo, Cam.
Flore est pallido, reperitur etiam niveo, quæ Sylvarum primula alba, Ad.

IV. Primula veris montana incana lutea.
Paralytica rotundifolia montana, Col.

Verbaſculum flore multiplici.

I. Verbaſculum hortenſe multiplex.
Arthriticæ genus daſypodium, ſive denſifolium, Geſn. hort.
Arthritica pleno flore, Cam.
Primula hortenſis Anglica flore pleno, Ad. Lob. Lugd. Ger.
Primulæ veris flos multiplex, Dod. multiflora, Tab.
Primula veris Anglicana flore pleno, Eyſt.

II. Verbaſculum ſylv. magno plenoq; flore.
Primula veris ſylvarum flore pleno ſpecioſo, Ad. Lob. ico. Eyſt.
Primula veris ſylvarum flore multiplici, Lugd.
Primula veris multiflora ſylv. Tab. veris flore pleno, Ger.

III. Verbaſculum ſyl. minus ſingulari flore.
Primula ſylvarum flore obſcurè virentibus fimbriatis, Ad. Lob. Lugd.
Primulæ veris minoris altera ſpecies, Dod.
Primula ſylv. flore viridi, Tab. Ger.

IV. Verbaſculum proliferum.
Primula veris flore gemino altero alteri innato, Lob. Lugd.
Primula veris prolifera, Tab.
Primula veris flore geminato, Ger. Eyſt.

Verbaſculum alpinum.

I. Verbaſculum umbellatum alpinum minus.
Majele, Cord. obſ.
Lerchenblumlein/ Geſnero, monente, Cam.
Verbaſculus alpinus ſive cæruleus, Lugd.
Sanicula alpina minor ſive media, Lob. Lugd.
Primula veris flore rubro, Cluſ. pan. & hiſt. Ger.
Arthritica flore purpureo, Cam.
Primula alpina media, Tab.
Primula veris anguſtifolia rubra & alba, Eyſt.

Flore eſt ſubcæruleo, aut carnei coloris, aut dilutiore purpurâ nitente, interdum ſaturatius rubente: rarò candido & exalbido, omnes tamen circa umbellicum luteoli ſunt.

II. Verbaſculum alpinum umbellatum majus.
Käyſerlin/ Simlero de alpibus.
Paralitica alpina, Sanicula anguſtifolia major, Lob. Lugd.
Primula veris albo flore, Cluſ. pan. & hiſt. Ger.
Primula alpina anguſtifolia, Tab.

Variat floris colore: eſt albo: rubro: rubore & candore confuſo.

SANICULA ALPINA VEL AURICULA URSI.

Sanicula à ſanandis vulneribus: Auricula Urſi à forma foliorum dicitur: an Ἀλίσμα ſive Δαμασόνιον foliis Plantaginis ſed anguſtioribus, & in terram convexis, &c. Dioſcoridis l. 3. c. 169. Et Plinij l. 25. c. 10. Aliſma ſive Damaſonion foliis Plantaginis, ſed anguſtioribus, magisq; lacinioſis, convexisq; in terram, &c.

Sanicula alpina foliis ſerratis.

I. Sanicula alpina lutea.
Sanicula ſive Auricula Urſi, Matth.
Arthriticæ genus alpinum, & Sanicula alpina, Geſn. hort.
Lunaria arthritica, Eid. de lun. & fracto.
Auricula urſi, Dod. Caſt.
Auricula urſi prima vel luteo flore, Cluſ. pan. & hiſt. Ger.
Paralytica alpina, Sanicula ſive auricula urſi, Lob. flore luteo, Ad.
Auricula urſi ſeu lupi, Cæſ.
Primula veris pachyphyllos, Lugd.
Auricula urſi floribus luteis, Cam. Tab. Eyſt.
Aliſma ſive Damaſonium Dioſcoridis, Col.

Variat foliis & floribus: foliis lævibus & viridibus, interdum incanis vel caneſcentib. denſioribus, tenuioribus: majorib. & minoribus: floribus pallidis, luteis, aureis, rariſsimè candidis vel cæruleis, iiſq; modò majorib. modò minoribus, modò denis, vicenis, tricenis, hinc

Auricula urſi floribus pallidis & candidis.
Auricula urſi floribus luteis.
Auricula urſi floribus aureis & cæruleis, Tab.

II. Sanicula alpina purpurea.
Britannica, Ang.
Arthriticæ ſpecies flore purpureo, Geſ. hor.
Paralytica alpina, Sanicula flore purpureo, Ad.
Auricula urſi, Caſtor. icon. flore purpureo, Lobel. icon.
Auricula urſi ſuaverubens, Ger.
Auricula urſi 2. Cluſ. pan. & hiſt.
Primula alpina latifolia, Tab.
Sanicula alpina rubra, Eid.

Flore eſt purpuraſcente, rubeſcente ſanguinis modo, & atro colore.

III. Sanicula alpina foliis rotundis.
Auricula urſi quinta, Cluſ. hiſt.

Hæc etiam minoribus foliis reperitur, quæ Auriculæ urſi quintæ ſimilis, Cluſ. ap. alt. auct.

IV. Sanicula alpina flore variegato.
Auricula urſi tertia, Cluſ. pan. & hiſt.

Auri-

Auricula urſi floribus guttatis, Tab.
Floribus eſt rubris, albis maculis aſperſis.
V. Sanicula alpina anguſtifolia.
Auricula urſi 5. Cluſ. pan. 7. in hiſtor. at 8. in cur. poſt.
Auricula urſi 8. Tab. flore purpureo, Ger. Eyſt.
Flores dilutè rubent: huic ſimilis brevioribus tamen folijs, cujus Cluſ. in cur. poſt. meminit.
VI. Sanicula alpina folijs quaſi farinâ aſper-
Auricula urſi 7. Cluſ. cur. poſt. (ſis.
Flores exalbidi carneo colore perfuſi.
VII. Sanicula alpina minima carnea.
Arthritica cæruleis floſculis, Geſn. hort.
Sanicula alpina minima, Lob. Lugd. Tab.
Auricula urſi 6. Cluſ. pan. 8. Eid. hiſt. 10. cur. poſt.
Auricula minima, Ger.
VIII. Sanicula alpina minima nivea.
Auricula urſi minima flore niveo, Cluſ. pan. & hiſt. Tab. Ger.
an Auricula urſi flore albo, Eyſt.
Folia palleſcunt & flos omnino niveus, cum illius viridia folia & flos dilutè rubens ſive carneus.
IX. Sanicula alpina folijs borraginis villoſa.
Auricula urſi Myconi, Lugd.
Auricula urſi ex Pyrenæis, Cluſ. hiſt. ap. alt. auct.
Auricula urſi 9. Eid. cur. poſt.

Sanicula folijs non ſerratis.

I. Sanicula alpina rubeſcens, folio non ſerra-
Auricula urſi 4. Cluſ. pan. & hiſt. 7. Tab. (to.
Auricula urſi rubeſcens, Ger.
II. Sanicula alpina alba folijs non crenatis.
Auricula urſi 6. Cluſ. hiſt.
Similis flore pallido, quæ
Auricula urſi pallido flore, Cluſ. cur. poſt.
III. Sanicula alpina minima piloſa: quæ pro 2. in Prodromo deſcripta.

Sanicula rotundifolia.

I. Sanicula montana latifolia laciniata.
Cortuſa, Matth. Caſt. Lugd. Cam.
Caryophyllata Veronenſium fl. Saniculæ urſinæ, Ad. Lob.
Sanicula montana, Cluſ. hiſt. altera, Eid. pan.
Sanicula alpina, Tab. Ger.
Duplex figura apud Cluſium, Tab. & Ger.
1. Sanicula montana, Cluſ. hiſt.
Sanicula alpina Cluſij, Tab. Ger.
2. Cortuſa Matthioli, Cluſ. hiſt. & cur. poſt.
Saniculæ alpinæ icon verior, Tab.
Cortuſæ rarior icon, Ger.
In figura Saniculæ Cluſij malè averſa parte puncta aſperſa ſunt.
Flore eſt eleganter rubro, & ad purpureum tendente: habetur & violaceis, rariùs albis floribus.
II. Sanicula montana rotundifolia major.
Sanicula alpina alia, Geſn. hort.
Garyophyllata, ſive Geum alpinum recentiorum folio hederaceo, Ad. Lob. ico. Lugd.
Sanicula montana 1. Cluſ. pan. altera, Eid. hiſt. Eyſtett.
Sanicula alpina, Cam. ep. guttata, Eid. hort.
Cotyledon 3. Dalechampij. Lugd.
III. Sanicula montana rotundifolia minor.
Sanicula montana minor, Cluſ. pan.
Saniculæ montanæ alterius ſpecies 2. Eid. hiſt.
IV. Sanicula montana longifolia ſerrata.
V. Sanicula montana flore calcari donato.
Pinguicula (vel Liparis) Geſn. Cl. pan. & hiſt.
Cucullata, quibuſdam Criâs Apulei, Lugd.
Pinguicula vel *ἰόνιον*, Viola humida aut paluſtris: Dodecatheon Plinij, Geſnero, Cam.
Variat floris colore, qui albus, purpureus & cæruleus.

DIGITALIS.

Digitalis, quod flores digitale referant, nomen habet. Sunt qui ad Verbaſcum, alij ad Aliſmatis genus alterum Plinij referant. At Doctiſſ. Fabius Columna, Ephemerum Dioſcoridis lib. 4. cap. 85. cenſet.

Digitalis folio Verbaſci.

I. Digitalis purpurea folio aſpero.
Campanula ſylv. Trag.
Digitalis rubra, Dod. gal. purpurea, Fuch. Ang. Geſn. hort. & ap. Lon. Dod. Ad. Lob. Lugd. Cam. Tab. Ger.
Aralda Bononienſibus, Geſn. hort.
Verbaſcum digitale, Coſtæo.
Virga regia major flore purpureo, Cæſ.
Ephemeri alia ſpecies major, Col.
Flos purpureus, nigris punctulis inſignitus, ruber, incarnatus, ſive ex purpureo candidus, intus punctatus: aliquando flores in rotundam ſpicam in gyrum coli effigie in ſummo diſpoſiti rufeſcunt ex luteo, intus guttis purpureis aſperis, hinc

Digitalis flore rubro, & flore incarnato, Eyſt.

II. Digitalis alba folio aſpero.

Digitalis 2. Dod. alba, Lob. Lugd. Eyſt.

Virga regia major flore pallido, Cæſ.

Ephemeri altera ſpecies major candida, Col.

Flos nivei candoris, intus nigris punctis intercurſantibus.

Digitalis folio vireſcente.

I. Digitalis lutea magno flore.

Campanula ſylv. flore luteo, Trag.

Digitalis lutea, Fuch. Anguil. Lon. Thal. Lugd. Cam. Tab. Ger. flore luteo, Eyſt.

Digitalis minor, Geſ. hor. flore minore, Eid. col.

Digitalis lutea flore amplo, Ponæ.

Digitalis 3. Dod.

Calathiana viola Plinij, Dalech. in Plin.

Ephemeron Dioſcoridis, Col.

Flore eſt luteo pallido, rariſsimè albo: & intus vario.

II. Digitalis major lutea vel pallida, parvo flore.

Digitalis major, Geſ. hor. 4. Dod.

Digitalis flore minore albidiore, Geſn. col.

Digitalis lutea, Ad. parva, Lob. ico. ſub ramo minore exprimitur.

Virga regia: Aliſma & Damaſonium Dioſcoridis, & Fiſtula paſtoris Avicennæ, Cæſ.

III. Digitalis minor luteo parvo flore: in Prodromo deſcripta.

IV. Digitalis anguſtifolia lutea.

Digitalis lutea parva, Lob. ico.

V. Digitalis anguſtifolia flore ferrugineo.

Digitalis gilvo flore, alias ferrugineo, Lob.

EPHEMERON.

Cum doctiſſimus Fabius Columna, Digitalem cenſeat eſſe Ephemeron Dioſcoridis, pauca aſpergamus. Ἐφήμερον *ſive* Ἶρις ἀγρία *caulem & folia lilij habet ſed hac tenuiora: flores candidos, amaros, ſemen molle, radicem unam digitali craſſitudine, longam aſtringentem, odoratam, &c. Dioſc. l. 4. c. 85. Ephemeron folia habet lilij, ſed minora, caulem parem, florem cæruleum, ſemen ſupervacuum, radicem unam digitali craſſitudine, Plinio l. 25. c. 13. Subjiciamus & Matthioli & Lobelij Ephemeron utrumque nobis incognitum.*

I. Ephemeron quod aliqui ſylveſtrem Irin appellant, Matth. Lacunæ, Caſt. deſc.

Ephemerum non lethale Matthioli, Lug. Tab.

Ephemerum Matthioli, ex ſpurijs appoſitis plantis eſſe videtur, Colum.

II. Ephemerum Matthioli, vel potius Ephemerum ſpurium, Lob. Dod.

Has duas eaſdem eſſe vix credimus: cum illi folia lilij & radix unica digitalis craſſitudine tribuatur: huic verò folia & radix Iſatidis adſcribatur: imò figurarum nulla eſt ſimilitudo: & Lobelij potius Lyſimachiam aliquam referat.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER SEPTIMVS.

SECTIO PRIMA.

LYSIMACHIA; VERONICA; TEUCRIUM; SCORDIUM; CHAMÆDRYS; CHAMÆPYTIS; ALSINE; SPERGULA; ANAGALLIS; ELATINE.

LYSIMACHIA.

Λυσιμάχιον ἢ λύθρον *Dioſcoridi l. 4. c. 3. caules emittit cubitales fruticoſos, folia ſalignis ſimilia, flos flavus aureúſve, &c. Sic dicta à Rege Lyſimacho Agathoclis filio, ejus inventore: folia habet Salicis viridia, florem purpureum (aureum habet vetus) fruticoſa, &c. Plinius l. 25. c. 7. addit tantam ei vim eſſe, ut jumentis diſcordantibus jugo impoſita, aſperitatem cohibeat. Unde videtur innuere,* παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν *dictam eſſe. Salicaria etiam, à foliorum cum ſalicis folijs ſimilitudine vocatur. Hujus ſpecies eſt ſiliquoſa, quæ à ſiliquato fœtu præcoci, qui auctu & incremento florum eruptioni antevertit, quaſi proles parente prior, Filius ante patrem vocitatur.*

Lyſima-

Lyſimachia lutea.

I. Lyſimachia lutea major: quæ Dioſcoridis. Centaurium majus quibuſdam, Hermol. Manard. Ruel.
Lyſimachia lutea, Trag. Fuch. Tur. Ang. Adv. Lob. Cæſ. Tab. Cam. Ger. Eyſt. lutea communis, Cluſ hiſt.
Lyſimachia, Matth. Lac. Lugd. 1. Lon.
Lyſimachia vera, Cord. in Dioſc. falſa, Caſt.
Lyſimachium verum, Dod. gal. legitimum, Eid.
Lyſimachium luteum, Geſn. hort. Thal.
Salicaria, Geſn. hort.

Folijs nunc ternis, nunc quaternis, nunc binis reperitur.

II. Lyſimachia lutea minor, folijs nigris punctis notatis.
Lyſimachia lutea in alis foliorum florens, Cæſ.
Lyſimachia lutea altera, Cluſ. pan. & hiſt.
Lyſimachia flore luteo majore, Cam.
Lyſimachia lutea Pannonica major, Eyſt.

Folijs eſt quaternis, etiam ternis.

III. Lyſimachia trifolia lutea ſpicata.
Lyſimachia lutea altera ἐξαφύλλος, Col.

IV. Lyſimachia bifolia flore globoſo luteo.
Lyſimachia lutea altera, Lob Cluſ. hiſt.
Lyſimachium aquatile, Dod. belg.

Addit Cluſius Lyſimachiam luteam 3. ſive minorem, quæ à priore ſolùm radice & caule, quæ melius exprimuntur, differt.

V. Lyſimachia lutea corniculata.
Lyſimachiæ Virgineæ nomine ipſum ſemen Patavio miſſum quod anno 1619. in horto eleganter crevit & ex ſemine deciduo ſe facilè hactenus propagavit.

Lyſimachia ſiliquoſa.

I. Lyſimachia ſiliquoſa hirſuta magno flore.
Lyſimachia ſeu Salicaria altera, Trag.
Lyſimachia purpurea, Fuch. (Tur.
Lyſimachiæ purpureæ primum genus, Eid. ico.
Lyſimachium purpureum 1. Dod. gal. Lugd.
Antoniana major hirſuta, Geſn. hort.
Epilobij 4. ſpecies, Geſn. ad Cord.
Lyſimachia ſiliquoſa, Ger. 1. Tab.
Lyſimachia 2. & 3. fl. purpureo vel rubro, Lon.
Lyſimachij majoris purpurei 1. ſpecies, Thal.
Onagra campeſtris hirſuta, Cæſ.

Flore eſt majore violaceo, purpureo.

II. Lyſimachia ſiliquoſa hirſuta parvo flore.
Lyſimachia ſiliquoſa 2. Tab.

Major eſt & minor, utraq; in Prod. deſcripta.

III. Lyſimachia ſiliquoſa glabra major.
S. Antonij herba 3. Geſ. ad Cord. cui & filius ante patrem. (hiſt.
Lyſimachia ſiliquoſa, Ad. Lob. Caſt. major, Cl.
Pſeudolyſimachium purpureum 1. Dod.
Onagræ genus alterum, Cæſ.
Lyſimachia ſiliquoſa flore albo, Tab.
Lyſimachia campeſtris, Ger.
Lyſimachij majoris purpurei 2. ſpecies, Thal.

Flore eſt parvo pallidè rubente, rarius albo: quibuſdam Delphinium Dioſcoridis cenſetur.

IV. Lyſimachia ſiliquoſa glabra minor.
Filius ante patrem minor, Geſn. col.
Lyſimachiæ ſiliquoſæ varietas, Ad.
Lyſimachiæ medium genus, Thal.
Lyſimachia minor, & 3. Tab.

Floſculi rubicundiores: alij ex rubicundo pallidiores: alij prorſus candidi.

V. Lyſimachia ſiliquoſa glabra anguſtifolia.
Lyſimachiæ mediæ altera ſpecies, Thal.
Lyſimachia ſiliquoſa minor, & 7. Tab.
Chamænerion, Ger. ico.

VI. Lyſimachia Chamænerion dicta latifolia.
Antoniana, ſive S. Antonij herba maxima, Geſ. hort. ap.
Chamænerion & Epilobion, Geſn. ad Cord.
Eyſt Thal. cui &
Lyſimachia omnium maxima.
Filius ante patrem maximus, Geſn. col.
Onagra, Lugd. Cæſ.
Lyſimachia vulgo altera, Cam.

Sub Chamædaphne malè in Matth. meo Typographi errore poſita, cum ad Onagræ caput p. 816. reponi debuiſſet, ut ex ſynonymijs, quilibet tantillũ in plantis verſatus, colligere poteſt. Onagra Dioſcoridis l. 4. c. 118. & Oenothera Plinij l. 26. c. 11. & 14. cenſetur: flore eſt cæruleo, rarius albo, ut & ſubſequens. (ſtifolia.

VII. Lyſimachia Chamænerion dicta anguEpilobium (id eſt λοβὸς viola ſuper ſiliquã) ſextum, Geſn. ad Cord.
Pſeudolyſimachium purpureum minus, Dod.
Lyſimachiæ ſiliquoſæ varietas altera, Ad.
Chamænerion Geſneri, ſeu Delphinium buccinum, Dioſc. Lob.
Lyſimachia ſiliquoſa alia, Lugd. 3. Cluſ. hiſt.
Lyſimachiæ ſpecies in uliginoſis, Thal.
Linariæ rubra, Lugd.

VIII. Lyſimachia Chamænerion dicta alpina: quæ in Prodromo deſcribitur.

Lyſimachia ſpicata.

I. Lyſimachia ſpicata purpurea, fortè Plinij.
Solidaginis Sarracenicæ alia ſpecies, Trag.
Lyſimachia altera, Matth. Lac. Lugd. Caſt. Eyſt.
Lyſimachium purpureum, Geſn. hort. Thal.
Lyſimachium purpureum alterum, Dod gal.
Lyſimachia 3. Tur.
Lyſimachia fortè Pliniana, Ad.
Lyſimachia purpurea, Lob. Cæſ. Cam. Tab.
Lyſimachia flore purpuraſcente, Ang.
Pſeudolyſimachium purpureum alterum, Dod.
Lyſimachia purpurea communis major, Cluſ. hiſtor.
Lyſimachia purpurea ſpicata, Ger.

Folia bina communiter, aliquando terna, rarius quaterna, ſimul caulem ambiunt.

II. Lyſimachia ſpicata cærulea.
Lyſimachium cæruleum, Dod. gal.
Lyſimachij 3. genus, Dod. Geſn. hort.
Pſeudolyſimachium cæruleum, Dod.
Lyſimachia cærulea hortenſis, Ad. Lob. Lugd.
Lyſimachia cæruleo flore, Cluſ. hiſt.
Veronica recta cærulea, Eyſt.

Lyſimachia non ſpicata.

I. Lyſimachia rubra non ſiliquoſa.
Lyſimachia 2. vel minor rubro flore, Cluſ. pan.
Lyſimachia purpurea 2. ſive minor, Eid. hiſt.

II. Lyſimachia linifolia purpurocærulea.
Lyſimachia rubra minima, Cluſ. hiſt.

III. Lyſimachia cærulea galericulata, vel Gratiola cærulea.
Lyſimachia galericulata, Lob. Lugd. Cluſ. hiſt.
Lyſimachia flore cæruleo galericulato, Cam.
Sideritis cærulea, Thal.
Gratia Dei, Cæſ.
Tertianaria, Tab.
Herba Judaica altera, Dod. belg.

Hæc in Anglia flore albo quoque reperitur.

EXOTICA.

I. Poutiou ex Malacca ad febres abigendas: par. 4. Ind. Orient. 8.

II. Sary flos ſeu pollen, quo corpus inungentes contra ventorum vim ſe tutos aſſerunt, l. c.

III. Sodouvaya in Java oblinendo corpori idonea, l. c.

IV. Surahan, vili pretio venditur, l. c.

VERONICA.

VEronica, apud recentiores herba eſt celebratiſſima, Græcis & Latinis ſcriptoribus fortè incognita, quámvis Dodonæus velit eſſe Betonicam Pauli lib. 7. Cæſalpinus verò ad Myoſotidem Dioſcoridis lib. 2. cap. 214. at Columna ad Alyſſon Dioſcoridis lib. 3. cap. 105. referendam cenſet. Germanis Ehrenpreiß & Grundheil/ *ob mirificam facultatem ulcera ac vulnera ſanandi.*

I. Veronica mas erecta.
Veronica mas, Matth. Ang. Lugd. Caſt.
Veronica aſſurgens, Dod.
Veronica recta mas, Lob. vulgaris recta, Cluſ. hiſt.

Duplex eſt: major & minor: illa latiore folio & longiore ſpica: hæc anguſtiore folio & breviore ſpica.

II. Veronica mas ſupina & vulgatiſſima.
Teucrium, Trag.
Veronica mas, Fuch. Lon. Lugd. Thal.
Veronica mas ſerpens, Dod.
Betonica Pauli, Dod. gal.
Veronica vulgo dicta, Geſn. hort.
Veronica vera & major, Ad.
Veronica major ſeptentrionalium, Lob.
Veronica, Tab. vera & major, Lob. ico. Cam. Ger.
Veronica vulgaris ſupina, Cluſ. hiſt.
Veronica humicaulis & ſupina, Col.
Auricula muris 3. Cæſ.

Floribus eſt ſubcæruleis, rarius candidis, reperitur nonnunquam folijs vulgatæ forma quidem ſimilibus, ſed triplo minoribus.

III. Veronica ſpicata latifolia.
Veronica prima, vel major latifolia, Cluſ. pan.
Veronica erectior latifolia, Eid. hiſt.

Alia eſt folijs atrovirentibus & ſplendentibus: in altera nec ſplendent, nec adeò atra ſunt: ſpica etiam in alia oblongior.

IV. Veronica ſpicata anguſtifolia.
Veronica recta herbariorum, Lob. Lugd.
Veronica recta vulgaris major, Cluſ. hiſt.
Auricula muris 4. Cæſ.
Veronica recta 1. & 2. Tab. aſſurgens, Ger.
Veronica ſpicata cærulea, Cam.

Variat folijs latioribꝰ & paulò anguſtioribus: ſpica floſculorum cæruleorũ, & ſpica dilutiore.

Addit

Addit Cluſius in hiſt. alterius figuram, quam à priore non diſtinguo, nomine
Veronicæ ſecundæ erectioris anguſtifoliæ.
V. Veronica ſpicata minor.
Veronica recta minima, Lobel. Lugdun. Ger. Cluſ. hiſtor.
Veronica recta minor, Cluſ. pan. Tab.
Flore eſt cæruleo, rarius albo.
VI. Veronica pratenſis ſepillifolia.
Eufragia, & Eufragia nobilis, Brunf.
Teucrium alterum, Trag.
Veronica fœmina, Dod. gal. Lugd. Thal.
Betonica Pauli, Turn. Geſn. hort. quorundam, Camer.
Veronica pratenſis, Dod.
Veronica minor ſerpillifolia, Ad. Lob.
Auricula muris prima in pratis, Cæſ.
Foliis eſt communiter integris, rariſſimè crenatis: floribus cæruleis, frequentius pallidis & dilutis: hinc
Veronica minor, Tab. Ger.
Veronica minor fœmina flore candido, Tabernæmont. ſub
Veronica mare, apud Ger.
VII. Veronica alpina fruteſcens.
Veronica tertia fruticans, Cluſ. pan. & hiſt.
Veronica alpina ſerpillifolia, Ponæ.
VIII. Veronica alpina bellidis folio hirſuta, in Prodr. deſcripta: quæ duplex eſt major & minor.

TEUCRIUM.

Τεύκριον Dioſcoridi l. 3. c. 111. (eò quod Teucer ejus inventor exiſtimetur, Plinio l. 25. c. 5. auctore) & χαμαίδρυς ex aliorum ſententia. Plinio l. c. & l. 26. c. 8. Teucrium.

I. Teucrium.
Teucrium ſecundum, Matth. Lugd. 1. Tab.
Teucrium, Fuch. Ang. Dod gal. Cord. in Dioſc. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæſ. Caſt. verum, Geſner. hort. Eyſt.
Chamædris altera ſeu aſſurgens, Dod.
Teucrium vulgare fruticans, ſive 1. Cluſ. hiſt.
Teucrium latifolium, Ger.
II. Teucrium foliis Scorodoniæ.
Teucrium verum, Cam.
III. Teucrium Creticum incanum.
Teucrium Creticum, Cluſ. hiſt.
IV. Teucrium peregrinum folio ſinuoſo.
an Pæderota, Pauſaniæ?
Teucrium Boeticum, Cluſ. hiſp. Lugd. Tab. Ger.
Teucrium fruticans Boeticum, Cluſ. hiſt.
Camerarius, Teucrij Boetici, quod à Cluſij diverſum ſit & Teucrij Belgici, ſolo nomine meminit: ſed quid utrumq; ?
V. Teucrium alpinum inodorum magno flore: in Prodromo deſcriptum.
VI. Teucrium alpinum coma purpurocærulea.
Clinopodium alpinum, Ponæ.
VII. Teucrio affinis, Chamærops.
Chamærops, Plinij l. 26. c. 7. Lugd.

SCORDIUM.

Σκόρδιον Dioſcoridi l. 3. c. 125. quod Allium aliquantum redoleat: at Galenus 8. ſimpl. propter acrimoniam Scorodo, id eſt, Allio adſimilem, nomen ſortitum putat: quibuſdam, Cratevâ auctore, μιθριδάτιον, ab inventore dicitur. Plinio l. 25. c. 6. Scorodotis ſive Scordion.

Genera: Graci unius meminêre: at Plinius l. c. duplex habet: alterum foliis lanuginoſis, querna ſimilitudine. Eſt & alterius generis latioribus foliis mentaſtro ſimilibus, &c.

I. Scordium.
Scordium, Trag. Matth. Dodon. Lac. Tur. Lon. Ad. (cui & Trixago paluſtris) Lob. Caſt. Lugd. Cam. Eyſt.
Scordium verum, Geſ. hort.
Scordium commune, Ang.
Scordium, Tab. minus, Ger.
Magnitudine variat: hinc figuræ tres apud Tabernæmontanum.
Scordij majoris & medij nomine.
Scordium majus & minus, Ger.
II. Scordium lanuginoſum.
Scordium Creticum lanuginoſum. Cam.
III. Scordium alterum, ſive Salvia ſylveſtris.
Salvia ſylv. Trag. (& Nepeta altera) Lon. Tab.
Sphacelus ſylv. Dod. gal.
Scorodonia, Cord. in hiſt. Thal. Ger.

Salvia

Salvia montana & Ambroſia quibuſdam, Geſner. hort.
Scordium majus Plinij, Eid.
Scordium alterum Plinij, Ad. Lob Cam.
Salvia agreſtis ſive Sphacelus, Dod. Lugd.
Melinum alterum brevius, Cæſ.

Scordium 2. folijs amplis inſtar Meliſſæ, vel Calaminthæ primæ, in Samnitibus ad ripas Piſcaræ naſci, Anguillara ſcribit: idemq; in Græcia reperiri, quod odore & qualitate à primo diſsimile non ſit.

IV. Scordium alterum lanuginoſius verticillatum.
Scordotis Plinij, Hon. Belli, epiſtola quinta ad Cluſ.
Scordotis legitimum Plinij, Ponæ.

V. Scordio affinis, Elephas ob florem.
Elephas Campoclarenſium, Col.

CHAMÆDRYS.

Χαμαίδρυς Dioſcoridi l. 3. c. 112. quaſi humilis quercus, quod folia Quercus habeat, & hujus reſpectu quaſi humi repat: cui & χαμαίδρυος: & quibuſdam τεύκριον, propter ſimilitudinem cum Teucrio. Triſſaginem Gaza vertit apud Theoph. 9. hiſt. 10. Sic Plinio l. 24. cap. 15. Chamædrys quæ latinè Triſſago, quam aliqui Chamædropem alij Teucrion appellavere. Sic alijs Serrata, à folijs ſerratis, à qua ſerram inventam dixêre, & Quercula minor.

Unius ſolùm apud Dioſcoridem & veteres mentio fit.

I. Chamædrys arborea Ægyptiaca.
Chamædrys arborea in Inſula Cocyræ, Alp.

Ad cubitos duos exurgit, folijs duplo aut triplo, quàm in Italica majoribus.

II. Chamædrys major repens.
Triſſago, ſeu Chamædrys, Matth. Lugd.
Triſſago, Lac. Trixago, Caſt.
Chamædrys, Ang. Ad. Lob. Cæſ. major primus, Cluſ. pan.
Chamædrys major repens, Dod.
Chamædrys mas, Cam.
Chamædrys major 1. & 2. Tab.
Chamædrys major, & Chamædr. latifolia, Ger.

Folio majore & minore variat: floribus item albis ac rubellis in eadem planta.

III. Chamædrys minor repens.
Chamæpitys, Brunf.
Chamædrys, Dod. gal. Cord. hiſt. Geſn. hor. Tabern. Eyſt.
Chamædrys vera, Trag. Tur Cord. in Dioſc.
Chamædrys vera mas, Fuch.
Chamædrys vulgaris mas, Lon.
Chamædrys major, Lob. ico. Lugd. minor, Ger.
Chamædrys repens minor, Dod.
Chamædrys major, vel 2 Cluſ. pan.
Chamædrys vulgaris, vel 2. Eid. hiſt.

Flore eſt purpuraſcente, rarius niveo.

IV. Chamædrys ſpinoſa: in Phytop. Matthiolo & Prodromo deſcripta.

V. Chamædrys alpina Ciſti flore.
Cervaria, Geſn. hort.
Herba cervi quibuſdam, Eid. fracto.
Chamædrys montana fruteſcens durior, Ad. Lobel.
Chamædrys 3. ſive montana, Cluſ. pan. & hiſt.
Chamædrys montana, Lugd. Tab.
Chamædrys alpina Simleri, Cam.
Argentina Mompelliaca, Tab.
Teucrium alpinum Ciſti flore, Ger.

VI. Chamædrys alpina ſaxatilis.
Teucrium 3. Cluſ. pan. 6. pumilum, Eid. hiſt.
Veronica petræa ſempervirens, Ponæ.

VII. Chamædrys alpina minima hirſuta, quarto loco in Prodromo deſcripta.
an Teucrium minimum, Cluſ. hiſt.

VIII. Chamædrys unicaulis ſpicata.
Trixago Apula unicaulis, Col. cui fortè Verbena recta Dioſcoridis.

IX. Chamædrys Auſtriaca folijs tenuiſsimè laciniatis: quæ 2. in Prodromo.

X. Chamædrys Hiſpanica folijs tenuiſsimè diviſis: 3. in Prodromo.

XI. Chamædrys ſpuria major latifolia.
Veronica maxima, Lugd.
an Chamædrys mas altera, Cam.

XII. Chamædrys ſpuria major altera, ſive fruteſcens.
Teucrium 1. vel Teucrium majus pannonicum latifolium, Cluſ. pan. at in hiſt.
Teucrium quartum.

Hujus duæ ſpecies: altera virgis erectis caulibus quadrangulis, nonnunquam rotundis, magis minuſq; hirſutis ligneſcentib⁹, & ex una ala communiter cauliculis 4. prodeuntib. folijs latiori-

coloribus: altera virgis humi diffusis, frequentibus, ut interdum magnos cespites latè tegant, folijs minoribus & flore dilutiore: & hæc est Teucrij quarti species secunda, Clus. hist.

XIII. Chamædrys spuria hederacea repens, sive Scutellata repens.

Chamædrys hederacea, in Cat. Altorff.

XIV. Chamædrys spuria major angustifolia.

Chamædrys altera, Trag.

Teucrium primum, Matth. Lugd. 2. Tab.

Chamædrys vulgaris mas, Fuch. Tur. Lugd.

Hierobotane fœmina, Dod. gal. Lugd.

Pseudochamædrys, Ges. hort.

Chamædrys sylv. Dod.

Veronica supina facie Teucrij pratensis, Lob. ic.

Auricula muris quinta, Cæs.

Teucrij quarti species tertia, Clus. hist.

XV. Chamædrys spuria minor rotundifolia.

Chamædrys, Brunf. falsa, aliquibus Teucrium, Gesn. hort.

Chamædrys vulgaris fœmina, Fuch. Tur. Lon. Lugdun.

Hierobotane mas, vel Verbenaca supina mas, Dodon. gal. Lugd.

Teucrij species quam Chamædryn vocant, Cord. in Diosc.

Teucrium pratense, Ad. Lob. & Teucrium spurium Chamædryoides, Lob. ico.

Pseudochamædrys, Thal.

Auricula muris sexta, Cæs.

Teucrium tertium minus, Tab.

Chamædrys sylv. Ger. Clus. hist.

Alia caulibus altioribus, folijs rotundioribus, amplioribus, flore cæruleo: alia folio rotundiore, sed minore, hispidiore, dentato.

XVI. Chamædrys spuria minor latifolia.

Teucrium secundum, vel Teucrium pannonicum minus, Clus. pan. at. 5. Eid. hist.

Teucrium pannonicum, Tab. Ger.

Flos aut cærulei saturati coloris aut dilutioris & quasi cinerei: sic ex carneo candicantis.

XVII. Chamædrys spuria latifolia minima.

Veronica tetragona mont. recta minima, Col.

XVIII. Chamædrys spuria minor angustifolia: pro quinta in Prodrom. descripta: quam Treucrij quarti speciem 3. Clus. hist. secundum descriptionem diceremus, nisi figura ejus aliam ostenderet.

XIX. Chamædry spuriæ affinis rotundifolia scutellata.

Alyssum Dioscoridis montanum, Col.

CHAMÆPITYS.

Χαμαιπίτυς Dioscoridi lib. 3. c. 175. & 176. quasi humilis picea, quòd folia Piceam oleant. Plinio l. 24. c. 6. Chamæpitys, Latinis Ajuga appellatur, diciturq; propter abortus, ab alijs Thus terræ.

Genera tria Dioscor. 1. herba est quæ humi serpit incurvæ similis, folijs sempervivi minoris: at multò tenuioribus pinguioribusq; & hirsutis: floribus luteis, vel candidis: 2. cubitalibus ramis in anchoræ speciem incurvatis flore candido: 3. mas est, herbula lævis, foliolis tenuibus, albis, pilosis: caule scabro, candido: pusillis floribus luteis, &c. Plin. l. c. cubitalibus ramis flore pinus & odore: altera brevior & incurvæ similis: tertia eodem odore, & ideò nomine quoq;, parvulo cauliculo, crassitudine digitali, folijs scabris, exilib. albis, in petris nascens.

I. Chamæpitys incana exiguo folio.

Chamæpitys prima, Fuch. Ang. Lon. (qui flores purpureos tribuit.)

Chamæpitys tertia, Dod. Matth. Ital. Lac.

Ajuga 1. Tur. sive Chamæpitys altera, Matth.

Chamæpitys 1. Dioscoridis odoratior, Ad. Lob.

Chamæpitys tertia, sive altera, Matth. Lugd.

Folijs est incanis, hirsutis flosculis luteis distincta ab Echio scorpioide, Chamæpityde vermiculata, & Anthylloide, Thalij.

II. Chamæpitys moschata, folijs serratis: an prima Dioscoridis?

Chamæpitys species Monspelij, Ges. hor.

Iva moschata Monspeliensium, Ad. Tab. Ger.

Anthyllis altera, Clus. hisp. & hist. Cast. Lugd.

Anthyllis Chamæpitides minor, Lob.

Chamæpitys spuria prior, sive Anthyllis altera, Dodon.

Chamæpitys altera & major, Cæs.

III. Chamæpitys lutea vulgaris, sive folio trifido.

Chamæpitys tertia, Trag. Fuch. Ang.

Chamæpitys secunda, Tur. Lon.

Chamæpitys 1. Matt. Dod. Lac. Cord. hist. Lugd.

Chamæpitys, Ges. hor. Cæs. vera, Cord. in Dios.

Chamæpitys major, Tab. mas, Ger. Eyst.

Ajuga sive Chamæpitys mas Dioscoridis, Ad. Lobel.

Ajuga, Caſt. tertia, Tur.
Ajuga luteo flore, Cluſ. pan. & hiſt.
Periſterona Cratevæ, Ang.
Flore eſt luteo: at Cluſius in hiſt. meminit Ajugæ multifidis folijs flore rubeſcente, quod Fuchſio & Dod. tertium ſit.

IV. Chamæpitys cærula Auſtriaca.
Chamæpitys Auſtriaca, Cluſius pan. & hiſtor. Eyſtett.
Chamæpitys cærulea, Cam.
Flore eſt communiter cæruleo: rarius purpureo.

V. Chamæpitys ſpuria multifido folio, Lamij flore.
Ajuga adulterina, Cluſ. hiſp. Lugd.
Chamæpitys ſpuria altera, Dod. qui duplicem figuram habet, quem Lugd. hiſtoria imitatur.
Chamæpitys adulterina, Lob.
Chamæpitys alia. Cam. ep.
Pſeudochamæpitys, Cluſ. hiſt.

ALSINE

Ἀλσίνη Dioſcoridi l. 4. c. 87. quòd lucos, quos ἄλση nominant & umbroſa loca amet: & Μυὸς ὦς, id eſt, muris auricula, quòd muſculorum auribus folia ſimilia habet. Sic Plinio l. 27. c. 4. Alſine quam quidam Myoſoten appellant, naſcitur in lucis, unde & Alſine dicta. Unius utercq; meminit.

I. Alſine hederulæ folio.
Alſine quartum genus, Fuch. ico.
Elatine, Dod. gal. Lac. Thal. prior, Lugd.
Lappago Plinij, Ang.
Alſine mas, Geſ. hor. ſpecies in vinetis, Eid. col.
Alſine ſpuria prior, Dod.
Morſus gallinæ folio hederulæ, Ad. Lob.
Centunculus hirſutior, Cæſ.
Alſine hirſuta, Cam.
Alſine hederacea, Tab. Ger.
Variat foliorum magnitudine: flore purpuraſcente, aut dilutè purpuraſcente: rarius lacteo.

II. Alſine Veronicæ folijs floſculis caulibus adhærentibus.
Elatine polyſchides, Lugd.
Alſine folio Veronicæ, Tab. Ger.
Alyſſon, Col. in phytobas.

III. Alſine Chamædrifolia floſculis pedunculis oblongis inſidentibus.
Morſus gallinæ tertiæ, Trag.
Alſine media, Fuch. Lugd Cam.
Alſine, Tur. alterum genus, Fuch. ico.
Elatine altera, Dod. gal. Lugd.
Alſine altera folijs ſerratis, Geſ. col.
Alſine folijs Triſſaginis, Lob. ico. Tab. Ger.
Alſine ſpuria altera, Dod.
Antirrhinon Dioſcoridis, Cæſ.

IV. Alſine triphyllos cærulea.
Hendelkraut/ cæruleis floſculis, Trag.
Alſine parva recta, Lob. ico. Cam.
Elatine triphyllos, Lugd.
Dactiliobotanon cæruleo flore, Thal.
Alſine recta, Tab. Ger.
Altera majoribus & craſſioribus folijs: altera minoribus.

V. Alſine Symphyti petræi capitulis.
Alſine alia, Cluſ. hiſp. Boëtica, Eid. hiſt.

VI. Alſine ſcandens baccifera.
Cyclaminus altera Dioſcoridis, Ghini.
Recentiorum planta, Alſines majoris facie baccis Solani, an Cucubalum Plinij, Ad.
Alſine repens, Cluſ. hiſp. & hiſt. ap. alt. Lob. Dodon. Caſt. Cam.
Alſine major, Cluſ. hiſt. maxima, Thal.
Cucubalus Plinij, Lugd.

VII. Alſine baccifera ſimilis ſuis acinis.
Herbæ adverſus hæmorrhoides admirabilis acini, Cluſ. hiſt. app. alt. ad lib. 6.

VIII. Alſine altiſſima nemorum.
Morſus gallinæ majus, Brunf.
Morſus gallinæ 2. genus, Trag.
Alſine major, Dod. Cam. Tab. Ger.
Alſine major, & Alſine genuina Dioſc. Lugd.
Alſine maxima, Lob. ico. media, Thal.
Centunculus viticulis cubitalibus, Cæſ.

IX. Alſine anguſtifolia.
Alſine maxima, Lugd.

X. Alſine major.
Alſine marina, Dod. Tab. Ger.
Alſine ſive Hippia major, Lob. ico.
Centunculus, Cæſ.

XI. Alſine media.
Morſus gallinæ primum genus, Trag.
Alſine, Math. Ang. Lac. Lon. Lob. Lugd. Caſt.
Alſine major, Fuch. 1. genus, Eid. ico.
Alſine media, Dod. gal. Tab. cui & Alſine, Ger.
Hippia minor, Cord. hiſt.
Alſine minor, Dod. Ad. Lob. ico. Thal.
Alſine morſus gallinæ fœmina, Geſ. hor.

XII. Alſine minor multicaulis.

Morſus

Epipactis, Ang.
Millegrana, Cord. hist.
Herba cancri minor, Cord. sch.
Herniaria, Ges. hor. col. Dod. Lugd. (cui & Lithontribon ab effectu) Thal. Cam. Tab. Ger.
Herniaria multigrana serpillifolia, Ad.
Herba Turca, Lob. Cæs.
Polygoni genus Herniaria appellata, Clus. hist.

Hoc duplex est: aliud glabrum, aliud hirsutum. Est etiam Herniaria fruticosa viticulis lignosis, foliolis oblongiusculis, brevis, densissima.

XII. Polygonum minus lentifolium: quod 4. in Prodromo.

XIII. Polygonum minimum, sive Millegrana minima.
Millegrana minima, Lob. ico.
Herniaria altera, Thal.

XIV. Herba ad rupturas utilis Monardis; & ex eo Lugdunensis historiæ, quid est?

ANTHYLLIS.

Ἀνθυλλὶς Dioscoridi lib. 3. cap. 153. duplex est: altera folijs lenti similibus, mollibus: altera folijs Ajugæ, de qua inter Chamæpitydes actum. Plinius lib. 26. cap. 8. illam Anthyllion vocat.

I. Anthyllis maritima Chamæsycæ similis,
Anthyllis marina Narbonensium altera, Chamæsyces facie, Ad. Lob. ico. Lugd.

Huic similis aut eadem est.
Anthyllis Valentina, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.
Peplion sive Peplis, Dod.
Chamæsyce Dalechampij, Lugd.

II. Anthyllis maritima lentifolia.
Anthyllis prior lentifolia maritima Peplios effigie, Ad Lob. ico.
Anthyllis prima, Cast.
Anthyllis Portlandiæ lentifolia Penæ, Lugd.

III. Anthyllis maritima Alsinefolia.
Paronychia altera, Matth. Lugd.
Paronychia, Ang. Tab.
Gramen secundum Plinij, Ang.
Anthyllis marina incana alsinefolia Narbonensium, Ad. Lob. ico. Lugd.
Centumgrana, Cæs.
Παρανυχίαν Dioscoridis l. 4. c. 54. & Gramen secundum Plinij l. 24. c. 19. Anguillara credidit.

Variat folijs modò subrotundis, modò oblongis.

IV. Anthyllis Chamæpityides frutescens.
Anthyllis altera Chamæpity similis, Cord. in Diosc.
an Chamæpitys vermiculata, Ad. Lob. ico.
an Chamæpitys prima Dioscoridis Penæ, Lug.
an Anthylloides minor, Thal.

SEDUM.

Ἀείζωον Dioscoridi lib. 4. cap. 89. διὰ τὸ ἀειθολὲς τῶν φύλλων, quia folia perpetuò vireant: quare Ἀείζωον nomen apud Theophrastum 1. hist. 16. Sempervivam Gaza vertit: cui hoc à natura ut semper humidum, virideq; durare valeat, eidem Theophrasto 7. hist. 14.

Genera Dioscoridi tria sunt: magnum, parvum, & tertium, quod aliqui Ἀνδράχνην ἀγρίαν, ἢ τηλέφιον, Romani ἰλλέκεβραν Illecebram vocant: quorum priora duo refrigerant, tertio vis est excalfactoria. Plinio l. 25. c. 13. Aizoi duo genera: majus, quod aliqui Buphthalmum vocant, alij Zoophthalmon, alij Stergethron, quod amatorijs conveniat: alij Hypogeson, quoniam in subgrundijs ferè nascitur. Italis, Sedum magnum, aut oculus, aut digitellus. Alterum minusculum, quod Erithales vocant, alij Trithales, quia ter floreat, alij Chrysothales aliqui Isoëtes: Sed alij Itali Sedum, alij Aizoum utrumque, quoniam semper vireat: aliqui Sempervivum, &c. Huic similis quam Græci Andrachnen agriam vocant: Itali Illecebram: hactenus Plinius secutus Diosc. Sedum, inquit Festus, alij Sadum appellant, herbam quam Opilius Aurelius Sesuvium vocari ait, eamq; in tegulis seri: hoc fortè factum, quod nonnullis locis plebis animos invaserit opinio, non feriri fulmine domum, in cujus tegulis Sedum vireat.

Sedum majus.

I. Sedum majus arborescens flosculis candidis.
Aizoon magnum Dioscoridis, si caulis altitudo & foliorum longitudo spectetur.
Sempervivum arborescens, Matth. Cast.
Sedum majus verum, Gesn. hort.
Sempervivum majus, Ang.
Sempervivũ sivè Sedũ arborescens majus, Dod.
Sedum arborescens Græcum, Illyricum & Anglicum, sive maritimum, Ad.
Sedũ arborescens majus Græcũ, Lob. ico. Eyst.
Sempervivi majoris alterum genus, Cæs.
Sedum majus, Clus. hisp. legitimum, Eid. hist.
Aizoon arborescens, Lugd. Cam.

II. Sem-

II. Sempervivum arboreſcens alterum, Matth. Caſt. Lugd. An diverſum à priore?
III. Sedum majus vulgare.
Aizoon magnum Dioſcoridis, quoad poſtrema Dioſcoridis verba.
Sempervivum majus, Brunf. Matth. Ger.
Umbilici Veneris ſpecies altera, Ang.
Sedum majus, Fuch. Cord. in Dioſc. (& Vitalis major) Lac. Tab. magnum, Tur.
Sedum ſeu Sempervivum vulgare majus, Geſn.
Sempervivum primum, Lon. majus primum, Cæſalp.
Sempervivum majus, Dod. gal. Lob. Caſt.
Sempervivum majus alterum ſive Jovis barba, Dodon.
Sempervivum, ſive Sedum majus crenatum Myrrhifolium, Adv.
Aizoon majus, Lugd. Cam.
Cotyledon altera prima, ſive Sedum majus vulgare, Cluſ. hiſt.
Sedum vulgare, Eyſt.
IV. Sedum majus montanum dentatis folijs.
Cotyledon altera montana, Cluſ. pan.
Cotyledon altera ſecunda, Eid. hiſt.
Aizoon ſive Sempervivum majus, Thal.
V. Sedum majus montanum dentatis folijs alterum.
Cotyledon altera montana minor, Cluſ. pan.
Cotyledonis alterius altera ſpecies, Eid. hiſt.
VI. Sedum majus montanum folijs non dentatis, floribus rubentibus.
Cotyledon altera Taurica, Cluſ. pan.
Cotyledon altera tertia, Eid. hiſt.
Sedum minus flore rubente, Eyſt.
VII. Sedum Nicotianæ flore.
Sedum Malagaſcaricum, Cluſ. exot. quid?

Sedum minus.

I. Sedum minus teretifolium album.
Sempervivum minus album, Brunf.
Sempervivum fœmina, Eid.
Sedum minus primum, Trag. Cluſ. hiſt. alterum, Geſn. hort.
Sempervivum minus, Matth. Ang. Caſt. Cæſ.
Sedum minus, Lac. offic. Ger. minus fœmina, Fuch.
Sedum fœmina, Tur.
Craſſula minor, Dod. gal.
Sempervivum quartum, Lon.
Tragus herba, Cord. in Dioſc.
Vermicularis & Illecebra major, Ad. Lob. Lug. Vermicularis flore albo, Cam.
Aizoon minus fœmina, Lugd.
Aizoi minoris ſpecies, Thal.
Sedum minus hæmatodes ſecundum, Tab.
II. Sedum minus teretifolium alterum.
Sempervivum tertium, Lon.
Aizoon minus Matthioli, Lugd.
Sedum medium teretifolium, Ad. Lob. ico.
Sempervivum parvum, Lob.
Sedum minus alterum, Cluſ. hiſt.
III. Sedum minus teretifolium luteum.
Sedi minoris 2. ſpecies, Trag.
Sempervivum minus æſtivum, Lob. Lugd.
Aizoon medium, Thal.
IV. Sedum minus folio circinato.
Aizoon daſyphyllum, id eſt denſifolium, Lugd.
Sedum minimum frigidum, Cluſ. hiſp.
Sedum minus ſeptimum, Cluſ. hiſt.
V. Sedum minus luteum folio acuto.
Sedum minus, Turn. mas, Fuch. hæmatodes, Tab. Ger.
Sempervivum minus, Dod. gal. primũ, Eid. fol.
Aizoon hæmatoides, Lob. ico.
Aizoon minus, Lugd.
Sedum minus quintum, Cluſ. hiſt.
VI. Sedum minus luteum ramulis reflexis.
Aizoon Scorpioides, Lob. ico.
Aizoon minus flore luteo inflexo, Cam.
Sedum minus quartum, vel Sedum minus Dioſcoridis primum, Cluſ. hiſt.
VII. Sedum arvenſe flore rubente: quod 9. in Prodromo.
VIII. Sempervivum minus vermiculatum acre.
Aizoon tertium, Dioſcoridis.
Portulaca tertia, Brunf.
Sedum minus tertium & Vermicularis, Trag.
Sempervivum minimum ſive 3. Matth. Caſt.
Gramen 3. Plinij & Sempervivum 3. Ang.
Illecebra ſive Sempervivum 3. Dod. ut:
Sedi tertium genus, Fuch. Lac. Tur.
Aizoon minus, quod malè pro Vermiculari accipitur, Cord. in Dioſc.
Aizoon acre, Cord. hiſt.
Sedum tertium Dioſcoridis, Geſn. hort.
Sempervivum tertium, deſc. at 2. ico. Lon.
Sedum minimum, Illecebra, Sedi tertium genus non ſempervirens, Adv.
Sempervivum minimum ſive Illecebra, Lob.
Sempervivum tertium minimum alterum, Cęſ.

SECTIO SECUNDA.

CLEMATITIS; LIGNUM COLUBRINUM; CLEMATIS PERICLYMENUM; APOCYNUM; ASCLEPIAS; POLYGONATUM; Lilium Convallium; Monophyllum; Laurus Alexandrina, quibusdam Hippoglossum.

CLEMATITIS.

Κλιματίτις Dioscoridi lib.4.cap.182. idem est ac Sarmentaria: sic dicta, quoniam κλήματα flagella, vitigineis flagellis similia emittat, ac ut illa arbores scandat. Plinio lib.24.cap.10. Clematida Smilaci similem, per arbores repentem geniculatam & ipsam appellaverunt. A Theophrasto 5.hist.10. Ἀτραγένη dicitur, & esse arborem quæ Vitis & Labruscæ modo surgat.

I. Clematitis sylv. latifolia.
Vitis sylvestris, Trag.Lugd.
Vitis nigra, Fuch.Tur.Lon.2.Tab.
Vitalba, Dod. ut: Guiland. the. (& Vitis sylv. Dioscoridis) Cæs.
Viburnum Gallorum, Bellon.
Atragene Theophrasti, Ang.Clus.hist.
Vitis sylv. caustica, Gesn.hort.
Clematis 3. Matth. Cast. Thal.2.Lac.
Clematis altera prima, Cord.in Diosc.
Viorna vulgi, Ad.Lob.Ger.
Clematis sive Viorna vulgi, Lobelij, Eyst.

Clematitis est Dioscoridis, Atragene Theophrasti: quibusdam Vitis sylv. Plinij.

In foliorum divisuris mirè ludit & sarmenta aliquando brachiorum crassitudinis sunt.

II. Clematitis Peruviana.
Bexugo del Peru, ad Atragene sarmenta proximè accedentia, cortice cinereo obducta, gustus lenti, dein acris, denique fauces urentis: drachma purgat & Mechoacæ præfertur, Clusius in notis ad Monardem.

III. Clematitis peregrina folijs pyri incisis.
Clematis altera Bœtica, Clus.hisp.& hist.
Clematis Bœtica, Clusij, Lob.Lugd.Tab.Ger.

IV. Clematis sive Flammula repens.
Clematis altera, Dod.gal.flore albo, Cast.Cam.
Clematis flammula quibusdam, Gesn.hort.
Clematis altera urens, Ad.Lob.
Flammula, Dod.Lugd.hist.
Viticella, Cæs.
Clematis urens, Tab.Ger.

Flammula dicitur, quod contusa applicata, vesicas flammæ instar excitet, cujus folia aliquando Apij modo dividuntur: est etiam simplex vulgaris, alia multiflora, quæ
Clematis urens 2. Tab.
Clematis urens multiflora, Ger.

V. Clematitis maritima repens: quæ 1.in Pr.
Clematites, Ang.

VI. Flammula recta.
Flammula, Matth.Lugd.Clus.pan.& hist.Tab.
Flammula frutex, Cord.in Diosc.
Clematis altera, Turn.
Flammula altera, Dod.altera surrecta, Lob.
Flammula recta, Cam.Eyst.
Flammula Jovis surrecta, Ger.

Duplex est: alterius sarmenta & foliorum pediculi virescunt & serius floret: alterius rubent & maturius floret.

Centella herba, quæ trita tumoribus imposita pustulas excitat, in epist. ad Monardem huc referri potest.

VII. Clematitis alpina Geranifolia: quæ 2. in Prodromo.
Clematis cruciata alpina, Ponæ.

VIII. Clematitis cærulea erecta.
Clematis altera minor longifolia, Clymenum quorundam, Lob.Lugd.
Clematis cærulea Pannonica 2.Clus.pan.
Clematis cærulea 2.Tab.
Clematis major Pannonica, Ger.

Magnitudine variat: hinc duæ figuræ apud Clusium hist.pan.& Tab.sub
Clematide cærulea pan.1.(quæ Clematis cærulea pannonica, Eyst.) & 2.Et Ger.sub
Clematis pan.& Clemat.majore pannonica.

Flore est cæruleo, rarius albo.

IX. Clematitis cærulea vel purpurea repens.
Clematis altera, Matth.Dod.Cast.ap.Clus.hist.
flore purpureo, Cam.
Clematidis alterius altera species, Dod.gal.

Clema-

HEDERA TERRESTRIS.

Hedera terrestris, χαμαίκισσος & Dioscoridi lib. 4. cap. 126. si in descriptione pro μακρότερα, μικρότερα legatur: à Plinio videtur intelligi, sub Hedera à terra se non attollente: quibusdam Malacocissos, quasi mollis hedera, in Geoponicis: alijs Chamaclena, quasi Clematis humilis repens.

I. Hedera terrestris vulgaris.
Hedera terrestris, Brunf. Matth. Dod. Lug. Cæs. Thal. Tab. Gerard.
Elatine, Brunf. 4.
Chamæcissos, Trag. Fuch. Dod. gal. Lac. Cam.
Chamæclema, Cord. hist.
Humilis hedera, Ad. corona terræ, Lob.
Malacocissos, Lugd.

Duplex est: major, quæ vulgata: minor elegantior, cauliculis erectioribus, brevioribus ut & foliis: floribus magis cæruleis, quæ locis humidioribus circa arbores antiquas reperitur.

II. Hedera terrestris montana.
Hederæ terrestris species montana, Cam. epit.

Priore hirsutior est, foliis majoribus & floribus, qui purpurascunt.

III. Hedera saxatilis magno flore.
Asarina sterilis, Lob. ob.
Asarina sive saxatilis hederula, Ad. Lob. icon.
Asarina Lobelij, Lugd.

CYMBALARIA.

Cymbalaria, à cymbalo nomen duxisse videtur: quibusdam Umbilicus Veneris alter censetur: at Hermolaus, Barbarus, Capnon primam Plinij lib. 25. cap. 13. esse credidit.

Cymbalaria, Matth. Lugd. Cæs. Cast. vulgaris, Lac.
Cymbalaria Italica hederaceo folio, Ad. Lob.
Umbilicus Veneris officinarum, Lonic.
Linaria hederæ folio, Col.
Cymbalaria foliis hederaceis fl. cæruleo, Eyst.

NASTURTIUM INDICUM.

Nasturtium dictum ob saporem, Indicum à loco natali.

I. Nasturtium Indicum majus.
Nasturtium Indicum, Dodon. Lob. Lugd. Cam. Cast. Eyst.
Nasturtium peregrinum, quod Peruvian. Lugd.
Flos sanguineus Monardi, Lugd.

II. Nasturtium Indicum minus.
Nasturtium Peruanum, Monardi.

Folia habet rotunda, Lenticulę paulo majora.

BALSAMINA.

Balsamina dicitur, quod ex pomis ipsius maris immaturis oleo injectis, insolatione oleum seu Balsamum, ut Chirurgi vocant, ad vulnera consolidanda præstantissimum conficiatur.

I. Balsamina rotundifolia repens, sive mas.
Balsamina, sive pomum mirabile, Trag.
Balsamina, Matth. Lac. Lugd. Cæs. alba, Gesn. hort.
Balsamine prima, Fuch. Anguil.
Balsamina pomifera, Ges. collect.
Charantia, Dod. ut: Lonic.
Cucumis puniceus, Cord. hist.
Balsamina cucumerina punicea, Ad. Lob. Tab.
Balsamina mas, Cam. Gerard.
Momordica, Castor.
Quibusdam Plinij l. 20. c. 3. Cucurbita Somphos à Græcis appellata.

Fructus maturus colore variat, modò puniceo, modò luteo rubescente.

Balsamina mas fructu puniceo, & Momordica fructu luteo rubescente, Eyst.

II. Balsamina fœmina.
Balsamine altera, Trag. Matth. Fuch. Ang. Ges. hort. Cast.
Balsaminum, Dod. gal. Lon. & Charancia fœmina.
Balsamina, Dod. Lugdun. cum Matth. & Fuch. figura.
Balsamella, Cord. hist.
Balsamina amygdaloides, Ges. ad Cordum.
Balsamina fœmina, Cam. Tab. Ger. Eyst.
Balsamina fœmina perficifolia, Ad. Lob.
Catanance, Cæsalp.

III. Balsamina lutea, sive Noli me tangere.
Mercurialis sylv. altera, Trag.

Esula,

Eſula, Eid. & Lugd.
Tithymalus ſylv. Lon.
Noli me tangere, Geſn. hort. & frac. (cui & Milium caprearum) Cam. Tab. Eyſt.
Perſicaria ſiliquoſa, Ad. Lob. Lugd. Cam. Thal.
Impatiens herba, Dod.
Catanance altera, Cæſ.
Chryſæa, Lugd.
Balſamita altera, Col.

Noli me tangere & Impatiens herba dicta, propter ſiliquas, quæ ubi maturæ leviſsimo contactu diſsiliunt: aliqui Æſchinomene Plinij ſuſpicantur: quibuſdam Pſeudoapocynon. Flore eſt luteo, eſt & pallido.

ARISTOLOCHIA.

Ἀριστολοχία Dioſcoridi l. 3. c. 4. quod exiſtimetur optimè puerperis, ſeu partus doloribus opitulari: hinc forté Nicandri ſcholiaſtes refert, Ariſtotelem herbæ hujus inventionem mulieri tribuere. Et Plinio l. 25. c. 8. Ariſtolochiæ nomen gravidæ dediſſe videntur, quoniam eſſet ἄριστον λοχείας: noſtri Malum terræ vocant.

Genera tria Dioſcorides agnovit, στρογγύλην, μακράν, πολυμόρφους. Plinio genera quatuor: unum tuberibus radicum rotundis: alterum radice longa: tertium longiſsimæ tenuitatis, quæ Clematis, ab alijs Cretica vocata: quarta quæ Piſtolochia, tenuiori proxima, quam quidam Polyrrhizon cognominant, &c.

I. Ariſtolochia rotunda, flore ex purpura nigro.
Ariſtolochia rotunda vera, Trag. Lon. Cam.
Ariſtolochia rotunda, Matth. Dod. ut: Anguil. Cord. in Dioſc. Geſn. hort. Tur. Lac. Adv. Lob. Caſt. Lugd. Eyſt.
Ariſtolochia rotunda 1. Cluſ. hiſp. & hiſt.
Ariſtolochia fœmina, Lugd.
Ariſtolochia prima, Cæſ.

II. Ariſtolochia rotunda flore ex albo purpuraſcente.
Ariſtolochia rotunda altera, Cluſ. hiſp. & hiſt.

Anguillara plures ſpecies inveniri ſcribit: verùm hæc non ſolùm colore floris, ſed & foliis & fructu à priore differt.

III. Ariſtolochia longa vera: & Ang. Cam.
Ariſtolochia longa, Dod. ut: Cord. in Dioſcor. Geſn. hort. Ad. Lob. ico. Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd. cum Cluſij & Fuchſij figura.
Ariſtolochia altera radice pollicis craſsitudine, Cæſ.

IV. Ariſtolochia longa Hiſpanica.
Ariſtolochia longa altera, Cluſ. hiſp. & hiſt.

V. Ariſtolochia Clematitis recta.
Ariſtolochia, Brunf. longa, Trag. Matth. Fuch. Tur. Lac. Lon. Caſt. Lugd.
Ariſtolochia longa altera, quæ Clematitis veteribus, Cord. in Dioſc.
Ariſtolochia longa vulgaris, Ang. Cam. epit. & hort. Eyſt.
Ariſtolochia Clematitis, Dod. gal. Ang. Geſn. hort. Adv. Lob. Tab. Ger.
Ariſtolochia Sarracenica, Dod. Lugd.
Ariſtolochia Clematitis 1. Cluſ. hiſp. clematitis vulgatior, Eid. hiſt.
Ariſtolochia altera radice tenui, Cæſ.

VI. Ariſtolochia Clematitis ſerpens.
Ariſtolochia clematitis, Dod. Lugd. Caſt. deſc.
Belli epiſt. 1. ad Cluſ. vel
Ariſtolochia Cretica.
Ariſtolochia clematitis altera, Cluſ. hiſp. vel
Beotica, Eid. hiſt.
Ariſtolochia Clematitis altera Hiſpanica, Lob.

Flos luteus, aut ex purpura nigricans.

VII. Ariſtolochia Piſtolochia dicta.
Piſtolochia, Dod. ut: Geſn. hort. Cluſ. hiſp. & hiſt. Cam. epit. Caſt. Lugd. cum Cluſ. & Dodon. figura.
Ariſtolochia polyrrhizon, ſive Piſtolochia Plinij, Ad. Lob.
Ariſtolochia altera plures radices ſpargens, Cæſalp.

Flos aliquando niger, aliquando ex herbido luteus.

VIII. Piſtolochia Cretica.
Piſtolochia altera ſempervirens, Cluſ. hiſt. ap. 1.

IX. Ariſtolochia Maurorum.
Rhaſut & Rumigi à Mauris nominata, Rauvvolff. Lugd. append.
Ariſtolochia peregrina Rauvvolfij, Cluſ. hiſt.

CYCLAMEN.

Κυκλάμινος Dioſcoridi lib. 2. cap. 194. foliis eſt hederæ purpureis, variis, ſupra inſtar albicantibus maculis, &c. Theophraſto 9. hiſt. 10. Gaza tuber terræ reddidit, imitatus Plinium, cui lib. 25. cap. 9. Cyclaminus, noſtris Tuber terræ dicitur.

Differentiæ: alius vere, alius autumno floret: quibuſdam flos odoratus, alijs inodorus: & flore rubro, albo, luteo, tum qui autumno floret & odoratus eſt. Pettillium Plinij l.21.c.8. Anguillara cenſet: ſic æſtivum, Spharitin Aëtij Bononienſes, Camerario notante, credunt.

I. Cyclamen orbiculato folio infernè purpuraſcente.
Cyclaminus minor & Umbilicus terræ, Trag.
Cyclaminus, Matthiol. Dodon. gal. Cord. in Dioſcor. & hiſtor. Geſn. hort. Lac. Turn. Lon. Tabern.
Cyclaminus major, Caſt.
Cyclaminus rotunda, Fuch.
Cyclaminus orbicularis rotundifolius, Dod.
Cyclamen vulgare, Eyſtett. officinarum orbiculato folio, Panis porcinus, & Arthanita, Lobel. ico.
Cyclaminus flore odorato, Cluſ. pan. & hiſt.
Cyclaminus vulgaris, & Cyclam. prior, cum icone Matth & Lobelij, Lugd.
Cyclaminus æſtivus vulgaris, Cam.
Cyclamen orbiculato folio, Ger.

Flos nunc dilutius, nunc ſaturatius purpuraſcit: albo flore rarius reperitur. Radice eſt aliquando maxima, & ejus ſpecies quædam, radice inſtar capitis arietis, Geſn. hort.

II. Cyclamen orbiculato folio infernè ex viridi pallente.
Cyclamini odorati altera ſpecies, Cluſ. pan.
Cyclamen odorato flore 2. Eid. hiſt.

III. Cyclamen radice maxima folijs infernè rubentibus.
Cyclamen Romanum, Eyſt.
an Cyclamen à Mutono, Cluſ. hiſt.

IV. Cyclamen folio anguloſo.
Cyclamen folijs anguloſis, Geſn. hort.
Cyclamen vernum, Lob. ico. Cam.
Cyclamini orbiculati tertia ſpecies, Dod.
Cyclaminus verno tempore florens, Cluſ. pan. & hiſtor.
Cyclamen vernum, Eyſt.

Folio eſt rotundiore rarius oblongiore, floribus intenſius quam in vulgari rubentibus, vel omnino albeſcentibus.

V. Cyclamen odoratum æſtivo ſolſtitio florens folio maculato.
Cyclamini odorati duplex varietas, Cluſ. hiſt.

Prima folijs aliquantum anguloſis, albis maculis obſcurè averſa parte notatis: flos ſaturatè purpuraſcens. Alterius folia averſa parte viridia, adverſa maculis albis manifeſtis, flos dilutiùs purpuraſcit, vel omnino albeſcit.

VI. Cyclamen hederæ folio: & Adv. Lob. Cluſ. pan.
Cyclamini alia ſpecies, Dod. gal.
Cyclaminus orbicularis, Dod. alter orbicularis, Lugd.
Cyclaminus inodoro purpuraſcente flore, Cluſ. hiſt.
Cyclaminus æſtivus folio hederaceo, Cam.
Cyclamen ſerotinum folijs hederaceis, Eyſt.

VII. Cyclamen folio hederaceo polyanthes.
Cyclaminus Byzantinus alter, tubere palmaris latitudinis πολυανθὲς: tulit flores 20. 50. 100. Cluſ. hiſt.

VIII. Cyclamen radice caſtaneæ magnitudinis.
Cyclaminum Conſtantinopolitanum, vel byzantinum, Cluſ. pan. & hiſt.

Folia prona purpuraſcentibus ſupina candicantibus maculis notantur.

IX. Cyclamen radice exigua.
Hermodactylus quorundam, Trag.
Cyclaminus exigua, Eidem.
Cyclaminus montis Juliani, cujus Meſues meminit, Ang.
Cyclamini exiguæ veræ ſpecies, Lugd.
Cyclaminus radice avellanæ, Cluſ. pan.
Cyclaminus æſtivus, Eid. hiſt.
Cyclaminus minor, Caſt.

X. Cyclamen oblonga radice.
Cyclaminus radice oblonga malo in fine adnexo, Geſn. hort.
Cyclaminus oblongum, Eid. append.
Cyclaminus μακρόριζος, Cam. epit. longius radicatus, Eyſt.
Cyclaminus cujus radix digitalem craſsitiem non ſuperat, & cubitalis eſt longitudinis, Cluſ. pan.
Cyclamen odoratum μακρόριζος, Cluſ. hiſt.

XI. Cyclamen vernum luteum.
Cyclamen luteo flore, Ang. Ad. Lugd.

XII. Cyclamen vernum album.
Cyclamen vernum flore albo, Lob. adv. part. 2.
Cluſ. hiſt. ap. alt. auct. quod folijs circinatæ rotunditatis, Eid. cur. poſt.

XIII. Cyclamen folijs Violariæ radice cordis effigie.
Cyclamen vernum ſpurium, Cl. hiſt. ap. alt. auct.

GRA-

GRAMEN PARNASSI.

GRamini quod in Parnaſſo monte provenit, folium hederaceum, florem candidum, &c. Dioſcorides l. 4. c. 32. tribuit: ubi & alterius in Cilicia nati meminit, quod incolæ Κίννων appellent, cujus virentis ſuboves inflammentur: quid velit non aſſequimur.

I. Gramen Parnaſſi albo ſimplici flore.
Gramen Parnaſsi, Dod. ut: Geſn. hort. Lobel. icon. Eyſtett.
Hepatica alba, Cord. hiſt.
Enneadynamis Polonorum, Geſn. hort.
Unifolium paluſtre, Geſn. collect.
Gramen Parnaſsi hederaceum recentiorum, Adv. Lob. ob.
Gramen hederaceum, flos hepaticus, Tab.
Gramen Parnaſsi minus, Ger.

II. Gramen Parnaſsi albo pleno flore.
Gramen Parnaſsi duplicato flore, Lob. Lugd.

SAXIFRAGA.

SAxifraga ab effectu dicta, cum ejus ſtillatitia, ut & decoctum, lapides renales & frangere & pellere dicatur; ut & farina granorum ad radicem, ex decocto ſumpta.

I. Saxifraga rotundifolia alba.
Saxifragia, Brunf. major, Eid. 4. Fuch. Lac.
Saxifraga alba, Trag. Dod. ut: Fuch. icon. Geſn. hort. Lugd. Thal. Cam. Tab.
Saxifragia quarta, Matth. Caſt.
Saxifraga, Lon. alba chelidonides, Ad. Lob.
Theligoni affinis herba, Cæſ.
Saxifraga alba tuberoſa radice, Cluſ. hiſt.
Hæc nonnullis locis foliis eſt majoribus, altiuſque exurgit: frequentius tamen minoribus eſt & humilior.

II. Saxifraga ad folia bulbos gerens.
Saxifraga bulboſa altera bulbifera montana, Colum.

III. Saxifraga rotundifolia aurea.
Saxifraga aurea, Dod. ut: Geſn. hor. Thal. Cam. Ger. Lugd. cum. Dod. & Lobelij figura.
Saxifraga aurea lichenis facie, & natalitijs, Ad. Lobel.
Chryſoſplenium, Tab.
Hepatica paluſtris, Eyſt.
Eryſimi ſpecies Aldroando dicebatur: In hiſtoria Lugd. Saxifragæ alpinæ figura jungitur, quam cum priore eandem ſuſpicor.

CHELIDONIA MINOR.

CHelidonia duplex habetur, major de qua ſupra: minor, de qua nunc, quam Dioſcorides lib. 2. cap. 212. χαλκάνθινον τὸ μικρὸν, aut πυρὸν ἄγριον nominat, cujus deſcriptio, præter vires, noſtræ convenit: an forſan ratione ſoli diverſitas obvenit? Plin. lib. 25. cap. 13. Strumea cenſetur, quo loci de Ranunculis agit.

I. Chelidonia rotundifolia major: in Prodromo deſcripta.

II. Chelidonia rotundifolia minor.
Teſticulus ſacerdotis, Sylvatico.
Ficaria & ſcrophularia minor, vel 2. Brunf.
Hæmorrhoidum herba, Hier. Brunſvvic.
Chelidonium minus, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Ang. Cord. in Dioſc. & hiſt. Geſn. hort. Tur. Lac. Lon. Guil. (an Amellus ſit dubitat) Adv. Lob. Lugd. Caſt. Thal. Tab. Ger. Eyſt.
Malacociſſus minor, Fuch. ico.
an Ranunculus latifolius, Lugd.
Favagello, Cæſ.
Hujus folia aliquando macula purpurea notantur: flore eſt luteo ſimplici: ratius pleno Camerario monente.

NUMULARIA.

NUmularia à folijs nummi ſpeciem referentibus dicta: alijs Centummorbia, à mirifica in vulneribus medendis facultate: alijs Hirudinaria, quod hirudinis inſtar paſſim terræ affixa hæreat. Sunt qui Numulum Plinij lib. 18. cap. 28. cenſeant, ubi falsò Nummulus legatur: an fortè apud Theophraſtum lib. 9. cap. 14. ἐφυβέδλαυον, Rubiam Gaza vertit.

I. Nummularia major lutea.
Serpentaria 3. & Centummorbium, Brunf.
Nummularia, Trag. Matth. (& Lunaria minor) Fuch. Dod. ut: Geſn. hort. Lon. Adv. Lob. Lugd. Caſt. Cæſ. Cam. Tab. Ger. Eyſt.
Centimorbia, Geſn. Turn.
Hirudinaria minor, Tab.
Ratione ſoli variat: hortenſis per omnia major, ſylveſtris contrà: hinc duæ icones apud Tab. Hirudinariæ majoris & minoris: & apud Ger.

Numulariæ, & Numulariæ minoris, nomine.

II. Nummularia minor purpuraſcente flore: quæ in Prodromo deſcribitur.

SECTIO QUARTA.

CUCUMIS; MELO; PEPO; MELOPEPO; ANGURIA; CUCURBITA; COLOCYNTHIS; CUCUMIS ASININUS.

CUCUMIS.

ETſi Σικυος nomen apud Græcos, (quemadmodum Cucumeris apud Latinos) generale ſit omnium horariorum fructuum, videlicet Peponum, Melonum, Cucumerum, Angariarum & cæterorum ejuſdem generis, ut Guilandinus quoque notavit: attamen Σικυος ἄμιξ & Dioſcoridis l. 2. c. 163. Theophraſti 1. hiſt. 18. alijs σικύον, & πεπόν. Cucumer Plinio l. 19. c. 5. Cucumis Varroni à curvore, quaſi Curvimer, dicitur.

Genera duo Dioſcoridi & Theophraſto, ſativa & ſylveſtris: ſativa, inquit Theophraſtus, partim genera eſſe exiſtimant, ut & Cucurbita, partim negant: ſed in uno eodemq; genere, alias meliores, alias deteriores affirmant. Cucumeris tria genera notant, Laconicum, Scytalium, Bœticum. Plinius l. c. de Cucumere agens, Melones, Cucumeres & Angurias complectitur: admonens, ea forma qua cogantur creſcere: ſic flore in fiſtulam demiſſo, mira longitudine naſci: ſubjungens, Græcos Cucumerum tria genera feciſſe Laconicum, Scytalicum & Bœticum: ſic de ſylveſtri l. 20. c. 1. & de anguino ſive erratico l. 20. c. 2. egit.

I. Cucumis ſativus vulgaris.

Cucumis ſativus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. gal. Lon. Caſt.
Cucumis, Trag. Ang. Tur. Lac. Fracaſt. Tab.
Cucumis vulgaris, Dod. Ger.
Cucumer ſativum, Cord. in Dioſc.
Cucumis ſativus & eſculentus, Ad. Lob. Lugd.
Citreolus vulgo, Cæſ.

Cucumeres virides, albi, longi, recurvi: læves, aſperi: Alijs Sycios Galeni, alijs ejuſdem Melopepon. Fructus maturus ſubluteus eſt: habetur & totus albus.

V. Cucumis ſativus major.

Cucumis Turcicus, Fuch. Tab. Ger.
Cucumis ex Hiſpanico ſemine natus, Tab. Ger.

III. Cucumis flexuoſus.

Cucumis longus, Matth. Lugd. oblongus, Dod.
Cucumis anguinus & tortilis, Lac.
Cucumis anguinus, Ang. Geſn. col. Lugd. anguina, Tab. Ger.
Cucumis flexuoſus, ſive anguinus, Adv. Lob.
Cucumis ſativus 2. Caſt.
Citreolus alter forma anguis, Cæſ.

Hujus ſpecies habetur fructu cubitali. Sic in regno Congiano inſignis magnitudinis & ſuavitatis habentur: part. 1. Ind. Or. l. 2. c. 1.

IV. Cucumis pyriformis.

Cucumer minor pyriformis, Tab. Ger.

V. Cucumis Ægyptius rotundifolius.

Chate Ægyptijs, cucumerum genus, Alpin.

MELO.

CUcumerum genera cenſentur Pepones & Melopepones, potiſſimum figura & quantitate differentes: majores enim & oblongi, Pepones: mali effigiem referentes, Melopepones, nomine ex Melone & Pepone compoſito dicuntur. Hoc genus Palladius Melones, quaſi μήλωνας, id eſt pomeos, à malorum figura appellavit, quod nomen adhuc in uſu eſt. Sicq; tria Cucumeris genera ſtatui poſſunt, Cucumer, Melo & Pepo. At Melon Theophraſto Sycion; Plinio, Cucumis mali cotonei effigie, Melopepo Galeni: forte Cucumis antiquorum.

I. Melo vulgaris.

Melo, Brunf. Trag. (& Melopepo) Lac. Tab. Gerard.
Pepo, Matth. ico. Fuch. Lugd. Caſt.
Pepo, grandis Melo, Cord. hiſt.
Cucumis Galeni & antiquorum, Dod. gal.
Melo vulgaris, Melopepo in Græcia, Guil.
Melo ſive Melopepo vulgi, Cucumis Gal. Dod.
Melo vulgi, ſive Cucumis antiquorum, Melopepo Dioſcoridis, Ad. Lob.
Melon vulgo & Pepon, Sycion Theophraſti, Melopepon Galeni, Cæſ.
Melopepo, Geſn. hort. Lon. Lugd.

Variat fructu, nunc oblongo, alias contractiore rotundioris figuræ, alias modicè depreſſo & ſeſſili: Subinde majore, ſcilicet.

Melo

Melo Hispanic. Tab. & Ger. quandoq; minore. Cortex alijs asper, rugosus & tuberosus: & hic est Pepo strumosus, Ad.

Alijs lævis: nunc viridis, nunc cinereus, nunc pallidus, nunc varius. Pulpa, alijs rufa, alijs candida & virens: eaque quibusdam suavior, quibusdam mosshi odore, qualium Cordus & Dodonæus meminere. Aliqui æstivi, aliqui hyberni ad hyemem perdurantes. Habentur, Camerario monente, Americi & alij Italici, Patavini, item Zatti dicti: tum Neapolitani, quorum semina adeo tenui crustula teguntur, ut excorticata videantur, Gymnospermi appellati: denique pilosi.

II. Melo rotundus parvus.

Melo succaratus, Lob. ic. saccharinus, Tab. Ger.

Dantur aurei, parvi, in modum pomorum Arantiorum, Cam. vel ut Cæs. mali rosei magnitudine. Meminit & Garzias Melonis genus in Hispania, quod Budiecas vocent.

III. Melo pyriformis moschatus.

Melo Saccharinus variegatus, Eyst

IV. Melo pyriformis.

Pyromelo, Tab. Gerard.

V. Melo Ægyptius.

Abdellavi Ægyptiorum, Melones à nostratibus diversi, Alpin.

VI. Melonis Ægyptij alterum genus.

Chajar, Melonum genus apud Ægyptios, Alp.

VII. Melo Indicus fructu oblongo.

Batie Indi, sive Indicus Melo, Garziæ.

Patecas, Anguria, sive Melo Indicus, Linsc. par. 4. Ind. Or. c. 10.

Melones aquatici in Java, Batiec in universa India: par. 4. Ind. Or. c. 6. & fig. 20.

an Comolanga, Lud. Romani, Clus. in Garz. Scalig. Lugd.

VIII. Melones Peruani.

Melones in valle Peruana tanta felicitate proveniunt, ut radix caudicis cassitudinem assequatur & viva aliquot annis in solo vigeat, quę quotannis Melones profert, cujus luxuries non secus ac cæterarum arborum amputatur: Joseph. Acosta l. 4. c. 19.

IX. Fructus Melonum similis, cortice duro vestitus, in Java, Linscot. par. 3. Ind. Or. c. 10.

P E P O.

Πέπων Dioscoridi l. 2. c. 164. Theophrastus 1. hist. 22. & Plinius l. 2. c. 2. de Peponibus, quæ Dioscorides refert: qui l. 19. c. 5. scribit, Cucumeres cum magnitudine excesserunt, Pepones vocari. Dictum volunt ἀπὸ τοῦ πεπαίνεσθαι maturescere, eò quod maturitate flavescant.

I. Pepo oblongus.

Pepo, Brunf. Lon. Cast. Camer.

Pepo magnus, Dod. gal. Ges. hort.

Pepo major oblon. Dod. max. oblong. Tab. Ger.

Cucumis Pepóve oblongus, sive ovalis vulgatissimus, Ad.

Pepo oblongus, Lob.

Melo seu Pepo oblongus, Cæs.

Variat magnitudine: hinc apud Tab. duæ figuræ, Peponis maximi oblongi, & Peponis Indici minoris oblongi: & apud Ger. qui posteriorem Peponem minorem sylv. vocat.

II. Pepo compressus major.

Pepo maximus Indicus compressus, Lob.

Pepo rotundus major, Dodon.

Melon sive Pep. modicè depressa & sessilis, Cæs.

Corticis colore & substantia variat: qui enim albido est colore, substantia est molliore: qui obscurè virente duriore.

III. Pepo compressus minor.

Cucumis seu Zucco marinus, Trag.

Cucumer marinus, Fuch. Tur. Lonic.

Pepo rotund. Dod. gal. Ges. h. rotund. min. Dod.

an Cucurbita rotunda Italica, Lugd.

Corticis colore variat, qui est croceus, luteus, citrinus, niger.

IV. Pepo rotundus Melonis effigie.

Pepo oblongus, rotundus, luteus, viridis, Trag.

Pepo sylv. Dodon.

Pepo rotundus compressus Melonis effigie, Ad. Lob. Lugd.

Pepo Indicus minor rotundus, Tab. Gerard.

V. Pepo rotundus Arantij forma.

Cucurbita Arantij forma, Eyst.

VI. Pepo minor clypeatus.

Pepo Indicus minor clypeatus, Taber.

Pepo Indicus fungiformis, Ger.

VII. Pepo minor angulosus.

Pepo Indicus minor angulosus, Tab. Ger.

Huc & Pepo minor Indicus 4. Tab. referendus.

VIII. Pepo Virginianus.

Macócqvver, peponib. melonibus & cucurbitis valde similis: cujus unum genus menstrui: alterum bimestri spatio maturescit: descr. Virgin.

Macaqvver Virginensium, Clus. ex. l. 2. c. 2. & part. 1. Ind. Occid.

MELO-

MELOPEPO.

I. Melopepo clypeiformis.
Pepo latus, Dod. gal. latioris fructus, Eid. Geſ. h.
Cucumis Pepóve latior clypeiformis, Ad.
Melopepo latior clypeiformis, Lob. icon.
Cucurbita laciniata Dalech. Lugd.
Cucurbita ſeſsilis, Geſ. append.
Melopepo clypeatus, Taber.
Pepo maximus clypeatus, Gerar.

II. Melopepo compreſſus.
Melopepo, Anguil.
Melopepo compreſſus alter, Lob. ico. compreſſus, Tabern.
Pepo maximus compreſſus, Gerard.

III. Melopepo teres: & Lob. & Tab.
Pepo maximus rotundus, Gerard.

ANGURIA.

ANguriæ voce, primum Aëtium uſum eſſe volunt: aliàs Citrullus, à citreo colore dicitur. Peponem Dioſcoridis, Galeni & Plinij, & Arabum Battecha eſſe volunt.

I. Anguria Citrullus dicta.
Citrullus, Trag. Geſ. hor. Lon. Tab. officinarum, Ad. Lob. Ger.
Anguria, Matth. Ang. Lac. Geſ. col. Dod. Lugd. Caſt. Camer.
Cucumer vel Cucumis citrullus, Fuch. Dod. ut: Geſ. hor. Turn.
Cucumer vulgò, Cæſ.
Corticis colore variat, qui alijs viret, alijs ſubcandidis maſculis aſperſus: caro alijs, rubens & dulcior, alijs candida. Semina colore nigro, rubro, fulvo: rarius ſemine caret, ut Cæſ. notavit.

II. Anguria carne lignoſa.
Cucumeris vulgo dicti genus quoddam ſylveſtre, carne intus lignoſa, atq; adeo dura, ut pilæ modo reſiliat, nec frangatur projectum, Cæſ.

III. Anguria Ægyptiaca.
Anguriæ noſtratibus majores, cortice flaviore, quæ intus ſemina tantum & aquam dulciſſimam continent, Alpin.
an Dullaha Arabum, Cæſ.

IV. Anguria Braſiliana.
Citrullæ rotundæ, Maurongans nomine: Lerio cap. 12.

CUCURBITA.

Κολόκυνθα ἐλλόβιμος Dioſcoridi l. 2. c. 162. dicitur, ad differentiam κολοκυνθίδος, de qua l. 4. c. 178. meminit: & Theophraſtus l. hiſt. 18. Latinis, Cucurbita à concurvatu, quod facilè ſiquid obſtiterit, quo minus extendatur, incurveſcat.

Genera duo prima Cucurbitæ Plinio l. 19. c. 5. Camerarium & Plebeium quod humi repit: creſcit qua cogitur forma, libertate vero penſili conceſſa, jam viſa eſt novem pedum longitudinis. Semina quæ proxima collo fuerint, proceras pariunt: quæ in medio, rotundas: quæ in lateribus, craſſas breviores q;.

Calabaſi ſeu Cucurbitæ in India ad miraculum uſq; augeſcunt, quæ in hac ſola provincia Chile naſcuntur & Capallos nuncupantur: Cucurbitarum ſpecies propè infinitæ ſunt, quædam immenſa mole monſtroſæ ſunt, quæ diſſectæ & reſiccatæ excavantur & ex ijs varia vaſa effinguntur: ex minoribus pocula, aut pateras ingenioſè cælatas concinnant: Joſeph. Acoſta l. 4. c. 9.

Sic Braſiliani ex Cucurbitis liquidam pultem, Mingau vocatum, ſorbent: Stad. deſ. Braſil. l. 2. c. 12.

I. Cucurbica major ſeſsilis, flore albo.
Cucurbita cujus fructus in orbem collectus intumeſcit, Trag.
Cucurbita ſeſsilis, Matth. epit.
Cucurbita major, Fuch. Tur. latior, Dod.
Zuccha rotunda, Anguil.
Cucurbita Cameraria major, Dod. gal. Lugd.
Cucurbita ſeſsili fructu, Cord. in Dioſc.
Variat magnitudine, colore corticis, viridi, flavo, candido, maculoſo: aliquando ſulcis diſtinguitur: quædam tuberoſa eſt.

II. Cucur. major rotunda fl. luteo folio aſpero.
Cucurbita Indica, Matth. Caſt.
Zuccha major rotunda, Cord. hiſt.
Cucurb. quam Zuccā marin. Itali vocant; Geſ. h.
Cucurbita rotunda, Cæſalp.
Cucurbita Indica rotunda, Lugd.
Cucurbita Indica major & minor, Tab.
Citrullus major, & Pepo major ſyl. Ger. icon.
Varia hujus genera, magnitudine, facie, & colore differentia: earum namq; quoddam genus eſt, quod utriſq; ulnis vix amplecti poteſt, & in inſula S. Laurentij, ejuſmodi colore rubro, flavo, albo & ſaporis longè gratioris atq; noſtrates, ubertim proveniunt. Palud. in notis ad L. inſcot. ſive par. 2. Ind. Or. c. 5.

III. Cu-

III. Cucurbita lagenaria fl. albo, folio molli.
Cucurbita, Brunf. prior, Dodon.
Cucurbita minor, Fuch. Dod. gal. Turn.
Cucurcita plebeja, Geſ. hort.
Cucurbita lagenaria, Lob. Caſt. Gerard.
Cucurbita lagenaria major & minor, Ad. Tab.
Cucurbita Cameraria minor, Lugd.

Variat fructus, quandoq; lagenarum forma, aliquando ventricoſa abſque collo pyri turbinati figura.

IV. Cucurbita lagenaria Americana.

Cucurbitularum ex quibus Americani lagenulas conficiunt, Americus Veſputius navig. 2. meminit, quas viri de collo ſuſpendunt, quarum una herbâ plena eſt quam mandunt: altera farinâ, quam bacillo madefacto, herbæ aſpergunt.

an Lagenulæ Americanæ è fructu è mari Auſtrali, Cluſ. ex. l. 2. c. 8.

Sic in regno Congo, in Cucurbitis aquam adferunt: par. 1. Ind. Or. l. 2. c. 1.

V. Cucurbita oblonga flore albo, folio molli.
Cucurbita fructu oblongo, Trag. Cord. in Dioſ.
Cucurbita oblonga, Fuch. longa, Tur. Lon. Caſt. Tab. Cam. longior, Dodon.
Cucurbita anguina, Dod. gal. Gerard.
Zuccha longa, Anguil.
Cucurbita, Geſ. hort. ſativa longa, Cæſ.
Cucurbita ſive Zuccha, Ad. omnium maxima anguina, Lob.
Cucurbita Cameraria longa, Lugd.

Falcata figura ſæpe creſcit, quædam cervicem tantum recurvam habent: quædam rectitudine ſervata bicubitalem, etiam tricubitalem longitudinem acquirunt.

VI. Cucurbita capitata.
Cucurbita quædam ſeſſilis alba lata, ab altera parte compreſſa, Geſ. hort.
Cucurbita capitata, Taber.
Cucurbita fungiformis, Gerard.
Cucurbita ſtellata ſive ſeſſilis, Camer.

VII. Cucurbita verrucoſa: & Lugd.

VIII. Cucurbitæ parvum genus, fructu pugni magnitudine, cortice rubro, maculis aſperſo, & ſemine rubro, Joh. Bauhino.

IX. Cucurbitacei generis ſemen ſpadiceum. Fructus alicujus ſem. 1. Gareti, Cluſ. ex. l. 2. c. 16.

X. Cucurbitis non abſimilis fructus Braſilianus.
Fructus in ſylvis cucurbitæ forma non abſimilis, ſed longè amplior, quos fruſtatim concidunt, in aquam conjiciunt, baculo ſpumam excitant, qua pro ſapone utuntur, Lerio deſc. Braſiliæ ſive par. 3. Ind. Occid. c. 17.

COLOCYNTHIS.

Κολοκυνθὶς aut πολύκυνθα ἄγριος, aut σικύα πικρὰ, aut πολύκυνθα Ἀλεξανδρίνη, Dioſcoridi l. 4. c. 178. Cucurbita ſylveſtris, Colocynthis dicta, quæ minor ſativa, Plinio l. 20. c. 3.

Genera varia habentur: alia minor fungoſa & levis, quæ officinarum eſt: alia major, oblonga ac flava: alia candida: alia rotunda varia: alia ſeſſilis, nigra, maculata, magna inſtar Cucurbitæ: & alia ab hac differens etiam ſeſſilis, ſed minor, alia deniq; turbinata.

I. Colocynthis fructu rotundo major.
Cucurbita agreſtis, Brunf.
Colocynthis vera, Trag.
Colocynthis, Matth. Ang. Cord. in Dioſ. (& Cucurbita deferti) Geſ. hort. (& Cucurbita ſylv.) Lac. Lon. Ad. Lob. (& Cucurbitula amara) Lug. Caſt. Gam. Gerard.
Colocynthis prima, Dod. gal. mas, Taber.

Colore eſt viridi, magnitudine utramq; manum replente.

II. Colocynthis fructu rotundo minor.
Colocynthis fungoſa & levis, Cord. hiſt.
Colocynthis minor, Geſ. append.
Cucurbita ſylv. fructu rotundo minor, Cæſ.

Colore eſt flavo, hujuſq; medullâ aridâ officinæ utuntur.

III. Colocynthis oblonga.
Colocynthis grandis oblonga, Cord. hiſt.
Colocynthis grandis candida ſolo colore ab oblonga differens, Eid.

Variat colore: alia enim primùm viridem colorem in cortice oſtendit, poſtea maculis candicantibus conſpergitur, poſtremo totus in luteo pallet, ſitque durus & lignoſus: alia principio viret quidem, ſed mox albicantibus maculis aſpergitur, at in maturitate totus albicat. Cordus in ſua hiſtoria differentias ſex propoſuit, & ex eo Lugd. hiſtor.

IV. Colocynthis pyriformis, ſeu Pepo amarus.
Colocynthis Germanica, Trag.
Colocynthis 2. Dod. gal. fœmina, Taber.
Colocynthis turbinata, Cord. hiſt.

Colocynthis pyriformis, Ad. Lob. Lugd. Ger.
Colocynthis nigra pyriformis, Cam.
Cucurbita sylv. Dod. figura pyri, Cæs.
Pseudocolocynthis pyriforma, Eyst.
Cucurbita syl. Somphos Plin. dicta, quibusdam.
V. Colocynthis pomiformis cortice macula-
Colocynthis exactè sphærica, Ad. (to.
Pseudocolocynthis pomiformis, Eyst.

CUCUMIS ASININUS.

Σικυς ἀγρια & Dioscoridi l. 4. c. 154. Theophrasto 7. hist. 6. & 9. hist. 10. Cucumis sylvestris Plinio l. 20. c. 1.

Cucumis sylvestris asininus dictus.
Cucumis agrestis, Brunf. Cord. in Dioscor. Lugd.
Cucumis sylv. Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. ut: Lac. Lon. Cæs. Cast.
Cucumis anguinus, Tur Cord. hist.
Cucumis erraticus vel asininus, Ges. hort.
Cucumer Elaterij sylv. Ad. Lob.
Cucumis asininus, Tab. Ger. Eyst.

Ex hujus succo exiccato & in pastillos conformato fit ἐλατήριον dictum Dioscoridi l. 4. c. 155. & Theophrast. 9. hist. 10. Gaza agitatorium vertit, ut infra lib. 12. sect. 6. ostenditur.

SECTIO QUINTA.

MALVA; ALTHÆA; ALCEA; CORCHORUS; GERANIUM; SANICULA; PES LEONIS; CANNABIS; EUPATORIUM; POTENTILLA; Herba Molucana; Caryophyllata; Dentaria; Epimedium; Pæonia; Leontopetalon; Chrysogonum; Staphis agria.

MALVA.

Malva μαλάχη Dioscoridi l. 2. c. 144. & Theophrasto 1. hist. 5. à μαλάσσω ab emolliendo ventre, nomen habet, etiam Plinio l. 20. c. 21. monente: idq; propter naturalem lentorem suum, ut Paulus asserit: unde à Martiali l. 16 Mollis vocatur. Latinis Malva & Varroni quasi Molva, quod alvum molliat, qua antiqui in acetarijs cum Lactuca ad alvum subducendam utebantur.

Duplex est Dioscoridi & Plinio, sativa & sylvestris: subjungit Plinius, duo esse genera, quæ folij amplitudine discernantur, majorem Græcos Malopen vocare in sativis: alteram Malachen: è sylvestribus cui grande folium & radices albæ, Althæa vocatur, &c. Theophrastus duplicem exprimere videtur, dum 1. hist. 5. & 14. Malvam in arborem transire scribit, Malvam roseam intelligens: dum verò 7. hist. 7. ait, Malvam coqui & cibo idoneam esse, vulgatam Malvam innuit. Antiquitus in Malvarum foliis scriptitatum, Cinna antiquus poëta indicat, cujus ve[r]sus ab Isidoro referuntur: quare suspicari licet huc respexisse Pythagoram, qui ut Aelianus auctor est, μαλάχης, id est, malvæ folium sanctissimum esse dicebat.

I. Malva sylv. folio rotundo.
Malva, Brunf Matth. Lac. Cast.
Malva vulgaris, Lugd. vulgatissima, Trag.
Malva sylv. pumila. Fuch Dod. ut: Tur. Thal.
Malva sylv. repens pumila, Lob. Lugd. Ger.
Malva sylv Ang. Ad. sylv. supina, Cord. hist.
Malva agrestis minor, Ges. hort.
Malva minor, Lon. sylv. minor, Tab. vulgaris minor, Cam.
Malva flore candido, Cæs.
Variat foliis rotundioribus & latioribus.
II. Malva sylvestris folio sinuato.
Malva erratica 2. vel Malva equina, Brunf.
Malvæ vulgaris altera species, Trag.
Malva sylv. elatior, Fuch Dod. gal.
Malva sylv. Tur. Ger. sylv. recta, Cord. hist.
Malva sylv. vulgaris, Cord. in Dioscor. sylv. procerior, Dod. Ad.
Malva sylv. major, Ges. hort. Lugd. Tab. Thal.
Malva vulgaris procerior, Lob. major, Lon.
Malva vulgaris major, Cam.
Malva flore subrubente, Cæs.
Apud veteres in genere domesticarum fuit.
III. Malva Americana: quæ 3. in Prodromo.

IV. Mal-

IV. Malva hederaceo folio.
Malva quarta, Matth.
Malva hederacea ſive montana, Eid. ep. Caſt
Malva major tertia, Lugd.

V. Malva foliis criſpis.
Malvæ ſpecies, ſinuoſa, Cord. in Dioſc.
Malva ſativa lacinioſa, Eid. hiſt.
Althæa criſpa & major, Geſn. hort.
Malva criſpa, Geſn. hort. Dodon. Camer. Taber. Ger. Eyſt.
Malva criſpatis oris, Lob.
Flos eſt albicans, modò roſeus.

VI. Malva folio vario.
Malva trimeſtris vel pumila, Cluſ. hiſt.

VII. Malva roſea folio ſubrotundo.
Malva ſativa antiquorum: quæ cultu arboreſcit, Theoph. Malope, Plinij.
an Anadendromalache, Galeni.
Malva hortulana, Brunf.
Malva ſativa major, Eid. 4.
Malva hortenſis, Trag. Fuch. Tur. Dodon. Lon. Gerard.
Malva ſativa, Dod. gal. Ang.
Malva major Matth. arborea, Eid. 4. ſive hortenſis, Tab.
Malva Romana, Geſn. hort.
Haſtula regia, Eid.
Malva major unicaulis, Matth. Caſt.
Malva roſea fruticoſa, Adv. Lob. roſea ſimplici flore, Lugd.
Malvæ alterum genus, Cæſ.
Flores candidi, rubentes, modò ſaturatiùs, modò dilutiùs, aliàs purpuræ modo relucentes: & ex rubro nigricantes: quare
Malva hortenſis flore ſimplici albo: flore ſimplici incarnato: flore ſimplici rubro, pingitur ab Eyſt.

VIII. Malva roſea folio ſubrotundo, flore pleno.
Malva Romana multiplex, Trag. Geſn. hort.
Malva roſea multiplex, Lob. Lugd. Tab.
Malva hortenſis multiplici flore, Dod.
Malva major unicaulis multiplex, Caſt.
Flos colore variat, albo, incarnato, rubro, puniceo, nigricante, hinc tres figuræ apud Tab. & Gerardum, & in horto Eyſt. quatuor.
Malva arborea multiflora, Tab.
Malva hortenſis multiplici flore, Gerard.
Malva arborea flore nigro multiplici, Tab. & Gerard.
Malva roſea multiplex, Tab.
Malva purpurea multiplex, Ger.
Malva roſea multiplex flore albo: flore incarnato: flore pleno atrorubente: flore pleno rubro, Eyſt.

IX. Malva roſea folio ficus.
Malva roſea ſimplex peregrina, Tab. Ger.

X. Malva folio ficus altera: quæ prima in Prodromo.

XI. Malva arborea Veneta dicta parvo flore.
Malva major altera, Matth. Lugd.
Malva arborea, Matth. epit. icon. Caſt. & major unicaulis, Matth. epit. deſc.
Malva arboreſcens, Geſn. hort. Dodon. Camer. Cæſ. Eyſt.
an Malva arborea ſylv. Adv.
Flos eſt cæruleus, nec multo major quàm Malvæ equinæ flos ſit: Malva arbor Plinio.

XII. Malva Syriaca.
Cobes Malvæ ſpecies, Cam.

ALTHÆA.

Ἀλθία, alij ἰβίσκος, quæ in ſylveſtrium malvarum genere eſt: Dioſcoridi lib. 3. cap. 163. ſic dicta ab ἄλθω quod remedium, vel ἀλθαίνειν medendo, quod hujus multiplex uſus ſit: hinc Dioſcoridi quod inter primas utilis ſit, & πολύχρηστος, pluribus remedijs polleat: & Plinio lib. 20. cap. 21. ab effectus excellentia nominata, quæ à quibuſdam Ariſtalthæa dicatur.

Genera: unius ſolum neminere, ut & Theophraſtus 9. hiſt. 15. ubi Gaza Hibiſcum reddidit: at 9. hiſt. 19. florem melinum tribuit.

I. Althæa Dioſcoridis & Plinij.
Althæa, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dodon. ut: Turn. Lac. Cord. in Dioſc. & hiſt. (& Malva paluſtris) Geſn. hort. Lon. Adv. Lob. (& Ibiſcus) Lugd. Caſt. Tab. (& Biſmalva) Ger.
Althæa ſive Malva viſcus, Ang.
Malvæ agreſtis genus, Geſn. hort.
Malva ſylv. prima, Cæſ.
Althea vulgaris, Camerar. Thal. Cluſ. hiſtor. Eyſtett.

Flores candidi, aut ex albido dilutè purpurascentes.

II. Althæa flore majore.

Althæa pannonica secunda, Clus. pan. & tertia, in hist.

Althæa Thuringiaca Cam. Eyst.

III. Althæa laciniato folio.

Althæa tertia, Clus. pan. Pannonica quarta, Eidem hist.

IV. Althæa frutescens folio rotundiore incano.

Althæa frutex, Clus. hisp. Lob. Gerard. prima, Clus. hist.

Althæa arborescens Clusij, Tab.

Althæa lignosa Dalechampij, Lugd.

Malva altera ad Malopen accedens, Cæs.

Althæa fruticans Hispanica, Eyst.

Gallica majore est quàm Hispanica flore.

V. Althæa frutescens folio acuto parvo flore.

Althæa arborea Olbiæ in Galloprovincia, Ad. Lob. ico.

Althæa arborescens, Cam. Tab. Ger.

Hæc cum quarta eadem non est, licet Lobelius velit, sed distinguenda, ut rectè Clusius fecit.

VI. Althæa frutescens Bryoniæ folio: in Prodromo describitur.

VII. Althæa palustris: & Lugd. Tab. Ger.

Althæa palustris cytini flore, Ad. Lob.

Althæa hortensis sive peregrina, Dod.

Sida vulgo, Camer. *sida* Theophrasti 4. hist. 11. censetur.

Flore est albo & subrubeo.

VIII. Althæa Theophrasti flore luteo.

Althæa altera, sive Abutilon Avicennæ, Matth.

Ibiscus Theophrasti, Dod. gal.

Althæa Theophrasti, Gesn. hort. Cæs. Lugd. & Althæa altera, Eid.

Althæa peregrina, Gesn. hort.

Althæa luteis floribus, Ad. Lob. Ger.

Abutilon, Ang. Dod. Castor. Camer. Avicennæ, Eystett.

Malva Theophrasti, Tab.

IX. Althæa Theophrasti similis.

Abutilon Indicum, Cam.

Flos magnitudine rosæ sylv. albicans, interius luteus.

ALCEA.

Ἀλκέα Dioscoridi libr. 3. cap. 164. fortè sic dicta ab ἀλκὴ, auxilio vel remedio, cùm ejus radices Dysentericis & ruptis auxilio sint. Plinio libr. 27. cap. 4. Alcea. Generi sylvestrium Malvarum Dioscorides, qui unius meminit, adscripsit.

I. Alcea vulgaris major.

Alcea & herba Simeonis, Brunf.

Alcea, malvæ roseæ sylv. genus, Trag.

Alcea, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Dioscor. Gesn. hort. Lac. Lon. Lugd. qui duas figuras habet, Cæs. Tab.

Cannabis sylv. & Herba Ungarica, Ang.

Alcea vulgaris, Dod. Adv. Lob. Lugdun. Cam. Clus. hist. Eyst.

Malvæ agrestis genus, Gesn. hort.

Malva verbenaca, Ger.

Alcea est Dioscoridis & Plinij: quibusdam Cannabis sylv. Dioscoridis lib. 3. cap. 166. alijs Malva Theophrasti.

Foliis variat, acutioribus, rotundioribus, hirsutioribus, lævioribus: flore est ex rubro roseo, vel candidiore.

II. Alcea vulgaris minor.

Dens leonis & Malva querna, Lon.

Alcea minor Dalechampij.

Foliis est in longas lacinias divisis.

III. Alcea folio rotundo laciniato.

Alcea peregrina, Clus. hist.

Malva montana, sive Alcea rotundifolia laciniata, Col.

an Alcea tenuifolia Cordi, Thal.

IV. Alcea Pannonica & Alcea tenuifolia, Cam. quid?

V. Alcea cannabina.

Alcea, Ang.

Alcea fruticosior, Adv. Lob. pentaphylla folio cannabis sylv. Dioscoridis, Eid. ico.

Alcea fruticosa cannabino folio, Clus. hist.

Alcea altera, Cæs.

Alcea cannabina, Cam.

Alcea fruticans, Eyst.

Hæc *κάνναβις ἄγρια*, Cannabis sylv. Dioscoridis lib. 3. cap. 166. videtur.

VI. Alcea arborescens Syriaca.

Alcea arborescens, Rauvv. Cam.

Althæa frutex 2. Clus. hist.

Ketmia Syrorum quibusdam.

Alcea

Alcea Syriaca, Eyſt.
Hujus flores è rubro purpuraſcunt, at vetuſtate ad cæruleum colorem vergunt: habetur etiam flore candido, quæ
Alcea Syriaca flore candido, Eyſt.
Hujus & altera ſpecies minore flore, quæ
Althæa frutex tertia, Cluſ. hiſt.

VII. Alcea veſicaria.
Alcea Veneta, Trag. Dod. gal. Lugd. Eyſt.
Alcea Bononienſis, Geſn. hort.
Hypecoum, Matth. (malè ſic dicitur Guil. monente) Lac. Lugd Cæſ. Caſt.
Hypecoum alterum ſpurium, Geſn. hort.
Alcea peregrina, Geſn. hort. Tab. Ger. foliſequa, Adv. Lob.
Alcea veſicaria, Dod.
Malva Veneta, Geſn. hort. Lon.
Herba Ungarica, Lon.

VIII. Alcea hirſuta.
Alcea villoſa Dalechamp. Lugd.
an Alcea minor in ſylvis foliis Geranij, Cæſ.

IX. Alcea Indica magno flore.
Sabdariffa, Lob. Dod. Lugd. Camer. Tab. Ger. Eyſtett.
Alcea Americana, Cluſ. hiſt.
Foliis ludit, prima aliquando integra, communiter in tres lacinias diviſa: aliquando inſtar foliorum Elleboraſtri in ſeptenas profundas lacinias ſecta obſervavimus.

X. Alcea Indica parvo flore.
Exotica malvacea, Bamia Eben quibuſdam, Adverſ.
Trionum Theophraſti, Rauvv. Lugd. ap.
Sabdariffa alia, Lugd.
Bamia, Alp. Cam. Belli ep. 5. ad Cluſ.
Bamia Alexandrina, Cæſ. Caſt. ap.
Alcea Ægyptia, Cluſ. hiſt.

XI. Alceæ Ægyptiacæ affinis.
Fructus 18. è navigat. Batau. Cluſ. ex l. 2. c. 15.

XII. Alcea Indica parvo flore altera.
Bamia Ægyptiaca ſiliqua decagona, cum in alijs pentagona duntaxat, Cluſ. hiſt. ap. alt. ad lib. 4.

XIII. Alcea Ægyptiaca villoſa.
Abelmoſch Ægyptiorum, ſive Abutilon Avicennæ, Ponæ ital.
Belmuſcus Ægyptiorum nomine ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

CORCHORUS.

Corchori duplicis Plinius meminit: alterius lib. 25. cap. 13. Anagallidem intelligens: alterius lib. 21. cap. 15. inter herbas ſponte naſcentes & in cibis uſitatas: & libr. 21. cap. 32. Alexandrinorum cibus, convolutis foliis ad ſimilitudinem mori, &c. Et Alpino, facultate ſimilis eſt Althea & Ægyptijs in cibo nil familiarius, aut gratius. Et Judæi cocta folia cum carne edunt, quæ ſapore acetoſæ præditæ ſunt, annotante Rauvvolfio in ſuo Hodeporico.

Corcoros Plinij, Lob. Lugd.
Olus Judaicum Avicennæ, quibuſdam & Moluchi Arabum, Rauvvolff.
Corcorus ſive Melochia, Cam.
Melochia, Alpini.

GERANIUM.

Γεράνιον Dioſcoridi lib. 3. cap. 131. à gruini capitis imagine, in ſumma ejus cacumine viſenda, nomen habet: at recentiores, à ciconiæ roſtri effigie, Roſtrum ciconiæ nominant. Geranium, & aliquibus Myrrhis, alijs Merthryda (rectius Myrrhida) Plinio lib. 26. cap. 11.

Genera duo Dioſcoridi: alterum foliis Anemones, alterum foliis Malvæ. Plinio tria ſunt: primum ſimilis cicutæ, foliis minoribus, ſaporis & odoris jucundi: ſubjungit ex Græcorum ſententia, alterum foliis Malvæ, & tertium Anemones.

Geranium Anemones folio rotundo.

I. Geranium batrachiodes folio Aconiti.
Geranij ſpecies tertia, Geſn. hort.
Geranij majoris ſpecies prima, Eid. ap.
Geranium 2. vel batrachoides alterum, Cluſ. pan. & hiſt.
Geranium ſive batrachium cæruleum, Tab.
Geranium batrachioides, Ger.
Variat flore cæruleo, albo, albo lineis cæruleis variegato: eſt & flore cæruleo duplici, ſed duplo majore, & dicitur
Geranium batrachioides cæruleum, &
Geranium batrachioides flore albo, Eyſt.

II. Geranium batrachiodes hirſutum, flore atrorubente.
an Geranij majoris ſpecies 2. Geſn. ap.
Geranium primum pullo flore, Cluſ. pan. & hiſtor.

III. Geranium batrachiodes odoratum.
Geranium montanum, Geſn. col.
Geranium batrachioides alterum, Dod.
Geranium batrachioides longius radicatum, Lob. Lugd.
Geranium macrorhizon, Cam. Eyſt.
Pes columbinus in ſylvis naſcens alter, Cæſ.

IV. Geranium ſanguineum maximo flore.
Sanguinaria radix, & Geranium 3. Trag.
Geranium alterum majus, Geſn. hort.
Geranium hæmatodes, Dod. gal. Lugd. Cluſ. pan. Thal. Cam.
Geranium ſextum, Fuch. Tur. Lac. Lon.
Geranium gruinum ſanguinale hæmatodes ſupinum radice reptrice, Lob. ico.
Geranium 7. hæmatodes, Cluſ. hiſt.
Geranium ſanguinarium, Eyſt.

V. Geranium batrachiodes, Gratia Dei Germanorum, Lob.
Geranium quartum (ſanguinariæ radicis ſpecies) Matth. Lugd. Caſt.
Geranium 5. Fuch. Lac. Lon. ſextum, Tur.
Geranium batrachiodes, Dodon. Camer. Thal. Lugdun.
Geranium batrachiodes ſive magnum cæruleum, Adv.
Geranium batrachiodes primum, Cluſ. pan.
Geranium ſanguinarium, Tab. majus, Eyſt.
Geranium tertium batrachiodes majus, Cluſ. hiſtor.

Duplex eſt: grandius floribus cæruleis aut albis, & quidem eodem loco: minus, rubris.

VI. Geranium batrachiodes flore variegato.
Geranium Anglicum variegatum, Eyſt.

XII. Geranium batrachiodes, Collum gruis Germanorum.
Geranium quartum, Fuch.
Gruinalis, Dod. Lugd.

VIII. Geranium montanum fuſcum.
Geranium montanum, Dod.
Geranium fuſcum, Lob. Lugd. Eyſt.
Geranium maculatum, Tab. ſive fuſcum, Ger.

IX. Geranium tuberoſum majus.
Geranium primum, Matth. Ang. Lugd. Caſt.
Geranium bulboſum Matthioli, Tab.
Geranium ſubrotunda radice Dioſcoridis, Geſ. hort.
Geranium tuberoſum, Dod. Lugd. vel 10. Tab.
Geranium tuberoſum majus, Cam.
Geranium bulboſum, Dioſcoridis primum, Adv. Lob.

X. Geranium tuberoſum minus.
Geranium tuberoſum minimum, Cam.

XI. Geranium radice grumoſa.
Geranium tertium, vel bulboſum Pennæi, Cluſ pan.
Geranium 4. vel bulboſum, Eid. hiſt.

XII. Geranium nodoſum.
Geranium quintum nodoſum Plateau, Cl. hiſt.
Geranium ſextum tuberoſum Plateau, Idem.
an Geranium ſive batrachium cæruleum, Tab.
an Geranium batrachioides, Ger.

XIII. Geranium parvum folijs ranunculi.
Geranium 8. vel Salmaticenſe roſtratum, Cluſ. hiſtor.

XIV. Geranium argenteum alpinum.
Geranium alpinum longius radicatum, Ponæ.

XV. Geranium lucidum ſaxatile.
Geranium ſaxatile ὑγροσώπελον, Thal.
Geranium ſaxatile, Cam. Eyſt.
Geranium alterum montanum ſaxatile rotundifolium, Colum.

Geranium Malvæ folio.

I. Geranium folio Malvæ rotundo.
Geranium alterum, Hermolai, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dodon. gal. Tur. Lac. Lon. Caſt. Thal.
Geranij vulgaris ſpecies, Geſn. hort.
Pes columbinus, Dodon. Adv. (ſeu Geranium alterum Dioſcoridis) Lob. Cæſ.
Geranium aliud, Lugd.
Geranium columbinum, Tab. Ger.
Geranium malvaceum ſive Balſaminum, Cam.

Duplex eſt majus & minus: majori caules majores & folia paulo molliora: minori omnia minora & folia aſperiora. Sic folia modo in profundiores, modo breviores & latas lacinias diviſa ſunt: floris magnitudine etiam differunt: flore triplo majore & cærulei elegantioris coloris ex horto Dei habemus.

II. Geranium columbinum tenuis laciniatum: quod 2. in Prodromo.

III. Geranium folio Althææ.
Geranium ſextum, Matth. Lugd. Caſt.
Geranium à calceolario miſſum, Dod.

Gera-

Geranium malacoides, Ad. Lob. Ger.
Geranium altheodes, Cam.
Geranium Monſpeliacum, Tab.
Pes columbinus tertius, Cæſ.

Sub Geranio 2. etiam hoc intelligit Dioſcorides, dum gruum roſtra tribuit. Geranium foliis candidioribus malvæ, Plinio.

IV. Geranium malacoides minus: quod 1. in Prodromo.

Geranium folio Cicutæ vel Myrrhidis.

I. Geranium Cicutæ folio acu longiſsima: quod 3. in Prodromo.

II. Geranium Cicutæ folio moſchatum: & inodorum.
Acus moſchata, Eric. Cord. Cæſ. Col.
Herba moſchata, Ang.
Geranium, Trag.
Geranium 1. Matth. edit. 1. Fuch. Dod. gal. Tur. Lac. Lon. Caſt.
Geranium tertium, Matth. edit. poſt. Lugd.
Geranium ſupinum, Dod. majus, Cord. hiſt.
Geranium πεκτινόφυλλον, Thal.
Myrrhida Plinij, roſtrum Ciconiæ, Ad. Lob.
Geranium moſcatum, Cam. Ger. Eyſt.
Ceranium myrrhinum, Tab.

Hoc vel odoratum moſchum redolens, vel inodorum eſt.

III. Geranium Coriandri folio odorum.
Geranium Apulum Coriandri folio alterum odorum, Colum.

IV. Geranium cicutæ folio minus, & ſupinum.
Herba Roperti & Geranium quartum, Brunf.
Geranium minus & primum, Trag.
Myrrhida Plinij & Roſtrum ciconiæ inodorum vulgatum, Lob. ico.
Geranium 7. ſive Geranium gruinum, Dod.
Geranium minus vel arvenſe, Tab.
Geranium moſchatum inodorum, Ger. Eyſt.

Flos communiter breſilici coloris: aliquando albus eſt: hinc duæ figuræ,

1. Geranium minus, Tab.
Geranium moſchatum inodorum, Ger.

2. Geranium arvenſe album, Tab.
Geranium inodorum album, Ger.

V. Geranium Robertianum primum.
Geranium tertium, Brunf. Matt. Fuch. Tur. Lac. Lon. Thal.
Gratia Dei, vel Geranium quibuſdam, Trag.
Sideritis tertia, Dod. gal. Ang. Geſn. col. Lac. Lonic.
Panax Herculeum, Ang.
Geranium Robertianum, Ad. (Sideritis Achilleadon, aut congener) Lob. Dod. Cam. Tab.
Rupertiana vulgo, Cæſ.
Herba Ruperti & Geranium ſecundum Dioſcoridis, Lugd.

Duplex eſt: alia omnino viridis, quam fœminam faciunt: alia rubens, quæ præfertur: triplex differentia in Adverſ.

VI. Geranium Robertianum alterum.
Geranium quartum, Fuch. Tur. Lac. Lon. quintum, Matth.
Geranium gruinale, Dod. gal. Lugd.
Geranei Robertiani altera ſpecies, Ad.
Geranium violaceum (vel 12.) Tab. Ger.

VII. Geranium latifolium longiſsima acu.
Geranium Creticum annuum hæmatodes, Lobelio.
Geranium Creticum, Camer. Tabern. Gerard. Clus. hiſt.

SANICULA.

Sanicula à ſanandis vulneribus nomen traxiſſe videtur: Doctiſſimus Columna ſub Sideritide tertia Dioſcoridis pingit & deſcribit.

Sanicula officinarum.
Diapenſia Brunf. Matth. Caſt. cui & Pentaphylli quinta ſpecies.
Sanicula, Brunf. Trag. Dodon. ut: Anguil. Geſn. hort. Lac. Lon. Cæſ. Camer. Thal. Tabern. (cui & Conſolida quinquefolia) Eyſtett.
Sanicula mas, Fuch. Lugd.
Sanicula & Diapenſia, Ad. Lob. Ger.
Sideritis tertia Dioſcoridis, Col.

PES LEONIS.

Pes Leonis à forma foliorum: vulgo Alchimilla, quod Alchimiſtarum præconijs celebrata ſit.

I. Alchimilla vulgaris.
Pes leonis, Brunſuic. Brunf. Fuch. Lon.
Leontopodium, Brunf.
Alchimilla, Trag. Dodon. ut: Lac. Anguil. Adv. Lob. Cæſ. Thal. Tabern. Gerar. Eyſtett. vulgaris, Cluſ. hiſt. Cam.

Stella-

Stellaria, Matth. Cast. Lugd.
Drosera & Drosium, sive Υιάδειον, à rore folijs insidente, Cord. in hist.
Stella herba Italis, Gesn. hort.

Flosculi communiter colore pallidi ac herbacei: rarius albi.

II. Alchimilla alpina quinquefolia, in Prodromo descripta.

CANNABIS.

Κάνναβις Dioscoridi libr. 3. cap. 165. & Plinio libr. 20. cap. 23. Cannabis quæ in sylvis primum nata est. Est autem sativa & sylvestris: Sativa, mas & fœmina. Sic quæ floret fructum non fert, quæ fructum fert, non floret.

I. Cannabis sativa.
Cannabis, Brunf. Matth. Ang. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Cæs. Cast. Tab. Ger.
Cannabis major, Trag.
Cannabis sativa, Fuch. Cord. in Diosc. fœcunda, Dodon.
Cannabis mas, Dod. gal.

II. Cannabis Virginiana.
Cannabis in Virginea spontè prodit à nostra caule & folijs diversa, materia tamen perinde bona: in des. Virgin.

III. Cannabis erratica.
Cannabis fœmina, Trag. Dod. gal. Lugd.
Cannabis erratica paludosa sylvestris, Ad. Lob.
Cannabis sterilis, Dod. Cam. sylv. Cast.

IV. Cannabi similis exotica.
Bangue, Garziæ, Acostæ, Monard. Frag. Cast. Lugdun.
Bangue cum Maslac Turcorum affinitatem habet, Clus. in Acost.
Bangue arbor cannabi similis ad omnia ferè utilis ceu Amfion (sive Opium) Linscot. part. 4. Ind. Or. c. 35.
Bangue crebri apud Ægyptios & Turcas usus, quod triplici modo parant, & primum Assis: alterum, Bosa: tertium, Bernavi, quod verum & genuinum Bangue est, Palud. notis in Linsc.

Cum folia cum cannabi similitudinem habeant, & cortex in fila diduci possit, huc retulimus.

Herbæ exoticæ quæ in fila instar Cannabis diducuntur.

I. Herba de Bengala.
In Bengala ex herba quam ad colum instar lini nent, telam texunt, quæ subtilitate sericum antecellit: ex folijs linteamina elaborant acu pingentes nunc flosculos, nunc historias vario colore, quæ lectulis insternuntur: Linsc. par. 2. Ind. Oriental. 18. & in Madegascar & in Baya: part. 3. c. 11.

II. Tokaun folia oblonga & acuta ex quibus fila detrahunt, & reticula piscatoria inde contexunt: Stad. in Brasil. l. 2. c. 8.

III. Herba in cujus folijs sericum instar tenuis pellicula nascitur, cujus folia duos pedes longa, unum lata, & ad binos pedes cum semisse in Virginia & Persia adolescit: des. Virgin.

IV. Radix filamentosa sericea.
Tit planta in sylvis nascens sine fructu: radice geminorum compressorum pugnorum magnitudine, coma flavescente mollissimum sericum referente, quo pro plumis utuntur ad lectisternia: Linscot. par. 3. Ind. Or. 6.

EUPATORIUM.

Εὐπατώριον Dioscoridi lib. 4. cap. 41. ἡ πατόριον Oribasio in collect. & ἡ πατίτης, id est, Hepatica, quod hepati medeatur. Plinio lib. 25. c. 6. Eupatoria regiam auctoritatem habet. Sunt qui velint nomen ab inventore Mithridate cognomento Eupatore habere.

I. Eupatorium cannabinum.
Salvia, Brunf. ico.
Herba S. Kunigundis, Trag. prima, Tab.
Eupatorium vulgare, Matth. Tur. Dodon. Lugdun. Cast.
Eupatorium adulterinum, Fuch.
Pseudohepatorium mas, Dod. gal. Thal.
Eupatorium Avicennæ creditum, Ang. Ges. hor. Lac. Lon. Cam.
Eupatorium aquaticum, Gesn. col.
Trifolium cervinum aquaticum, Ges. hor.
Cannabina aquatica mas, Ad. Lob. (sive Eupatorium mas) Colum.
Eupatorium, Cæs.

II. Can-

CICER.

Cicer, ut qui ἐρέβινθος Græcis, genera duo Dioscoridi lib.2.cap.126. sativum & sylvestre: sativi genus alterum κριὸς (arietinum reddunt, quia κριὸς arietem significat) appellatur Theophrasto 8. hist.5. Cicer & magnitudine & sapore, & colore, & forma plerasque differentias ostendit, οἷον κριοὶ ὀροβιαῖοι, καὶ οἱ ἀνὰ μέσον: ἐν πᾶσι δὲ τὰ λευκὰ γλυκύτερα: h.e. veluti Arietinum, Orobæum sive ervinum, & inter hæc medium: inter hæc omnia sunt alba dulcissima. Galeno 6. simpl. duplex, Arietinum & Orobæum. Plinio lib.18.cap.1... est arietinum, quod album est & nigrum (in arietino candidum esse, Dalechampius in Plinium negat:) est columbinum, quod & venereum dicitur, & est candidum: est & dulcissimum quod Ervo simillimum est. At Matthiolo, est Columbinum, quod candidum: est Venereum, quod rubrum: est Arietinum, quod nigrum & cæteris majus est. Anguillaræ tres sunt species, albi, rufi, arietini: albi duplices sunt arietini & ervini: arietini capiti arietino similes, ervini leves ervi semini similes: ex Galeno 9. de compos. medic. secundum loca. Rubei similiter duplices, arietini & ervini. Nigri simplices sunt solo colore ab alijs differentes.

I. Cicer sativum.
Cicer, Brunf. Matth. (cui & domesticum) Tur. Cord. in Diosc. Lac. Cæs. Cast. Tab.
Ciceris altera species, Trago.
Cicer nigrum, Fuch. seu arietinum, Cord. hist.
Cicer arietinum, Dod. ut:
Cicer rubrum & album, Lon.
Cicer sativum, Lugd. Ger. sive arietinum, Gesn. hort. Adv. Lob.

Flores candidi, aut ex purpura rubescentes: semina alba, vel ex candido pallescentia: purpurea vel rubra, ruffave: nigra vel ex saturo rubente purpura nigra.

II. Cicer exoticum.
Cicer Nigritarum, Clus. exot. l.3.c.16.

Semen vel album, vel nigrum, vel rubens, vel ex albo & rubro variè distinctum.

Cicer sylvestre.

I. Cicer sylvestre, folijs oblongis hispidis majus.
Cicer sylvestre, Matth. Ang. Dod. gal. Lugdun. Cast. Cam. Ger.
Cicer sylv. herbariorum, Adv. Lob.
Cicer sylv. primum, Dod. Lugd. Tab.
Cicer sylv. majus, Thal. qui & medium habet.

Semen parvum flavescens: at in hist. Lugd. parvum nigrum compressum.

II. Cicer folijs oblongis hispidis minus.
Cicer sylv. minus, Thal.

III. Ciceri sylv. minoris affinis si non idem.
Glaux, Clus. hisp. Lob. Lugd. Tab. Dioscoridis, Gerard.
Glaux Hispanica, Clus. hist.
Anthyllis altera lutei similis, Dod.

Illius flores lutei, hujus purpurascentes vel cærulei.

IV. Cicer montanum lanuginosum erectum.

V. Cicer montanum ἀκαυλον; utrumque in Prodromo describitur.

VI. Cicer sylv. latifolium triphyllon.
Cicer sylvestre, Gesn. hort. Penæ, Lugd. latifolium, Ger.
Cicer sylv. alterum, Dod. Tab. Lugd.
Cicer sylv. verius, Adv. Lob.

Et Ciceris sylvestris tertij ramosi meminit Dodonæus, quod cum priore si non idem, certè ab eo parùm differt.

LUPINUS.

Lupinus θέρμος Dioscoridi lib.2.cap.132. Theophrasto pluribus in locis & Græcis cæteris. Lupinorum appellatio non aliunde ducta videtur, quàm quod sicut lupus terram appetit, & in fame terra vescitur: ita Lupinus tellurem, ut Plinius lib.18. cap.14. ait, adeo amat, ut quàmvis frutectoso solo conjectum, inter folia vepresq; ad terram tamen radice perveniat. Vel ita dictus videri potest, velut lupis expositus & relictus, ex eo quod (ut idem Plinius) impunè jaceat, vel derelictus, si non protinus imbres secuti obruant, ab omnibus animalibus amaritudine sua tutus.

Genera duo Dioscoridi, Galeno & Plinio: sativus & sylvestris.

I. Lupinus sativus flore albo.
Lupinus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Lac. Cord. in Diosc. Lon. Cæs. Tab. communis, Gesn. hort.
Lupinus albus, Fuch. Turn. Camer. albo flore, Clus. histor. vulgaris, Eyst.
Lupinus sativus, Ang. Dod. ut: Cord. hist. Adv. Lob. (cui & Faba ficulnea Germanis à folio) Cast. Lugd. Ger.

 II. Lu-

II. Lupinus ſylv. flore cæruleo.
Lupinus ſylv. Matth. Ang. Dod. ut: Lugd.
Lupinus ſylv. ſegetum flore purpureo, Ad. Lob.
Lupinum flore cæruleo, Cluſ. hiſt. Ger. ſylveſtris, flore cæruleo, Geſn. hort. Cam.
Lupinus ſylv. floſculis è cæruleo purpureis, Cam. epit.
Lupinus minor, Tab.
Lupinus ſylv. anguſtifolius flore cæruleo, Eyſt.
Flos ex purpura cæruleus, aut ſubrubens, vel roſeo colore ruffeſcens.

III. Lupinus ſylveſtris flore luteo.
Lupinus ſylv. luteus. Dod. gal. odoratus, Eyſt.
Lupinus Hiſpanicus flore luteo, Geſn. hort.
Lupinus flore luteo, Lob. Cam. in Matth. Ger.
Lupinus luteus, Tab. Cam.
Lupinus flavo flore, Cluſ. hiſt.

IV. Lupinus peregrinus major vel villoſus cæruleus major, in Prodromo deſcribitur.
Lupini Indici, etiam Cretici nomine accepimus.
an Lupin. albus maximus, cujus flos antequam aperiatur ſubcæruleus, intus verò albus, Cam.
an Lupini genus quartum, Cluſ. hiſt.
Lupinus ſativus major, & Lupinus Æthiopicus quorundam, Eyſt.
Huc referatur
Lupinus exoticus flore albo, colore floris tantùm ab illo varians, Eyſt.

V. Lupinus peregrinus pentaphyllos.
Lupinus Arabicus ſive pentaphyllon peregrinum, Ponæ ital.

VI. Lupinus peregrinus minor ſive anguſtiſsimo folio.
Lupini Africani nomine accepimus, & ſub Lupino minimo in Prodromo deſcripſimus.

FOENUM GRÆCUM.

Foenum græcum, τήλις Dioſcoridi l. 2. c. 124. Theoph. 3. hiſt. 17. cui & βύπεως 8. hiſt. 8. περαίτης & αἰγόπεως Græcis, quarum appellationum major pars à ſiliquarum ſimilitudine deſumpta eſt, quæ corniculis ſimiles ſunt: ut ceraites, à cornu: ægoceros, à caprini: bouceros à bubuli cornu ſimilitudine: quare Columella l. 2. c. 11. ſimpliciter ſiliquam, Varro Siliculam, Plinius l. 18. c. 16. Siliciam, & l. 25. c. ult. Fœnugræcum vocavit.

Genera: unius veteres meminere, recentiores ſativum & ſylveſtre faciunt.

I. Fœnumgræcum ſativum.
Fœnumgræcum, Trag. Matth. Lac. Turn. Lon. Adv. Lob. Dod. Caſt. Cæſ. Cam. Alpin.
Fœnumgræcum ſativum, Ang. Lugd.
Fœnogræcum, Dod. gal. Fuch. Cord. in Dioſc. & hiſtor.
Siliqua vel Fœnogræcum ex quo farinam, item vinum mulſi ſapore conficiunt: par. 7. Ind. Gc. cap. 8. & 11.

II. Fœnumgræcum ſylveſtre.
an Fœnumgræcum alterum, quod ſponte naſcitur, Ang.
Fœnumgræcum ſylv. Dalechampij, Lugd.

III. Fœnumgræcum ſylv. alterum polyceration.
Fœnumgræcum ſylveſtre, Lob. Cam.
Fœnumgræcum ſylv. alterum, Dod. Lugd.
Hedyſarum minimum, Lugd.

SECTIO QUINTA.

HEDYSARUM SIVE SECURIDACA; FERRUM EQUINUM; POLYGALA; ORNITHOPODIUM; ET TRIBULUS TERRESTRIS.

HEDYSARUM SIVE SECURIDACA.

Ἡδύσαρον & πελέκιον Græci vocant, quam Latini Securidacam (vel ut Turnebus legendum cenſet Securidatam à ſeminis figura, πέλεκυς enim ſecurim ſignificat: Sic enim Dioſcorides l. 3. c. 146 Hedyſarum, quod unguentarij Pelecinum, ſemen rufum in ſiliquis corniculorum modo aduncis, quòd ancipitem ſecurim emulatur, unde nomen accepit. Apud Theophraſtum 8. hiſt. 10. Gaza Securinam (ſecuri ſimilem) reddit. & Plinius l. 18. c. 17. Securidaca, quam Græci à ſimilitudine Pelecinum vocant.

Genera: Dioſcorides unius meminit: at recentioribus aliquot differentiæ ſunt.

I. Securidaca lutea major.
Securidaca major, Matth. Caſtor.

Securidaca, Ang. Cæſ. vera, Cluſ. hiſt.
Securidaca ſecunda, Dod. gal.

Peleci-

Pelecinus, Geſn. hort.
Hedyſarum, Geſn. hort. Lac. Lon. ſive Securidaca major, Adv. Lob.
Hedyſarum majus, Lugd. (qui ſub 1. & 3. Dodonæi quoque exhibet) Cam.
Hedyſarum, Dod. legitimum, Cluſ. pan.

Floribus eſt luteis: Matthiolo flores dilutè purpuraſcunt.

II. Securidaca lutea minor corniculis recurvis.
Securidaca minor, Matth. Adv. Lob. Caſt. Cam.
Hedyſarum alterum, Dod. Lugd.
Hedyſarum minus, Lugd.
Securidacæ ſimilis quædam, Cæſ.
Aſtragalus Monſpeliacus, Cluſ. hiſp. & hiſt. ico.

III. Securidaca ſiliquis planis utrinque dentatis.
Securidaca peregrina, Cluſ. hiſt.
Scolopendria leguminoſa, Cortuſo.

IV. Securidaca dumetorum major flore vario ſiliquis articulatis.
Melilotus quinta, Trag.
Vogelwicken/ Lonicer.
Ornithopodium 2. vel quoddam majus, Dod.
Securidaca altera, vel alterius prima ſpecies, Cluſ. pan. & hiſt.
Hedyſarum purpureum, Tab.
Loto enneaphyllo non diſimilis, Lugd.
Hedyſarum ſcorpiuron, Cam.
Securidacæ alterum genus, Cæſ.
Hedyſarum majus, Ger.

Variat flore: aliquando floris folia ſuperiora dilutè rubent, laterum alæ niveæ ſunt, roſtrum purpureum: aliquando totus candidus eſt, vel exalbeſcit, vel intenſius purpuraſcit.

V. Securidaca dumetorum minor pallidè cærulea.
Securidacæ ſecundæ altera ſpecies, Cluſ. pan. & hiſtor.
Securidaca Dioſcoridis Penæi, Eidem.

FERRUM EQUINUM.

A Siliquarum figura, planta hæc Solea vel Ferrum equinum nominatur: aliquibus verò ab effectu, quòd equi qui diu plantam hanc virentem calcaverint, ferreis ſoleis exuantur; Sunt qui ad Securidacam, alij ad Lunariam, alij ad Medicam referant.

I. Ferrum equinum ſiliqua ſingulari.
Ferrum equinum, Matth. (cui & Securidaca montana) Geſn. hort. Lob. Ger.
Medicæ ſpecies, Geſn. hort.
Sferra cavallo, Adv. Cæſ. Cam.
Lunaria minor, Caſt.
Solea equina, Lugd. cum duplici figura.
Hedyſarum ſive ferrum equinum, Tab.
Ferrum equinum vulgare ἁπλοσίφατον, Col.

II. Ferrum equinum ſiliqua multiplici.
Ferrum equinum alterum πολυσίφατον, Col.

III. Ferrum equinum Germanicum, ſiliquis in ſummitate.
Sferra cavallo ſylv. Germanicum, Cam.
Hedyſarum minus, Tab.
Hedyſarum glyzyrrhizata, Ger.
Ferrũ equinum capitatum ſive comoſum, Col.

IV. Ferrum equinum Gallicum, ſiliquis in ſummitate.
Lotus enneaphyllos, Lugd.

Hoc priore per omnia minus eſt, ſiliquis eſt paucioribus & minoribus.

V. Ferro equino Gallico affinis.
Aſtragalo perſimilis palmaria puſilla planta, Adv. Lob.

Floribus eſt luteis, aliquando albis.

POLYGALA.

Πολύγαλον Dioſcorides lib. 4. cap. 142. frutex brevis, palmum altus, folijs lenticulæ, guſtu ſubacerbus: potus lactis abundantiam facere creditur. Et Plinio lib. 27. cap. 12. Polygala, &c.

I. Polygala major Maſſiliotica.
Polygala, Matth. Lugd. Tab.
Aſtragaloides herbariorum, Lob.
Aſtragalus fortè Matthioli, vel jam demum Polygala ejuſdem, Eidem.
Polygala Valentina 2. Cluſ. hiſp. & hiſtor. qui & addit.

II. Polygala altera.
Polygala Valentina prima, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd. Tabern.
Coronilla ſive Colutea minima, Lob.
Colutea ſive Polygala Valentina, Ger.
an Polygala, Ang.

ORNITHOPODIUM.

ORnithopodium id eſt avis pes à ſimilitudine, quam ſiliquæ aduncæ cum pedibus parvæ aviculæ habent, dicitur: quod veteribus incognitum, niſi forte ad Polygalon Dioſcoridis l. 4. c. 142. referatur.

I. Ornithopodium majus.
Ornithopodium, Dod. ut: Geſn hort. Adv. Lob. Lugd. minus, Cam.
Polygala, Geſn. hort.

II. Ornithopodium minus.
Ornithopodium perpuſillum, Adv. Lob. Lugd.

III. Ornithopodium radice tuberculis nodoſa.
Ornithopodium tuberoſum Dalechamp. Lug.

IV. Ornithopodio affinis hirſuta Scorpioides.
Scorpioides leguminoſa, Adv. Lob. Lugd.

V. Ornithopodio affinis hirſuta, fructu ſtellato.
Arcuro, Cortuſo.
Stella leguminoſa, Lob. Lugd. Caſt. Tab.
Vicia ſeſamacea Apula, Col.

TRIBULUS.

Τρίβολος tribulus Latinis dicitur, quod ſiliqua plantæ muricata ſit: & ut Theophraſtus 6. hiſt. 5. Tribulo peculiare eſt, quod integumentum fructus aculeatum gignit.

Genera duo ſunt Dioſcoridi l. 4. c. 15. alterum terreſtre, alterum aquis familiare: terreſtris Theophraſto genera duo, unum folium ciceris habet, nullis ſpinis aculeatum, alterum foliis eſt ſpinoſis. At Plinio l. 22. c. 10. Tribuli unum genus in hortis, alterum in fluminibus: & l. 21. c. 16. Tribulo uni cicerculæ folia, alteri aculeata.

Tribulus terreſtris Ciceris folio fructu aculeato.
Geſn. hort. Lac. Turn. Dod. Adv. Clus. hiſp. & hiſt. Lob. Cæſ. Lugd. Caſt. Ca...
Tribulus terreſtris, Matth. Cord. in Dioſcorid.
Tribulus Theophraſti, Ang.

SECTIO SEXTA.

ONOBRYCHIS; ASTRAGALUS; OROBUS SYLVATICUS; GALEGA; GLYZYRRHIZA.

ONOBRYCHIS.

ONοβρυχὶς ab aſini ruditu nomen obtinuit: Latinis ſimiliter Onobrychis dicitur. Dioſcorides l. 3. c. 152. & Plinius l. 24. c. 16. folia lentis paulo longiora, caulem dodrantalem, florem puniceum, radicem parvam tribuunt, Ad Onobrychidis claſſem ſubſequentes plantas, tanquam illi quodammodo affines, authores referunt.

I. Onobrychis foliis Viciæ fructu echinato major.
Viciæ ſylv. alterius ſecunda ſpecies, Dod. gal.
Onobrychis, Lac. Dod. Cluſ. pan. & hiſt. Thal. Tab. Ger.
Glaux vel Onobrychis, Geſn. hort.
Polygalon Rhæticum, Geſn. hort. ap.
Caput gallinaceum Belgarum, Adv. Lob.
Lupinus ſylv. ruſticis, Cæſ.
Polygala multorum, Lugd.
Onobrychis Dodonæi flore rubro, Eyſt.

Flores communiter dilutè rubent, aliquando eleganter rubent: reperiuntur & albi coloris.

II. Onobrychis fructu echinato minor: ſub Capite gallinaceo minore in Prodromo deſcribitur.

III. Onobrych. ſemine clypeato aſpero major.
Onobrychis altera, Dod.
Hedyſarum alterum clypeatum, Lob. Lugd.
Securidaca clypeata, Cam.
Hedyſarum clypeatum flore ſuaviter rubente Eyſtett.

IV. Onobrychis ſemine clypeato aſpero minor: in Prodromo ſub 1. deſcribitur.

V. Onobrychis ſemine clypeato lævi: ſub 2. in Prodromo exhibetur.

VI. Onobrychis incana foliis longioribus vel 3. in Prodromo.

VII. Onobrychis incana foliis rotundis.
Onobrychis quorundam, Cluſ. hiſp.

VIII. Onobrychis ſpicata flore purpureo.
Onobrychis prima, Cluſ. pan. & hiſt. Tab.

IX. Onobrychis ſpicata floribus pallidis nigris radijs notatis.

Onobr

FUCI ARBORIBUS, FRUTICIBUS.

vel etiam herbis assimilati.

scuntur etiam in mari Fuci qui fruticibus arboribúsve assimilantur : quare Theophrastus 4. hist. 7. ribit, nasci Quercus & Abietes super lapides fictiliaq; radicibus carentes, sed patellarum nudo adhæ- rc. Ibidem & Palmæ Pelagicæ meminit. Et Plinius lib. 13. cap. 25. in alto vero Abies & Quercus cu- tudine, ramis parvis adhærent conchæ : Quercu etiam tingi lanas tradunt. Glandem etiam quas- e in alto, &c. Vitis passim nascitur, sed Ficus sine folijs rubro cortice & palma fruticum generis culis Columnas, [illegible] onde nascitur frutex & alius lauri & thymi, &c.

Fuci folliculacei.

cus maritimus nodosus.
aritimus 3. Dod belg.
ucus maritimus alter tuberculis pau-
arinus 4. Dod. belg.
Fucus maritimus, vel Quercus mariti- ulas habens.
marina, Lobel. Clus. hisp. Tabern. at 1. or.
arinus primus, Dod. belg.
vulgaris ramosa, Lem. occul.
Fucus maritimus vel quercus mariti- orum extremis tumidis, quam aliqui ram vocant.
marina altera, Clus. hist.
cum priore una figura à Lobelio, Tab. n hist. exprimitur.
cus maritimus folijs tumidis barbatis: sub Quercu maritima 3. describitur.
Fucus folliculaceus fœniculi folio lon-
marinus folio fœniculi, Ang.
rulaceus, Lob. Lugd.
species 2. Lem. occul.
Fucus folliculaceus folijs fœniculi bus.
marinus virens tenuifolius, Dod. belg.
Fucus folliculaceus folijs Abrotani.
arinus folijs Abrotani maris, Lob.
arinus tenuifolius, Tab.
marinus folijs abrotani, Lugd.
ris marina seu Abies marina, Theoph.
Fucus racemosus vel racemus marinus.
marina prima, Imper.
cus folliculaceus serrato folio.
a marina serratis folijs, Lob. Lugdun.
Acostæ, Lugdun. Linsc. part. 3. Orient. & part. 4. fig. 10.

Vitis marina Theoph. Alga prima, Lem. occul.
Acinariæ marinæ 3. species, Imper.
an Klaptmutsen herba magna copia fluctuans : part. 5. Ind. Orient.

XI. Fucus maritimus bacciferus.

Herba mari innatans folijs rutaceis, baccis Juniperinis similibus : mare ita herbidum efficiens ut pratum referret : Lerio desc. Brasil. c. 20.

XII. Fucus folliculaceus linariæ folio.

Lenticula marina Serapionis & Uva marina quorundam, Lob. Lugd.
Lenticula marina Serapionis, Tab.
Acinariæ marinæ altera species, Imper.

XIII. Abieti similis maritima.

Muscus coralloides alter, Lob. Lugd.
Abies marina belgica, Clus. hisp. & hist.

XIV. Tamarisco similis maritima.

Myrica marina Batavica, Clus. hist.
an Tamariciola Fucus, Imper.

XV. Fucus cupresso similis.

Fucus cupressinus, Imper.

XVI. Salix maritima.

Salix marina testis ostrearum & saxis innascens, Lugd.

XVII. Ericæ similis maritima.

Frutex marinus Ericæ facie, Clus. exot. l. 6. c. 5.

XVIII. Resedæ similis maritima.

Planta marina resedæ facie, Clus. exot. l. 6. c. 6.

XIX. Equiseto similis saxea.

Hippuris saxea, Clus. exot. l. 6. c. 8.

XX. Abrotano similis saxea.

Planta saxea ἀβροτονοειδὴς, Clus. exot. l. 6. c. 7.

Fuci diversi ex Imperato : qui cum nobis incogniti, in certas classes reponi non potuere.

I. Fucus marinus Roccella tinctorum.
II. Fucus capillaceus Roccella.
an Fucus 3. Ang.
III. Fucus verrucosus tinctorius, Roccella.
IV. Fucus lumbricalis, aliquibus Corallina.

V. Fucus marinus lanuta.
VI. Fucus radicella ſive Vermicularis.
VII. Fucus terzola, Vermicularis ſpecies.
VIII. Fucus forcellata lumbricalis ſpecies.
IX. Fucus tremula.
X. Fucus ſcoparia, Pennachio marinus.
XI. Fucus vermicularis laqueus dictus.
XII. Fuci criſtati ſc. Quercus & Ilex marina.
XIII. Fucus vermicularis duplex Retuſa & Sempia.
XIV. Muſcus marinus trifolia.
XV. Muſcus marinus Alghetta.
XVI. Fucus axuugio[illegible].
XVII. Fucus aliquibus palma marina duplex vel cortice rugoſo vel lævi.

CORALLINA.

I. Corallina fruticoſa recta alba.
Juncus petroſus, Ang.
Lithophyton marinum albicans, Geſn. foſſ.
Quercus marina Theoph. Cluſ. hiſp. & exot.
Corallina alba, Lob. Tab.
Corallium album, Lugd.
Muſcus marinus fruticoſus, Caſt.
Corallij ſimiles frutices, Cæſ.
Ligno intus duriſſimo & nigro cui cruſta obducitur, alijs candida, alijs cinerea, alijs rubens, teſtacea ſubſtantia.
II. Corallina lutea punctata.
III. Corallina fruticoſa purpurea.
Lithophyton marinum rubri ſeu purpurei coloris, Geſn.
Corallina rubens Antiphatis facie, Lob.
Corallina rubra, Tab.
Quercus marina Theophr. Cluſ. exot. libr. 6. cap. 4.
Quercus marina cum ſua baſi, Eid. curis poſt.
IV. Corallina nigra veluti ſpinis exaſperata.
V. Corallina nigra ſetacea hirſuta.
Antiphates 2. ſpecies, Ponæ.
VI. Corallina nigra ſetacea.
Antiphates ſive Corallina 3. Ponæ ital.
VII. Corallina nigra ſetacea circumvoluta.
Antiphatis ſive Corallinæ 3. altera ſpecies, Pon. ital.
VIII. Eſchara coralloides, Cluſ. exot. l. 6. c. 9.
IX. Corallinæ affinis Nodularia.
Nodularia, Imper.
Variat colore albo, pullo, puniceo.
X. Corallinæ facie grumoſo cortice.
Arbuſcula marina coralloides, Cluſ. exot. l. 6. c. 1.
XI. Corallina alba nodoſa: quæ 1. in Prod.
XII. Corallina cinerea rugoſa, 2. in Prod. quæ duplex eſt.
XIII. Corallina cortice reticulato maculoſo purpuraſcente.
Frutex marinus elegantiſſimus, ad Palmæ marinæ genus Theoph. accedens, Cl. exot. l. 6. c. 12.
XIV. Corallina reticulato cortice altera.
Planta marina retiformis, Cluſ. exot. l. 6. c. 3.
XV. Corallina pallidè flaveſcens cortice lævi: quæ 3. in Prodromo.

CORALLIUM.

I. Corallum rubrum.
Corallium, Geſn. Lob. Lugd. Cæſ.
Corallum rubrum, Imper.
Variat: coloris vel intenſe, vel dilutè rubri eſt, vel ſubflaveſcentis, vel fuſci.
II. Corallum nigrum.
Corallium nigrum, Geſn. Cæſ.
Antiphates ſive Corallium nigrum, Lob. Lugd.
III. Corallium extra rubens intus nigrum, Cæſalp.
IV. Corallium album: & Lob.
Corallium album, cujus nec apud Græcos, nec Latinos mentio fit, Cæſ.
In hoc varietas eſt: aſperum eſt & ſtriatum.
V. Corallum album ramoſum.
Corallum album fiſtuloſum, Imper.
VI. Corallum album ramoſum alterum.
Coralloides ſeu Coralli albi varietas, Lob. Lug.
VII. Corallum album verrucoſum punctatum.
Corallum album punctatum, Imper.
VIII. Corallum album ſtellatum.
Corallum ſtellatum, Imper.
Eſt majus & minus.
IX. Corallum album articulatum.
Corallum articulatum ex Majorica, Imper.

Κοραλλιον,

I. Fungus porosus.
Fungorum primum genus, Trag. Lon.
Fungorum præcipuum genus, Cæs. col.
Spongiola nonnullis, Dod. Imper. Neapolitanorum, Ponæ.
Fungi, favaginosi, sive Fungi rugosi favis mellis similes, Lob. belg.
Fungus spongiosus Dalechampij, Lugd.
Fungi rugosi, Cast.
Fungi esculenti primum genus, Clus. hist.
Fungi præcoces, Dod. belg.

Hujus quatuor sunt species: nam primus fungus parvus est, rugosus albicans, quasi fuligine infestus: 2. radicem Aristolochiæ rotundæ exiccatam refert, coloris ex russo fusci: 3. duplo amplior plerunq; orbicularis: 4. in longitudinem metæ instar excrescit.

II. Fungus apice pyramidali & angusto.
Fungi esculenti alterum genus, Clus.

III. Fungus in meram fastigiatus albus fusco tinctus.
Fungi esculenti quartum genus, Clus.

Hic triplex est: primus & secundus parvus & mediocris, ambo coloris albicantis fusco tincti: tertius major magis fuscus, interdum notis distinctus.

IV. Fungus orbicularis exalbidus pratensis.
Fungi esculenti tertium genus, vel S. Georgij, Clus.

V. Fungus angulosus pediculo exiguo.
Fungi esculenti quintum genus, Clus.

Triplex est: 1. angulosus: 2. magis orbicularis: 3. major, in tres lacinias divisus: ad arborum radices.

VI. Fungus radice carens dimidium fungum & orbem referens.
Fungi pezizæ esculenti, Colum.

Ad Fagorum radices Agarici modo crescit.

VII. Fungi umbilicum exprimentes plures simul alti.
Fungus in populo alba, Matth.
Populnei κύφαρῖται, Dod.
Fungi esculenti sextum genus, Clus.

Ad arborum radices, sola magnitudine differens observatur, ex ætate proveniens.
Fungorum sub Populo nascentium, qui Turini vocantur, subrubentium, pediculo candido, qui in cibis minimè probantur, Cæs. auctore.
Huc referendi Calucci vulgo dicti apud Portam, qui bini aut tres ab uno pediculo prodeunt velut galli cristæ, acri odore, coma velut villosa.

VIII. Fungus umbilicum referens variegatus.
Fungi esculenti decimum tertium genus, Clus.

Variat: nam in primo supernè color ex cæruleo, viridi & fusco commixtus conspicitur, infernè ex albo sublateus: 2. supernè color flavescens veluti fuligine infectus, infernè albus fuscis strijs distinctus: 3. supernè ex albo viridis, infernè candicans & striatus: 4. supernè ex purpureo & saturatè rubro, rarijs albis maculis notatus; infernè candicans fuscis strijs asperfis, oris dilutè purpurascentibus: 5. asperior reliquis, supernè coloris ex albo fusci, inferius candicans, fuscis strijs discurrentibus.

IX. Fungus orbicularis sulcatus albus fusco permixto.
Fungi esculenti septimum genus, Clus.

Duplex est: alter tumens, coloris vel albi fusco permisti, vel maculis quibusdam asperfis: alter orbicularis candicans.

X. Fungus pileolo lato orbiculari candicante.
Fungi orbiculari, vel Fungorum tertium genus, Trag.
Fungi boleti, Cord. in Dioscor. Lon.
Fungi nemorum, Lob. Belg.
Fungi esculenti octavum genus, Clus.

Triplex est: 1. minor candicans: 2. major albicans maculis fuscis & flavescentibus asperfis: 3. amplior adhuc ex fusco subrubens.

XI. Fungus pileolo lato orbiculari flavescente.
Fungi quartum genus, Trag.
Capreolini, Tabern.
Fungi esculenti duodecimum genus, Clus.

XII. Fungi pileolo lato & rotundo.
Fungi esculenti nonum genus, Clus.

Hujus quatuor sunt differentiæ: 1. supina parte candicans, infernè magis fuscus evidentibus strijs donatus: 2. supernè albicans crassis strijs insignitus: 3. supernè in albedine magis fuscus, pediculo crassiore, nigricante: 4. rufescit & pediculo est albo.

XIII. Fungus pileolo lato & rotundo livido.
Fungi vulgares Amanitæ vel Boleti, Trag.
Fungi, Matth. Lac. Lon. Dod. Cast. Lugd.
Fungi vulgatissimi esculenti, Lob. ico.

Hic ad præcedentem referri potest.

XIV. Fungus pileolo in plano orbiculari villoso.
Fungi esculenti decimum genus, Clus.

Duplex

eſt: alter colore puniceo diluciore:
is ex rufo fuſci.
ungus pileolo magno plano orbicu-
xaſperato.
lenti vigeſimum genus, Cluſ.
eſt: 1. ſuperiè dilutè rubens, aut la-
oris venis exaſperatus: infernè pal-
is fuſcis inſignitus: 2. ſupernè extu-
ris ex albo pallido & fuſco mixti:
dicans, ſtrijs fuliginoſis diſtinctus:
pernè coloris ex albo, pallido, rufo
ſo mixtis: infernè rubeſcens, ſtrijs
puraſcentibus notatus.
ungus pileolo plano ſubfuſco oris

enti undecimum genus, Cluſ.
Fungus pileolo lato puniceo, la-
lcem ſuccum fundens.
is, quē aliqui crudum devorāt, Trag.
Fungus candidus odoratiſsimus
o.
chione, quaſi magnum fungorum
s, Portæ.
lavis ut crudus edatur & ægris in-
eatur, Eid.
ungus latus ſanguinei coloris.
caudicibus caſtaneārum, Cæſ.
Plinius ſcribit tutiſsimos, qui collo
us diluto rubore, quam Boleti.
ngus anguloſus & velut in lacinias

s magnum à figura auriculi lepori-
oll.
ngi auriculæ Judæ facie, Lob. belg.
, Cæſ.
lenti decimum quartum genus, vel
orinus, Cluſ.
ſt: 1. ſupernè pallidus, flavis macu-
us: infernè flāveſcens, fuſcis ſtrijs
2. duplo major, ſupernè flavus: in-
diſtinctus; croceoq; colore infectus.
leporinus quem 7. facit Tragus, qui
teraneorum vituli repræſentat, qui
plumbei coloris.
ngus orbicularis oris intrò reflexis.
lenti genus, ſive ſuilli, Cluſ.
ſt: 1. utrinq; ſubalbidus veluti fuligi-
: at ſupernè aliquot maculæ albæ a-
: infernè ſtrijs craſſis nigricantibus
major cujus pars ſuperior coloris eſt
purpurei rubro ſaturno commixti, ſecundum oras maculis albis aſperſis: inferior ex albō fuſcus, ſtrijs tenuioribus excurrentibus.
Suillos vulgo porcinos dictos, Boletis craſsiores, ſupernè ſubfulvos, infernè cinereos, interne candidos, habet Cæſ.

XXII. Fungus Auguſti menſis.
an Fungi octavum genus, Trag. 6. & 7. gen. Lon.
Fungi eſculenti decimum ſextum genus, Cluſ.
Triplex eſt: 1. ſuperius colore eſt candicante ſubfuſco, inferius albus ſtrijs carens: pediculus coloris ex cæruleo, viridi & fuſco mixti: 2. utrinque ex flavo rubeſcit: 3. ſupernè ex fuſco rufeſcit: infernè æqualis albus.

XXIII. Fungus planus orbicularis aureus.
Volva Plinij, Elvela, Ciceroni, Boleti, Ang.
Boleti Cæſ.
Fungi eſculenti decimum ſeptimum genus, Cl.
Differentia notatur, quæ ratione ætatis contingit: nam cum primum erumpit, ovum candore & figura refert, at alba cute quam volvum vocant, lacerato, paulatim in planam orbicularem formam ſe explicat: ſupernè aureus eſt, infernè flavus, ſtrijs diſtinctus: hic omnium præſtantiſsimus cenſetur.

XXIV. Fungus pileolo lato, longiſsimo pediculo variegato.
Fungi eſculenti decimum octavum genus, Cl.
an Fug. Neapolitanis Conocielle vocat°, Portę.
an Fungus pratenſis, quem quidam Scarogias vocant, Cæſ.

XXV. Fung. bulboſus fuſcus duplici pileolo.
Fungus quercinus dipſacoides, Col.

XXVI. Fungus lariceus aurei coloris.
Fungus in larice præter Agaricum naſcens triginta librarum, aureum per ambitum diſſectus, in cibis gratiſsimus, Matth.

XXVII. Fungus albus acris.
an Fungus piperis ſapore, Cord. in Dioſc.
Fungus piperitis, quia inſtar piperis linguam vellicat, Portæ.

XXVIII. Fungus minimus odoratus capitulo donatus cinereus.
Prunuli vulgo, Cæſ.

XXIX. Fungus ramoſus: & Imper.
Fungi eſculenti decimum nonum genus, Cluſ.
Formæ eſt ab aliis diverſæ, qui in tres ſpecies, colore inter ſe differentes, nonnihil etiā forma, dividi poteſt: nam parte ſuperna vel flavus, vel dilutè rubicans, vel pallidus albo admixto.

XXX. Fun-

XXX. Fungus digitatus major.
Digitelli genus ſpectabili magnitudine, ut unus ſufficiat, qui in caſtaneis reperitur, Cæſ.

Pliniusforte hunc intellexit, cum inquit, mox candidi veluti apice flaminis inſignibus pediculis: quos Galenus Amanitas vocat, ſecundo loco inter innoxios. Lacinia Hermolao dicitur

XXXI. Fungus candidus digitatus minor.
Digitelli (vel Fungi 5. genus) Trag. Lon.
Digitelli ſive Mannmæ vulgo, Cæſ.

Hic veluti in parvos digitos fiſſus eſt.

XXXII. Fungus maximus Ungaricus; multis lacinijs ſquammatim incumbentibus.
Fungi eſculenti genus 2. monſtroſum, Cluſ.

Tanta molis, ut ternos, aut quaternos paſcere poſsit: ſunt qui dicant, nonnunquam tanta amplitudine excreſcere, ut bigam facile impleat. Variat colore ex rufo nigricante, vel ex albo nigro, aut multis maculis nigris in albo conſperſis notatur. an Gallinaceja Neapolitanorum, Portæ: quæ mirabilis formæ & ad eam amplitudinem excreſcit, ut brachijs diductis homo vix amplecti poſsit, pondere ſexaginta librarum, ut integro univerſa familia veſci poſsit.

XXXIII. Fungus in ſaxis proveniens.
Fungi è lapidibus, Matth.
Fungorum poſtremum genus è ſaxis, Portæ.
Fungus in lapide fungoſo Neapoli, Cam. in Matth. ger. Cæſ.
Fungus petroſus, Imper.

Ex hoc fungi toto anno enaſcuntur, ſi aqua irrigetur etiam domi aſſervatus, creſcit indurati, Cæſ. Præciditur ad eſum, alius ſubnaſcitur, ſemperq; novos producit, ſeptem diebus perficitur: ſexies anno demetitur: terra dodrante operitur. Afferuntur lapides ex Veſuvio, ex Fageto, ex Parthenio, ex Gargano & celſioribus montium partibus, Joh. Bapt. Porta.

XXXIV. Fungi circa Babyloniam.
Fungi boni ſaporis, quos etiam crudos Æthiop. comedunt, præter quos nihil aliud circa Babyloniam, quàmvis bona & pinguis terra ſit, creſcit: part. 3. Ind. Orient. c. 5. ſed quales?

Fungi noxij.

I. Fungus membranaceus auriculam referens, ſive Sambucinus.
Fungus ad Sambucum, Trag.
Auriculæ Judæ vulgo.
an Fungus auricularis, Imper.

Fungorum perniciosorum 1. genus, Cluſ.

II. Fungus putridus arborum ramis inhærens, plurimis ſimul cohærentibus.
Fungorum noxiorum genus 4. Cluſ.

Triplex eſt: 1. & 2. interdum ſimplex, interdum plures: ille rubet, hic egregiè rubet & floridus eſt: 3. corpore rugoſo, bini, plerunq; terni, elegantiore auri colore præditi.

III. Fungus in caudicibus naſcens unguis equini figura.
Fungi igniarij, Trag.
Igniarij vulgo Eſca, Cæſ.

Hic attritu ſilicis ignem excipiunt.

IV. Fungus ad cutim extergendam aptus.
Fungi igniarij ſpecies, qua in tonſtrinis pro ſtrigili utuntur, Cæſ.
Fungus furfures capitis depellens, Imper.

V. Fungus acetabulorum modo cavus radice carens.
Fungi Peziçæ Plinij, Col.

VI. Fungus Hepaticæ ſaxatilis forma.
Fungi Peziçæ altera ſpecies, Col.
An hi duo poſteriores pernitioſi ſint, dubium ſum.

VII. Fungus ſaliginus lichenis forma variegatus.
Fungorum noxiorum 4. genus, Cluſ.

VIII. Fungus ceraſorum imbricatim alter alteri innatus variegatus.
Fungorum noxiorum 5. genus, Cluſ.

IX. Fungus pannis laceris ſimilis igneus.
Fungus quem ignem ſylveſtrem vocant, Cæſ.

X. Fungi ex eodem pede ſed non conſpicuo numeroſi.
an Prunuli, Trag.
Fungorum perniciosorum 2. genus, Cluſ.

Varij ſunt magnitudine & forma, omnes coloris ex albo pallido & fuſco commixti: ſub pruno naſcentes.

XI. Fungus ſimetarius in plano orbicularis candidus.
Fungorum noxiorum tertium genus, Cluſ.
an Pratenſibus ſimilis, Cæſ.

XII. Fungus pileo infernè ſubrufo aut nigricante, quem aliqui, nec ſine periculo comedunt, Cæſalp.

XIII. Fungus coryleus orbicularis.
Fungorum noxiorum 6. genus, Cluſ.

XIV. Fungus buffonius orbiculatus.
Fungorum noxiorum ſeptimum genus, Cluſ.

Triplex eſt: 1. in metam ſublatus albus, ſul-

gine

fectus, in ſummo flaveſcens: parte
nigris ſtrijs diſtinctus; 2. magis or-
ſupernè modò fuſcus ex albo palle-
flavus, fuligine infectus, maculis
gris aſperſus, rubetæ colorem refert:
is ſtrijs ſubfuſcis levibus diſtinctus.
lano orbicularis, ſuperius albus, ru-
cto & maculis palleſcentibus aſper-
allidus fuliginoſis ſtrijs diſtinctus.
ngus fatuus candidus pileolo in
gente.
noxiorum undecimum genus, Cluſ.
ngus betulaceus orbiculatus albus.
etulam, Trag.
noxiorum octavum genus, Cluſ.
ngus orbicularis ex atro rufeſcens.
noxiorum nonum genus, Cluſ.
Fungus minimus, flaveſcens in-
rma.
noxiorum decimum genus, Cluſ.
ungus muſcas interficiens.
rij, Trag. Cord. in Dioſc. Lon. Tab.
noxiorum 12. genus, Cluſ.
inque ſpecies: 1. orbicularis, cui
or vel palleſcens, rubedine & fuli-
is: vel lividus & fuligine infectus,
icantibus atro permixtis inſperſis:
s, fuſcis ſtrijs variegatus. 2. orbicu-
coloribus ex purpura dilutiore &
rufo, pallido & albo variè mixtis:
do, nigris ſtrijs ſulcato. 3. ætate
rgens Ari radicem imitatur, coloris
culis albicantibus aſperſis: adul-
arem figuram acquirit, interdum
us, coloris prona parte rubri, albis
cti: ſupina albi, cum ſtrijs levi fu-
is. 4. junior, minore eſt orbe, rubro
, inſtar concreti ſanguinis tincto,
rimis exalbidis aſperſis: adultior
, rubro colore remiſsiore tinctus &
das maculas veluti intercurſanti-
ſtinctus. 5. junior coloris ex rufo fu-
fuligine infecti: adultior, latior in
m allurgens, oris valde laceris, co-
è ex albo rufo, pallido, fuſco mixti
liatim, vel maculis inſperſis: infe-
oſis nigris ſtrijs interſecantibus.
gus latus orbicularis candidus.
oxiorum 13. genus, Cluſ.
ngus latus orbicularis oris intus

Fungorum noxiorum 14. genus, Cluſ.

Duæ ſunt ſpecies: magnitudine & ſupinæ partis colore inter ſe differentes.

XXII. Fungus pediculo in bulbi formam excreſcente.

Fungorum noxiorum 15. genus, Cluſ.

Duplex eſt: ſupernè pallidus, maculis dilutè nigricantibus diſtinctus & oris deorſum reflexis: internè multis ſtrijs expallido fuſcis diſtinctus: 2. tetri coloris eſt, radicis potius fragmentum, quam fungus videtur, quod utroque manu vix comprehendi poteſt.

XXIII. Fungus clypeiformis major.

Fungus alter venenatus clypeiformis olidus, Lobel. belg.

Fungus alius clypeiformis perniciosus, Cl. ad.

XXIV. Fungus clypeiformis minor.

Fungorum alterius generis alter, Dod.

Fungus clypeiformis lethalis, Lob. belg.

Fungus perniciosus vulgaris, Cluſ. ad.

Alij albi, aut cinereis fuſcisve maculis notati, in cavitate nigri: nunc & plani ut acetabula: nonnulli etiam parmis ſimiles.

XXV. Fungus latus oris laceris.

Fungorum noxiorum 17. genus, Cluſ.

Duplex eſt: colore ſuperna parte rufo ad nigredinem tendente in medio flaveſcente: infernè pallido, ſtrijs fuliginoſis diſtincto: 2. colore ſupernè ex palleſcente fuliginoſus, venis ex albidis maculoſis: pars infima ut & fungi ſubſtantia, omnia atra, craſsis nigris ſtrijs obſcurè apparentibus.

XXVI. Fungus oris laceris & in laciniias diviſis.

Fungorum noxiorum 16 genus, Cluſ.

In hoc triplex differentia occurrit.

XXVII. Fungus parvus, parvi galeri formam exprimens, rufus.

Fungorum noxiorum 18 genus, Cluſ.

XXVIII. Fungus parvus galericulatus alter flavus.

Fungorum alterius generis primus, Dod.

Fung⁹ parvus lethalis galericulatus, Lob. belg.

Fungus exilis perniciosus vulgaris, Cluſ. ad.

XXIX. Fungus orbicularis ſecundum vias & in quercetis Autumno naſcens.

Fungorum noxiorum 19. genus, Cluſ.

Hujus ſex ſpecies ſunt.

1. Supernè coloris ex flavo, rufo, fuliginoſo commixti: infernè ex pallido fuſci, multis ſtrijs

exarato. 2. amplior eſt, ſupernè coloris vel ruſi, raris maculis conſperſi, vel fuſci & fuliginoſi: inferius pallidi, fuſcis maculis aſperſis, vel ex fuſco omnino pallidi. 3. ex cineraceo fuſci coloris, notis quibuſdam diſtincto, lacer & hians. 4. ſupernè, ex atro rufeſcens: infernè flavus, maculis parvis aſperſis: vel fuſco ſupernè & ſciſſuris quibuſdam albis lacero: infernè ex flavo rantum palleſcente. 5. ſupernè tumens & latericei, infernè cinericei coloris, & hic Fungi pernicioſi generis 19. ſpecies dubia, Cluſ.

XXX. Fungus tuberis figura.

Fungorum noxiorum 19. ſpecies 5. Cluſ.

Hic ætate variat: junior ſupernè coloris fuſci, infernè rubri ſaturi & nigricantis, oris flavis: adultior orbicularis, ſupernè fuſci coloris, diluto rubore permixto: infernè ex rubro atro & obſcuro: ipſum verò corpus confractum cærulei, viteſcente intercepti eſt coloris.

XXXI. Fungus cyclamini radicem colore & forma referens.

Fungorum noxiorum 19. generis ſpecies 7. Cluſ.

XXXII. Fung. omnium ampliſſ. purpureus.

Fungorum noxiorum 19. generis ſpecies 3. Cluſ.

XXXIII. Fung. craſſus in metam ſurrectus.

Fungorum pernicioſorum 20. genus, Cluſ.

Hic quadruplex eſt:

1. ſupernè cineraceus, infernè ex flavo pallens. 2. ſupernè, vel ex pallido fuſcus, vel fuliginoſus, infernè ochræ colore. 3. rufus: infernè ochræ colore fuligine perfuſa. 4. ex rufo & fuliginoſo commixti: infernè ſubrufo colore multis ſtrijs fuliginoſis interſecantibus.

XXXIV. Fungus abietinus oris reflexis ſubſtantia rubra.

Fungorum noxiorum 21. genus, Cluſ.

XXXV. Fungi dumetorum ex uno pede prodeuntium.

Fungorum noxiorum 22. genus, Cluſ.

Quadruplex eſt:

1. ſeni aut ſeptenì orbiculati ſed fornicati flavi, macula nigra diſtincti. 2. octo aut novem coloris flavi, rufo ſuffuſi: infernè flavi, macula nigra diſtincti. 3. majore eſt orbe, quindecim aut pluribus ex eodem pede naſcentibus, ſupernè vel ruſi, vel ex rufo dilutè albeſcentes: infernè ſubalbidi, craſsis fuſcis ſtrijs diſtincti: quinta ſpecies, Cluſ. 4. turbinato corpore ſeni aut plures, ſupernè cineracei ex rufo coloris aut fuſci: infernè craſsis nigris ſtrijs diſtincti.

XXXVI. Fungus truncis humi jacentibus innatus, pluribus ex uno pede prodeuntibus.

Fungorum noxiorum generis 22. ſpecies 3. & 4. Cluſ.

Hic præcedente multo minor: & duplex: 1. viceni & plures ex eodem pede ſupernè ruſi, infernè fuſcis ſtrijs exarati. 2. triceni & plures colore inter ſe vacij, vel flavo rufo perfuſi, omnino ruſi & fuſci, infernè nigricantibus ſtrijs notati.

XXXVII. Fungus orbicularis in paluſtribus.

Fungorum noxiorum generis 23. ſpecies quatuor, Cluſ.

1. orbe tumido eleganter rubro infernè albicans fuſcis ſtrijs exaratus. 2. paulo amplior, ſupernè coloris ruſi & ad lateritium tendentis: infernè dilurioris & ſtrijs frequentioribus diſtinctus. 3. coloris ex albo, rufo & fuſco variè commixti. 4. orbe eſt inæquali, ſupernè ex cineraceo candicans: infernè etiam, ſed fuſcis ſtrijs ad extimas oras productis.

XXXVIII. Fungus fœtidus penis imaginem referens.

Phallus, Hadr. Junio.

Phallus Batavicus, Lugd.

Phallus Holandicus, Satyrion trifolium Matthiolo, Ponæ Ital.

Fungus virilis penis arrecti facie, Lob. belg.

Fungus marinus, Dod. belg.

Fungi pernicioſi 23. generis ſpecies 5. Cluſ.

XXXIX. Fungus minimus ligneis tabellis areolarum hortorum adnaſcens.

Fungus minimus ἀνώνυμος, Cluſ.

XL. Fungus ramoſus candidus.

Fungorum noxiorum 25. genus, Cluſ. at figura habetur hiſt. ap. alt.

XLI. Fungus ramoſus coriaceus.

Fungus borſaro, Imper.

Hujus ad ignem concipiendum apud Neapolitanos uſus eſt.

XLII. Fungus rotundus orbicularis.

Fungorum noxiorum generis 26. ſpecies 3. Cluſ.

Fungus ovatus, crepitus lupi, Trag. Lon.

Fungus orbicularis, Dod.

Fungus glomeratæ rotunditatis, Lob. belg.

Lupi crepitus, Caſt. Col.

Triplex eſt magnitudine, nonnihil etiã forma differens: 1. initio eximij candoris, dein palleſcens tanquam fuligine ſuffunditur, maturus confractus pulverulentum fumum effundit.

Pezicæ

[illegible] Plinij in pratis quem esculentum di-
[illegible]
[illegible] icarius, alijs ovum lupinum, Imper.
[illegible] pernicios. generis 26. species 1. Clus.
[illegible] is pueri magnitudine, cute cinera-
[illegible] ectus, quæ lacera substantiam spon-
[illegible] iginosam ostendit, quæ compressa
[illegible] fundit.
[illegible] villosus, Imper.
[illegible] magnitudine à secunda differt.
[illegible] enus in sylvestris aliquando huma-
[illegible] uod sine periculo esitatur, Cæs.
[illegible] Fungus rotundus cancellatus.
[illegible] lloides cancellatus, Clus. hist. ap.
[illegible]
[illegible] crepitus vulgi efflorescens, Col.

Hunc à priore distinguere non oportet: a quo tamen differt (quem & Clus. & Colum. peculiari figura expressere) quod huic sint radices in fibras divisę, & quod per medium disrupto veluti florescens speciosum reticulum, vel marsupium reticulatum rubri coloris emittit.

XLIV. Fungus niger culicis figuram referens.

Fungus semiorbicularis niger, Dod. belg.

Fungi lapidei.

I. Fungus lapideus major in Nilo natus.

Fungus saxeus Nili major, Clus. exot.

II. Fungus lapideus minor.

Fungus saxeus minor, Clus. exot.

III. Fungus lapideus forma bubulæ linguæ, Clus. cur. post.

AGARICUM FUNGUS.

A[illegible]v, forte ab Agaria nomen sibi adscivit gentile; nam ut Dioscorides, in Sarmatia regione quæ Aga-[illegible]itur, gignitur: vel ab Agaro, quem & urbem & amnem in Sarmatia vocari tradit Ptolomæus: [illegible]des l. 3. c. 1. radix fertur Silphij similis, non tamen densa summa facie veluti Silphium, sed tota ra-[illegible] plantæ radicem esse affirmant: alij ut Fungos ex putredine nasci in arborum caudicibus. Plinio [illegible]arum glandiferæ (imò Larices) maximè arbores Agaricum ferunt: est autem Fungus candidus, [illegible]mmis arboribus nascens, noctu lucens (fabulosum hoc) signum hoc ejus quo in tenebris decerpitur. [illegible]aricum ut Fungus nascitur in arboribus circa Bosphorum colore candido.

[illegible]unt duo Diosc. l. c. mas & fœmina: mas rotundus est & undiq; sui similis: fœmina præfertur, quæ [illegible]ntus habet pectinum modo venas & quasi divisuras. At in præfatione l. 6. Agarici nigri lethalem [illegible]eminit. Sic Plin. l. 25. c. 9. mas crispior amariorq;: fœmina solutior, initio dulcis, mox in amaritu-[illegible] Mesues fœminam eligit, quia masculus malus sit, præcipuè qui longus existit & niger & gravis: de-[illegible]lbum, læve, velociter friabile, porosum & valdè rarum: primũ dulce, dein amarum & astringens.

[illegible]us sive Fungus laricis.

[illegible]Agaricum, Matth. Dod. ut: Cord. in [illegible]r. Lac. Lob. Cast. Cæs. Lugd. Tab.

[illegible]ignum, Ad.

[illegible]bieti, Piceæ sylv. Tædæ & Larici [illegible]d solum Larignus intra corpus u-[illegible]

[illegible]o similis fungus diversarum arborum caudicibus adhærens.

III. Agaricus qui in speluncis montium Helveticarum reperitur.

Agaricus saxatilis, vel Fungus, petræus Lac lunæ incolis à substantia alba & spumosa, Gesn. in fracto.

Lac lunare, Eid. lib. de fig. lapid. c. 2.

Margæ friabilis genus cuidam, ut idem.

TUBERA.

T[illegible]a radicibus, ut Galenus voluit, adnumeranda vocantur ὕδνα ab imbribus, & οἴδνα à tumore, ab [illegible]eo. Dioscoridi l. 3. c. 175. ὕδνον radix est orbiculata sine folijs sive caule, flavescens, vere effodi-[illegible] seu cocta esui apta est. Theophrasto 1. hist. 9. Tubera radice penitus carent. Plinio l. 19. c. 2. Tu-[illegible]a circumdata, nullisq; fibris nixa, aut saltem capillamentis, &c. cortice includuntur, ut plane [illegible]ossimus dicere, nec aliud quam terræ callum.

[illegible]o eorum (Plinio l. 2.) harenosa dentibus inimica & altera syncera: distinguuntur & colore [illegible]ntus candido, &c. Sanè Tuberum genera duo sunt, quæ magnitudine & colore differunt: majus [illegible] cute quidem nigra, sed alteri pulpa candida, alteri pulla (subflava alij notarunt) subest: mi-[illegible]sipidum & gustu injucundum.

I. Tube-

I. Tubera, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Lac. Lon. Dod. Cast. Lugd. Tab. Cæs.
Tuqera terræ, Tab. Ger.

II. Tubera cervina: & Lob. belg.
Fungus cervinus, sive Cervi boletus, Matt. Lon.
Fungi cervini Boleti officin. Cord. in Diosc.
Boleti cervini orbiculati, Thal.

Sic dicta quia reperiuntur ijs in locis ubi cervi libidinem suam exercent: quamvis Cordus invenerit etiam in præruptissimis montium sylvis, quo ne damæ & rupicapræ quidem pervenire possunt, ne dum cervi.

III. Tuberibus similis fructus Indicus.
Fructus sub terra nascens, Monardi & Lugd. an Mamci Brassilianorum, apud Lerium par. 3. Ind. Occid. c. 12.

SECTIO SEXTA.

CARDUUS; CIRSIUM; CNICUS ET ATTRACTILIS; ACARNA; CHAMÆLEON SIVE CARLINA; ACANUS; CARDUUS LACTEUS; Carduus Sphærocephalus; Carduus totentosus; Acantha sive Branca Ursina; Scolymus sive Cinara; Carduus Spinosissimus; Dypsacus; Eryngium; Carduus Stellatus; Euphorbium & Anteuphorbium; Tragacantha; Poterium; Drypis; Amonis sive Resta Bovis.

CARDUUS.

Plantarum spinosarum divisionem universè à Theophrasto part. 1. hist. 16. part. 6. hist. 3. & 4. sic expressit. Ἀκανθώδη, id est, spinosa, sive aculeata alia in totum spinosa, alia non in totum: in totum spinosa, ut Cotruda, Scorpius: non in totum spinosa φυλλάκανθα, id est, quæ folia omni ex parte sic in spinas divisa habent, ut tangenti præter spinas undiq; nihil occurrat, ut acorna, drypis, acanacea. Alia εἰς ὀξὺ προήκουσι καὶ παραγωνύζουσι, id est, mucronantur & habent latera angulosè dissecta, ut Smilax, Ilex. Alia εἰς ὀξὺ προήκουσι καὶ μὴ παραγωνύζουσι ut Ruscus. Alia sunt ἀκανθώδη ἐκ τῶν ἄκρων, καὶ πριονωδὴ καὶ σύθιχιστα, mucronata & insecta pectinum modo, ut abies, pinus, picea cedrus, juniperus. Alia παρακανθίζοντα ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ πλαγίων, id est, quæ spina folijs adnata, & mucrone pungunt & lateribus, ut ilex phellodrys. Alia παρὰ τὴν ἄκανθαν φύλλον ἔχοντα, id est præter folium minimè spinosum horrentia, ut rhamnus, tribulus, ononis, stœbe. Alia ἐκ τῶν καυλῶν ἄκανθαν ἔχοντα καὶ φύλλον ἐπανακανθίζο, id est, spinas caulibus enascentes habentia, foliumq; insuper aculeatum, ut capparis Aegyptia: quædam ὀρθοάκανθα, id est, arrectis spinis muricata, ut smilax quædam παμπολάκανθα, id est, uncinatis arcuatisq; spinis armata. At Plinius l. 21. c. 15. sic expressit. Spinosarum multæ species: in totum spina est asparagus, scorpio: nullum enim folium habent. Quædam spinosa foliata sunt, ut carduus, eryngium, glycyrrhizon, urtica: ijs enim omnibus folijs inest aculeata mordacitas: Aliqua & secundum spinam habent folium, ut tribulus, ononis, phleos, quod aliqui Stœben appellavere: hipophaës spinis angulosis. Quædam in folio habent & in caule, ut Capparis, Tribulo proprietas, quod & fructum spinosum habet. Hæc Plinio.

Verùm hic non de omnibus spinosis agemus, sed potissimùm de Carduis & Acanaceis: de cæteris inter arbores & frutices.

CARDUUS.

Quemadmodum ἄκανθος καὶ ἄκανθα generaliter omnem spinam denotat: sic & Σκόλλυμον Græcorum, Latini Carduum generatim interpretantur. Similiter ἄκανθος, etsi herba quædam sit spinosa Theophrasto 6. hist. 1. tamen eidem l. 6. c. 4. sic etiam dicitur illud quod in Carduorum genere, velut malum extuberat. Unde quasi dicas Acanaceus, spinam Acani genere est. Sic etiam Theoph. 6. hist. 3. illorum quæ folio constant aculeato genus magna ex parte acanaceum est: acanaceum inquam, quoniam conceptus & id cui flos inhæret, aut etiam fructus, spina vel spinaceum quidpiam sit.

Carduus in pratis humidis vineis & avena.

I. Carduus pratensis latifolius.
Carduus pratensis, Trag. Ges. hor. Ad. Lob. ico.
Carduus, limonia forte Theophrasti (conjectura ex natalibus sumpta) Ges. hor.
Brassica pratensis, Lon.
Acanthus sylv. Lugd.

Theophr. 6. hist. 3. λειμονία (Gaza malè Betam sylvestrem vertit) in genere carduorum, aculeatis folijs constat.

II. Carduus pratensis folijs tenuib. laciniatis.

Erisi-

...ng. Lugd.
...Erisithales est flore luteo, fo-
...uus pratensis Asphodeli radice la-
..., Ang.
...bosus Monspeliensium, Ad.Lob.ic.
...congener, Clus. hist.
...eram speciem multis spinis dona-
...s notavit.
...uus pratensis Asphodeli radice, fo-
...e & tenuiter laciniatis.
...v. alter Dalechampij, Lugd.
...ta seu tuberosa, vel 4. Tab.
...sa, Ger.
...s pratensis polycephalus, sub Car-
...dr. descriptus.
...uus palustris, in Prodromo sub 5.
...uus vinearum repens folio Sonchi.
...Theoph. Ang. Lugd. Col.
...l. 4. histor. 11. Hujusmodi verò est
...κεάνωθος verùm non arundinosa,
...ata radix hujus.

VIII. Carduus in avena proveniens.
Carduus sylv. in avena, Trag.
Carduus avenarius, Thal.
Carduus arvensis, Tab.
Carduus muscatus, Ger.
Alius procerior alius humilior: flor. bus ruf-
fis roseis, candidis.

Carduus mollis.

I. Carduus mollis folijs Helenij.
Carduus montanus folijs Helenij non spino-
sus, Camer.
Carduus mollis, Camerarij, Clus. pan. & hist.
II. Carduus mollis latifolius, lappæ capitu-
lis, qui 1. in Prodromo.
III. Carduus mollis lapathi folijs.
Carduus mollis vel mollior 2. Clus. pan & hist.
IV. Carduus mollis folio oblongo Cirsij
capitulo.
Carduus mollis 3. Clus. pan. & hist.
V. Carduus mollis laciniato folio.
Carduus mollis primus, Clus. pan. & hist.
Carduus mollis tenuifolius, Cam.
Flos cæruleus, quandoque albus, interdum
purpureus.

CARDUUS CIRSIUM DICTUS.

...uòd dolores κιρσῶν, id est, varicum sedet, Dioscoridi l. 4. c. 119. quod his verbis descripsit: caule ...o, duum fermè cubitorum, triangulari, ab imo folijs rosæ pusillis circumdato, quæ quidem angulos ...r vallis spinosos, sed molles: folijs buglosso similibus, modicè hirsutis, longioribus, subcandidis & per ...culeatis: est autem pars summa caulis rotunda & hirsuta, illiq; insident capitula in summo pur- ...appos seu lanugines solvuntur. Cirsion Plinio l. 27. c. 8. qui eodem ferè modo descripsit.

...m maximum Asphodeli radice.
...ximum montanum incano folio,
...n. & hist.
...m latissimum.
...d. gal. Lugd.
...m majus singulari capitulo magno.
...us, Lob.
...ium, Dod. Clus. pan. & hist.
...ertium, Cæs.
...e, staminibus purpureis aliquando
...s quæ in eadem planta alia integra
...fundius dissecta.
...ium majus singulari capitulo ma-
...anum variè dissectum.
...glicum, Lob. Lugd.
...m singulari capitulo squammato:
...alterum.
...undum vel Britannicum, Clus. pan.

Anglicum secundum, Eid. hist.
VI. Cirsium singularibus capitulis parvis
Cirsium, Dod. alterum, Ad. Lob. an. & Cæs.
Cirsium tertium & montanum primum, Clus.
pan. & hist.
Cirsium aliud Dodonæi, Lugd.
VII. Cirsium folijs non hirsutis floribus
compactis.
Cirsium, Matth. Gesn. hort. Lac. Ad. Lob. Cast.
Lugd. Eyst.
Cirsium secundum, Dod. quartum, vel monta-
num secundum, Clus. pan. & hist.
Cirsium agri Pisani, Cæs.
III. Cirsium angustifolium non laciniatum.
Cirsium Pannonicum primum pratense, Clus.
pan. & hist.
IV. Cirsium angustifolium, in Prodromo
sub Carduo 2. descriptum.

CNICUS ET ATRACTILIS.

Κνικος Dioſcoridi l.4.c.196.Theophr. κνικος l.hiſt.12. & κνικος 6.hiſt.l.3.4. Cnicon, Plin. l. Latinis, Cnicus & Cnecus. Dicitur autem Cnicus, ἀπὸ τῦ κνίζειν, quod mordere & pungere ſignificat: vel ἀπὸ τῦ κνικος, quod pungendo pruriginem excitet, quod de ſylveſtri rectius, quàm de ſativo dici poteſt. Impotius à floris colore, cùm κρόκος exponatur croceus, rutilus. Dioſcorides ſic deſcripſit: foliis conſtat oblongis, per ambitum diviſis, aſperis, aculeatis: caulis cubitalibus, & in eorum cacumine capitulis oliva magnitudine, flore croci: ſemine candido, aut ruſſo, oblongo, anguloſo. Ex his duo Cnici genera tradi colligitur, candidum ſcil. & ruſſum. Quare Theophr. 6. hiſt. 4. in ſylveſtrem, urbanumq; diviſit. Sic enim ſparſim de Cnico inquit: fructum aculeatum ac veluti retortidum fert: florem una cum ſtaminibus ipſis edit: foliis aculeatis inter Acanacea excipitur, una cum Struthio & Soncho: quamvis enim natura ſpinoſa ſint, ſeminis tamen conceptum non ſpinoſum habent: multis caulibus conſtat & ramos fundit: ſylveſtri urbaneq; diſcernitur: ſylveſtris genera duo notantur: alterum urbano admodum ſimile, reſticaulius tamen: quamobrem ex eo mulierum priſcarum nonnullæ colo utebantur: fructum nigrum, majuſculum amarumq; parit. Verùm Dioſcorides, per Cnicum ruſſum videtur intelligere genus ſyl. quod ex foliorum deſcriptione ſignificatur, quod fortè apud Theophraſt. etiam Atractylis vocatur. Sic dum Theophr. dicit ſeminis conceptum non ſpinoſum habere, de urbano intelligendus videtur, & hoc ex Plinio l.21.c.15. colligitur. Cnici, inquit, differentia prima ſylveſtris & ſativæ: ſylveſtrium duæ ſpecies: una mitior eſt ſimili caule, tamen rigido: ita aq; & colu antiquæ mulieres utebantur, ex illis, quare quidam Atractylida vocant: ſemen ejus candidum & grande, amarum (quibus verbis Plinius potius domeſticum quàm ſylveſtre demonſtrat, & quia mitius & quia ſemen candidum.) Altera hirſutior, poroſiore caule, & qui pene humi ſerpat, minuto ſemine: aculeatarum generis hæc eſt. Dicitur hodie Carthamum, voce à Mauritanis mutuata. Karten vocant, vel ἀπὸ τῦ καθαίρειν quod eſt purgare: & Meſues, domeſticum & ſylveſtre fecit.

Atractylis dicitur quoniam eo ἀτρακτοι, id eſt, fuſi antiquitus conficiebantur. Dioſcoridi l.3.c.107. ſpina eſt Cnico ſimilis, ſed quæ in ſummis virgultis folia multo longiora proferat: major autem pars nuda eſt & aſpera, qua etiam fœmina pro colu utuntur: capitula etiam geri in cacumine aculeata, floremq; pallidum: radix tenuis eſt & ſupervacua. Theophr. 6. hiſt. 3. & 4. Atractylis (fuſum agreſtem Gaza vertit) ſpinoſa eſt, & Cnico acarnaq;, candidior eſt: habetq; peculiare quod in foliis evenit, decepta enim carnis q; allata ſuccum ſanguineum effundunt, qua de cauſa φόνος, id eſt, cruor, à quibuſdam ſpina hæc eſt nominata, &c. Et 9. hiſt. 1. ſuccus ſanguineus eſt ſpinæ quam Atractylin vocant. At Plinio l.21. c.15. Atractylis idem eſt quod Cnicus mitior: & c.16. Atractylis ſanguineum ſuccum fundit, qua de cauſa phonos vocatur à quibuſdam: & c.21. Cnicus ſive Atractylis, & c. ubi Dalechampius cenſet, Plinium & hoc & c.15. inepte cum Cnico Atractylidem confundere.

I. Cnicus ſativus, ſive Cartharum officinarum.
Cnicus urbana & ſativa, Theoph. & Plinij.
Cartamus, Brunf. Trag. Fuch. Lon. flore croceo, Camer.
Cnicus, Matth. Dod. ut: Lac. Ad. Caſt. ſativus, Cæſ. (cui & Crocus Sarracenicus) Eyſt.
Cnicus ſive Crocus ſylv. Ang.
Cnecus, Tur. vel Cnicus, Geſ. hor.
Cnicus ſativus, Theoph. Cord. in Dioſc. & hiſt. Lob. Lugd.
Cnicus vulgaris, Cluſ. hiſt.
Flore eſt croceo, rarius albido.

II. Cnicus cæruleus aſperior.
Cnicus alter, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd.
Cnicus flore cæruleo, Lobel. Eyſtet. cæruleus, Tabern.
Carthamum ſive Cnicus flore cæruleo, Cam.
Carthamus ſive Cnicus, Ger.

III. Cnicus purpureus foliis non ſpinoſis.
Atractylis purpurea, Cæſ.

IV. Cnicus ſylv. hirſutior, ſive Carduus benedictus.
Carduus benedictus, Brunf. deſc. Trag. (cui & Acanthus Germanicus) Matt. Lac. Geſ. hor. Ad. Lob. Lugd. Caſt. Tab. Cam. Ger. Eyſt.
Atractylis hirſutior, Fuch. Dod. gal.
Atractylis ſive Cnicus ſylv. 2. Ang.
Acanthium, Cord. in Dioſc. Lon.
Cnicus ſylv. alter Theophraſti, Cord. in Dioſc. Frac. ſt. Cæſ. Lugd. Cam.
Cnicus ſupinus, Cord. hiſt.
Cnicus vel Atractylis ſylv. Geſ. hort.
Carduus benedictus & Atractylis altera ſpecies, Dodon.
Carduus ſanctus, Atractylis Dioſcoridis, Cæſ.

V. Cnicus ſylv. ſpinoſior.
Carduus & Diſacus minor, Brunf.

Atracty-

Foliorum pediculi terra obruti candidi, à cute emundati, hyeme crudi cum ſale & pipere in cibos veniunt: & licet capitulis ſint ſpinoſiſſimis, longiſſimis aculeis armatis & vix veſcis; colitur tamen, ut ſtolones teneri gulæ arrideant.

V. Cinara ſylveſtris latifolia.

Scolymus ſylveſtris, Ad. Lob.

Scolymus Dioſcoridis, Lugd.

VI. Cinara ſylv. Cretica.

Agriocinari, Belli ep. 2. ad Gem.

Agrioancinara Cretica, Port. Ital.

an Cynara ſylv. Bætica, Cluſ. cur. poſt.

Echini licet ſpinoſiſſimi antequam aperiantur & crudi & elixi eſitantur.

CARDUI ALIQUOT EXOTICI.

I. Melocactus Indiæ occidentalis.

Echinomelocactos, Ad. Lob. ico. Cluſ. ex. lib. 4. cap. 24.

Melocarduus echinatus Penæ, Lugd. Tab. Ger.

Melocactos, Eyſt.

Ex melone, pepone & carduo coaluiſſe videtur.

II. Carduus Guyavenſis.

Spina ex Guyava ex cardui capite detracta, Cluſ. exot. l. 2. c. 6.

III. Carduus ſpinoſiſſimus brachiatis ex Hiſpaniola.

Pithaja, Card. de variet. Geſ. hort.

Carduus pithaya Oviedi, Lugd.

Hujus fructus eſitatus, urinas ſanguini ſimiles non ſecus quam Ficus Indicæ fructus cauſat.

IV. Carduus Inſulæ Madagaſcar.

Cardui cujuſdam elegantiſſimi caput ſub fructu 15. Cluſ. exot. l. 2. c. 15.

V. Carduus Braſilianus foliis Aloës.

Nanas Theveti, Lugd. Cluſ. Garz. & par. 3. Americ. epiſt. 1. de Braſil.

Strobylus ſive nux pinea, Monardi.

Ananas Acoſtæ, Lugd. ap. Caſt. & par. 4. Ind. Or. cap. 5. fig. 14.

Ananas, Ananaſa: Braſilianis, Nana: Hiſpaniola, Jajama: Hiſpanis, Pinas, cujus duo genera mas & fœmina, par. 6. Ind. Or. c. 38.

Pineæ nuces in America, Joſeph. Acoſtæ lib. 4. cap. 19.

Pineæ in arbuſculis, Benzoni lib. 1. c. 28. vel par. 4. Ind. Occid.

Ananas optimus Americæ fructus, qui Panacous Braſilianis, Lerio cap. 12.

Aizoi majoris ortu perſimilis exotica planta, Lob. icon.

Aberas nomine fructus Francofurti venalis fuit.

Species hujus tres ſecundum Oviedum: prior Jajama: altera Bonjama: tertia Jajagua dicitur.

VI. Carduus Braſilianus ſylveſtris.

Ananas ſylveſtris, Acoſtæ, Lugd. Caſt.

VII. Carduo Ananæ ſimilis.

Hoyriri, Theveto.

SCOLYMUS THEOPHRASTI.

Σκόλυμος Theophraſto 6. hiſtor. 4. (Carduus à Gaza vertitur) ſive Limonia inter Acanacea, foliis conſta aculeatis: pulchre diu floret, &c. radix lacteum ſuccum emittit: floris quoq; proventus peculiaris videtur: etenim circa ſolſtitium incipit: carnoſam ciboq; idoneam partem craſſeſcentem ſortitur: ortus aute ejus non ſpinoſus, ſed oblongus fieri aſſolet, &c. Plinio lib. 21. cap. 16. Scolymus floret ſero & diu, Carduorum g neris, ab ijs diſtat, quod radix ejus veſcendo eſt, decocta: mirumq; quod ſine intervallo tota æſtate aliud flor in eo genere, aliud concipit.

Scolymus chryſanthemos.

Eryngium Vegetij, Ang. Cam.

Aſcolimbros, Bellonio.

Scolymus Thophraſti, Cluſ. hiſp. Ad. (& Eryngium luteum Monſp.) Lob. Cæſ. Lugd. Taber. Camer.

Carduus chryſanthemus, Dod. Ger.

Atractylis marina, Lugd.

Variat ratione loci: qui circa Monſpelium provenit magis luxuriat, ramis latius ſparſis & longioribus: cujus folia lacteis maculis notata ſunt: floribus eſt pauciotibus, quam in ea planta quam Hiſpania profert: hinc duæ icones à Dodonæo & Cluſio in ſua hiſtoria proponuntur illa quidem nomine

Scolymi Theophraſti Narbonenſis, Cluſ.

Cardui chryſanthemi alterius [illegible], Dod. hæ

Scolymi Theophraſti Hiſpanici, Cl[illegible] & la

Cardui chryſanthemi, Dod.

CAR-

CARDUUS SPINOSISSIMUS.

& à Theophraſto 6. hiſt. 3. & à Plinio l. 21. c. 16. inter ſpinoſas ſtirpes numeratur (natura, inquit [illegible] ſpinoſus eſt) Buxum aſininum Gaza vertit, quod ſit carduus aſinis in cibo gratiſſimus.

[illegible]us ſpinoſiſsimus latifolius ſphæro-
[illegible]lgaris.
[illegible]od. gal.
[illegible]inus, Geſ. col.
[illegible] veſtris primus, Dod.
[illegible]Dodonæi, Lugd.
[illegible]uus ſpinoſiſsimus ſphærocephalus
[illegible]eis armatus.
[illegible]en Cardui Arabici nomine miſſum
[illegible]it caule criſpo cubitum ſuperante,
[illegible]longitudine palmum excedentibus
[illegible]rarioribus: capite eſt rotundo ſuper-
[illegible]ſpinis oblongis atrociter pungenti-
[illegible] flore albo odorato: in cujus lanugi-
[illegible]o ſemen continetur ſtriatũ & tranſ-
[illegible]liculatum. Aucalidis Hiſpanic. ferè
[illegible]dius & craſſi. Hortis facile aſſueſcit
[illegible]d. ſpinoſiſsimus anguſtif. vulgaris.
[illegible]a, Ruellio.

Carduus ſylv. tertius, Dod. ut:
Aculeoſa Gazæ, Ad.
Carduus ſpinoſiſsimus vulgaris, Lob.
Polyacanthos Theophraſti, Lugd. Tab.
Onopordon, Gerard.

IV. Carduus ſpinoſiſsimus capitulis parum aculeatus.
Onopyxos alter, Lugd.

V. Carduus ſpinoſiſſimus ſegetibus frequens.
Carduus avenarius, Lonic.
Drypis, Lugdun.

Capitulis eſt ut in Scolymo echinatis, flore [illegible] lias purpureo, alias candicante, alias puniceo.

VI. Carduus lanceatus latifolius.
Carduus lanceolatus, Tab. Ger.

II. Carduus lanceatus anguſtifolius: qui pro 4. in Prodromo deſcribitur.

VIII. Carduus vertice corticoſo.
Carduus chondrilloides Dalechamp. Lugd.

DIPSACUS SIVE CARDUUS FULLONUM.

[illegible] id eſt, ſitibundus, nomen à contrario invenit: quoniam ut Dioſcorid. l. 3. c. 13. monet, alarum ſinu [illegible] rorem vel imbrem recipiat, quo velut ad ſitis injurias abigendas abutitur. Latinis, Labrum Veneris. [illegible] carinato habitu, quæ ſe ambage anfractuoſa ſinuantia pelvis ſpeciem conſtituunt, & intra ſe hu-[illegible]ent. Caulem habet, inquit Dioſcorides, altum, ſpinis horridum, & folia caulem amplectentia la-[illegible]n amula, bina in ſingulis geniculis aculeata, &c. in cacumine caulis, ſingulis ſurculis, ſingula ca-[illegible]bino ſimilia, oblonga aculeata, quæ diviſa in medulla vermiculos oſtendunt, &c. Plinius l. 26, c. [illegible]eris meminit, at non deſcripſit: quare dubium an Dipſacum intellexerit. At l. 27. c. 11. Galedragon [illegible]caſſe videtur, ſic deſcribens: leucacanthæ ſimilis, paluſtris & ſpinoſa, caule ferulaceo, alto, cui [illegible]inhæret ſimile ovo: in hoc creſcente ætate vermiculos naſci tradunt, &c.
[illegible]: duplex eſt, Sativus & ſylveſtris: hic major & minor.

[illegible]cus ſativus.
[illegible]lonum ſativus, Trag.
[illegible]neris, Matth. Cord. in Dioſcor. flore
[illegible]æſ.
[illegible]rtenſis albus, Fuch.
[illegible] Xenocratis, Anguil.
[illegible]tivus, Dod. ut; Cord. hiſt. Geſ. hort.

[illegible]tivus fullonum, Ad.
[illegible]lonum, Lob. & an Spina Selenitis
[illegible]i, Guiland.
[illegible]ve Labrum Veneris, Lugd.
[illegible]acus folio laciniato.
[illegible]cundus, Tab. ſyl. Ger.

III. Dipſacus ſyl. aut Virga paſtoris major.
Carduus fullonum, Brunf.
Carduus fullonius erraticus, Trag.
Labrum Veneris alterum, Matth.
Dipſacus Lac. Lon. Tab. purpureus, Fuchſ.
Dipſacus ſylv. Dod. ut: Tur. Cord. hiſt. Geſ. hor. Thal.
Labrum Veneris, Cord. in Dioſcorid. Ad. Lob. ſylv. Caſt.
Labrum Veneris flore purpureo, Cæſ.
Dipſacus ſativ. alter, & Dipſacus ſyl. major, Lug.

IV. Dipſacus ſyl. capitulo minore, vel Virga paſtoris minor.
Cardui fullonij tertium genus, Trag.

Virga pastoris, Matth. Ad. Lob.
Dipsacus 3. & Galedragon Plinij, Dod. ut:
Dipsacus minor, Ges. hor. Thal. syl. minor, Lug.
Virga pastoris & Dipsacus fatuus, Cam.
Molybdena Plinij, vulgo Dipsacus secundus capite rotundo, Dalech. in Plin.

ERYNGIUM SIVE IRINGUS OFFICINAR.

Ἐρύγγιον ἡ ἐρύγη Græci Philosophi Eryngium, quasi ἐρύγην, id est, ructum, dictum putant, quòd capræ quæ morsu surculum Eryngij præciderint, vel deglutiverint, cunctum gregem pone sequentem quasi stupore attonitum sistunt, donec Eryngium ructu rejecerint. Eryngio Diosc. l. 3. c. 24. folia lata sunt & extremo ambitu aspera, & ubi augescunt circa complures caulium eminentias in spinas aculeantur, in quorum summitatib. globosa sunt capitula, spinarum acutissimarum durarumq; ambitu stellatim circumvallata: radix oblonga, &c. Plin. l. 22. c. 7. Erynge & Eryngion, dura, fruticosa, spinosis folijs, caule geniculato, cubitali & majore aliquando, alia albicans, alia nigra, radice odorata: & c. seq. ex his candidam nostri centum capita vocant. Sunt qui velint apud Theophrastum 6. hist. 3. ῥύθρος mendosè pro ἐρύγγιον exaratum esse, quod ex Plinio colligatur.

Genera: Dioscorides unius quidem meminit: sed capitulorum colorem alias viridem, nunc pallidum, alias album, interdum cæruleum inveniri scribit: & Plinio sativum est: est & sponte nascens in asperis: & in litoribus maris durior nigriorq; folio apij.

I. Eryngium maritimum: & Ges. hor.
Eryngium marinum, Matth. Dod. ut: Ang. Tur. Ad. Lob. (cui & Acanos Plinij) Cast. Lugd. Cæs. (cui & Crocodilium Dioscoridis & Plinij) Camer. Clus. hist. Eyst.
Glyzyrrhiza spinosa, Lacun.
Eryngium rotundo folio, Colum.

II. Eryngium vulgare: & Cam.
Eryngium primum, Trag. Lon.
Eryngium montanum sive campestre, Matth. Cast. Lugd.
Eryngium, Fuch. Ang. Lac. Cord. in Diosc. Cæs. Tab. vulgare, Dod. gal.
Eryngium mediterraneum, Turn. Gesn. hort. Gerard.
Eryngium campestre, Dod. Cast. vulgare, Clus. histor.
Eryngium campestre mediterraneum, Ad. Lob.

III. Eryngium montanum amethistinum.
Eryngium caule & flore cæruleo, Ang.
Eryngium aliud in montibus, Cæs.
Eryngium totum cæruleum, Cam. hort. Eyst.
Eryngium montanum cæruleum, Ad. Col.

Interdum tota planta est coloris saturate cærulei, aliquando solum pars superior: cujus etiam pumila species, Camerario monente.

IV. Eryngium montanum pumilum.
Eryngium pumilum, Clus. hisp. & hist. Dodon. Lugd. Tab. Ger.

V. Eryngium montanum minimum, capitulo magno.
Carduncellus montis Lupi, Ad. Lob. ico.
Carduncellus Penæ, sive Cardui minimi species, Lugdun.

VI. Eryngium alpinum cæruleum, capitulis dipsaci.
Eryngium alpinum, Ges. ho. cæruleum, Eid. col.
Eryngium magnis latisq; capitulis, Ges. hor. ap.
Eryngium alpinum cæruleum, Ad. Lob. ico. Tab.
Eryngium montanum tenuifolium ambitu profundè sinuatum, Lob.
Eryngium planum Matthioli, Dod. ico.
Eryngium aliud montanum Dalechamp. Lug.
Spina alba Dalechampij, Eid.
Herba peregrina folijs acanthi, Cæs.
Eryngium capite dipsaci, nobile dictum Gesnero, Cam.
Eryngium spurium primum, Ger. ico.

VII. Eryngium latifolium planum.
Eryngium planum, Matth. Cast. Lugd.
Eryngium spurium primum, Dod.
Eryngium pannonicum latifolium, Eyst. Clus. pan. latifolium primum, Eid. hist.
Eryngium cæruleum, Ger. 1. & 2. Tab.

Flore est cæruleo: est & albo: caulis in illo purpurascens, in hoc ex viridi pallescens: à priore differt potissimum capitulis, quę in illo oblonga lata: in hoc rotunda sunt.

VIII. Eryngium planum minus.
Eryngium pusillum planum Mutoni, Lob. Lug. Clus. hist.

IX. Eryngium arvense folijs serræ similibus.
Crythamus agrestis, Trag.
Crithmum quartum, Matth. Cast. Tab. Cam. an πριονίτις Tralliano.
Eryngium quartum, Dod.
Eryng. mont. recentiorum, Ad. Lob. Lugd. Ger.
Ammi quorundam Dalechampij, Lugd.

CAR-

CARDUUS STELLATUS.

I. Carduus ſtellatus latifolius acaulos. ὀφθαλμοφλὸγα, ſive Ardens oculos, Caſt. quid?

II. Carduus ſtellatus latifolius cauleſcens. Cardnus ſtellatus Dalech. Lugd.

III. Carduus ſtellatus foliis papaveris erratici.
Eryngium, Brunſ. alterum, Trag. Lon.
Calcatreppola, Matthiol. cap. de Eryngio: & Cæſalpino, quaſi caccotribulus, id eſt, infeſtus tribulus: qui Stœbe Theophraſti putat.
Carduus ſtellatus, Dod. ut: Adv. (ſive Calcitrapa) Lob. Cam. Ger.
Carduus ſtellatorius ſive ſtellario, Geſn. hort.
Polyacantha, Cord. hiſt.
Myacanthos Theophraſti Dalechampio, Lug.
Spinaſtella, & Spinaſtella alba, Tab.
Hippophæſtum vel Hippophaës Dioſcoridis, Cam.
Carduus muricatus, Cluſ. hiſt.

Variat florum colore, communiter ſubrubens, aliquando albus: hinc duæ figuræ apud Tab. & Ger.

IV. Carduus ſtellatus luteus foliis cyani.
Spina citrina vel lutea, Geſn. hort.
Spina ſolſtitialis, Eid. Dod. Ad. Lob. ico. Cam.
Leucacantha quorundam, Lugd.
Calcatreppola altera, Cæſ.
Carduus ſolſtitialis, Cam.
Spina ſolſtitialis mitior Apula, ſive Carduus ſtellatus minor, Col.

V. Carduus caule ſtellato Peruanus.
Carduus, Monardi.
Arundinacea pinnata & ſpinoſa exotica planta, Adv. Lob. ico.
Palmacea ſeu arundinacea pinnata ſpinoſa t. Lugd. deſc. at ipſa figura ſub titulo Nerei faciei habetur.
Calamus Peruianus aſteroides, Tab.
Calamus Peruianus ſpinoſus, Ger.
Ἀσυνάκανθα Dioſcoridi l. 3. c. 22. radice eſt cyperi amara & calida: Idem Plinius l. 22. c. 16. Apud Theophraſtum 6. hiſt. 4. (ſpina candida Gazæ) ſpinoſa eſt, ſed non aculeatis foliis conſtat. Alij ἀκανθαν βασιλικὴν ſpinam regiam Theophraſti volunt, de qua 1. cauſ. 10. Spina regia aculeis conſtat, & radix in caput excreſcit, ceu nepa. Utriuſque deſcriptio brevior, quam ut quid ſtatui poſſit.

EUPHORBIUM ET ANTEUPHORBIUM.

Εὐφόρβιον auctore Dioſcoride l. 3. c. 96. Juba in Libya regnante primo inventum eſt: & ut Plinius l. 25. c. 7. Invenit rex Juba quam appellavit Euphorbiam, medici ſui nomine & fratris Muſæ, à quo Divus Auguſtus conſervatus fuit. Dioſcoridi Libyca arbor eſt ferulæ ſpeciem habens, quæ in Atlante Mauritaniæ monte naſcitur, acerrimo liquore referta, quem propter eximium fervorem non citra metum incolæ colligunt: ventres ovillos toti arbori circumligant & è longinquo caudicem contis vulnerant, unde ſtatim copioſus liquor effluit. Plinius ſcribit foliis acanthinis ſpectari, & colligendi & adulterandi modum ex Dioſcoride ſubjungit, qui herbam Euphorbiam, ſuccum vero Euphorbium vocavit. Leo Africanus inter Africæ plantas deſcribit: herba, inquit, eſt ex toto aculeata, quæ caput cardui ſylv. æmulatur: inter ejus ramos ab radice exeunt fructus cubitales & amplitres, craſſitudine citruli, virides, granuloſis quibuſdam tuberculis diſtincti ut Citrulus, veluti caudices triginti & triginta ex eodem ceſpite. Ruſtici hos gladijs pungunt, cum ad maturitatem pervenerint: effluit autem humor lacti ſimilis, qui paulo mox deſiccatur & tandem ſiccatur utribus collectus. Vide infra l. 12. ſect. 6.

Plantam ipſam primus Dodonæus expreſſit, quæ Bruxellis Anno 1570. eſt nata: quam ex Anglia unà cum Anteuphorbio, à Lobelio accepimus.

I. Euphorbium à Dodon. Lob. Lugd. Lon. Tabernæm. Gerard. pingitur: de ipſius ſucco [illegible] ut Matth. Cord. Lac. Cæſalp. Lugd. Bauh.
Euphorbia, Cord. hiſt.

II. Anteuphorbium, Dodon. Lob. Lugdun. Caſtor. Tabern. Gerard.

Sic dictum à contrarijs Euphorbio facultatibus, hoc enim adverſus Euphorbij acrimoniam, indigenis remedio eſſe fertur. Dodonæus hanc herbam ad Telephium referri poſſe cenſet.

TRAGACANTHA.

Τραγάκανθα, quam Gaza Hircispinam vertit, & de herba & de ejus lacryma dicit. Diosc. l.3.c.23. radice est lata & lignosa, ac supra terram eminente: à qua surculi humiles robusti latissimè fusi: & in ipsis foliola numerosa, tenuia, inter quæ aculei sese proferunt, quos ipsa occulunt, candidi, firmi rectiq; Theophr. 9. hist. 1. lachrymam gignit: & 8. hist. 9. & succus sponte consistit spissaturq; lacrimæ modo: & 9. hist. 15. largè in Arcadia nascitur, nec deterior Cretica existimatur, sed etiã visu pulchrior. Plin. l.13.c.21. Creta gignit & Tragacanthen spina alba radice multum prælatum apud Medos aut in Achaja nascenti. Sed de lacryma vide infra l.12. sect.6.

I. Tragacantha.
Tragacantha, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Lon. Adv. Lob. Lugd. Clus. cur. post.
Tragacantha prima, Tab.
Tragacantha sive Hircispina, Clus. in corol. ad Dodon. gal. & Dodon. Gerard.

II. Tragacantha humilior luteis floribus.
Tragacanthæ alterum genus, Rauvvolff. & Lugd. ap.
Addit & tertium florib. purpureis & speciosis.

POTERIUM.

Ποτήριον secundum aliquos dictum, quia potrix herba paludosum riguumq; solum amat: & νευρὰς, quod nervis amica sit. Dioscorides l.3.c.17. Poterium Jones Neurada vocant, frutex grandis est, ramulis longis, mollibus, lori modo lentis ac flexilibus, tenuibus, tragacanthæ proximis: folijs verò parvis & rotundis totus autem frutex tenui lanosa lanugine obducitur, estq; spinis horridus: flores sunt parvi & candidi: radices binum ternumve cubitorum firmæ ac nervosæ, quæ proximè terram recisæ lacrymam fundunt gummi similem. Plinio l.27.c.12. Poterion aut Phrynion aut neurada, qui eodem fere modo describit, nisi quod florem dicat longum herbacei coloris: at l.25.c.10. flores parvos tribuit.

I. Tragacanthæ affinis lanuginosa, sive Poterium.
Poterium, Matth. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Tragacantha altera forte Poterium, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab. fortè & Bellonio.
Tragacanthæ primum genus, Rauvvolff. & Lugdun. ap.
Spina hirci minor, Ger.

II. Poterio affinis folijs Pimpinellæ spinosa.
Chalcios sive Ereria, Ang.
Chalceion Anguillaræ, Lugd. Clus. hist.
Poterion, Adv. Lob. Lugd. Cæs. Tab. Ger.
Pimpinella spinosa, Clus. hisp. Cam.
Bellan, Rauvvolff. & Lugd. ap.
Stœbe legitima Dioscoridis & στοιβὴ in Græcia, Honor. Belli ep. 2. ad Clus.

DRYPIS.

Δρυπὶς Theophrastus 1. hist. 16. semel tantum meminit scribens, Acornam, Drypida, Acanum in genere spinoso esse, loco enim folij spina oritur. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ δρύπτειν id est ἀμαγαρίζειν, κνίζειν, ξύειν à lancinando, pungendo, vellicando, quod aculeis suis attrectantes & colligere volentes vulneret.

Spina umbella folijs vidua. (Tab.
Drypis Theophrasti, Ang. & ex eo Lob. Lugd.

Drypis ab Anguillara descripta, fortè Cennothus, Col.

ANONIS SIVE RESTA BOVIS.

Ἀνωνὶς Dioscoridi, & ὄνωνις Theophrasto. Anonis dicta videtur à non juvando quòd nullam utilitatem præbeat, cum aratoribus (hinc Remora aratri dicitur) inimica sit: nisi quis ex adverso nomen impositum censuerit. Ἀνωνὶς quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὄνου & ὄνησις, quasi dicas asini oblectationem: nam ex Græcis quidam affirmant, asinos in ea se volutare, & dorsum sub aculeis ejus herbæ libenter exterere. Dioscorides l.3.c.21. Anonis quam aliqui Ononida vocant ramos habet dodrantales, etiam majores & fruticosos, frequentibus geniculis cinctos, multis alarum cavis præditos & capitulis rotundis: foliolis pusillis, tenuibus ceu lenticulæ, ad rutæ aut lini pratensis folia accedentibus, subhirsutis, odoratis: ramuli spinis acutioribus horrent: radix candida est. Ac Theophrasto 6. hist. 4. Ὄνωνις juxta folium aculeata est, altero quoque folio conditur: & 6.5. verum ramis aculeigerum est: folio rutæ similis, sed per totum apposito caulem, ut velati coronam ex intervallis totam speciem repræsentet: florem minutum & in siliqua non undique septum edit. Plin. l.21. c.15. Ononis secundum spinam habet folium: & c.16. in ramis spinas habet apposito folio rutæ simili, toto caule foliatum in modum coronæ: & l.27.c.4. Anonin quidam Ononida malunt vocare, ramosam, similem fœnugræco, nisi fruticosior hirsutiorq; esset, odore jucundo: post Ver spinosa.

I. Ano-

I. Anonis ſpinoſa flore purpureo.
Reſta bovis, Tr. Lon.
Ægypiron Cratevæ, Ang.
Anonis ſive Ononis, Matth. Lac. Tab.
Aſſonis, Fuch. Dod. ut: Tur. Caſt. ſpinoſa, Eyſt.
Ononis, Cord. in Dioſc. (cui & Acutella,) Geſn. hort. Adv. Lob. Lugd. Thal. Cæſ.
Anonis ſive reſta bovis, Ger.

Flore eſt communiter coloris dilutioris purpuræ, raro albidi, quæ
Anonis flore albo, Tab. Ger. rariſsimè luteo.

II. Anonis ſpinoſa lutea major.
Ononis montana lutea, Geſn. hort.

III. Anonis ſpinoſa lutea minor.
Ononis lutea ſylv. minima, Col.

IV. Anonis ſpinis carens purpurea.
Ononis perpetuo lævis, Geſn. hort.
Anonis non ſpinoſa, Cluſ. pan. Eyſt. purpuracea, Tab. Ger.
Anonis ſive Ononis ſpinis, Cam.
Anonis mitior prima, Cluſ. hiſt.

Hæc & candidis floribus reperitur, quæ
Ononis candidis floribus, Adv.

V. Anonis viſcoſa ſpinis carens lutea major.
Natrix Plinij herbariorum, Adv. Lob.
Anonis mitis flore luteo, Cluſ. pan.
Ononis lutea montana, Cam. ep.
Anonis flore luteo, Eid. hort.
Anonis non ſpinoſa lutea, Caſt. Tab. Ger.
Ononis mitis luteo flore, Eyſt.

VI. Anonis non ſpinoſa flore luteo variegato.
Ononis lutea non ſpinoſa: alijs Melilotus major, vel ſylv. pinguis, Lugd.
Ononis flore luteo variegato, mitis, Eyſt.

A priori differt floris colore, qui luteus, ſed pallidior, eſt & lineis ſubrubris variegatus.

VII. Anonis viſcoſa ſpinis carens lutea minor, vel Anonis viſcoſa minor flore pendulo: in Prodromo deſcribitur.

VIII. Anonis non ſpinoſa capreolis donata.
Ononis Senenſis, Spigelio. Sed quid?

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER VNDECIMVS.

SECTIO PRIMA.

CYTISUS; ANAGYRIS; LABURNUM; ACACIA; ASPALATHUS; SANTALUM; ARBOR BRASILIA; AGALLOCHUM; ſive Xyloaloës; Geniſta-Spartium; Geniſta ſpinoſa ſive Scorpius; Geniſta non ſpinoſa; Chamægeniſta; Spartium; Colutea; Senna & Jovis barba.

CYTISUS.

FRutices & Arbores propoſituri, à Cytiſo ordiri lubet, qui κύτισος Græcis dicitur, Latinis Cytiſus, à Cythno inſula, in qua, Plinio l. 13. c. 24. auctore, inventus eſt, unde in omnes Cycladas, mox in urbes Græciæ magno cultu prolatus, tranſlatus: Eſt autem Dioſcoridi l. 4. c. 113. Cytiſus frutex totus albus, uti Rhamnus, ramos ſpargens cubitales etiam majores, in quibus folia ſimilia Fœnugraci aut Loti trifoliæ, ſed minora & dorſum prominentiorem habentia. Theophraſto l. hiſt. 9. & 3. cauſ. 6. Cytiſus medullam duram, ſpiſſam & nigram habet: & l. hiſt. 4. fruticoſa eſt veluti Hebenus. Plinio l. c. Cytiſus frutex eſt canus aſpectu, breviterq; ſi quis exprimere ſimilitudinem velit, anguſtioris trifolij frutex. Columellæ l. 9. c. 4. Sativum eſt & ſuæ ſponte.

Cytiſus incanus vel hirſutus.

I. Cytiſus incanus, ſiliquis falcatis.
Cytiſus Maranthæ, Matth. Lob. Lugd.
Cytiſus ut exiſtimatur, Dod.

Cytiſus, Cæſalp. Galeni, Cam.
Cytiſus tertius cornutus, Tabern. ſeptimus cornutus, Ger.
Cytiſus Galeni Maranthæ cornutus, Eyſt.
Lignum Rhodium, ſive Cytiſus verus, Honor. Belli epiſt. 4. ad Cluſ. qui hujus ut & ſequentis ramum ad nos miſit.

II. Cytiſus incanus Creticus.
Barba Jovis altera, Ang.
Cytiſus Creticus ἀχυρολόξυλον, id eſt, nobile lignum, Hon. Belli epiſt. 1. ad Cluſ.
Ebenus Cretica, Eid. epiſt. 4. ad Cluſ. & Ponæ.

III. Cytiſus incanus folio oblongo Auſtriacus.
Cytiſus 2. Cluſ. pan. quintus, Eid. hiſt. Eyſt.
Cytiſus ſextus, Tab. ico. alias undecimus.
Cytiſus incanus, Ger.
Pſeudocytiſus 2. Dod. belg.

Hujus altera ſpecies anguſtis folijs, ijſque velut in aculeum deſinentibus, quemadmodum in Italia reperitur, qui
Cytiſus acuminatis folijs dici poſſet.

IV. Cytiſus incanus ſiliqua longiore.
Cytiſus, Adv. Lob. ico. Caſt.
Cytiſus prior Penæ, Lugd.
Cytiſus quartus, Tab. octavus, Ger.
Cytiſi ſylv. ſpecies prima, Cæſ.

In hortos tranſlata canitiem amittit.

V. Cytiſus albicans, folio trifolij vulgaris.
Cytiſus albus ſylveſtris, Cord. in hiſt.
an Cytiſus alpinus Dalech. Lugd.

VI. Cytiſus folijs ſubrufa lanugine hirſutis.
an Cytiſus, Tur.
Cytiſus 4. Cluſ. hiſp. tertius, Eid. hiſt.
Cytiſus quartus Hiſpanicus Cluſij, Lob. Lugd.
Cytiſus 12. Hiſpanicus 4. Tabernæm. ico. alias decimus.
Pſeudocytiſus hirſutus, Ger.
an Cytiſus ſylv. alter, Cæſ.

VII. Cytiſus hirſutus major folijs pinnatis.
Cytiſi ſecundi ſpecies altera, Cluſ. pan. 5. ſpecies altera, Eid. hiſt.
Cytiſus ſeptimus, Tab. ico. alias duodecimus.
Cytiſus pinnatus, Ger.

VIII Cytiſus incanus folio medio longiore.
Cytiſus 3. Cluſ. hiſp. ſextus, Eid. hiſt.
Cytiſus tertius Hiſpanicus Cluſij, Lob. Lugd.
Cytiſus undecimus Hiſpanicus 3. Tabernæm. ico. alias nonus.
Cytiſus ſempervirens, Gerard. icon.

IX. Cytiſus hirſutus flore luteo purpuraſcente.
Cytiſus magnus flore luteo purpuraſcente, Ponæ Ital.

X. Cytiſus ſupinus folijs incana lanugine infernè pubeſcentibus.
Cytiſus tertius, Cluſ. pan. ſeptimus, Eid. hiſt.
Cytiſus 8. Tab. ico. alias ſextus.
Cytiſus hirſutus, Ger.
an Cytiſus ſupinus, Cam.

XI. Cytiſus ſupinus folijs infernè & ſiliquis molli hirſutie pubeſcentibus.
Cytiſi ſeptimi ſpecies altera, Cluſ. hiſt.
Cytiſus ſeptimus, Eyſt.

XII. Cytiſus minoribus folijs ramulis tenellis villoſis.
Cytiſus primus, Cluſ. hiſp. & hiſt.
Cytiſus Hiſpanicus primus, Lob. Lugd.
Pſeudocytiſus prior, Dod. Ger.
Cytiſus nonus: Hiſpanicus 1. Tabern. ico. alias ſeptimus.

XIII. Pſeudocytiſus flore Leucoij luteo.
Cytiſi facie Alyſſon fruticans quorundam, Lobel. Lugd.
Cytiſus adulterinus, Tab. Ger.

Cytiſus glaber.

I. Cytiſus glabris folijs ſubrotundis, pediculis breviſsimis.
an Cytiſus primus, Ang.
Cytiſus alter minor, Adv. Lob. ico. Lugd.
Cytiſus quintus rotundifolius, Tab.
Cytiſus, Ger.
Trifolium arboreſcens, Eyſt.

II. Cytiſus glaber viridis.
Cytiſus ſecundus, Tab.
Cytiſus ſiliquoſus, Ger.
Trifolium fruticans Guilandinus nominabat.

III. Cytiſus glaber nigricans.
Pſeudocytiſus ſive niger, Cord. hiſt.
Cytiſus, Lac. Ger. & apud Cordum pingitur.
Cytiſus Geſneri, Lugd.
Cytiſus & Cytiſus minor, Geſn. hort.
Cytiſus primus, Cluſ. pan. Tab.
Cytiſus quartus, Cluſ. hiſt.
Cytiſus niger ſive major, Cam.
Pſeudocytiſus primus, Dod. Belg.
Cytiſus 1. Tab. ſpicatus, Eyſt.

IV. Cytiſus folijs incanis anguſtis quaſi complicatis.

Cytiſus

Cytiſus ſecundus, Cluſ. hiſp. & hiſt.
Cytiſus ſecundus Hiſpanicus, Lob. Lugd.
Pſeudocytiſus alter, Dod. Ger.
Cytiſus decimus: Hiſpanicus ſecundus, Tab. icon. alias octavus.

Hic circa Monſpelium foliis eſt viridibus, in Hiſpania prorſus incanis.

V. Cytiſus foliolis glabris ſiliquis Ornithopodij hirſutis, in Prodromo deſcriptus.

VI. Cytiſi in Thraciæ & Macedoniæ pratis, quam neq; Gallia neq; Italia alat: his ſolùm verbis meminit Bellon. l. 1. obſ. c. 56. 60. 63. Sed quid?

ANAGYRIS ET LABURNUM.

Ἀνάγυρις ſive ἀνάγυρον, alijs ἄνονον Dioſcoridi l. 3. c. 167. fructus eſt arboris inſtar, foliis & virgis Vitici aſſimilis, perquam gravis odoris: flore braſſicæ ſimili: ſemen in longis corniculis renum figura, verſicolore ac ſolido, quod uva mutureſcente dureſcit: Et Plinio l. 27. c. 4. Anagyros, quam aliqui Acopon vocant fruticoſa eſt, gravis odoris: flore oleris: ſemen in corniculis non brevibus gignit, ſimile renibus, quod dureſcit per meſſes.

Laburnum Plinio lib. 1. cap. 18. alpina arbor eſt, nec vulgo nota, dura ac candida materie, cujus flos cubitali longitudine: apes non attingunt.

I. Anagyris fœtida.
Anagyris, Dod. pempt. Ang. Cord. in Dioſc. & hiſt.
Tur. Lon. Ad. Cæſ. Lug. qui & Colyteam Theophraſt. ſuſpicatur.
Anagyris prope Arelatum, Geſ. hor. Lugd. Cluſ. hiſtor.
Anagyris folio fœtido, Geſ. hor. fœtida, Ger.
Anagyris fœtida arboreſcens, Lob.
Anagyris vera, Cluſ. hiſp. Lugd.
Anagyris prima, Cam. Tab.

Semina ſuperficie glabra quidem ſunt, ſed colore inter ſe diverſa; quædam enim purpureo, quædam livente, quædam in cinereo pallido.

II. Anagyris fœcida altera, rotundo folio.
Anagyris Cretica, à Cluſij diverſa, Hon. Bell. ep. 2. ad Cluſ.
Anagyris, Anagyros vulgo in Creta circa Idam montem, Bellon. obſ.

III. Anagyris non fœtida major, vel Alpina.
Anagyris prima & major, Matth. Caſt.
Ægano, forte Ebeni 2. ſpecies, Theophr. Ang.
Trifolia arbor, Cord. hiſt. Bellon. de cult.
Laburnum, Dod. gal. Bellon. de cult. Lugd. Camer. Cæſalp.
Anagyris latifolia, Eyſtett.

Trifolia quidem communiter eſt, attamen ſæpe quatuor, etiam quinq; folia uni pediculo adhærent, ut ei qui antea non obſervârit, diverſa ab altera videatur.

In horto Lugduno Batavo habetur folio longiore anguſtiore, ſolidiore & atrovirente, quod Laburnum latifolium nominant.

IV. Anagyris non fœtens minor.
Faba inverſa, Trag. Lon.
Anagyris altera, Matth. Lac. Cam. Tab. minor, Caſtor.
Anagyris alia ſpecies, Geſ. hort.
Eghelo, Dodon.
Anagyris minus fœtens, Ad. Lob.
Laburnum alterum, Lugd.
Anagyris fœtens, Ger. ico.
Anagyris anguſtifolia, Eyſtett.

ACACIA.

Acacia, ἄκανθα Dioſcoridi & Græcis, ab ἀκάω, id eſt, acuo, unde Acacia quaſi acuta: quam Theophraſt l. 4. hiſt. 3. Ἄκανθαν, id eſt, Spinam, ſive Ἄκανθαν αἰγυπτίαν ſpinam Aegyptiam 9. hiſt. 1. eſſe volunt: & Dioſcoridi l. 1. c. 133. ſpina eſt arboreſcens fruticoſa in rectum non aſſurgens, florem habens album, fructum verò ſitur Lupini ſiliquis incluſum: ex hac ſuccus exprimitur & gummi ex ea ſpina manat: de hoc ſucco Plin l. 24. 12. eſt, inquit, & Acaciæ ſpinæ ſuccus: fit in Aegypto, alba nigrâq; arbore, &c. Et Theophr. Spina ex eo nomen accepit, quòd tota arbos aculeis horret excepto caudice: nam & ſuper germina, foliaq; aculeos gerit, magnitudine excellit, materies quippe duodenorum cubitorum, tectis idonea caditur: ejus duo genera, quædam candida, imbecilli, facileq; putreſcens: quædam nigra, quæ robuſtior & incorrupta, &c. fructu in ſiliqua modo leguminum, flos pulcher aſpectu ut coronas ex eo facerent, &c. Eadem ferè Plinius l. 13. c. 9. nomine Spinæ Aegyptiæ. Et Dioſc. duplex eſt: altera longè minor humilis ac tenerior, aculeis vallorum in modum obſita, folia rutæ ſimilia habens: ſemen in folliculis connexis, ternum quaternúmve capacibus, lenticulæ minus.

I. Aca-

I. Acacia foliis Scorpioidis leguminosæ.
Acantha & Acantha Ægyptiaca, Hippoc.
Acacia Ægyptia, Dod.gal. Lugd. Cam. Alexandrina, Cam.
Acacia prima, Ang. Lac.
Acanthus Theophrasti, Ang.
Acacia, Bellon. (quæ Akakia in offic. Constantinop.) Dod. Cam. ep. Alp. vera, Clus. ad Garz.
Spina Acaciæ Dioscoridis, Ad. Lob.
Acacia, Arabibus Schamuth, Schack, Halepi, Rauvvolf.
Acaciam 1. à Matth. & Lugd. propositam quam Acaciam majorem Durantes vocat, Arborem Judæ cui aculei adpicti sunt, multi existimant.

II. Acacia trifolia.
Acacia altera, Matth. Dod. us: Lac. Bellon. Rauvvolf. Lugd.
Acacia, Lon. altera Dioscoridis, Ad. Lob. Tab.
Aspalathus, Cæs. sive Acacia 2. Matthioli, Gesn. hort. Cam.
Aspalathus 2. Dioscoridis, Guil. epist. & Hon. Belli ep. 1. ad Clus. (quo nomine & Græcis indigenis hodie donatur) Ponæ Ital.
Acacia Dioscoridis, Ger.

ASPALATHUS.

Aspalathus, Ἀσπάλαθος aliis Erysisceptrum, frutex est lignosus, spinis crebris aculeatus: duplex est, alter detracto cortice rubens aut purpurascens, alterum genus candidum est Dioscoridi l. 1. c. 19. At Plinius non eadem omnino tradit l. 22. c. 24. in eodem tractu Aspalathus, inquit, nascitur spina candida, magnitudine arboris modica, flore rosæ, radix unguentis expetitur: quidam Erysisceptrum, alij Sceptrum vocant, &c. & l. 24. c. 13. Orientalem, alium à Rhodio facit.

I. Aspalathus cortice cinereo, ligno purpureo.
Aspalathi prima species Dioscoridis, Ponæ Ital. à quo portionem accepimus.

II. Aspalathus colore buxi.
Aspalathi primum genus, Ad. & Lugd.
Lignum Americ. buxei coloris, Lerio de Brasil.
an Lignum aureum & flavum in Terzera insula, Linscot. 3. part. Ind. Or. c. 6.

III. Aspalathus albicans torulo citreo.
Rhodium lignum, quibusdam Agallochum, Olea æthiopica videtur, Cord. in Dioscor.
Agallochum fortè, id est, Xyloaloë solida, quibusdam lignum rhodium, rhodisium & aspalathum, aliis Oleastrum lignum, Cord. hist.
Aspalathi tertium genus, Ad. & Lugd.
Aspalathus Rhodius, Lob. ico.
Lignum rosei odoris in Brasilia, Lerius descr. Bras. vel par. 3. Ind. Occid. c. 12.

IV. Aspalathus rubens.
Rhodium lignum rubescens & purpurascens Ruellij, Cord. in Dioscor.
Aspalathi secundum genus, Penæ & Lugd.
Aspalathus roseus, Ad. Lob. ico.
Lignum Americanum rubrum diversi à Brasilio generis, è quibus claves suas barbari conficiunt, Lerio l. c.
an Lignum Sanguinho dictum, totum rubrum & cruentulum in Terzera insula, Linscotto l. c.

V. Lignum Americanum album.
Lignum album ut charta, Lerio l. c.
Lignum cretæ candore nivium, Linscot. l. c.

VI. Lignum Americanum violaceum, quod ligna solius naturæ miraculo distincta, terra illa profert, Lerio l. c.

VII. Lignum Feixo, & varij generis ligna, præstantissima, insula Pico promit, Linsc. l. c.

SANTALUM.

Cum multi Santalum pro Aspalatho vero sumpserint: & aliqui Agallochum, lignum rhodium, crediderint, utrumq; subjungemus.

Santalum veteribus Græcis indictum videtur, & Sandal Avicennæ, Serapioni & Mauritanis: Indis verò Sarcanda, Garzia auctore, dicitur: quod foliis est Lentisci æmulis, flore ex cæruleo nigricante, fructu ceraſi magnitudine nigro, insipido: trium generum, rubum album pallidum, quæ uno in loco non proveniunt: eadem Acosta & Lugdunensis historia habent. Santali cinericei quoq; in regni Congiani descriptione mentio fit.

I. Santalum album, Matth. Lac. Lon. Cord. hist. Cast. Garz. Lugd. Tab. Ger. Linscot. part. 4. Ind. Or. 30.
Lignum odoratum candidum, Cæs.

II. Santalum pallidum, Matt. Lac. Garz. Lug. Santalum citrinum, Cord. hist. Lon. Cast. Linscot. l. c.
Santalum flavum, Tab. Cæs. cui flavum quod hodie habetur, candidi medulla est & citrinum Serapioni dicitur.

III. San-

I. Arbor ſiliquoſa Juglandis folio Braſiliana, lobo longiſsimo Acaciæ ſiliquæ inſtar diſtincto.
Lobus Braſilianus ingens, Cluſ. exot. l. 3. c. 1.

Lobus cineraceus binos pedes Romanos cum triente longus, quatuor uncias latus: ſemina ex albo ruſſeſcentia pene orbicularia, nuci vomicæ non admodum diſsimilia.

II. Arbor ſiliquoſa Braſiliana lobo latiſsimo.
Lobus Braſilianus alter, Cluſ. exot. l. 3. c. 2.

Hic Lobus, duplex eſt: major ex fuſco cineraceus, octo uncias longus, quatuor cum ſemiſſe latus, ſemine quaſi quadrangulo: alter minor, ex fuſco rubeſcens, ſemine citrij mali ſemini non valdè diſsimili.

III. Arbor ſiliquoſa ex Virginea lobo fuſco ſcabro.
Lobus ex Wingandecaovv, Cluſ. exot. l. 3. c. 3.

In hoc oſsicula verius, quam Phaſeoli, nigra, dura, Avellanæ magnitudine.

Hic duplex eſt: alius ex Virginea fuſcus, quinque vel etiam ſex uncias longus, duas vel duas cum ſemiſſe latus, unam craſſus. Alius ex inſula Hayti ſive Iſabellæ vicina, ſpadicei coloris, ſeptem uncias longus, tres cũ ſemiſſe latus.

IV. Arbor ſiliquoſa ex qua gummi Anime elicitur.
Lobo ex Wingandecaovv ſimilis, Cluſ. l. c.
an Guama Oviedi horum duorum alteruter.

V. Arbor ſiliquoſa lobo quadrangulo fuſco.
Lobus peregrinus quadrangularis, Cluſ. exot. lib. 3. cap. 5.

Lobus ſulcis diſtinctus, ſeptem uncias longus, binas latus.

VI. Arbor ſiliquoſa Africana, folijs fere pyri ſemine fabaceo.
Phaſeolus quintus peregrinus, ſive Phaſeolus Coles, Cluſ. exot. l. 3. c. 7.

Siliquæ candidæ, phaſeolis longiores & majores: ſemina albo putamine ablato minij colorem habent & ſiccata in binas partes ſponte finduntur.

VII. Fructus oblongus cineraceus rugoſus & gibboſus.
Fructus ex Bengala ad Coles accedens, Cluſ. exot. l. 2. c. 14.

VIII. Fructus compreſſus quadrangulus venis candicantibus & nigricantibus, ut Coles fructus diſtinctus.
Fructus 6. Parduyni, Cluſ. exot. l. 2. c. 12.

IX. Lobus orbicularis fuſcis ſpinoſis tuberculis obſitus, binos phaſeolos nigros continens.

X. Arbor ſiliquoſa Guinenſis lobo ſpadiceo, fuſco.
Lobus ex Guinea, Cluſ. exot. l. 3. c. 4.

Lobus decem uncias longus, tres latus, grana dura ex ſpadiceo fuſca, medulla tetri odoris.

XI. Arbor ſiliquoſa Guinenſis, fructu fabaceo, lobo longiſsimo.
Lobus fabæ arboreſcentis, Cluſ. exot. l. 3. c. 6.

Lobus nigricans & fuliginoſus, uncias novendecim, vel viginti longus, tres latus, phaſeolos ſeptem, binas uncias cum ſemiſſe longos, ſemunciam latos, planos, ex ſpadiceo nigricantes & ſplendentes continens.
an Arbor fabas majores proferens, par. 6. Ind. Orient. tab. 14. lit. H.

XII. Lobus cortice cartilagineo, rugoſo, fuſco, duplici criſta ſinuoſa donatus.
Lobus primus cartilagineus ex inſula Mauritij 3. Cluſ. exot. l. 3. c. 9. & 10.

Hic vel uncias quatuor cum ſemiſſe, vel tres longus, binas latus; ille tres, hic duos phaſeolos orbiculatos ex puniceo nigros, veluti annulo cinctos, eoſque duros continet.

XIII. Fructus ſubrotundus durus eleganter rubens.
Fructus peregrinus 10. Mates nomine acceptus, Cluſ. exot. l. 2. c. 30. & tab. 3. Lugd.

XIV. Lobus cortice membranaceo, atro tumido.
Lobus niger primus turgidus, Cluſ. exot. lib. 3. cap. 18.

Hic uncias binas longus, unam latus, ſemina nigra, plana, Acaciæ fructu ſimilia continet.

XV. Lobus membranaceus atroſpadiceus, planus Guinenſis.
Lobus niger 2. planus, Cluſ. l. c.

XVI. Lobus quadrangularis, Cluſ. exot. lib. 3. cap. 17.

Hic ex fuſco fuliginoſus, grana quadrangula, in binas partes dividua continet.

XVII. Lobus aromaticus ſubfuſcus Terebinthi corniculis ſimilis.
Lobus oblongus aromaticus, Cluſ. exot. lib. 3. cap. 18.

Hic ſex, ſeptem, etiam octo uncias longus, vix ſemunciam latus, tenuem pollinem nigrum tenacem, Benzoini ferè odore, continet.

FRU-

Fructus mior 3. Paludani, ad quem pro Balſami Peruani fructu miſſus, Cluſ. ex. l. 2. c. 20.

V. Fructus juli figuram quaſi exprimens cineraceus, grana ſpadicea continens.
Fructus miſcellaneus 8. Cluſ. ex. l. 2. c. 25.

VI. Fructus Braſil. ex fuſco cinereus acidus.
Fructus ſecundus Gareti, Cluſ. ex. l. 2. c. 17.

VII. Fructus Quittenſis.
Fructus ad Dyſenteriam, Monardi, Lugd.

Fructus varij.

I. Fructus in Bali Inſula, ſub terra juglandis magnitudine ſed durior & oleaginoſior, quo ad cibos condiendos utuntur: Linſ. p. 3. Ind. or. c. 39.

II. Fructus purpureus alij ſapore: par. 6. Ind. Orient. c. 54.

III. Cautior fructus frequenter cibis adhiberi ſolitus, uberrimè in Guinea provenit: par. 4. Ind. Or. 8.

IV. Gato Gambar, fuctus olivis aut Arecæ ſimilis in Cambaja, qui dentium dolori medetur, par. 4. Ind. Or. 8.

V. Jalave Malays, arboris fructus glandis magnitudine, quę infirmi potiunculis miſcent, l. c.

VI. Javanos fructus in Bantan: part. 3. Ind. Orient. 35.

VII. Indiamas fructus in Guinea: part. 6. Ind. Or. 19.

VIII. Lucumas fructus in India, quem nihil aliud quam lignum eſſe diſſimulatum ajunt: Joſeph. Acoſta l. 4. c. 26.

IX. Madian, Main, Coraſſani, ex civitate Dachen importantur, ad acuendam gulam & ebrietatem facilius ciendam: par. 4. Ind. Or. 8.

X. Tianco, fructus copiosè in Malacca, quem tuſum cum liquore bibunt, quoties malè habent: l. c.

SECTIO TERTIA.

AROMATA.

NUX MYRISTICA; MACIS ET MACER; CASSIA SIVE CANELLA; CINAMOMUM; TAMALABATRUM SIVE FOLIUM; BETHRE sive Tembul; Caryophylli Aromatici; Piper; Cubebæ; Fagara; Mungo; Amomum & Amomis; Grana Paradiſi & Cardamomum.

NUX MOSCHATA.

Nux Moſchata, quæ veteribus Græcis cum ſua Maci incognita fuit, at recentioribus μοσχοκάρυον vel καρυον ἀρωματικὸν dicitur: forte Nux Indica, in ſuffimento moſcato Aëtij.

I. Nux moſchata fructu rotundo.
Chryſobalanos Galeni quibuſdam.
Comacum Theophraſti & Cinnamum Caryopon Plinij, Guilandino.
Nux Bandenſis, Jauſibant Arab. Avicennæ.
Mux myriſtica, Matth. Caſt. Lugd. qui & Acoſtæ figuram in appen. habet, Cluſ. ex.
Nux muſcata, Lac. Lon. Ad. Lob. ico. Frag.
Nux moſchata, Cord. hiſt. Lob. (cui & odorata & aromatica) Cæſ. Tab. Acoſtæ.
Nux aromatites, quæ incolis Palla & Iapatri, Garz. Linſc. Ind. Orient. p. 4. c. 22.

Arbor in Inſula Banda quæ nucem & macim profert, Pyri magnitudine, foliis laurinis, latioribus brevioribus: fructus cortice denſo, ut in noſtris Nucibus tegitur, cui alter tenuior reticulatus, rubeſcens ſubeſt, qui Macis dicitur. Fructus cum utroq; cortice muria conditus adfertur: quem & Saccharo condiunt & externum corticem in capitis affectib. commendant. In Java majore, ex nucib. Conſervas & confectiones, & tam ex nucib. quam foliis, oleum conficiunt.

Sic aliam in planis, quę ad nos adfertur, aliam in montanis provenire ſcribunt, à cujus fructu cum vix matureſcat, ſaltem Macis adimitur.

II. Nux moſchata fructu rotundo parvo.
Nux moſchata humilis & fructu puſillo in Moluccis, Acoſtæ.
Nux aromatites infructifera in Moluccis & Zeilan, Garziæ.

III. Nux moſchata fructu oblongo.
Nux moſchata maſcula vel major, Cord. hiſt.
Nux moſchata mas oblongior, Lob.
Nux myriſtica mas, Cluſ. exot.

IV. Macis Officinarum.
Macis dicitur cortex alter tenuis rubeſcens, à Maceris Græcorum ſimilitudine, qui aëri expoſitus paulatim flaveſcit.

Macer,

quodam ſalis guſtu: minus probatur candidum. Quibus verbis Plinius diverſa Malabathri genera propoſuiſſe videtur: at Dioſcorides unicum. Sed quid velint, non aſſequimur: noſtrum enim non innatat aquis, ſed in procera arbore, procul ab aquis in Cambaya naſcitur, ſecundum Garziam: at Linſc. 4. par. Ind. Or. c. 39. arbor eſt mediocris magnitudinis, quæ non niſi ad fluminum ripas aut lacus enaſcitur, in omni quidem India vulgaris, præcipuè tamen in Cambaya: folij odor qui Caryophyllorum, quare aliqui malè Caryophyll. folium eſſe putant.

Cadegi Indi, id eſt, folium indum, Arabib.
Folium Ind. Seplaſiariorum, Trag.
Malabathr Mat. (cui & Folium) Lac. Lob. Tab.
Caſsiæ folium, Cord. in Dioſc.
Caſsia aromatica, folium malè, nec Cinamomi folium, nec Malabathrum, Cord. hiſt.
Malabathrum, Folium, & folium barbaricum, res differentes ſunt, Ang.
Malabathrum & Folium, medicamenta duo ſunt, Guil. he.
Tamalapatra, ex qua voce corrupta Malabathrum Garz. Cluſ. Lugd.
Folium noſtrate, Malabathrum eſt, Ad.
Folium Indicum Acoſtæ, Caſt. Frag.
Folium Indum vocatum, Tembul Avicen. Cæſ.
Folium Indum, incolis Tamalapatra.

Figuræ: fructus glandis exiguæ effigie adpingitur à Cluſ. Lobel. & Lugd. quem Fructum Canellæ quorundam, alijs Tembul convolvuli in India nomine à Cortuſo, Clusius, uti in notis in Garziam monet, accepit: qui tamen Malabathri noſtri fructum eſſe ſuſpicatur.

Huc referantur
Folia ſaporem Garyophyllorum referentia, in Inſula St. Maria, ad littus Madegaſcar: part. 3. Ind. Orient. c. 12.

BETRE SIVE TEMBUL.

Betre Mallaccenſium volubilis modo arbores ſcandens, fructu lacertæ caudam æmulante.

I. Tembul pro Tambul, Avicennæ.
Betre, Giz. Frag. Lugd. qui in append. figuram Cluſij habet.
Betre ſive Betle, Aloyſ. Cadamuſto, Cluſ. ad Gar.
Betella, Lud. Romano, Odovardo Barboſa.
Betel, Caſt. Betele, Acoſt.
Betle vel Betre, Tab.
Betelle ſive Betre, Linſc. 4. par. Ind. Orient. c. 16. & figura 14.

Sunt qui Folium Indum putant, ut Barboſa: & Amatus utrumq; confundit, cum Betre folio acutiore & teneriore ſit.

Hoc Indi Orientales perpetuò mandunt, apud quos in maritimis regionibus provenit: at in Malaca Vitis modo ſeritur, & additis pedamentis, Hederæ modo ſe ſuſtinet.

II. Kaate, ex hujus arboris ligno paſtillos concinnatos cũ Betelle comedunt: Linſ. p. 4. I. O. 16.

CARYOPHYLLUS AROMATICUS.

Fructus qui Καρυόφυλλον ſive καρυόφυλλον, (i.e. ſi verbum verbo reddas, Nucifolium, ſum quo tamen ſimilitudinem nullam habet) Latinis Caryophyllum & Caryophyllus dicitur: à Germanis & Gallis, Clavus nominatur, quòd clavi modo capitatus ſit. Hujus, nec Dioſcor. nec Galenus meminiſſe videntur, licet Serapio Galenum falsò citet, forſan rectius Aeginetam, vel Sethi nominaturus. Apud Plin. 12. c. 7. hæc leguntur: eſt etiamnum in India Piperis grano ſimile, quod vocatur Garyophyllon grandius fragiliusq;. Verùm hunc Plinij aliqui κάρυον Theoph. 9. hiſt. eſſe putant: Comacum, inquit, ex India & Arabia deportatur, ad unguenta idoneum eſt.

I. Caryophyllus aromaticus fructu oblongo.
Caryophyllon, ipſe frutex. Ægin. Sethi.
Charunfel, Arabibus.
Caryophylli Matth. Lac. Ludov. Romano, Maximiliano Tranſylvano de Moluc. Tab. qui & Matthioli & Cluſij figuram (à Cluſio tamen improbatam) exhibet.
Caryophyllus Cord. hiſt. Ad. Caſt. Cæſ. qui Carpeſium Q. Medici ſuſpicatur.
Caryophyllon ſive Garyophyllon, Arabibus & pleriſq; Indis, Calafur, in Maluccis Chanque, Garz.
Chamke in Maluco Inſulis, in quibus ſolis naſcuntur, Linſc. 4. par. Ind. Orient. c. 12.
Caryophylla arbor quæ Arabibus Siger: fructus, Carnuful, Acoſtæ.
Caryophylli, Lob. Linſcot. l. c.
Caryophylli aromatici, Lugd. cui etiam in append. Caryophyllus Acoſtæ.
Caryophyllus florens & Caryophylli veri, Ger. cum utraq; Tabern. figura.

Arbor

Fagaras Avicennæ, Cluſ. in Garz. Lob.
Fagara, Caſt. Tab. Lugd. Linſcot. 4. part. Ind. or. c. 7. & fig. 18.
Fagara major, Imperato.
III. Cubebis affinis Fagara minor.
Fagara minor, Imperato.
IV. Fructus niger Coriandro ſimilis.
Mungo, Garziæ.
Meſſe Avicennæ pro Mex.
Mens, Bellunenſi.

AMOMUM ET AMONIS.

Amomum, Græcis ἄμωμον, & Arabibus Hamana ſive Hamanus, & Conſtantinopoli in mercatorum officinis Amama nominatur. Dioſcoridi l. 1. c. 14. parvus frutex eſt, in uvæ modum ſuopte ligno in ſeipſum convolutus: florem habet parvum ceu Leucoium: folia verò Bryoniæ ſimilia. Differentias verò facit ratione loci, Armeniacum præſtantiſſimum: Medicum infirmius: Ponticum racemoſum, fructu plenum & odore nares feriens. Et Plinio l. 12. c. 13. Amomi uva in uſu eſt. Indica vite labruſca, uti alij exiſtimavêre, frutice myrtuoſo palmi altitudine, carpitur ⅓ cum radice &c. addit: eſt & quæ vocetur Amomis, minus venoſa atque durior, at minus odorata: quo apparet aut aliud eſſe, aut immaturum colligi. At ſic Dioſcorides: Sunt qui Amomum, herba ſimili quæ χαμαίδρυς dicitur, adulterent, ſed quæ & modica ſit & fructu careat. Theoph. 9. hiſt. 7. Amomum alij ex Media, alij ex India cum Nardo advehi narrant. Verum alij Roſam Hiericunticam: alij Cubebas: alij Piper racemoſum: alij Piper Aethiopicum: alij quid aliud eſſe volunt. Vide & Adverſar. auctores.

I. Amomum racemoſum, quod verum credimus Amomum, Martinelli & Ponæ, de quo Nicol. Marogna Medicus Veronenſis librum Latinè ſcripſit, quem Doct. Franciſcus Pona Italicum dedit.
Amomum ſpurium, Cluſ. exot. auctario.
Fructus 5. è Walachria, Cluſ. exot. l. 2. c. 22.
Amomum verum Ponæ, Cluſ. cur. poſt. & ibidem ſub Amomo.
II. Amomum ſpurium folioſum.
Amomum, Cluſ. ad Garz. Lugd. Tab.
III. Amom. arbore, folijs bryoniæ florib. violæ pingit Caſtor Durantes, ſed quid ſit ignoramus.
IV. Amomis, Cluſ. ad Garz. Lugd. Tab.

GRANA PARADISI ET CARDAMOMUM.

Cardamomum, Græcis καρδάμωμον (quaſi Naſturtium ſuave) Arabibus Cordumeni nominatur: quod Dioſc. l. 1. c. 5. non deſcripſit, ſed ſolum quibus in locis optimum naſcatur, his verbis expreſſit: Cardamomum optimum eſt, quod ex Comagine, Armenia, Boſphoro, devehitur: in India quoque & Arabia provenit: eligitur, quod eſt frangenti contumax, plenum, occluſum & caput odore tentans, guſtu acre & ſubamarum. Plinio l. 12. c. 13. Simile his (Amomo & Amomidi) & nomine & frutice Cardamomum, ſemine oblongo, &c. Et licet Dioſcorides, Galenus & cæteri Græci, unius tantum meminerint, Plinius tamen quatuor genera facit: viridiſſimum ac pingue, acutis angulis: proximum è rufo candicans: tertium brevius atque nigrius: pejus tamen varium, odoriſq; parvi. Eſt autem Cardamomum aroma Indorum culinis familiare, carnem quam elixant condientes, quod frumenti modo provenit, & ocymi plantam ferè amulatur.

I. Grana paradyſi officin. cujus folia (quæ ut & Nucis moſchatæ à D. Clutio Amſtelrodamo accepimus) ſub Melegueta in Prodromo deſcripſimus.
Cardamomum majus, Matth. Lon. Lac. (cui etiam Cardamomum hortenſe) Caſt. Lugd.
Grana paradyſi, Cord. in Dioſc.
Mellegetta ſeu Cardamomum piperatum, Eid. hiſtor.
Milleguetta, Adv. Lob.
Malaguetta Garziæ (cui & Combazbange, Avicen.) & ad Cluſ. cur. poſt.
Cardamomum primum, Cam. ep. alterum, Cæſ.
Cardamomum Arabum majus, Tab.
Grana paradyſi ſeu Meligettas, Linſ. par. 3. c. 14.
Hoc Cardamomi minoris loco aliqui utuntur & Melegeta dicitur, propter ſimilitudinem, quam cum Melicæ ſemine habet.
II. Granis paradyſi ſive Mellegetæ affinis fructus.
Fructus 14. ſive Melegueta ſpuria, Cluſ. exot. lib. 2. cap. 15.
III. Cardamomum majus officinarum.
Saccolaa Arabum, aut Sacoule Avicennæ, Elachi Mauritanis.
Cardamomum medium, Matth. Lonic. Caſtor. Lugdun.
Cardamomum majus, Cord. in Dioſcor. (cui

Heyl Arabum) & hiſt. Cluſ. ad Dod. Linſcot. 4. part. Ind. orient. c. 23.
Cardamomum majus vulgare, Adv. Lob. Cluſ. in Garz. Tab.
Cardamomum, Garz. Frag. ſecundum, Cam. ep.

Avicennæ duum generum, alterum Saccolaa quebir, id eſt, magnum: alterum Saccolaa ceguer, id eſt minus.

IV. Cardamomum medium: Adv. & Lob. Tabernæm.
Cardamomum mediocre, Cord. hiſt.

V. Cardamomum ſimpliciter in officinis dictum.
Cardamomum minus, Matth. Lac. Lonic. Adv. Lugd. Tab. Linſcot. l. c.
Cardamomum verum, Ang.
Cardamomum minus, Cord. in Dioſc. & hiſt. cui & Helbane Arabum.
Cardamomum minus vulgare, Lob. Cl. in Garz.
Cardamomum primum, Cæſ. tertium, Cam. ep.

VI. Cardamomum minimum: & Lob. Tab.
Cardamomum quartum, Cam. ep.

SECTIO QUARTA.

RHUS; COCCONILEA SIVE COGGYGRIA; SORBUS; AZEDARAETH; FRAXINUS; NUX JUGLANS; NUX AVELLana, ſive Corylus; Caſtanea; Fagus; Quercus; Robur; Quercus excrementa; Viſcum; Phellodrys; Suber; Smilax Arcadum & Ilex.

RHUS.

Ῥοῦς & Hippocrati ῥόος, à coccineo acinorum colore dicitur: ῥοῦς enim ἐρυθρὸν interpretantur, unde ruſſus vox Latina: Rhus, inquit Dioſc. lib. 1. cap. 147. quam aliqui Erythron, id eſt rubrum vocant, fructus eſt (ῥοὸς βυρσοδεψικὸς) rhois coriariæ, ſic vocatæ, quòd coriarij eâ utantur ad coria ſpiſſanda: eſt verò arbuſcula binûm cubitorum, in qua folia oblonga ſubrubentia, per ambitum Ilicis modo ſerrata: fructus autem racemulis ſimilis, denſus, terebinthini magnitudine, quadantenus latus, cujus corticoſa tunica ambiens perutilis eſt. At Plinio lib. 24. cap. 11. Rhus quæ Erythros appellatur, frutex eſt, & hujus ſemen aſpergitur pro ſale obſonijs. Verùm Plinius malè à Rhoë coriariorum diſtinguit: de Theophraſti Rhoë vide in Viburno.

I. Rhus folio Ulmi.
Rhus, Matth. Ang. Cord. in Dioſc. Lac. Lugd. Tabernæm.
Rhus coriaria, Dod. ut: Ger. & deſc. Virgin.
Rhus, Rhus veterum, coriaria, obſoniorum & Sumac, Bellon.
Rhus obſoniorum, Ad. Lob. Cęſ. Cam. Cluſ. hiſt.
Sumach Arabum, Lon. Caſt. Rauvolff.
Rhus obſoniorum, ſive rubrum, ſive culinarium, ſive coriariorum, idem ſunt: cujus ſeminis tunica externa, quæ ſapore acido eſt, vice ſalis condimentis aſpergebatur.

II. Rhus anguſtifolium, ſub Sumach anguſtifolio in Prodromo deſcribitur.

III. Rhus myrtifolia Monſpeliaca.
Rhus Plinij exiſtimatus Monſpelij, Geſn. hort.
Rhus Plinij myrtifolia Monſpelienſium, Adv. Lob. ico.
Rhus ſylveſtris Plinij, Lob. Dod. Lugd.
Rhus myrtifolius, Tab. Cam. Cæſalp.
Rhus Plinij nonnullorum, alij Driophanon ejuſdem lib. 27. cap. 9. arbitrantur.

IV. Rhus myrtifolia Belgica.
an Myrtus nemoralis & Dryophanon Plinij, Ruell.
Elæagnus lacus Orcomenij Theopraſt. Bellon. cult.
Rhus ſylv. Plinij, Dod. gal.
Chamælæagnus Dod. ſed melior figura in editione Belgica.
Gagel Germanorum & Myrtus Brabantica quibuſdam, Adv. Lob. vel Belgarum, Eid. Adv. parte altera.
Elæagnus Cordij, Lob. ico.
Rhus ſylv. altera, Lugd.
Rhus herba Plinij, Cluſ. hiſt.

Plinius l. 24. c. 11. nec Rhus inquit, Latinum nomen habet, cum in pluribus modis veniat:

nam

IV. Malus medica ab Imperatore Carolo V. ex Ungaria in Hiſpaniam delata, quæ omnium mali Medici generum acidorum ſuaviſsimum, ut Cluſius in ſua hiſt. refert.

V. Malo Medicæ affinis Javanenſis folio rotundiore.
Samaca fructus citri magnitudine, acidus, ſucculentus, granis nigricantibus, Linſcot. part. 4. Ind. or. & fig. 14.

Malus Limonia.

I. Malus Limonia acida.
Malus limonia, Matth. Dod. Lon. Lugd. Caſt. Tab. & Ind. occid. par. 3. & orient par. 3.
Limones, Dod. gal. Cord. in Dioſc. Bellon. Rauvvolff. Tur. Adv. Lob. Cæſ. Cluſ. hiſt. & Ind. occ. par. 9. l. 4. c. 1.
Limon arbor ex citrij genere, Cord. hiſt.

Tum facie, tum facultate Citria referunt: cujus plures differentiæ, quædam oblongiores, aſperiores, cortice craſsiore, Cucumeris aut Melonis effigie, & Limæ Adverſar. dicuntur: alij cortice læviore tenuiore, ſucco acidiore. Cordo quadruplex genus, 1. anſerini ovi forma & magnitudine: 2. minus, globoſum, utroque capite veluti umbilico inſigne: 3. ovi gallinarum figura & quantitate: 4. tertio æquale, globoſum, ſuperficie æquale.

II. Malus Limonia major dulcis.
Limones dulces, Cæſ.
Limones dulces oblongis Limis ſimiles, Cluſ. hiſtor.

III. Malus Limonia minor dulcis.
Limones puſilli dulciſsimi in Zeilan, Scaliger, Lugd.
an Limonis genus in Hiſpania, vix nucis amplitudine, Cæſ.

IV. Malus Limonia folio ſerrato, fructu oblongo cortice tenuiſsimo.
Limas primum genus, Cluſ. hiſt.

V. Malus Limonia fructu rotundo orbiculato.
Limas alterum genus, Cluſ. hiſt.

VI. Limones prægnantes alium fructum minorem in ſe continentes, Cluſ. hiſt.

VII. Limones variarum figurarum toti ferè carnei, Cluſ. hiſt.

VIII. Limones citrij mali grandioris magnitudinem æquantes, Cluſ. hiſt.

IX. Limonum ſyl. in Syria provenientium, Scalig. & Lugd. meminêre.
Limones ſylveſtres non majores ovo columbino, circa Cairum, Bellon.

MALUS ARANTIA.

Arantia, fortè à corticis colore, qui colore auri relucet, ut Aurea mala verè nominari poſſint: ſive ab Arantia oppido dicta: veteribus ignota, inſitione ad nos devenerunt. Citrus enim arbor, in Aurantio inſerta, ad magnam proceritatem pervenit: Arantius verò in Citro, tam humilis, ut Aurantius unius cubiti magnitudinem non excedat.

I. Malus Arantia major.
Pomum Arantium, Trag. Eyſt. ſive Nerantium, Rauvvolff.
Aurantia mala, Matth. Lac. Cæſ. Lon. Caſtor. Lugd. Tab. Cam.
Aurea & Aurantia mala, Bellon. & Ind. or. par. 1.
Aureum malum, Geſn. Dod. gal. (cui & malum heſpericum) Cluſ. hiſt. & Ind. occid. p. 3. & p. 8.
Arangia, Cord. in Dioſc.
Arangiûs ſive Citrius arbor, Cord. hiſt.
Arantia, Tur. Lob.
Malus anarantia, Dod.
Aurantia: nonnullis in locis Indiæ integræ ſylvæ ſunt arborum aurantia ferentium: in part. 9. Ind. or. l. 4. c. 31.

Genera plura ſunt ab inſitione prodeuntia: hinc pleraque cortice amaro, craſſo, aureo: alia ſubvirente: alia cortice tenuiſſimo, ſubrubente, medulla dulci: aliqua & cortice dulci: aliqua in uno pomo duo genera botrorum habent: alia abſque ſemine ſunt. Sic & pulpæ ſapore differunt, cùm alijs acida, alijs dulcis, alijs vinoſa, ſive media ſit.
Sic in regno Congiano habentur, quæ nec dulcia, nec nimis acria: & in inſula Fayel, ſuaviſſima & ſapidiſſima: par. 3. Ind. orient. c. 7. & in China poma aurea, quæ dulcedine ſaccharum vincunt, par. 2. Ind. or. c. 25.

Ex floribus aqua elicitur, quam Lanfam vocant.

II. Malus Arantia humilis.
Aurea malus pumilio, Cluſ. hiſt.
Poma Aurantia Nana dicta, Eyſt.

III. Malus Arantia cortice dulci eduli.

Arantia.

Arantia in Indiæ insula Zeilan, cortice dulci & suavi, Scalig. & Lugd.
Aurea malus eduli cortice, Clus. hist.

IV. Malus Arantia unico grano.
Aurea malus μονοσπερμόφορος, Clus. hist.

Malo Arantio similes exoticæ.

I. Malo Arantio parvis fructibus similis.
Aracinappil Indorum.

II. Arbor peregrina Aurantio similis fructu, Clus. exot. l. 1. c. 13.

E Nigritarum regione delata, pulpa fungosa, nonnullis granis ut in ficulneis permixtis.

III. Coru foliis mali aureæ, flore luteo, Acostæ: at Garzias & Fragosus, & Castor. folia mali persicæ, flores candidos tribuunt, uterque radicis cortices ad ventris profluvia commendat: Lusitanis Herba Malauarna, Castori.

IV. Carcapuli, Acostæ, Lugd. append. Cast. fructu malo aureo æmulo.
Carcapuli, Linsc. 4. part. Ind. orient. cui fructus cerasi magnitudine: & fig. 17. iconem exhibet.

V. Guyabo pomifera Indica.
Guyabo arbor, at fructus Guyaba dicitur Oviedo.
Guajava, Scalig. Lugd. Clus. hist. app. 1.
Guayavas, Monardi, Lugd. app. Frag.
Guayavos, Gomaræ, & part. 4. Ind. occid. c. 28.

Alia sativa, alia sylvestris: sic alia pomis longiusculis aut rotundis, luteis aut viridibus: pulpa alijs rubra alijs candida.

Malus Adami.

Adami pomum vulgo dicitur, quia cortex rimis quibusdam exasperatur, ac si dentibus demorsus esset, quare pomum, quod Adamus in Paradiso degustavit, esse existimant.
Pomum Adami, Matth. Cord. in Dioscor. Bellon. (qui à Citrijs sive Poncires distinguit) Rauvv. Cast. Lugd.
Citrius altera, Cord. hist.
Malus Assyria, Dod. Tab.
Pomum Assyrium, Adv. Lob.
Poma Adami quæ Gallis Poncires, Clus. hist.

A Limonibus natura & viribus non multum differt, folijs Limonij, floribus Citrij fructu Arantij, sed duplo triplóve majore.

MALUS PUNICA.

Malus punica, Gracis ῥοιὰ, Dioscoridi l. 1. c. 151. & Theoph. ῥοὰ, quo nomine & fructus donatur. Hippocrates l. de nat. mulieb. σίδας appellat. Plinio l. 13. c. 19. Africa circa Carthaginem punicam malum cognomine sibi vendicat, aliqui Granatum appellant. Communiter malum granatum, ab interiorum granorum multitudine: alijs à Granata Hispaniæ regione, quod in ea copiose proveniat. Hanc Theoph. l. hist. 3. sic descripsit: radicem habet brevem & per summa terræ adhærentem: 1. hist. 5. caudices multos: 1. hist. 8. sed contortiores & breves: 1. hist. 14. verum in ramos spargitur & molem superiorem, grandioremq; gestat: 1. hist. 6. folia angusta sunt: 1. hist. 17. fructus ex humore & cute constat: 1. hist. 18. & acinos habet: 1. hist. 22. verum super fructum ipsum florem insidentem emittit: 1. hist. 23. & ex annotinis fructus gignit, &c.

Genera: Dioscorides dulcia, acida & vinosa recenset: & Theoph. l. hist. 19. succus acidus est: & 2. hist. 3. & 4. in Ægypto acidam in dulcem quodammodo, aut vinolentam converti: in Cilicia omnes sine nucleo surgunt, neglecta vero in sylvestrem tranfit: 1. caus. 15. nonnunquam etiam fructum secundum ostendit: 5. caus. 16. & punicea dulces magis putrescunt quam acida, &c. Plinius l. c. divisit in genera, Apyrinon vocando, cui lignosus nucleus adest: sed candidior ei natura & blandiores sunt acini, minusq; amaris distincti membranis: alia structura eorum, ut in favis. Communium & nucleos habentium quinque species, dulcia, acria, mista, acida, vinosa. Samia & Ægyptia distinguuntur erythrococcis & leucococcis: vide & l. 23. c. 6. Verum cum plures partes hujus in usum medicum veniant, nominibus distincta, de his paucis.

Flores sativæ punicæ, κύτινοι dicuntur Dioscl. l. 1. c. 152. & Gal. 6. simpl. at Gal. 6. κατὰ τόπους, Cytinus fructus rudimentum est, quod deciduo flore primum apparet & formatur: quæ Celsus, mali punici capitula vocat: & Plinio l. 23. c. 6. primus pomi hujus partus florere incipientis, Cytinus vocatur Gracis: & in hoc ipso Cytino flosculi sunt, antequam scilicet malum ipsum prodeat, erumpentes, quos Balaustia vocari diximus. Verum Βαλαύστιον, sylvestris punicæ flos est Dioscoridi l. 1. c. 154. cujus complura sint genera, candidum, rutilum & colore rosaceo: & a Cytino ac Balaustijs, velut ex Hypocistide succus ad eadem efficax elicitur. At officinæ citra distinctionem Balaustia nominant, quibus Cytinorum appellatio de sativis ignota est.

Mali punici putamen, quod tanquam corium sit, cortice durius, nucis involucro tenerius, Malicorium vocant, quod Gracis, μηλία σίδιον Dioscor. lib. 1. cap. 153. monente, nunc τὸ τῆς ῥοιᾶς λέπισμα ἀπὸ τοῦ λέπειν dicitur.

Marcellus medicus, caliculos punici vocat. Plinio l. c. vulgus ex punicis acerbis coria perficere novit, ob id Malicorium appellant Medici: Officinis, Pſidion.

I. Malus punica ſativa.
Malus punica, Trag. Matth. Dod. ut: Cord. hiſt. Geſ. hor. Tur. Lon. Lugd. Cam. fl. ſimplici, Eyſt.
Mala punica ſeu granata, Cord. in Dioſ. Bellon.
Malum punicum, Adv. Lac. Lob. Caſt.
Malus granata, Rauvvolff. Tab.
Punica quæ malum granatum fert, Cæſ.
Poma-five malus punica, Ind. occid. par. 8.

Differunt potiſsimũ in ſucco, alijs acidus, alijs dulcis, alijs mixtus, medio quaſi ſapore, quem vinoſum vocant: & quæ medij ſaporis, Arabes Muza, voce μέσον corrupta, appellant. Mala punica majora in regno Congiano habentur.

II. Malus punica ſylveſtris.
Punica ſylveſtris, Cord. hiſt. Rauvvolff.
Pomum granatum ſylv. cujus flores Balauſtia, Anguil.

Sativæ per omnia ſimilis, ſed ſpinis horridior in Syria circa Alepum, Africa & Hiſpaniæ regno Granatæ.

III. Balauſtia flore pleno majore.
Malus granata ſylv. flore pleno, Rauvvolff.
Balauſtium, Lob. belg. Tab. Eyſt.
Balauſtium orientale, Caſt.

Punica flore adeo multiplici folio, ut Roſæ videantur centifoliæ, colore ſaturato.

IV. Balauſtia flore pleno minore.
Balauſtium flore minore Romanum, Eyſt.

Folijs atrovirentibus, calice craſsiore, flore minore, triſtiore, ſaturata purpura punicante à priore differt.

V. Malus punica fructu maximo, granis aureis.
Malus aurea, Dod. qui Palam Arienam Plinij ſuſpicatur, quæ tamen potius Muſa eſt, quę nullo eſt intus nucleo vel ſemine. Illa verò grana Mali punici majora obtinet. Quid ſit ignoro.

P Y R U S.

Pyrus, Græcis ἄπιος, & de arbore & de fructu, ſed propriè de ſativa dicitur: nam ἀχράς pyrus agreſtis eſt (Pyraſtrum Gaza reddit) Dioſc. l. 1. c. 167. & 168. & Theoph. pluribus locis: quæ tamen differentia non ſemper obſervatur. Ἄπιος autem dicitur Euſtachio, quaſi non habens πίοτητα pinguedinem: alij ab Apia regione deducunt, quod ex ea primum hæc arbor allata fuerit. Sic Pyra multis à fructus figura, quod ad pyramidis ſimilitudinem à lato in acutum ſpectet, & in mucronem turbinetur: & quemadmodum Mala, brevi pediculo annectuntur: ſic Pyra longo pediculo pendent. Eſt autem Pyrus Theoph. 1. hiſt. 5. natura fructificoſa: 1. hiſt. 16. folijs orbiculatis: 1. hiſt. 21. floribus foliatis: 1. hiſt. 18. ſeminibus congeſtis, quæ aliquo putamine & tunica continentur: 1. cauſ. 23. quæ omnia ferè pulpis plenioribus includuntur, quo plus temporis perdurare valeant, &c.

Genera pyrorum multa ſunt, Dioſc. l. 1. c. 177. addit Theoph. 4 h. 6. majorem in modum, bonæq; frugis, præterquam ſi quæ ſerotinæ. Plinio l. & c. 15. ſunt Superba, parva ſed ocyſſima: cunctis autem Cruſtumina gratiſſima: proxima ijs Falerna à potu, quoniam tanta vis ſucci abundat: lactea, à candore vocantur: alia colore nigro donavit Syria: reliquarũ nomina aliter in alijs atq; alijs locis appellantur. Sed confeſtis urbis vocabulis auctores ſuos nobilitavêre Decimana: Dolabelliana longiſſimi pediculi: Pompejana cognomine mammoſa: Liceriana: Severiana & quæ ex his nata ſunt Tyranniana, longitudine pediculi diſtantia, Favoniana rubra, paulo ſuperbis majora: Lateriana, Anitiana poſt Autũnalia acidulo ſapore jucundæ. Tiberiana, quæ maximè Tiberio principi placuere. Patriæ nomina habent ſereniſſima omnium Amerina, Picentina, Numantina, Alexandrina, Numidiana, Græca & Achrade ſpinoſa arbore: & in ijs Tarentina, Siguina, quæ alij à colore Teſtacea appellant: ſicut Onychina à colore gemmæ onychis, purpura. Ab odore Myrapia, Laurea, Nardina: à tempore Hordearia, quæ cũ hordeo matureſcunt: à collo Ampullacea & Coriolana &c. Multo plura ſunt hodie, imo infinita in tota Europa Pyrorum genera, quæ magnitudine, figura, oblonga, rotunda, orbiculata: odore: ſapore, dulcia & ſucculenta, acida: ſic alia ſicca, alia pinguia: colore, & tempore quo matureſcunt, alia tempeſtiva, alia ſerò matura, alia ſubito pereunt, alia ſervari poſſunt, differũt: & à primis inventoribus, regionibus, alijſq; notis nomina invenere, quæ ſigillatim explicari nõ poſſunt, cũ qualibet regio ſuã habeat, & qualibet urbs peculiaria nomina ijs tribuat. Apud Germanos enim quamplurimæ differentiæ occurrunt, ut videre eſt apud Tragũ. Sic Val. Cordus quinquaginta, J. Bauhinus l. de balneo Bollenſi, ſupra quadraginta. Tabernæmont. ſeptendecim differentias propoſuit. Noſtri in primis magnificiunt ea quæ ab odore & ſapore Moſchatellina, quæ Superba Plinij videntur: dein quæ à forma ovi Ovata dicuntur: tum quæ Speckbiren/ *id eſt, Lardina nominantur: tandem* Regelbiren/ *ſive Regalia (Regia & Regulana, Geſ.) ex quorum ſucco Electuarium ſuaviſſimum paratur. Sic Galli ſua habent, in primis Bonchriſtiana cognominata Carol. Stephano & Lug. ut videre eſt apud Car. Stephanum, Rue ium, & in hiſtoria Lugdunenſi. Itali ſua, de quibus Matthiolus & Caſalpinus.*

I. Pyrus

I. Pyrus ſativa.
Pyrus, Brunf. Dod. ut: Cord. hiſt. Geſ. hor. Lon. Cæſ. Lugd.
Pyrum, Turn.
Pyra, Mat. Ang. Cord. in Dioſ. Lac. Ad. Lob. Caſt.

II. Pyrophylla, ad imitation. Plinij l. 15. c. 14. Malorum genera recenſens, Melofolia nominat quibus folium unum aliquando geminum erumpit è latere medio.
Pyra è quorum medio corpore folium exoritur, Dalech. in Plinium, Cam.

III. Pyra, quæ comeſta ventrem ſubducunt, Camerar.

IV. Pyrus ſylveſtris.
Ἀχράς ἡ ὄχνη dicitur: ὄχνη quidem à verbo ἄχνειν ſtrangulare, quod acerbitate ſua propemodum ſtrangulet: attamen inter ἀχράς ἡ ὄχνη ſunt qui differentiam faciunt: Achradem pyri ſpeciem quandam facientes ex Dioſcoride (ut Cæſalp. & Lugd.) quæ ſpinis quidem agreſtis modo, horrida ſit, ſed fructu pulcherrimo & optimo: ὄχνη verò, ſpinis armata, omnino ſylv. fructu puſillo, nec eduli, aliquando mediocris altitudinis, ſæpius humilis arbuſcula. Quamvis ἀχράς Ariſtoteli 8. hiſt. 6. de pyro ſylv. & ὄχνη, Homero etiam de pyro hortenſi dicatur. Deducitur autem ἀχράς, ab α privativo & χρεία, id eſt, uſu: eò quòd ejus fructus uſus nondum eſſe cœperit inter alimenta humani corporis, niſi forte extrema fame urgente.
Pyraſter Gazæ, ἀχράς, Theophr. 1. hiſt. 3.
Pyra ſylveſtris, Ang.
Pyra ſylveſtris major, Tab.
Pyra ſylv. & pyra ſylv. minima, Tab. Ger.

V. Pyra ſylv. Cretica.
Pyra exigua à Cretenſibus Achlades nominata, à noſtris diverſa: apud quos aliàs pyra ſylv. Agaſuga appellantur, Bellonio.

Pyro ſimiles exoticæ.

I. Pyro ſimilis ex Guinea.
Lata, fructus exoticus Cluſ. ex. l. 2. c. 22.

II. Pyro ſimilis fructus in nova Hiſpania nucleo magno.
Palto arbor cujus fructus benè maturus pyrum majuſculum refert, qui maturus butyrum æmulatur, in Inſula S. Dominici: at in Peru grandiores ſunt, cute duriuſcula: in Mexico minores cute teneriore, par. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 24.
Melocotones ſeu Pyra Indica ſunt Mameyen, Guayanen, & Platen, Idem.

III. Pyro ſimilis fructus alter in nova Hiſp.
Annona ſive Guanavano pyri magnitudine, pulpa butyri modo, cui grana plurima nigricantia includuntur: Joſeph. Acoſta l. 4. c. 25.
Mangier blanco eſt Annona ſive Guanavana, p. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 25.

IV. Pyro ſimilis fructus in Virginea.
Metagueſunaux, fructus pyriforma & magnitudine, impensè foris & intus rubens: part. 1. Ind. Occid.

V. Fructus in Inſula S. Mariæ, pyra majora referens, intus mucculentum: par. 3. Ind. Or. 10.

MALUS PERSICA.

Malus Perſica: Græcis μηδικὴ μηλέα: & Perſicus, Palladio: & fructus Perſicum malum, περσικὸν μῆλον, Dioſc. l. 1. c. 164. At Theoph. 2. hiſt. 3. πέρσιον (Perſicum Gaza reddit) Aegypti ſterileſcit: 3 hiſt. 5. ſed aliquando ibi & locis proximis fructificat: quanquã in Rhodo uſq; florem duntaxat devenit: ſed diſtinguere oportet à Perſea, quemadmodum ex Theoph. 4. h. 2. colligere eſt: & Plin. l. 15. c. 13. apertiſſime diſtinguit: falſum eſt (quod Nicander & Soſtrates prodidêre) venenatam cum cruciatu in Perſis gigni: id enim de Perſea diligentiores tradunt, quæ in totum alba eſt, myxis rubentibus ſimilis, nec extra orientem naſci volunt, &c. ſemper autem folia habet & poma ſubnaſcentibus alijs. Et Rauvolffius commemorat, Perſas etiam hodierna die Perſeam à Perſico arbore diſtinguere, quamvis etiam à Perſicorum eſu abſtineant, Nimrodi veneficio infecta & noxia effecta opinantes. Plin. l. 15. c. 13. in totum quidem Perſica peregrina etiam Aſiæ Græciæq; eſſe ex nomine ipſo apparet, atq; ex Perſide advecta: & mox: Perſicæ arbores ſerò & cum difficultate tranſeunt, ut quæ in Rhodo nihil ferant, quod primum ab Aegyto earum fuerit hoſpitium: & l. 16. c. 28. Perſicæ arbores in Rhodo floreant tantum.

Genera: Plinio l. 15. c. 12. perſicorum palma duracinis: nationum habent cognomen, Gallica & Aſiatica. At Perſicorum differentiæ plures ſunt, quæ magnitudine (ſiquidem alia majora, alia minora ſint) figura, quædam orbiculata, rimula quadam à latere, quædam in rotunditate oblonga, Cariota cognominata: colore: ſapore, dulcia, acida, vinoſa, auſtera, amariuſcula: maturationis tempore & ratione oſſis differunt. Sunt enim alia præcocia, alia ſerotina: præcocia, alia ſapore mali Armeniaci, alia admodum dulci & ſuavi. Serotina alia majora, etiam pugni magnitudine, ut ungarica: alia minora: majora vel alba, vel flava, vel modico rubore

aſperſa

aſperſa ſunt, qua Sole ſpectant, & intus in oſſis contactu, vel buxea, & quidem pulpa candida, lutea rubea. Sic minora, vel rubra ſunt, vel flava. Ratione oſſis: ſic in alijs integer & facilè à carne recedit: in alijs à carne ſeparari nequit, & quidem in aliquibus nucleus diſruptus, in quibuſdam per medium diviſus reperitur. Perſica Perſianis Hel dici, Rauvvolffius monet.

I. Perſica molli carna & vulgaris, vitidis & alba.

Perſicus, Brunf.
Perſica arbor & ejus primum genus, Trag.
Perſica, Fuch. Ang. Lac.
Perſica malus, Geſ. hor. Ad. Lob. Lug. Tab. quæ alba, & Ger.
Malus Perſica, Dod. ut: Turn.
Perſica viridia & alba, Matth. Caſt.
Perſicus alba & popularis, Lon.
Perſicæ primum genus, Cæſ. & vulgare, Lugd.

II. Perſica ſucco quaſi ſanguineo.

Perſicæ tertium genus, Trag.
Perſica ſanguineo ſucco madentia, Matth.
Perſica Ungarica ſanguineo ſucco, Geſ. hort.
Perſica in totum ſaturato colore rubentes, Dod.
Perſica Carota, Caſt.
Perſica rubra, Lon. Tab. ſeu ſanguinea, Cam. ep.
Perſica præcocia, Ger. ico.

Hæ duæ ſpecies lanatæ ſunt, carnem ſuccoſam & flaccidam habent, quæ communiter à nucleo tota recedit: & alia ſunt magna, alia parva: quædam prorſus viridia, quædam alba: quædam maculis rubris picta: alia carne alba flaveſcente: alia rubra, ut ſanguinolenta videatur: & hęc nucleo eſt alias foris rubente, alias nigro.

III. Perſica dura, carne candida, aliquando ex albo ſubrubente.

Rhodacina, Ægin. Aëtio.
Perſica duracina, Matth. Ang. Bellon. Geſ. hort. Lon. Caſt. Cæſ.
Perſicorum tertium genus ſive duracina, Lugd.
Duracina alba, Tab.

Duracina ob carnem duriorem ſic nominata, quę Rhodacina dicta, aut ob odoris ſuavitatem, aut quod plerunq; rubro colore alterna ſui parte niteant: aliquando pugni magnitudine, & fructu anguloſo, circa os rubente, quod aliquando per medium diviſum, aliquando in partes diſruptum reperiur, & à noſtris Perſica moſchata dicuntur: Horum ut ſequentium caro dura & nucleo tenaciſsimè adhæret: quæ aliquando etiam intus ſaturatè rubet.

IV. Perſica dura carne buxea.

Perſica cotonea, Matth. Caſt. Lugd.
Perſica Ungarica colore aureo, Geſ. hor.
Perſica buxea à Cotoneis denominata, Cæſ.
Perſica cydoniaria, Tab.
Perſica lutea, Ger.

V. Perſica æſtiva Armeniacis ſimilia, ſive Perſica S. Johannis.

Perſicæ quartum genus, Trag.
Perſica pumila, Cam.
Perſica præcocia, Tab. Perſica rubra, Ger.
an Perſica minima, Cord. hiſt.

Saporem pene ſimilem cum Armeniacis habent, ſed ex eo genere non eſſe, nucleus ſcabert & ſtriatus oſtendit, &c.

VI. Nuciperſica, quod nucum juglandium faciem repræſentet.

Nuciperſica, Matth. Lugd. Caſt.
Perſica nux, quæ Antiperſica Averrois, Ang.
Perſica præcocia, nuciperſica, Cæſ.

Hæc etiam nulla lanugine pubeſcunt, & colore & ſapore Perſica cotonea referunt.

VII. Perſica Amygdaloides.

Perſica amygdala, Matth. Lugd. Caſt.
Amygdalus perſico inſitus, Geſ. hor.
Amygdaloperſicus, Cam.
Pulpa Perſicum, nucleus Amygd. dulcem ſapit.

Perſicæ ſimiles exoticæ.

I. Perſicæ affinis in Taprobana.

Arbor Gehuph Indis Cobban, Thev. Lugd.

Fructu eſt rotundo, in quo nux Avellanæ par, nucleo amaro: gummi ex arbore utiliſſ. manat.

II. Perſicæ ſimilis putamine villoſo.

Mangas, Garz. Caſt. Frag. Acoſtæ, Linſc. par. 4. Ind. Orien. c. 7. fig. 14. item 5 & 8. par. Ind. Orien. Rauvvolf. Manga, Scalig.
Manges, par. 7. Ind. Orient.
Exoticus fructus 4. Mangas, Cluſ. ex. l. 2. c. 16.
an Mangenas fructus: par. 5. Ind. Orient.
Fructus verò Ambo & Amba vocatur.

Genera ejus plura, aliquando ab una arbore colore diverſo prodeunt, ſubvirides, flavi, ex viridi rubentes: ſine nucleo ejus generis repetiri Acoſta ſcribit: biferæ meminit Garzias.

III. Mangus aliud genus.

Mangas Recheadas ſive Mangas in Athar, Linſcot. 4. par. Ind. Orient. 7.

IV. Mangas fructu venenato.

Mangas ſylv. aliud genus, Acoſtæ, Lugd.
Mangas bravos, Palud. in Linſc.

V. Perſici

V. Perſici oſsiculo fructus Malacenſis.
Jambos, Garz. Frag. Acoſtæ, Lugd. Linſc. par. 4. Ind. Or. c. 9. fig. 13.
Jambeir arbor, fructus Jambos, Luſitanis; Jambali, Malabarenſibus, Acoſtæ.
Jambos, Arabibus: Tupha, Indis: Perſis, Tuphat: Turris, Almat, Palud. in Linſc.

Duûm generum: unus obſcurè rubet; alter ex candido rubeſcit, oſsiculo ut in Perſico, Garziæ: at Paludano, alterius fructus completè rubet & nucleo caret: alter levius purpuraſcit, & roſam ſpirat.

VI. Goan arbor & fructus, ex cujus cineribus Tuthia Alexandrina conficitur, Garziæ.

VII. Guajanos in Hiſpania nova, fructus granis duris, minora poma æquantibus, prægnans: ac in Peru hujus arboris facies diverſa, par. 9. Ind. Occid. c. 24.

Perſicorum genera omnia in nova Hiſpania & Peru, ut Melocotones, Albercokia & ſimiles: exceptis Ducaſinos, qui è Perſicorum genere ſunt, par. 9. Ind. Occid. c. 31. Sic in Angra perſica copioſiſsima eſſe, ſcribit Linſc. par. 3. Ind. Or. c. 6.

VIII. Matos ex claſſe Guayanorum & parvi albicantes Guaynavilli, naturæ fri gidiuſculæ: Joſeph. Acoſta l. 4. c. 24.

PERSEA.

ARbor Perſea περσέα Græcis, quæ à Perſica diverſa eſt, licet Theophraſtus utramq; πέρσεων nominet: at Gaza loco priori Perſicam, altero Perſeam tranſtulit. Dioſcoridi l. 1. c. 187. περσέα arbor eſt in Aegypto fructum ferens cibo idoneum, quem aliqui prodiderunt in Perſide exitioſum eſſe, tranſlatam verò in Agyptum naturâ mutata edulem fieri. Et Theophr. 4. hiſt. 2. eſt in Aegypto alia arbor Perſea vocata, aſpectu magna & pulchra, ſed maximè ſimilis pyro, & foliis, & floribus, & ramis, ſed folio perpetuo, &c. fructus pyri magnitudine, figura oblongus, Amygdali ſpecie, colore herbidus, intus nucem habet quemadmodum prunum, ſed multò minorem & molliorem, carnem valdè dulcem, &c. Galenus 2. κατὰ τόπους, fructus eſt pyri aut mali magnitudine, noxia in Perſide, veſca in Aegypto.

Perſea, Matth. Lonic. Rauvvolf. cui Sephora adpingit, quod Cluſ. in hiſt. non probat.
Perſianis.
Perſea America Matthioli, Lugd.
an eadem cum Perſea Plinij & Plutarchi?
Perſea, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Caſt.
Perſea America Cluſij, Lug. hic fructum Cuciophoræ adpingit, quod Cluſ. in hiſt. non probat.
Perſea Plinij, Cæſ. qui dubitat an Anacardium ejus fructus ſit.

Hujus folia à Doct. Jo. Anatolio Privæo, inſigni apud Veſuntinos Medico & Botánico, unà cum quibuſdam bulbis anno 1622. accepimus.

AMYGDALUS.

AMygdalus, Græcis ἀμυγδαλέα, & per contractionem ἀμυγδαλὴ vocatur: fructus ἀμυγδάλη ἡ ἀμυγδαλόν: Latinis amygdala & amygdalum. Amygdalam ideo Græcis nominari Herodianus ait, παρὰ τὸ συ τῷ μίσᾳ τὸ χλωρὸν ὥσπερεὶ ἀμυχὰς ἔχειν πολλὰς, quod poſt viride putamen, nucleos ſcarificatos oſtendat & in rimulas dehiſcat, quas τὰς ἀμυχὰς vocant, Athenæo lib. 2. teſte. Antiqui, nucibus (ob oſſeum corticem) adnumerant, quas Cato Nuces Græcas vocavit, & Plinius l. 15. c. 22. tertio loco recenſuit. Amygdalus Theoph. 7. hiſt. 12. inter arbores potiſsimum, vel ſola ante folia flores emittit, vel unà cum foliis: 1. hiſt. 21. flores foliati ſunt: 1. hiſt. 23. & fructum ex ſurculis annotinis habet: 1. hiſt. 18. & ei ſemen protinus poſt tegmen ambiens ſubeſt: ſed non nudum, verùm ligno obductum. Idem oſtendit, quomodo diminutione ex amaris dulces efficiantur: 2. hiſt. 8. 1. cauſ. 21. 3. cauſ. 23. 5. cauſ. 24. & Plinius l. 17. c. 17. ſic etiam neglecta, ex dulci amara redditur, 2. cauſ. 20. Et Plinio l. 16. c. 25. floret prima omnium amygdala, menſe Januario: Martio verò pomum maturat. Sunt autem duplices, dulces & amaræ, ut ex Dioſcor. l. 1. c. 176. Theophr. & Plinio locis citatis colligitur: hæ ſalubriores, illæ ſuaviores creduntur. Naxia amygdala, à Naxo Inſula veteribus Græcis maximè commendabatur: ſecundas partes Cypria ſibi vendicabat, quæ præter cæterorum morem repando cacumine prodit.

I. Amygdalus ſativa.
Amygdalus, Brunf. Trag. Dod. ut: Cord. in Dioſ. (cui & Nux Græca) Geſn. hort. Lon. Ad. Lugd. Cam. Tab.
Amygdala, Matth. Ang. Tur. Lac. Bellon. Lob. Cæſ. Caſt. Eyſtet.
Amygdala ſativa, Rauvvolf.

Sunt majores & minores: laudatur majores, quæ lanugine carent, idcircò Pruno inſeruntur. Amygdalas minores, tàm amaras quàm dulces, & quidem alijs triplo minores, adhuc putaminibus ſuis incluſas, ex Aſia afferri, teſtatur Cord.

in ſua hiſtoria. Sic Geſner. meminit Amygdali nuces rotundas ferentis. Nunc dulces habemus duplices, vel duro, vel molliore putamine.

II. Amygdalus ſylveſtris.

Amygdalus ſyl. in ſepib. Tripolitanis, Raūvv.

III. Amygdalus Peruana.

Fructus exoticus Hiſpalenſis 2. Cluſ. ex. l. 2. c. 18.

IV. Amygdalæ Guyanenſes, Cluſ. ex. l. 2. c. 6.

V. Amygdalo ſimilis fructus Peruanus fuſcus vel ſpadiceus, linea candida.

Fructus peregrinus 9. ſive Pepitas del Peru, id eſt, acini Peruiani, Cluſ. ex. l. 2. c. 30.

Fructus peregrinus 9. in tab. 3. Lugd. Tab. Ger.

VI. Amygdalis ſimilis Guatimalenſis.

Avellana Mexiocana, cujus fructum indigenæ Cacao appellant, quæ Palmarum naturam obtinet, Guiland. pap.

Cacavate Benzoni, Lug. In. oc. p. 5. vel l. 2. c. 16. 17.

Cacao. Joſ. Acoſtę, vel Ind. Occid. par. 9. l. 4. c. 22.

Cluſ. ex. Lugd. Tab.

Fructus ſiliquis incluſus Amygdalarum ſpeciem refert, cujus integræ naves plenæ ex Guatimala afferuntur: cum hac in nova Hiſpania mercatores negotiantur, cum ipſis monetæ uſum præbeat & eleemoſynæ loco pauperibus diſtribuant: quare per univerſam Americam multi uſūs: imò ex eo potum conficiunt quem quem Chocolate nuncupant: Benzoni, Lugd.

VII. Amzgdalis ſimilis cortice ſpinoſo.

Amygdalæ ex Andes: par. 4. Ind. Occ. l. 4. c. 26.

MALUS ARMENIACA.

Malus Armeniaca, μηλέα ἀρμενιακὴ, & fructus μῆλα ἀρμενιακὰ. Dioſcor. l. 1. c. 156. Perſeis ſubjungit: minora quæ ἀρμενιακὰ, Romanis præcoquia dicuntur: Latinis præcocia, quòd ante alios fugaces fructus matureſcant: nominantur & Præcoqua: Galenus inter Perſica repoſuit, ut & Pl. l. 15. c. 12. inquiens: poſt autumnum (ſcil. Perſica) matureſcunt, æſtate præcocia, intra triginta annos reperta, & primo denarijs ſingula venundata. Supernatica è Sabinis veniunt: popularia undiq;: pomum innocuum expetitur ægris. His verbis Plin. duo Præcocium genera indicare, Dalechamp. voluit: alterum Supernas, amplum & magnum, quod è Sabinorum locis advehebatur, vulgo Armenium majus: alterum vulgare, parvum & ſtrigoſum, etiam Armenium dictum.

I. Mala Armeniaca majora.

Armeniaca, Ang. malus, Matth. Lac. Bellonio ab Armenijs dicta.

Armeniaca majora, Cam. Tab. Eyſt.

Armeniaca major Baracocca vulgo, Cæſ.

Malus Armeniaca major, Matth. ep. Ad. Lugd.

Mala Armeniaca maxima, Geſ. hor.

Hæc mole corporis & ſuavitate præcellunt, & ſapore differunt à minoribus, quæ ſapore auſteriore ſunt, quæ ſine cultura & inſitione exigua ſunt.

II. Mala Armeniaca majora, nucleo dulci.

Malus Armeniaca candicantia nucleo oblongo dulci ut in Amygdalis, Geſnero.

III. Malus Armeniaca minor.

Præcocia, Brunf. Ang.

Perſica minora, Brunf.

Perſicus præcox vel Armenia, Geſ. ap.

Perſici quartum genus, Lon.

Armeniaca minora, Matth. Cam. Tab.

Malus Armeniaca, Dod. ut: Tur. Cord. in Dioſcor. Lob.

Malum Armenium vel præcoquum commune, Geſn. hort.

Malus Armeniaca minor, Ad. Lug.

Armeniaca, Cæſalp.

PRUNUS.

Prunus προυμηλέα Dioſc. l. 1. c. 174. nota arbor eſt, cujus fructus eſculentus eſt. Fructus προύμηλα pruna dicuntur. Theoph. 3. h. 16. folia ſimilia habet Arbuto & Andrachne, arbor parva: 1. h. 18. ſemen habet carne & nucleo interjacente: 1. h. 29. ſuccum dilutum: 1. h. 22. ſuper fructum ipſum florem inſidentem emittit: 3. h. 7. radice numeroſa. At 4. h. 3. eſt & alia quædam arbor προυμηλέα magna, fructum ferens ſimilem meſpilo, majorem, nucleum habens rotundum, &c. Eidem 9. hiſt. 1. προύνη (pruno Gaza) humor in lachryma modo gignitur.

Genera: Dioſcorides Syriacorum, & eorum quæ Damaſci naſcuntur, meminit. At Plinio l. 15. c. 13. Prunorum ingens turba verſicolor, nigra, candicans: hordeacea appellata: alia eodem colore majora aſinina cognominata: ſunt & nigra, ac laudatiora cerina atq; purpureæ: nec non Armeniaca, &c. ſic nucibus inſita, alutroq; nucipruna appellata, &c. nuper in Bætica malina appellari cœperunt, malis inſita, & alia amygdalina, amygdalis: his intus in ligno nucleus amygdalæ eſt: in peregrinis arboribus dicta ſunt Damaſcena, &c. & pruna omnia poſt Catonem cœpiſſe manifeſtum eſt.

Recentio-

Gallijs, unde enucleata (nucleo parvo sunt) & exsiccata adferuntur, & in officinis nostris habentur, & tam cruda, quàm cocta comeduntur. Verùm & in hortis nostris habentur.

XVI. Prunus fructu rotundo nigropurpureo dulci.

Prunus cognominata Myrobalanus, Clus. pan. & hist. Cam. Tab. Ger.

Prunus Myrobalanus rotundus, Eyst.

Est majore & minore fructu, hicque pulpam dulciorem habet.

Pruno similes exoticæ.

I. Pruna Congiana lutea.

Ogegha arbor fructu luteis prunis simili, Pigafetta desc. reg. Congiani: vel Ind. or. par. 1. l. 2. c. 1. an Lanca fructus in Gilolo prunis cereis similis: part. 8. Ind. orient.

II. Prunus Brasiliana.

Hyuourahe Theveto, Clus. in Monardem.

Hiuourae Brasilianis, Guajaci species, Lerio part. 3. Ind. occid. c. 12.

III. Pruno similis fructus Chinensis.

Lechyas fructus prunis similis, 2. part. Ind. or. cap. 25.

IV. Pruno similis ovalis, cortice & nucleo cinereo.

Guayavensis fructus 2. Clus. exot. l. 2. c. 6.

V. Pruno similis oblongus spadiceus pulpâ albâ.

Guayavensis fructus 3. Clus. l. c.

VI. Pruno similis fructus subfuscus ex Guynea.

Fructus exoticus 1. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 23.

VII. Pruni figura fructus Guinensis.

Fructus exoticus 2. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 24.

VIII. Pruno cereo similis fructus Africanus.

Ergen arbor folijs myrti, fructu pruni cerei, osse amygdali magnitudine lineis binis distincto: in Præfat. par. 1. Ind. or.

IX. Prunus Hiericonthica folio angusto spinoso.

Zaccon, quia in planitie Hierichontis non longè ab ædibus Zacchæi crescit, Cast.

X. Prúna insana spinosa.

Nux insana, ab effectu Prunula insana nautis Belgis, Clus. exot. l. 2. c. 26.

Fructus prunis nostratibus minoribus similis, mentem capiens, 4. part. Ind. orient.

XI. Pruno similis spinosa.

Jangomas, Garz. Frag. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. orient. 10.

Jangomi, Acostæ.

Fructus pruni facie, sed loco nuclei granulis turget.

XII. Pruno similis folijs, Laccam ferens: alij ex Sorbi vel Mespili vel Myrti ramis colligi volunt, Garz. Vide inter gummata.

Prunus sylvestris.

Prunus sylvestris, Græcis κοκκυμηλέα ἀγρία, sive ἀγριοκοκκυμηλέα dicitur, quòd rotunditate & magnitudine Cocci, mala ferat; Virgilio 4. Georgic. Spinum dicitur: fructus Dioscorid. libr. 1. cap. 174. ἀγριοκοκκύμηλον: & Galenus 2. aliment. testatur in Asia προύμνον appellari, Latinè Prunum sylvestre Prunellum & Prunulum vocant. At Theophrastum 3. histor. 7. ἀποδιάδα, vel ut apud Athenæum libr. 2. legitur, ἀποσπιάδα vocari volunt. Spodias, inquit, velut sylvestris prunus habetur. Et Plinio libr. 15. cap. 13. pruna sylvest. ubique nasci certum est.

I. Prunus sylvestris.

Prunus sylvestris, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Turn. Cord. in Dioscor. Bellon. (cui & Spino) Gesn. hort. Lonic. Adv. Lobel. Cæsalp. Castor. Lugd. Tab.

Prunus sylvestris vulgaris, Trag.

Huic peculiare, quod defloresçens, simul ac imbres contigerint, fructus in oblongum & inane corpus convertitur, quos Itali Turcas vocant, Cæsalpino & Camerario monentibus.

Fructus alij sunt magni, alij exigui, nonnulli rotundi, quidam oblongi: cujus succus pro Acacia usurpatur, unde stirpi Acaciæ Germanicæ nomen factum.

II. Pruna sylv. præcocia.

Pruni sylv. altera species, Trag.

Hæc majora sunt & Augusto maturantur, quare Germanis Haberschlehen/ reliqua Schlehen simpliciter nominantur.

In sylvestri sativaque pruno reperitur limus arborum, quem Græci Lichena appellant, Plinius lib. 23. cap. 7. at Dioscorides Gummi vocat. Muscum qui innascitur, Chirurgi nostri magnificiunt.

MYRO-

quædam fœmina, quam θηλυπρανέαν vocant: folium habet Amygdalæ (alij Mali legunt) niſi quod pinguius craſſiusq; : corticem nervoſum, & tenuem, caudicem non nimis craſſum: fœmina virgas parvas, &c. Macedones ambas fructificare aſſerunt, ſed fœminæ fructum inguſtabilem eſſe, &c. Plinio lib. 16. cap. 26. Cornus circa Solſtitia, reddit primo candidum, poſtea ſanguineum: ex eo genere fœmina poſt Autumnum fert baccas acerbas & inguſtabiles cunctis animantibus: ligno quoq; fungoſa, inutilis, cum mas è fortiſſimis quoq; ſit: tanta differentia ab eodem genere ſit: vide & l. 15. c. 24. & 24.

I. Cornus hortenſis mas.
Cornus, Brunf. Trag. Matth. Ang Lac. Lon. Dod. Ad. Lob. Cæſ.
Cornus mas, Dod. gal. Bell. Geſ. hor. Tur. Lugd. Tabern.
Cornus ſativa & mas, Cord. in Dioſc.
Cornus vulgaris mas, Cluſ. hiſt.

Fructus maturus colore variat; nam communiter rubet, & oſſiculo longiore eſt: aliquãdo ceræ colore: rarius albet: ſaturatius etiam rubet oſſiculumq; habet craſsius & brevius, & hoc eſt Corni maris aliud genus, Cluſ. hiſt.

II. Cornus ſylveſtris mas.
an Cornus fœmina, Cord. hiſt.
Cornus ſylveſtris, Cam.
Cornus mas pumilio, Cluſ. hiſt.

Hic in ſylveſtribus Thuringiæ & Auſtriç inferiores provenit, ſolùm fruteſcit, ſed cultura in arborem pulchram exſurgit: fructus dulciores ſunt, quàm urbanæ, Hermolao, & plerunq; etiam majores, Camerario monente.

III. Cornus fœmina.
θηλυπρανέα Theophr. quibuſdam ψευδοκρανία, id eſt, falſa Cornus: Cornus fœmina, Plinio: quibuſdam Virga ſanguinea ejuſdem, l. 24. c. 10. at nullas notas addidit.
Liguſtrum, Brunf. ico.
Hartriegel/ Trag.
Virga ſanguinea, Matt. Ruel. Geſ. hor. Dod. Cæſ.
Cornus fœmina, Dod. gal. & (Opulus Columellæ) Tur. Geſ. hor. Ad. Lob. Thal. Lugd. Tab.
Cornus fœmina veteribus Macedonibus, Sanguineus frutex Gallis, Bellon.
Pſeudocrania, Cord. hiſt. ico.
Sanguen vulgo, Cæſ.
Sanguis & lingua ſanguinea, Caſt.
Oſſea, Lon. Caſt.
Cornus ſylveſtris, Lon.

L O T U S.

Lotus arbor triplex eſt Dalechampio in Plinium: prima quæ λωτὸς δενδρεον Dioſcoridi l. 1. c. 171. quam dicit ſtirpem benè magnam fructum ferre pipere majorem, dulcem, edulem, ſtomacho aptum. Et Theoph. 4. hiſt. 4. λωτὸς (Celtis Gaza) magnitudine quanta pyrus, aut paulò minore, folium inciſuras habet, ut Ilex; cujus genera plura fructibus inter ſe diſcreta traduntur, &c. Plinio l. 13. c. 17. arbori Loto quam Celtim vocant, magnitudo quæ pyri, folio ilicis, fructu dulci nunc exoſſe, nunc durum nucleum ambiente, colorem uvæ modo mutante, cùm matureſcit, è quo vinum exprimitur. Arbor Syrtica eidem l. 24. c. 2. Altera Διόσπυρος & Theophr. l. 3. c. 13. (Jovis flamma Gaza) quam impropriè Loton vocant, ob fructus dulcedinem Ceraſo ſimilem, nucleo duro, & Plinio l. 16. c. 30. lotos ſive faba Græca, &c. & l. 24. c. 2. Tertia, quæ Theophraſto ſecunda, quæ Lauroceraſus quibuſdam: quæ ſententia Cluſio non placet. Addi poteſt quarta, ipſius Polybij apud Athenæum l. 14. Sunt qui Guajacanam, Tuberum alterum genus Plinij, quorum inter Mala meminit, velint.

I. Lotus fructu Ceraſi.
Lotus, Mat. Ang. (& arbor del perlaro) Lac. Lon.
Lotus arbor, Bell. (Cacavia Cretenſibus) Geſn. hort. Ad. Lob. Cæſ. Cam.
Lotus arbor ſive Celtis, Tur.
Lotus Celtis arbor, Lugd.
Lotus domeſtica, Caſt. app.
Bagolarus Tridentinis, Guil.

II. Lotus Africana latifolia.
Diospyros, Theophraſti.
Lotus ſive Faba Græca, Plinio.
Lotus Africana altera, Matth.
Guajacum Patavinum Fallopio, Geſ. hort. Ad. Lob. (& Lotus vera Theophraſti) Ger.
Guajacum, Cord. hiſt. icon. Lon. ico.
Guaicana, Bellon. cult. Eyſt. vulgo, Cam.
Ermellinus, Cæſ. qui Tuberum alterum genus Plinij ſuſpicatur.
Dioſpyros ſive Faba Græca latifolia, Lugd.
Pſeudolotus Matthioli, Tab.

Variat: nam in fructu Patavij, ſemina bina aut terna plana & ſpadicei coloris obſervavimus: at quæ Viennæ & Bononiæ coluntur, etiam ex ſemine Italico natæ, fructus ſemine expertes, ſola pulpa conſtare, Cluſ. in ſua hiſt. notavit.

III. Lotus Africana anguſtifolia ſive fœmina.

Pſeu-

II. Lignum pice ferè nigrius & polito ebore lavius: arbor crasso cortice vestita, in cujus intimis Ebenus clauditur: ejusdem generis ligna rubentia, & alia ceræ modo flaventia reperiuntur: in Insula Mauritiana, 5. par. Ind. Or.
Ebenum picis modo nigrum, 4. par. Ind. Or.

LIGNA DURISSIMA FERRI DURITIEM æmulantia.

I. Ebenus Indica.
Lignum de Mangles, ex quo navium malos & antennas, ferri duritiem æmulantes, condunt: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 30.
an Lignum de Cochi, quod ejusdem cum ferro ponderis, ex quo anchoras conficiunt, & à Lusitanis Paio di ferro, hoc est, lignum ferreum vocatur: par. 7. Ind. Or. c. 44.

II. Lignum Teixo dictum, adeo durum ut ferrum æquet, in Pico Insula, quod valde pretiosum & utile, interius coccinum undulatum expressissimè referens, ex quo instrumenta fiunt, Liscot. part. 3. Ind. Orient. cap. 6.

III. Angelina arbor apud Cachinum, ex cujus continuo trunco naves Tonas vocatas extruunt tam grandes, ut unâ viginti vel 30. dolia aquatica vehi possint, cujus lignum adeo durum ut ferrum atterat, Linsc. par. 4. Ind. Orient. c. 14. & par. 7. c. 27.
An arbor cujus pars ima crassitie 24. orgyarum in Guineæ Insula Formosa: part. 6. Ind. Oriental. cap. 4.
an Angelina arbor, cujus solum nomen apud Acostam, cap. de ligno colubrino.

C E R A S U S.

Cerasus κέρασος Theophr. 3. hist. 13. fructus κεράσια, Dioscoridi l. 1. c. 157. Cerasia & Cerasa. Dicta autem à Cerasunte Pontico municipio: unde Lucullus Romanorum Imperator, Mithridate debellato, primum in Italiam arborem detulit, & fructum gentilitio nomine Cerasium appellavit, Athenæo l. 2. & Plinio l. 15. c. 25. auctoribus. Est autem Theophr. l. c. natura peculiaris arbor, magnitudine excellens, &c. flore candido, pyro & mespilo proximo, &c. fructu rubente, fabæ magnitudine, &c.

Genera: Plinio l. c. Cerasorum, Aproniana maximè rubent: nigerrima sunt Actia, ut & Caciliana rotunda. Julianis gratus sapor: principatus duracinis, quæ Pliniana Campania appellat: in ripis etiam Rheni: tertius ijs color è nigro ac rubenti viridiq; similis maturescentis semper. Minus quinquennio est, quod prodiere quæ vocant Laurea, non ingratæ amaritudinis, insitæ in Lauro. Sunt & Macedonica parvæ arboris, raroq; tria cubita excedentis: & minore etiamnum frutice Chamæcerasi: hæc Plinius. Verùm non solùm apud Gallos & Italos, sed etiam nunc apud nos magna Cerasorum varietas, quæ quotidiè insitione & cultura augetur: nam alia sunt sativa, alia sylvestria. Sativa, fructus forma, colore & sapore variant. Sunt enim pomi figura turbinatiore, longiore, rotundiore, majore, minore, cordis etiam figura: & alia pediculo longiore, alia breviore: singulis, vel pluribus unâ coëuntibus, ita ut ex uno petiolo vel singula, & quidem communiter, vel terna quaterna, quina dependeant: vel in racemi modum coacerventur. Colore albo sed rarius partim rubro, partim candicante, & quædam in maturitate parum ex candido rubent, quædam magis: quædam planè cerea, quæ pruno insita sunt: rubro rufescente, nonnunquam in atrum vergente, nigro etiam quædam nigerrimo & succo sanguineo, labia & manus inficiente. Sapore dulci, acido, austero, ex dulci & acido admixto: alia amaritudinis quid retinent, non tamen ingrata, Amarina dicta: sic alia nimia sua dulcedine fastidium pariunt: alia ob nimium acorem repellunt: alia ob aquei succi redundantiam insipida sunt. Similiter quædam carne sunt prædura, alia carne mollior, sive teneriore & aquosa constant: & quibusdam caro pertinacius nucleo hæret, qui in alijs fragilior, & nucleo non insuavi est. Sylvestria etiam variant, quorum quædam, licet in hortis à nostris colantur, sylvestria tamen dicantur, quia in nemoribus & sylvis, nonnunquam in dumetis reperiuntur: & quidem in sylvis altissimis, fructu parvo & exigua carne, avium potius quam hominum cibus, ob acerbum simul & amarum gustum. Sed aliquas tantum differentias subjiciemus.

I. Cerasa sativa, rotunda, rubra & acida, quæ nostris, Cerasa sativa.
Cerasa Aproniana, Plinij.
Cerasus acida, Brunf. Matth. Lugd. Tab. & alijs vulgaris, Ger.
Cerasia acida & vulgaria, Trag.
Cerasa quæ Gallis Griottes, cujus arborem Chamæcerasum dici, putat Ruellius.
Cerasa austera & majora, Cord. in Diosc.
Cerasia, Cord. Ges. hor. Lob. Cast.

Ceraſus, Ad. tertia, Dod.
Ceraſa Agriotta appellata, Cæſ. qui Macedonica Plinij ſuſpicatur.

Hæc in mediocri arbore creſcunt, breviq; pediculo & carne ſatis dura donantur: colore communiter rubro, aliquando nigricante, quoddam & quaſi albidum quod rarius eſt: at quæ in alia ejuſdem generis arbore inſita, magna admodum Ceraſa, ex brevibus pediculis dependentia, gignunt.

II. Ceraſa ſativa majora.
Ceraſia Hiſpanica, Lob. Tab. Ger.

III. Ceraſa acidiſsima ſanguineo ſucco.
Ceraſiorum primum genus, Trag.
Ceraſa auſtera, Matth. (cui & acidorum tertium genus) Caſt. Lugd.

Hæc in altiore arbore proveniunt, & longiſſimum pediculum habent, ex quibus communiter noſtrates (qui Weichſeln vocant) Vinum ceraſorum conficiunt.

IV. Ceraſa craſſa carne dura.
Ceraſa duracina, Plinio.
Ceraſa quæ primo maturitatem ſentiunt, Ruel.
Ceraſor. 4. genus, quæ forte Juliana Plin. Trag.
Ceraſa maroba & duracina, Matth.
Ceraſus altera, Dod.
Ceraſa pulpa duriore, Duracina vocata, Cæſ.
Ceraſia Pliniana, Tab. præcox, Ger.

Noſtri Graffion vocant, quæ vel rubent, una tamen parte albidiore, vel nigricant.

V. Ceraſa carne tenera & aquoſa.
Ceraſa Juliana, Plinio.
Ceraſa aquea, Matth. Tab. Gaſconia, Ger. ico.
Ceraſa pulpa aquoſa, Cæſ.

VI. Ceraſa alba dulcia.
Ceraſia dulcia, Trag.

VII. Ceraſus major ac ſylveſtris, fructu ſubdulci, nigro colore inficiente.
Ceraſa Actiana, Plinio.
Ceraſia nigra, Trag. Tab. Ger.
Ceraſa Corbine, quod Corvorum modo nigricent, an Cæciliana Plinij, Matth.
Ceraſus prior, Dod.

Hæc noſtris ſylveſtria, & à Cordo in Dioſc. Ceraſa dulcia dicuntur, & duplicia habentur, rubra & nigra, ex quibus tam viridibus, quam exſiccatis, oſſas conficiunt. Et in Florida Ceraſa ſylveſtria reperiuntur, an his ſimilia?

VIII. Ceraſus pauciſsimis folijs donatus.
Ceraſa ſine folijs, Lob. ico.

IX. Ceraſus hortenſis flore roſeo.
Ceraſi ſpecies major pauciores fructus edens, Lob. icon.
Ceraſus multiflora ſecunda, Tab.
Ceraſus flore pleniſsimo inſtar parvarum roſarum, Cam.
Ceraſus multiflora pauciores fructus edens, Ger.

X. Ceraſus hortenſis pleno flore.
Ceraſus vulgaris duplici flore, Lob.
Ceraſus multiflora prima, Tab.
Ceraſus multiflora fructum edens, Ger.
Ceraſus flore pleno, Eyſt.

XI. Ceraſus folio laurino.
Ceraſus Trapezuntina, Bellon. Geſ. hor.
Laurocerafus, Eid. cult. Geſn. hort. Cluſ. pan. & hiſt. Camer.
Lotus ſecundus Theophraſti, Lugd.

Variat: nam communiter ſub pulpa oſsiculum durum continet: at in eo quem Cluſius Byzantio, Tarbiſon curmaſi, id eſt, Trapezuntiæ dactyli nomine accepit, non nucleus, ſed ſemina bina aut terna, plana, ſpadicei coloris, nullo putamine includuntur.

XII. Ceraſus pumila.
an Ceraſus Macedonica, Plinij.
Chamæceraſus, Matth. Lob. Dod. cui & Ceraſus 4. Lugd. Cluſ. pan. & hiſt. Caſt. Tab. Ger.
Chamæceraſus ſylv. Cord. in Dioſc.
Ceraſus humilis, Geſ. hort. cui & Chamæceraſus, vel Macedonica Ceraſus Plinij.
Chamæceraſus urbana, Geſ. ad Cordi hiſtor.

In horto Stutgardiano, Ceraſum pumilam, ſeſquicubitalem, fructu acidiſsimo, folijs quam in Auſtriaca à Cluſio picta, majoribus & longioribus, obſervavimus, an hæc
Ceraſus Macedonica, Cluſ. hiſt.

XIII. Ceraſus racemoſa hortenſis.
Ceraſus racemoſa, Matth. Lugd.
Ceraſi genus quintum, Dod.
Ceraſa uno pediculo plura, Lob. Lugd. Ger.
Ceraſa uno pediculo binos aut ternos fructus ferens, Cam.
Ceraſiæ ſpecies 1. pediculo plura produces, Caſt.
Ceraſus uno pediculo plura, Tab.

Aliquibus ab uno pediculo terna, quaterna, quinave poma dependent: quædam racematim uvæ modo propendent. hinc duæ figuræ in Lugdunenſi hiſtoria propoſuntur, ſub
Ceraſo ex uno pediculo plura, &
Ceraſo racemoſa.

XIV. Ce-

XIV. Cerasus racemosa sylv. fructu non eduli.
Cerasi folijs arbuscula sylv. Gesn. hort.
Pseudoligustrum, à quibusdam Pseudoagnos, (id est Vitex falsa) Dod.
Cerasus racemosa, Adv. Lob.
Cerasus avium racemosa, Lob. ico.
Cerasia racemosa rubra & nigra, Tab. Ger.
Padus Theoph. Lugd.
Cerasus avium, Clus. hist.
Cerasus racemosa sylv. Eyst.
an Cerasus sylv. Cæs.
πάδος (padus) gaudet vehementer umbrosis, Theoph. 4. hist. 1. nec plura habet.

XV. Ceraso affinis.
an Cerasus sylvestris, Trag.
Mahaleb, Matth. Cast. Lugd. Tab. Clus. hist. & append. 2. lib. 1. Cam. qui addit Chamæcerasum petræam, aut Petrocerasum Gesnerum vocare.
Macalep Arabicum, Cerasi sylv. genus, Bellon. cult.
Macholebum, Cord. hist.
Chamæcerasus Dalechampij, Gesn. ad Cordum & hort. cui & Chamæcerasus Syriaca.
Macaleb, Ang. Lob.
Vaccinium Plinij, Lugd.

Aliquibus Theophrasti λακάρα (Lacara Gazæ, aliqui Lacatham legunt) quam 3. hist. 4. in Macedoniæ plana etiam descendere: & 3. ejusdem 7. auctu facilimam esse scribit. Sic & Plinij lib. 16. cap. 18. Vaccinia, quæ scribit in aquosis provenire, Italiæ in aucupijs satam: Galliæ verò etiam purpurea, tingendi causa, ad servitiorum vestes. Verum & Theophr. & Plinius brevior est, quam ut aliquid statui possit.

Fructus ex Syria advehitur, quámvis in Gallia, Bellonius: in Italia Anguillara: in Helvetia Gesnerus (apud nos rariùs) observârit.

CHAMÆCERASUS SPURIA.

I. Chamæcerasus alpina fructu rubro gemino, duobus punctis notato.
Chamæcerasus montana, Gesn. ad Cord. hist. & hort.
Periclymenum rectum vel mas, Eid.
Chamæcerasus alpigena, Adv. Lob. Lugd.
Xylosteum alterum, Dod. Eyst.
Periclymenum rectum 3. Clusij hisp. (at 4. in hist.) Lugd. Tab.
Chamæcerasus, Cast.
Idæa ficus nostra, vulgo Frangula, Lugd.
an Corno similis frutex in alpibus, quæ Cornus fœmina Theoph. etiam dici posset, Cæs.

Fructus aliquando geminus in uno longo [illegible]diculo rubens, aliquando ex toto coëuntibus [illegible]minibus in bipartito conceptaculo, in quoli[illegible] duo aut tria sine osse.

[illegible]cum Idæam, συκὴν περὶ τὴν ἰδὴν Theop. hist. 17. [illegible] Plinij lib. 15. cap. 18. historia Lugd. censet.

[illegible]um alijs, quasi lignum osseum, ob ligni duritiem dicitur.

II. Chamæcerasus alpina fructu nigro gemino.
Periclymenum rectum 2. Clus. pan. & hist. Lug.
Periclymenum nostrum 2. Sabaudicum, Tab.

III. Chamæcerasus montana, fructu singulari cæruleo.
Periclymenon primum, Clus. pan. rectum 3. Eid. hist.
Periclymenum rectum 4. Tab.

IV. Chamæcerasus dumetorum fructu gemino rubro.
Halimus, Trag. Lon.
Caprifolij tertia species, Dod. gal.
Periclymeno cognatus frutex, Gesn. hort
Xylosteum, Dod. Thal. Cam.
Periclymenum alterum Allobrogum, Cornus fœminæ effigie, Adv.
Periclymenon Allobrogum, Lob.
Peryclimenum rectum fructu rubro, Clus. pan. rectum primum, Eid. hist.
Periclymenum rectum, Tab.
Periclymenum tertium, Lugd.
Xylostium floribus albis vulgatius, Eyst.

Fructus gemelli instar exiguorũ Cerasorum, plerunque æqualis magnitudinis; sæpe altero eorum minore, eo tamen pleno remanente.

V. Chamæcerasus folio aceris.
Chamæcerasus montis Generosi, Ges. hor. Lug.

STYRAX ET NARCAPHTHON.

Στύραξ Diosc. l. 1. c. 79. lacryma est arboris malo cotoneo similis: & Theoph. 9. hist. 7. Styrax ad unguenta utilis est: plura non habet: & Plinio l. 12. c. 25. proxima Judea Syria supra Phœnicem Styracem: gignit: arbor est eodem nomine cotoneo malo similis, lacryma &c. sed de lacryma inter resinas.

I. Styrax folio mali cotonei.
Styrax, Matth. Ang. Lac. Bellon. Lon. Adv. Lob. Caſt. Lugd. Tab. Rauvolff. Cam.
Styrax arbor, Geſn. hort.
Styrax liquida, Caſt. ico.

Serapio fructum tribuit candidum avellanæ majorem, & ex interno nucleo oleum exprimi.

II. Styrax folio aceris: in Prodromo deſcribitur.

III. Storax rubra officinarum.
Styrax rubra, Græcis hodie Maurocapno, Bellon.
Naſcaphtum, Cord. hiſt.
Tegnaine, Italis: Bufuri, Siculis, Guil.

Cortex eſt arboris, quem Thus Judæorum & Thymiama vocant, quo Judæi in ſuffimigijs frequenter utuntur.

an Νάσπαφθον ſive νάρπαφθον Dioſcoridis libr. 1. cap. 22. quod ex India defertur corticoſum, mori libro ſimile, quod jucundi odoris gratia ſuffitur.

Narcaphthon Dioſcoridis, Lignum aquilæ Luſitanis dici, Amatus ſcribit.
Nucis moſchatæ eximum corticem, Narcaphthum Dioſc. cenſet, Cæſ.

IV. Frutex rotundo argenteo folio Cyani flore.
Pulcherrimus frutex, Honor. Belli ep. 2. ad Cluſ. à quo ex Creta accepimus.
Cyanus fruticoſus Candiæ, Ponæ Ital.

ARIA ET HAMAMELIS.

Aria Theoph. 4. hiſt. 8. ſimilis ex toto eſt Lauro: 5. hiſt. 4. materies duriſſima eſt, ut Roboris: 5. hiſt. 5. & natura perpetua eſt: 5. hiſt. 10. carbones optimos ejus ſpiſſiſſima materies facit.

I. Alni effigie lanato folio major.
Aria & Metallum Italorum, Ang. Lugd.
Sorbus torminalis Gallorum Aliſier, Bellon.
Sorbus alpina vel piloſa, Geſn. hort.
Aria Theoph. effigie Alni, Adv. Lob.
Aria Theophraſti, Tabern. Cam. qui lanatam Cordi vocat.
Sorbus Aria cognominata, Cluſ. pan. & hiſt.
Sorbi torminalis alterum genus, Cæſ.

II. Alni effigie lanato folio minor.
Ἀμαυλὶς & ὁμαυλὶς, Athenæo.
Dioſpyros quæ Sorbis cognata videtur, Geſn.
Pyraſter Idæus vel petræus, Eid. append.
Myrtomelis, Eid. in epiſt.
Codomalo Cretenſium, Bellonio.
Amelancher Galloprovinciæ montanæ, Adv.
Amelanchier, Lob.
Vitis Idæa 3. Cluſ. pan. & hiſt. 4. Tab.
Hamamelis Athenæi, Lugd.
Bagolæ quaſi bacculæ alterum genus, Cæſ.

Duplex eſt, alia folijs obtuſis & latioribus altera acuminatis & anguſtioribus.

COTONASTER ET CHAMÆMESPILUS.

I. Cotonaſter folio oblongo ſerrato.
an Agriomelea, Bellonij.
Cotonaſter forte Geſneri, Cluſ. pan. & hiſt.

II. Cotonaſter folio rotundo non ſerrato.
Cotonaſter & Cydonago, Geſn. in epiſt.
Epimelis altera, Lugd.

III. Chamæmeſpilus Cordi, Thal. Cam.
Chamæmeſpilum, Geſn. ad hiſtor. Cordi. Lob. ico.
Chamæmeſpilus Geſneri, Cluſ. pan. & hiſt.
Epimelis, Lugd. qui Dioſcoridis vult, & ſpilum Anthedon, Theoph. 3. hiſt. 12.

Forte eadem cum priore: quamvis illa ſit majoribus, nec baccis adeo rotundis.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER DVODECIMVS.

SECTIO PRIMA.

MESPILUS; BERBERIS; GROSSULARIA ET RIBES; SAMBUCUS ET EBULUS; FICUS; SYCOMORUS; MORUS; ARBUtus; Laurus; Tinnus; Laureola; Chamelæa; Thymelæa: Cneoron & Nerion.

MESPILUS.

Mespilus arbor, Græcis μέσπιλος & μεσπίλη: fructus μέσπιλον dicitur. Cujus Dioscorides l.1.c.169. & 170. duo genera facit, alterum quod à nonnullis Ἀρωνία vocatur, spinosa est, folijs similibus πυξακάνθη: fructum fert exiguo malo similem, suavem, continentem tria ossicula, à quibus nonnulli τρίκοκκον appellant. Alterum genus in Italia nascitur, quod nonnulli ἐπιμηλίδα, alij Setanium nominant: arbor est malo similis & folijs, nisi quod minoribus: habet verò fructum rotundum, esculentum, latiore umbilico. At Theoph.3. hist.12. Mespili tria genera, ἀνθηδὼν, σατάνειος, ἀνθηνοειδὴς (anthedon, satanea, gallica) ut Idæi dividere consuevêre. Fert Satanea fructum grandiorem, candidiorem, laxiorem & qui nucleos habet molliores: reliquis minor est fructus, odoratior, &c. flos omnibus Amygdalæ, sed utcunque pallidus. Anthedon haud procera est arbor, in orbem comosa, folio valde fisso, Apio in extrema parte simili, majoribus incisuris rigido, &c. fructu ex longo ac tenui pediculo pendulo, qui antequam folia decidant vehementer rubet, &c. Plinio l.15.c.20. Mespilis tria genera, Anthedon, Setania: tertium degenerat, tametsi Anthedoni similius est, quod Gallicam vocant, &c.

I. Mespilus Germanica folio laurino non serrato: sive Mespilus sylvestris.
Mespilus Setania sive Satania, Theoph. & Plin.
Mespilus altera quæ Epimelis Dioscoridi, sic dicta, quod ubi sponte provenit semper malum agrestem vicinam habeat.
Mespilus, Brunf. Trag. (qui Cratægum Theop. censet) Tur. Ges. hort. Lon. Ad. Lob. Dod. Cæs.
Mespilus altera, Matth. in edit. cum magnis figuris, Dod. gal.
Mespili altera species sponte proveniens, Cord. in Diosc.
Mespilus vulgaris, Clus. hist. Cam. ep.
II. Mespilus folio laurino major.
Mespilus fructu præstantiore, Trag.
Mespilus altera sativa, Cord. in Diosc.
Mespilus oxyacantho insita, Dod.
Mespilus domestica, Lob. ico.
Mespilus setanea, majoribus vulgari fructibus, Gamer.
Mespilus setanea insitione mitior facta, Lugd.
Hæc insitione in Pyrum sylvestrem, maximè Cynosbatum, sive Oxyacanthum, mitescit, pomum majus edit, nec spinis horret: & singula mala, ut & prioris quinos nucleos complectuntur, nisi fortè interdum præter naturam, aut plures aut pauciores contineat.

III. Mespilus Italica folio laurino serrato.
Mespilus altera, Matth. edit. 2. & ico. Lac.
Mespilus setania, Ang. Lugd.
Mespilus altera, Cast.

IV. Mespilus Virginiana colore rutilo.
Mespilus, qui colore est rutilo ut cerasa & valde dulcis, part. 1. Ind. occid.

V. Mespilus fructu albo.
Mespilus colore albo mali magnitudine, Scalig. Lugd.

VI. Mespilus Apij folio laciniato.
Mespilus Aronia, Dioscoridis.
Anthedon Theoph. & Plinij.
Paliurus Africana, Ruellio.
Mespilus prima, Matth. Lac. Cast.
Mespilus Aronia, Dod. ut: Ang. Bellon. Gesn. hort. Adv. Lob. Lugd. Tab.
Mespilus propriè dicta, quæ tricoccos, Cord. in Dioscorid.

Paliurus Africana vinoſa, Geſn. hort.
Azarolus, Cæſ. Caſt.
an Meſpilus Gallica, Cam.

Hæc ſpinoſa eſt, ſed ubi magis domeſtica, ſpinis caret, etiam Theophraſto monente.

VII. Meſpilus Apij folio ſylv. non ſpinoſa, ſive Sorbus Torminalis.
Sorbi quartum genus, Trag. Cord. in Dioſc.
Sorbus torminalis, Matth. Cord. hiſt. Geſ. hort. Turn. Dod. Lon. Adv. Thal. Cæſ. Tab. Cam.
Sorbus torminalis Plinij, Lob. Cluſ. hiſt.
Cratægus Theophraſti, Ang. Lugd. qui duplicem figuram habet, ſub eodem titulo.
Meſpili Aroniæ ſylv. ſpecies, Geſn. hort.
Sorbi ſylv. altera ſpecies, Caſt.
Hypomelides Palladij, quibuſdam.

Κράταιγος ἢ κράταιγον, Theophraſto 3. hiſt. 15. folium habet Meſpili (ſcilicet Aroniæ) rigidum, ſed majus, latius, longius, ejus modo laciniatum: arbor eſt non admodum procera, nec craſſa: lignum varium, ſolidum, flavum, &c. fructus ejus eſt magna ex parte rotundus, qui matureſcens flaveſcit & utrumque nigreſcit, ſucco & guſtu meſpili: quare ſylv. Meſpilus videri poteſt. Plinio l. 15. c. 21. Sorborum 4. genus torminale appellant, remedio tantum probabili, aſſiduum proventu, minimumque pomo, arbore diſſimili, folijs pene Platani: & l. 27. c. 8. Theophraſtus arboris genus intelligi voluit Cratæogonon ſive Cratæogona, quam Itali Aquifoliam vocant.

VIII. Meſpilus apij folio ſylv. ſpinoſa ſive Oxyacantha.

Ὀξυάκανθα arbor eſt ſimilis Pyraſtro, minor verò & ſpinoſa valdè: fructum fert Myrto ſimilem, plenum, rubrum, fragilem, intus nucleum habentem, radicem multifidam & profundam, Dioſcoridi, l. 1. c. 122.
Meſpili 3. genus Plinij videtur: interdum ait, degenerat, tametſi Anthedoni ſimilius eſt, quod Gallicum vocant. Theophraſtus Anthenoidem nominat, quaſi ſpeciem Anthedonis.
Cynosbatos Theophraſti, Trag. Lon.
Oxyacantha, Matth. Lac. Tur. Bellon. Ad. Lob. Rauvvolff. Cæſ. Lugd. Tab. Cam. Thal.
Oxyacantha Dioſcoridis, Dodon. gal. Cord. in Dioſc. (& Latinis veteribus ſimpliciter Spina) Geſn. hort.
Sorbus aculeata, Cord. hiſt.
Spina acuta quorundam, ſpina alba vulgo, Ang.
Spina appendix Plinij (& ejuſdem Spina ſimpliciter) Geſn. hort. Cluſ. hiſt. cui & Oxyacantha vulgaris.
Meſpilus ſylveſtris, Caſt.

In hanc Meſpilus optimè inſeritur.

IX. Oxyacantha Dioſcoridis, ſive Spina acuta pyri folio.
Oxyacantha legitima, Ang.
Pyracantha, Adv. Lob. Cluſ. hiſt.
Rhamnus tertius Dioſc. Lob. ico.
Acuta ſpina, Caſt.
Uva urſi Galeni, Lugd.

X. Meſpilo ſimilis fructus venenatus.
Arbuſculæ in littore, quarum poma meſpilis noſtratibus ſimilia, Lerio part. 3. Ind. occid. c. 12.

XI. Meſpilo ſimilis fructus fuſcus.
Fructus octavus ex navigat. Batav. Cluſ. exot. lib. 2. cap. 15.

BERBERIS.

ANN apud Theoph. 3. hiſt. 17. arbor circa Idam proveniens, quam Colyteam vocant, genus aliud frutico, ramoſum, aloſum, invenu rarum, folio laurino, ulmeo ſimili, oblongius tamen: colore parte alter herbido, tergo autem albido, nervoſoq3, cortice non levi, ſed quaſi vitis veſtitur: ligno dura ſpiſſoq3, radici majorem in modum flava, &c. Spina appendix eſt appellata, quoniam bacca puniceo colore in ea appen… vocantur. Plin. lib. 24. cap. 13.

I. Berberis dumetorum.
Berberis, Brunf. Dod. gal. Turn. Geſn. hort. Lac. Lon. Adv. Lob. Caſt. Lugd. Rauvvolff. Cam. cui & Amirbaris Avicennæ.
Berberis vulgaris, Bellon. cult. Cluſ. hiſt.
Spina acida, Brunf. 4. Dod.
Oxyacantha, Hermolao, Ruel. (cui & Spini vineta) Trag. Fuch. Eyſt.
Oxyacantha Galeni, non Dioſcoridis, Cord. in Dioſcorid. Tabernæm.
Creſpinus, Matthiol. Cæſalp. cui & Kibes Serapionis forte.
Oxyacanthus Galeni, Cam.

II. Berberis ſine nuci …
Berberis ἄκανθος, Cluſ. hiſt.

III. Berberis alpina Cretica.
Lycium Creticum, Hon. Belli epiſt. 1. ad Cluſ. & Ponæ; hoc ab utroque accepi.

GROS-

GROSSULARIA ET RIBES OFFICINARUM.

Theophraſtus 3. hiſt. 17. poſt Rhamnos, Ιο & (æquum Gaza vertit) vel ut alij æſos memorat, his verbis: Aequorum alia candida, alia nigra: & flos fructuſq; utriq; pro ratione diſcriminis, alius candidus, alius niger: nonnulli etiam medij quodammodo ſunt, quibus flos in purpura candicans: nec enim fulvus, nec exalbidus eſt, &c. Ιſmen candidum, nonnulli Uvam criſpam exiſtimant: hac ille. Uvam criſpam ab intortis & veluti criſpis foliis & acinis quos producit, vocant.

I. Groſſularia ſimplici acino, vel ſpinoſa ſylveſtris.
Uva criſpa. Trag. Dod. ut: Fuch. Geſ. hort. Lon. Ad. Lob. (cui Vitis precia Plinij) Tab.
Uva ſpina, Matth. Lac. Cæſ. Caſt.
Groſſularia, Ruellio, Bellon. Thal. alba, Lugd.
Criſpina uva, Cord. in Dioſc.
Rocella Cardano l. 6. de var. rerum.
Ceanothus ſpina, Theoph. 4. hiſt. 11. vel Ceanothus aſper, Geſ. hort.
Groſſularia vulgatis, Cluſ. hiſt.
Fructus maturus flaveſcit, nonnunquam ſubrubet.

II. Groſſularia ſpinoſa ſativa.
Uva criſpa fructu Ceraſi magnitudine, Geſ. hor.
Groſſularia majore fructu, Cluſ. hiſt.

III. Groſſularia ſpinoſa ſativa altera foliis latioribus.
Groſſul. fructu obſcurè purpuraſcente, Cluſ. hiſt.
Eſt & fructu ex atrocæruleo, frutice leviuſculis ſpinis armato; alia fructu hirſuto.

IV. Groſſularia ſimplici acino cæruleo non ſpinoſa, nunc in hortis habetur.

V. Groſſularia multiplici acino ſive non ſpinoſa hortenſis nubra, ſive Ribes officinarum.
Ribes hortenſe, Trag. vulgaris fructu rubr. Eyſt.
Ribes vulgaris domeſtica, Matth. Caſt.
Ribes, Fuch. Lon. Lac. Tab. rubra, Ad.
Ribes vulgo, Ang. Bellon. Cæſ.
Uva urſi, Dod. gal.
Ceanothus levis, Geſ. hort.
Ribeſium fructu rubro, Dod.
Ribes Arabum, Lob.
Groſſularia rubra, Lugd.

VI. Groſſularia hort. majore fructu rubro.
Ribes rubro flore, foliis & fructu majoribus, Cluſ. pan. & hiſt.
Ribes baccis majoribus, Camer.
Ribes [illegible] fructu rubro, Eyſtet.
Cultura aliquando in arbuſculam abit, & acinis avellana majoribus acidiſsimi ſaporis Florentiæ viſam, Geſnerus lib. de hortis refert.

VII. Groſſularia diſtinctis baccis.
Ribes monocarpos, Cluſ. hiſt.

VIII. Groſſularia hortenſis fructu margaritis ſimili.
Ribes vulgaris fructu albo, Cluſ. hiſt.
Ribes fructu albo, Eyſt.

IX. Groſſularia vulgaris fructu dulci.
Ribes candidioribus foliis, Lob. obſ.
Ribes vulgaris fructu dulci, Cluſ. pan. & hiſt.
Ribes minor fructu rubro, Eyſtett.

X. Groſſularia ſylv. rubra.
Ribes ſylv. Matth. Geſ. app. Lon. Caſt. Cam.
Ceanothi levis genus ſylv. Geſ. hort.
Groſſulariæ rubræ genus ſylv. Lugd.

XI. Groſſularia non ſpinoſa fructu nigro.
Ribes ſylveſtre, Trag. Thal.
Ribes nigrum, Dod. gal. nigra, Ad. Lob. icon. Tabern.
Amomum falſum & Pſeudoamomum, Geſ. hor.
Ribeſium fructu nigro, Dod.
Ribes vulgaris nigro fructu, Cluſ. hiſt.
Ribes baccis nigris, Cam. fructu nigro, Eyſt.
Frutex Ribi ſimilis fructu nigro, an arbor Piperis in Italia Plinij, myrto ſimilis, Cæſ.
Groſſularia nigra alijs Pipirella, Lugd.
Variat baccis minoribus & majoribus.

XII. Ribes Arabum foliis petaſitidis.
Ribes Arabum cum ſuis capreolis, Rauvvolf. & Lugd. app.
Ribes legitima Arabum, Cluſ. hiſt.
Ribes Serapionis, Cam. hort.
An idem cum hac,
Ribes Serapionis foliis oxylapathi, Bellonio de coniferis, Dodon. & Lugd.

XIII. Ribes Rauvvolfij congener planta, Cluſ. ex. l. 4. c. 21.

SAMBUCUS.

Sambucus, quæ Græcis ἀκτὴ, ſic videtur Hermolao, à Sambuca, muſico inſtrumento, quod, alij pectida, alij magadin vocant: & hoc ab auctore cui nomen Sambyx fuerit: Sabucus Q. Sereno.

Genera

Genera duo Dioſcoridi l.4. c.174. & 175. unum quod in arborem aſſurgit, &c. alterum genus χαμαιάκτι vocatur, idq; humile atq; longè brevius, & ad genus herbaceum accedens, &c. Theoph. 3. hiſt. 13. Sambucum arborem pluribus verbis deſcripſit: verùm utriuſq; deſcriptiones, tanquam arboris notiſſimæ præterire lubet. Plin. l.24.c.8. utriuſq; meminit, addens Sambucum habere alterum genus magis ſylv. quod Græci Chamæacten, alij helion (id eſt, paluſtrem) vocant multo brevius, &c.

I. Sambucus fructu in umbella nigro.
Sambucus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Cord. in Dioſc. Bellon. Geſ. hort. Tur. Lac. Lon. Lob. ico. Cæſ. Tab.
Sambucus vulgaris, Trag. Thal.
Sambucus fructu in umbella, Ang.
Sambucus domeſtica, Caſt.
Sambucus campeſtris ſive vulgaris, Cam.
Arbor aliquando, aliquando frutex eſt.

II. Sambucus fructu in umbella viridi.
Sambuci aliud genus, Trag.
Sambuci altera ſpecies, Dod. ut:
Sambucus fructu albo, Lob. ico.
Variat baccis viridibus, in alijs albis, vel ex albo floreſcentibus.

III. Sambucus racemoſa rubra.
Sambucus ſylv. Trag. Lon.
Sambucus montana, Matth. Geſ. hor. Caſt. Cam.
Sambucus racemoſa, Ang.
Sambucus tertia, Tur. 4. Dodon.
Sambucus montana racemoſa, Ad. Lob. ico.
Sambucus montana ſeu ἐρυθροστάφυλος, Thal.
Sambucus ſylv. ſive montana, Lugd.
Sambucus cervina (quòd hujus folia cervus maximè expetat) Tab.
Sambuci genus aliud minus, Cord. in Dioſc.
Sambuci alterum genus, Cæſ.
an πυγὸν, Theoph. l.3. c.4. montibus autem propria, quę in planis naſci nequeunt, abies, pinus, picea, aquifolia, tilia, carpinus, pygus &c. quam poſtremam arborem Gaza in ſua tranſl. omiſit, an Sambucus montana Plinij, quam in montibus naſci tradit.

IV. Sambucus laciniato folio.
Sambus folijs laciniatis, Lob. Lugd.
Sambus lacinioſo folio, Dod.
Sambucus laciniata, Tab.

V. Sambucus humilis ſive Ebulus.
Chamæacte, Dioſcoridi.
Ebulus, Brunf. Trag. Matt. Fuch. Ang. Tur. Lac. Bellon. Ad. Lob. Caſt. Cæſ. Lugd. Tab.
Ebulus ſive humilis Sambucus, Dod. ut:
Ebulus ſive parva Sambucus, Cord. in Dioſc.
Ebuli & Sambuci alterum genus, Lon.

VI. Sambucus humilis, ſive Ebul. fol. laciniato.
Ebulus laciniata, Ponæ Ital. qui ex horto Nobilis. Contareni ad me miſit.

VII. Sambucus aquatica flore ſimplici.
an θερμαλος, Theoph. 3. hiſt. 7. inter ſylveſtria radicibus multis conſtat: & 4. hiſt. 1. & umbroſis locis vehementer gaudet, veluti Taxus.
Opulus, Ruellio.
Aceris ſpecies tertia, quæ Platanus aquat. Ang.
Sambucus aquatica, Trag. Matth. Lob. ico. Caſt. Lugd. Thal. Tab. Ger.
Sambucus paluſtris, Dod. ut: Cęſ. fœmina, Cam.
Lycoſtaphylon (id eſt, uva lupina) fœmina, Cord. hiſt.
Sambucus paluſtris, vel aquatica ſylv. quibuſdam Chamæplatanus, Geſ. hor.

VIII. Sambucus aquat. flore globoſo pleno.
Lycoſtaphylus maſcula, Cord. hiſt. Geſ. hor.
Sambucus paluſtr. vel aquatica hortenſis, Geſ. h.
Sambucus roſea, Ad. Lob. ico.
Sambucus paluſtris 2. Dod. mas, Cam.
Sambucus aquatica cultu denſiſsima, Lugd.
Sambucus aquatica polyanthos, Tab.
Sambucus roſea, Ger. Eyſtet.
Floribus eſt pilæ in modum conglobatis, & communiter albis: rarius purpurei coloris, qui
Sambucus paluſtris hortenſ. flor. purpurei coloris, Geſ. hort.
Sambucus roſea fl. purpureo multiplici, Tab.
Sambucus roſea flore purpurante, Ger.

F I C U S.

Ficus arbor, συκὴ Græcis, & fructus συκὰ appellantur. Genera, Dioſcoridi lib. 1. c.183, & 184. & Galeno 8. ſimpl. duo ſunt: alia ficus eſt ſativa, συκὴ ἥμερος: alia ſylveſtris, συκὴ ἀγρία ἢ κότινος. Plinio lib. 15. c.19. Caprificus. Theophraſtus de Ficu, in libris de hiſtoria & cauſis plantarum, plurima habet: qui & Aſſyriam & Indicam & Cyprian (ut & Dioſcorid.) & Caprificum meminit: & Plinius, qui lib.15.cap.18. Ficuum genera viginti novem propoſuit: vel à figura, vel à gente, vel authore derivata, ficus inter pomorum genera referens: & quædam pyris magnitudine æmula eſſe ſcribens: quæ omnia, cùm brevitati ſtudeamus, præterire lubet. Verùm primitiæ fructus,

fructus, tam ſativæ, quam ſylveſtris ὄλωθ@, Latinis Groſſus nominatur: ut ficus ſic cæ in furno, aut ſole exſiccatæ, quæ quibuſdam paſſæ dicuntur, ἰσχάδες, Latinè Caricæ, καρικὰι Aeginetæ: quam vis Carica ficus peculiaris ſpecies ſit in Syria provenientis, ut ex Plinio colligere eſt. Sic ipſa grana in fructu, Græci κεγχραμίδας frumenta Plinius l. 15. c. 19. alij ficaria vocant. Hujus & Mori folijs Antiochæ Bombyces ali, & albæ mori arbores & ficus pumiliones ejus nomine coli, Bellonius ſcribit.

I. Ficus communis.

Ficus, Brunf. Trag. Matth. Ang. Dod. ut: Cord. hiſt. Bellon. Geſn. hort. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Rauvvolf. Cæſ. Caſt. Lugd. Tab. Ger.

Ficus ſativa, Fuch.

Fructus forma & colore differunt, nonnulli longiores, alij breviores: alij pyri forma, alij ſeſiles ſunt, alij inter hos medij. Colore, albæ, pallidæ, virides, luteæ, purpureæ, ſubrufæ, ex cæruleo ſaturatè purpureæ, nigræ, aliæ deniq; vario colore ſpectantur. Sunt & albæ, quoad pulpam interiorem. Siccarum ſive paſſarum, triplex differentia adfertur, prima in ſportheis, magnisq; corbibus: ſecunda, in ciſtis & ſimilibus ſportis lauri folijs immixtis: tertia, in parvis & turbinatis corbibus è ſparto contextis, Maſſilienſium cognomento, cæteris magnitudine quidem inferiores, ſaporis verò generoſitate ſuperiores. Sic in regno Congiano, eximiæ magnitudinis, magnaq; copia: maximæ verò in Inſula S. Helenæ. Tria Ficuum genera (ut rectè Scaliger in Theoph. 5. cauſ. plant. 1.) ferr Ficus: unum, valde tempore præcocem, quem idcirco Græci πρόδρομον quaſi præcurſorem vocarunt, atque is edendo eſt, Bolas Veneti vocant, Galli Florones: Columella, communi voce, priorem fructum: Plinius, præcoces. Aliud genus eorum eſt, quod poſtea prodit, cujus duæ ſpecies ſunt: una quæ maturatur, Ficum dicimus, Græci ὄθονον: altera ſemper cruda eſt, & prius cadit quam abſolvatur: eos Plinius abortus vocat: alio nomine Groſsi dicuntur, Græci ὀλυνθυς vocant.

Variant etiam Ficus in India pro regionum diverſitate: nam in Provincia bonæ ſpei, fructus perpetuò ferunt (part. 8. Ind. Occid.) & in Pe[illegible] ſumma earum ubertas (par. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 31.) Addit Joſephus Acoſta l. c. in India Occidentali diverſas eſſe valles, quæ integro anno fructus promant: ſed admiratione dignius eſſe quod in Peru arbores reperiantur, quæ uno ſe[illegible] ex uno latere, altero ex alio fructus protrud[illegible] Mala 13. miliariorum interval-lo à civitate de Los Reyes, Ficus eſt, quæ parte dimidia, quâ Auſtrum ſpectat, frondes & fructus fert, quando in montanis æſtas viget: altera verò pars, contrario anni tempore, cum in planis æſtas eſt, idem cap. 32.

Ficus arbores Monarde referente, ex Hiſpania in Peruanas Provincias delatæ, plurimos & optimos fructus geſtant: & ut folia iſthic non deponant, Deus ſingulariter voluit, quo ſemper præſens remedium adeſſet contra inſecta, quæ Araneæ appellantur, quorum ictibus virulentis, lac ex folijs Ficus manans, bis térve in vulnus inſtillatum, remedio eſt.

II. Ficus humilis.

Ficus pumila, Matth. Dod.

Chamæficus ſive humilis ficus, Lob.

Chamaſyce arbor, Lugd.

III. Ficus ſylveſtris Dioſcoridi.

Caprificus vocatur è ſylveſtri genere Ficus, inquit Plinius libr. 15. cap. 19. nunquam matureſcens, ſed quod ipſa non habet alijs tribuens, &c.

Caprificus, Ang. Cord. in Dioſc. & hiſt.

IV. Ficuum ſpecie fructus Peruanus.

Papaie fructuum genus ficuum ſpecie, 6. part. Ind. Occid. 18. qui & Ficuum exiguorum Tunne nominatarum meminit.

V. Ficui ſimilis arbor fructu oblongo.

Ficus Nigritarum, Theveto, Lugd.

Eſt folio Ficus, fructu pedes duos inſtar Cucurbitæ longo, quem tanquam Melones eſitant.

VI. Ficus prædictæ ſimilis fructu magno Meloni par.

Chiveſ, quod Syriacè Ficum ſignificat, in Inſula Zipangu, Thevet. Lugd.

VII. Arbor Malacenſis multis radicibus prædita.

Arbor contrarijs prorſus facultatibus donata: nam quæ ſolem orientem ſpectat, adverſus omnia venena valet: quæ verò occidentem, venenum præſentaneum ſunt. Ignatio Franciſcano in itin. novi orbis: ex quo Cluſ. in Acoſtam cap. 41.

VIII. Ficus Indica folijs Mali cotonei ſimilibus, fructu ficubus ſimili in Goa.

Ficus Indica Theophr. 4. hiſt. 5. Indica, ait, regio arborem Ficum vocatam ſortitur, quæ è ramis radices demittit ſingulis annis, non ex novel-

lis, ſed ex anniculis, atq; etiam veruſtioribus: illæ ſe terræ conjungentes, ceu ſepem circa arborem faciunt, ita ut veluti tabernaculum condatur, quo etiam morari homines ſolent, &c. Plinio l.12.c.5. Ficus Indica exilia poma habet: ipſa ſe ſemper ſerens, vaſtis diffunditur ramis, quorum imi in terram curvantur, &c. & l.7. c.2. ſub una Ficu turmæ conduntur equitum.
Arbor Indica admirabilis, Straboni.
Ficus Indica, Cluſ. ex Lugd. Tab.
Mangle forte, Oviedi.
an Mangen, Ferd. Lopez.
Arbor de rayz, id eſt, radicoſa, Linſc. part. 4. Ind. Orient. 14. & fig. 12.
Enzada, Pigafettæ, part. 1. Ind. Or. c. 4.
Arbor Goa ſive Indica, Ger.
Ex cortice veſtes conficiunt.

IX. Ficus Indica folio ſpinoſo fructu majore.

Ficus Indica, Matth. Dod. ut: Cardano, Lac. Geſ. Lob. Caſt. Cæſ. Eyſt.
Carduus Indicus & Ficus Indię, Cl. cor. ad Dod.
Pala ſive Ficus Indica, Bellonio.
Tuni ficifera Indorum, Ad.
Ficus Indicæ ſpecies, Tune Indorum, Frag.
Anapallus Bellonij, Cam.
Tunes, Oviedo, Card.
Tune, Opuntia, Lon.
Ficus Indica ſpinoſa, Tab.
Tune & Tunas Indorum, Lugd.
Opuntia vulgo habita, Cam.
Tunal in nova Hiſpania, nonnullis locis Cardi: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 23.
Tunales qui fructus bonos promunt; & magni qui in India æſtimantur, Tunas vocari ſolent, Idem.
Arbor Nepal: fructus, Nucchti in Inſula Cuba, Ferdi, Correſio, Cardan.

Opuntiam nonnulli credunt, de qua Theoph. 1. hiſt. 12. ſic: huic (Ficui Indicæ) ſimilis eſt, vel potius quodammodo mirabilius, ſi qua ex folij radicem mittat, qualem circa Opuntem herbulam eſſe ajunt, quæ & eſu ſuavis eſt. Plinio l. 21. cap. 17. item circa Opuntem, Opuntia eſt herba etiam homini dulcis, mirumq; è folio ejus radicem fieri, ac ſic eam naſci: Alijs Pala Plinij, & Tala Arriano, Guil.

Colore fructus variat, virides internæ purpurei, cerei, albi variegati.

X. Ficus Indicæ grana.

Cochinillia ſive Grayn vermiculus ſub folio Tunal: par. 8. Ind. Occid. l. 4. c. 13.
Quidam Tunas (id eſt, fructus) nullos gignunt, ſed ſub folijs fructum alium Greyn dictum edunt, vermiculum ſcilicet folijs adhæreſcentem & tenui pellicula obductum, & hæc celebratiſsima Indiæ Cochinillia, qua Grayne colorantur, Idem.
Arbor Cochenille, Claud. Dureto.

XI. Ficus Indica ſpinoſa ſylveſtris.

Cardis ſeu Tunades ſylv. fructum nullum protrudentes: ſi verò proferant, meris ſpinis horrent, part. 9. Ind. Occid. l. 4.

XII. Ficus Indica folio ſpinoſo fructu minore.

Indorum ferruminatrix, Adverſ.
Opuntia oſtocollos, quos artuum fracturis & luxationibus profit: de qua & Author hiſt. generalis Indiarum.
Arbor rupturas conſolidans, Ovied. qui ſuſpicatur Carduum Tunes in hanc arborem transmutari.

XIII. Mippi nonnullis Indis Caiahaba, quæ oſsium fracturis alligata ea ferruminare ſolet, Cluſ. ex l. 4. c. 14.

XIV. Cereus Peruanus ſpinoſus fructu rubro nucis magnitudine.

Cardui ſpecies, quem Chriſtiani Cereum appellant, Oviedo.
Euphorbij arbor Cerei effigie, Ad. Lob. ico.
Euphorbium, Caſt. ico.
Cereus ſpinoſus, Lugd. Ger.
Cereus Peruvianus, Tab.
Stipites ſpinoſi haſtæ altitudine, Linſc. 4. part. Ind. Orient. fig. 21.

XV. Ficus Indica lævis piloſa: hæc ex Creta miſſa: eaq; duplex, altera folio rotundo, altera folio oblongo.

XVI. Ficus Indica humilis: hanc ex horto Doctoris Saltzmanni Poliatri & Profeſſ. Argentinenſis habeo, quæ pedem vix ſuperat, ramis eſt reflexis & veluti repentibus, flore magno, luteo: de qua in hiſtoria.
Ficus Indica minima, alijs Lichen marin. vel Opuntia marina, de By.

SYCOMORUS.

Συκόμορον, aliqui etiam συκάμινον vocant, est arbor magna, fico similis, largo succo abundans, folijs Mori: fructum ter quatérve anno proferens, non è summis ramis, sed è caudice ipso ἐρινεῷ id est, caprifico similem, grossis dulciorem, sine granis interioribus, Diosc. l. 1. c. 181. At Theoph. 1. hist. 1. & 23. συκάμινος ἐν αἰγύπτῳ: peculiaris vel maximè ortus, si quis fructus caudici prosiliat, ut Moro Aegyptiæ: hanc enim ex caudice ferre nonnulli affirmant: alij grandibus ex ramis eam fructificare: & 4. hist. 2. & similis quodammodo moro nostrati est, quippe folio magnitudine aspectuq; proxima: pomum est magnitudine ficus, granis internis carens, &c. Plinio l. 23. c. 8. Mora in Aegypto & Cypro sui generis, largo succo abundant, summo cortice desquammato &c. & l. 13. c. 7. eadem fere quæ Theoph. habet, Ficum Aegyptiam vocans.

I. Ficus folio Mori, fructum in caudice ferens.
Sycomorus, Matth. Dod. ut: Lac. Lon. Ad. (sive Moroficus) Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Sycomorus, Ficus Pharaonis, vocant, Bellon. Gesn. hort.
Sycomorus Giumetz appellata, Alpino.
Pothel Theveti, Lugd.
Sycamine Theoph. Cæs.
Ficus Ægyptia, Rauvvolff.

II. Ficus folio Sycomori, fructum non in caudice gerens.
Συκὴ ἐν κύπρῳ gignitur, arbor specie differens, quippe quæ Ulmus cum sit, folia Sycamini refert: fructum verò gerit prunorum magnitudine, & quàm pruna ipsa dulciorem, Dioscorides, lib. 1. cap. 182.
Ficui Ægyptiæ similis quadantenus, quæ vocatur Cypria ficus in Creta: nam & illa in caudice ipso fert pomum, & ramis cum in crassitudinem adolevêre: sed hæc germina emittit sine ullis folijs radicis similia, &c. Plin. l. 13. c. 7.
Ficus Cypria in Sycomori genere, Matth.
Sycomorus in Cypro, Cord. in Diosc.
Ficus cypria, Dioscoridis, Sycomorus Græcorum, Mumeitz Arabum, Rauvvolff. Lugdun. append.

III. Sycomorus folijs minoribus.
Sycomoro similis fructu flavescente sine granis in Mayo insula: 4. part. Ind. or. fig. 19.

IV. Ambulon, Scalig. Lugd. Aruchit insula fert arborem, cujus è cortice fructus exit candidus, saccharite specie, & magnitudine coriandri, Ambulon ei nomen est.

MORUS.

Quæ arbor Μορέα ἢ συκαμινέα Latinis Morus, fructus μόρον ἢ συκάμινον Morum dicitur. Diosc. l. 1. c. 180. arbor est nota: at Theoph. 1. hist. 15. Sycaminos (Morus Gazæ) serotina germine esse solet, sed nihilo tardius quam aliæ folia deperdit: 1. hist. 19. succus vinosus est: 1. hist. 21. flores sunt lanuginei, &c. Plinio l. 15. c. 24. nec alio modo quam pomi magnitudine differunt mora Ostiensia & Tusculana: & l. 16. c. 22. arborum dicta sapientissima, quia novissima urbanarum germinat, nec nisi exacto frigore: quare l. 18. c. 27. cum germinare videris Morum, injuriam postea frigoris timere nolito.

I. Morus fructu nigro.
Morus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Turn. Lon. Rauvvolff. Adv. Cæs. Lugd. Tabern. Ger. vulgaris, Cam.
Morus arbor fructu nigro, Gesn. hort.
Morus nigra, Cord. in Diosc. Bellon. Cast.
Morus rubra, Ang.
Morus celsa officinis, Lob.
Celsa quasi excelsa dicitur, ad differentiã Rubi, cujus fructus etiam Mora, sed bati, dicuntur.

II. Morus fructu albo.
Morus alba, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Adv. Cast. Lugd. Cam. Tab. Ger. Rauvvolff. cui Tut Tripolitanis.
Morus alba, Gallis perperam Sicomorus, Bell.
Morus candida, Cord. in Diosc. Dod. Lob.
Morus primum ex Hispania in Indiam propter bombyces illata; part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 32.
Hæc non solum colore & magnitudine, sed etiam sapore à nigris differunt. Folia in hac quando adhuc humilis est, laciniata & altius insecta habet, & non secus in nigra, quæ Chamæmorus augmenti tarditate tantùm à vulgari discrepans, Cam.

ARBUTUS.

Arbutus Dioſcoridi l.1.c.175. κόμαρος, arbor eſt cydonio aſſimilis, tenui cortice, fructum habens pruni magnitudine, nuclei expertem, quem μεμέκυλον vocant, qui ubi maturuit ſubfulvus, aut rubicundus eſt. Theoph. 3. hiſt. 16. Comarus, quæ nemecylum cibo idoneum ferat, magnitudine non nimium præſtat: corticem tenuem tamarici ſimilem habet: folium inter ilicem & laurum: flores ſingulari appendice parte poſtrema racemati cohærent, ſpecie quiſque myrto oblongo ſimilis, non foliatus, concavus, tanquam ovum exſculptum ore aperto, &c. Plinio l.15. c.24. pomum duobus nominibus appellant Graci, Comarum & Memecylon, & apud nos alio nomine Arbutus, &c. & l.23.c.8. Arbutus ſive Unedo, fructum fert difficilis concoctionis.

I. Arbutus folio ſerrato.

Arbutus, Matth. Dod. ut: Bellon. Cord. in Dioſcorid. Geſn. hort. Lac. Turn. Lon. Rauvolff. Cluſ. hiſp. & hiſt. Cæſalp. Caſtor. Lugd. Tabern. Camer. Gerard.

Arbutus Theophraſti, non Dioſcoridis, Ang.

Oinarum & Conarum ſive Arbutus & Unedo Theoph. Guil. pap.

Arbutus ſive Unedo, Adv. (Galeno perperam Epimelis) Lob.

Arbor vaſtæ magnitudinis in Creta, cum alibi fruticet, Bellonio monente: & in fructu differentia, quidam parvi mali magnitudine, rubore magis nigricante, mollior & ſuavior in mediterraneis: quidam avellanæ magnitudine, flavior & aſperior, in maritimis tractibus, Cæſ.

II. Arbutus folio non ſerrato.

Andrachnes, Bellonio.

Ἀνδράχλα Cretenſium, Hon. Belli apud Cluſium.

Adrachne Theophraſti, Cluſ. hiſt.

Ἀνδράχνης (Portulaca aliquando, potulaca Gazæ) folio Arbuto ſimilis eſt, magnitudine non nimium præſtans, cortice albo circumrumpi ſolito, fructum arbuto ſimilem parit, Theophraſt. 3 hiſt. 16. Adrachne ſylv. arbor eſt, ſimilis Unedoni, folio tantum minore, & nunquam decidente, cortice non ſcabro quidem, ſed qui circumgelatus videri poſſit, Plin. l.13.c.22.

Arbuti folio exoticæ.

I. Jambolones, Garziæ.

Jamboloins, Acoſtæ, Frag. Lugd.

Jambolyn, Palud. in Linſc. 4. part. Ind. or. 10.

Arbuſtum ſimile Myrto, Garz. Frag. folijs Arbuti (folijs oxyacanthæ Paludano) fructu olivæ Cordubenſi ſimili, qui muria conditur.

II. Carandas, Garziæ.

Caranda, Frag.

Auzuba, Oviedo, Frag. at Cluſius, Carandæ ferè ſimilem Oviedum deſcribere, ait.

Fructu eſt exiguo malo perſimili, gratiſſimo uvarum ſapore, qui muriâ, etiam aceto, tum in continente, tum in Balagate conditur.

LAURUS.

Daphnem, Ladonis filiam formoſiſſimam fuiſſe, Poëtæ fabulantur, quam cum Apollo deperiret, & ut potiretur celeri curſu fugienti inſtaret, ab eo tandem capta, matrem tellurem precatur, ut in ſinum ſe ſuum reciperet. Votis ac precibus tellus excitata, confeſtim arborem edidit. Re conſpecta deterritus Apollo, arborem gentili nomine donavit, & vulſo ramo ſeſe coronavit. Δάφνη ipſa arbor, & baccæ δαφνίδες Dioſcoridi lib.1. cap.106. dicuntur, qui aliam folio tenuiore, alteram latiore ſcribit: & Theoph. (qui hinc inde multa de Lauro habet) 3 hiſt 12. alia eſt tenuifolia, figura ſimilis Sorbi: & 3. hiſt. 13. latifolia, folium molle atque oblongum habet, ſicut Sambucus: & 3. hiſt. 8. Laurus uvam producit & fructifera eſt, quanquam non omnis ſed genus quoddam, verum ſterilis copioſius, quam maſculam nonnulli appellant. Plinius lib.15. cap.13. Lauri genera tradens, meminit ejus quam Muſtacen vocat, folio maximo, flaccido & albicante. Delphicæ, quæ æquali colore, viridior, maximis baccis è viridi rubentibus. Cypriæ, quæ folio brevi, nigro, per margines imbricato, criſpa. Tini, quæ aliquibus ſylveſtris Laurus, cærulea bacca. Regiæ, quæ ampliſſima & arbore & folio. Baccaliæ, quæ vulgatiſſima eſt, baccarumq; fertiliſſima. Sterilis, quæ triumphalis ſit. Affert & alia genera, nomine potius, quam generis ſocietate communicantia.

I. Laurus latifolia πλατυτέρα Dioſc.

Laurus regia ampliſſima, Plinio.

Laurus latiore folio, Matth. Caſt. Lugd.

Laurus latifolia, Cord. in Dioſc. Bellon.

Laurus regia foliis ad Malum Medicam accedentibus Cæſalp.

Laurus latifolia mas (quæ ſterilis & fœmina)

II. Laurus vulgaris. (Tab.

Laurus, Brunf. Trag. Dod. gal. Geſn. hort. Lac. Lon. Lob. Eyſt.

Laurus tenuifol. Matth. Cord. in Dioſc. Lugd. Caſt. Cam.

Laurus

ubi ematuruit: radix ſupervacua. Plinio l.15. c.30. eſt & Chamædaphne ſylv. frutex: & l.24. c.15. Chamædaphne unico ramulo eſt, cubitali ferè folio tenui, lauri ſimilitudine: ſemen rubens. At Daphnoidem Lauri genus fecit: ſic enim l.15. c.30. Daphnoides frutex eſt ramoſus, craſſiore ac molliore quàm Laurus folio, cujus guſtatu accenditur os atque guttur: baccis è nigro ruſſis: & l.23. c.8. Daphnoides ſylveſtris Laurus eſt.

I. Laureola ſemper virens flore viridi, quibuſdam Laureola mas.
Thymelæa folijs viridibus, Meſuæo.
Laureola, Brunf. Geſn. hort. Dod.
Thymelæa, Trag.
an Chamædaphne, Matth. Lac. Lon. Caſt. cui & Laureola minor.
Daphnoides, Dod. gal. Ang. Geſ. hor. Tab. cui & Daphnoides alterum genus.
Daphnoides ſive Laureola, Adv. Lob. Lugd.
Daphnoides Dioſcoridis, Cęſ. cui & Mezereon, Arabum.

Baccis rubris dicit Matthiolus: nigris in Sileſia Camerarius.

II. Laureola folio deciduo flore purpureo: officinis Laureola fœmina.
Chamælea ſive Mezereon, Trag.
Chamælea Germanica, Dod. ut: Cam. Thal.
Daphnoides, Fuch. Turn. Cam. ep. flore purpureo, Tab.
an Daphnoides, Matth.
Kellerhauf Germanorum, Bellon.
Daphnoides noſtrum vulgare, Geſn. hort.
Piper montanum, Ang. Geſn. hort.
Laureola major, Caſt.
Thymelæa, Cord. in Dioſc.
Daphnis alterum, Lon.
Chamædaphne ſive puſilla Laurus, Adv.
Meſereum Germanicum, Lob.
Laurus puſilla, Eid. icon.
Laureola fœmina & Daphnoides crocea, Lugd.

Alijs Cneorum album Theoph. alijs ejuſdem Daphnoides fructu croci colore: alijs Chamædaphne, id eſt humilis pumiláve Laurus Dioſcoridis videtur: licet Dalechampius Dioſcoridi ignotum fuiſſe cenſeat.

Flore eſt ſubpurpureo, rarius albo: habetur major & minor, hæcque Piper alpinum minus Geſ. lib. de hortis dicitur, ab hoc Cordus voluit granum Cnidium, quod Coccognidium appellatur, colligi: quæ cum maturuerint rubent, reſiccatæ nigricant.

CHAMELÆA.

Χαμελαία, quæ Latinis etiam Chamelæa, quaſi humilis olea, à ſimilitudine cum Olea, & Oleago, & Oleaſtella: Mauritanis & hæc Thymelæa, & præcedens Laureola, Mezereon dicitur. Dioſcoridi l.4. c.172. ramos habet dodrantales, frutex eſt è cremiorum genere, folia habet oleæ ſimilia ac temiora & denſa & amara, quæ guſtum mordent, & arteriam abradunt. At Plinio l.15. c.7. Chamelæa frutex ſurculoſus, non altior palmo, folijs Oleaſtri bacciſq;: & l.24. c.15.

I. Chamelæa tricoccos.
Thymelæa folijs magnis & tenuibus, Meſuæo.
Chamelæa latifolia vel alba, Serapioni.
Chamelæa, Matth. Dod. ut: Lac. Cord. in Dioſc. Bellon. Geſn. hort. & app. Lon. Cluſ. hiſp. tricoccos, in hiſt. Lob. Cæſ. Caſt. Lug. qui figuram Matthioli & Dodonæi exhibet.
Thymelæa, Ang.
Mezereon Arabum, Ad. Lob. ico. tricoccos, Tab.
Chamelæa vera, Cam.

Flores pallidi, aut lutei: Hiſpanica candidior & brevior ipſa Gallica.

II. Chamelæa alpina folio infernè incano.
Chamelæa, Cneorō Galeni, Alypias Aëtij, Ang.
Chamelæa alpina incana, Ad. Lob. ico. Lugd.
Chamelæa incana Bononienſium, Lob.
Chamelæa altera, Cluſ. hiſp. & hiſt.
an Chamelæa altera folio duro, Cæſ.

THYMELÆA.

Θυμελαία, quæ & Latinis Thymelæa, quaſi Tithymelæa, ex Tithymalo & olea mixta facie, quam aliqui Dioſc. lib. 4. cap. 173. ſcribente, Chameleam aut Cneoron vocant, ex quo Gnidium granum, quod ipſius ſemen eſt colligitur: hæc, ut idem, virgas edit ſpecioſas, numeroſas, tenues, bicubitales: folijs Chamelææ ſed anguſtioribus & pinguioribus: floribus candidis, ac inter ipſos fructu ceu myrti parvo rotundo, &c. Plinio lib. 13. cap. 21. & in quo naſcitur granum Gnidium, quod aliqui linum vocant: fruticem verò Thymelæam, alij Chamelæam: eſt ſimilis oleaſtro, folijs anguſtioribus, gummoſis ſi mordeantur, myrti magnitudine, ſemine, colore & ſpecie ſaris, ad medicinæ tantum uſum.

I. Thy-

I. Thymelæa folijs lini.
Thymelæa folijs parvis, Meſuæ.
Chamelæa tenuifolia & nigra, Serapioni.
Thymelæa, Matth. Dod. ut: Lac. Bellon (cui & coccum gnidium) Lon. Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Cæſ. Caſt. Lugd. qui tres figuras appoſuit.
Thymelæa, Matth. ep. quoad folia, non fructum qui Chamelææ eſt.
Thymelæa vera, Geſn. hort.
Thymelæa grani Gnidij, Ad. Lob. ico.
Thymelæa 1. & 2. Tab. nam Matthioli & Cluſij figuram exhibet.
an Thymelæa folijs lini, Cam.
Κνίδιον (Caſiam Gaza vertit) Theophr. 6. hiſt. 2. eſſe, cujus duo genera propoſuit, Guilandinus voluit, alterum Chamelæam, alterum Thymelæam.

II. Thymelæa folijs acutis capitulo Succiſæ, ſive Alypum Monſpelienſium.
Alypum montis Ceti, ſive herba terribilis Narbonenſium, Adv. Lob.
Alypum Penæ, Lugd. Tab.
Empetron phacoides, Lugd.
Hippogloſſum Valentinum, Cluſ. hiſp. & hiſt. Tabernæm.
an Alypum, Matth. Lac. Cam. Lugd. & Alipia, Lon. quia Pena dicit apud Matthiolum picturam corruptam eſſe.

III. Thymelæa folijs polygalæ glabris.
Sanamunda viridis vel glabra, in Prodromo.
Thymelææ ſpecies Myconi, Lugd.

IV. *Thymelæa folijs Chamelææ minoribus ſubhirſutis.*
Sanamunda prima, Cluſ. hiſp. & hiſt. Rauvvolf. Lob. Caſt. Tab.

V. Thymelæa folijs Kali lanuginoſis ſalſis.
Empetron, Ang.
Sanamunda 2. Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Caſt. Tab.
Cneoron, Cæſalp.
Cneoron nigrum Myconi, Lugd.
Seſamoides minus Dalechamp. Lugd.
Phacoides Oribaſij quibuſdam, Eid.

VI. Thymelæa folijs candicantibus ſerici inſtar mollibus.
Tartonraire Galloprovinciæ Maſſilienſium, Adv. Lob. ico.
Seſamoides majus multorũ Dalechampij, Lug.
Seſamoides majus Scaligeri, Tab.
Sunt qui cum ſequenti eandem velint.

VII. Thymelæa tomentoſa folijs Sedi minoris.
Sanamunda 3. Cluſ. hiſp. & hiſt. Caſt.
Cneoron Pantij.
Erica Alexandrina, Lob. Tab.
Sanamundas vocat Cluſius, Granatenſes Mauritanos imitatus, quia his ad corpus purgandum frequenter utuntur: & quia Thymelææ facultatibus pollent, huc retulimus.

CNEORON.

Cneorum de multis plantis dici, non modo Plinius lib. 13. c. 21. teſtis eſt, qui Thymelæam Cneoron à quibuſdam appellari ſcripſit: & lib. 21. c. 9. Caſiam ab Hygino vocari: & mox, Cneori duo genera ſunt nigri atq; candidi, hoc & odoratum, ramoſa ambo, florent poſt æquinoctium Autumni: quæ ex Theophr. tranſlata. Sed recentiores alij ad Laureolam, alij ad Chamelæam & Thymelæam: alij ad Roſmarinum, alij ad alios referunt. Theophr. 6. hiſt. 2. Cneoron (Caſiam vertit Gaza) inquit genera duo, unum album, alterum nigrum: albo folium eſt cutaneum, oblongum, figura olea quod immodo ſimile: nigro, quale tamaricis, carnoſum. Album ſupra terram minus ſe attollit, & parum quid olet: nigrum valde odoratum eſt: radix utrius q; in profundum deſcendit magnæ: rami multi, breves & ligneſi, qui à terra, vel paulo ſupra dividuntur, lenti admodum. &c. Et Guiland. Cneorum utrumq; Chamelæam & Thymelæam eſſe, ex Aretæi, Dioſcoridis, Galeni, Aëtij & Plinij traditione ſtatuit.

I. Thymelææ affinis facie externa.
Cneoron, Matthiolo cap. de Cinam.
Cneoron alterum Matthioli } Lugd.
Oleander ſylv. Avicen. Myconi }
Cneorum Matthioli, Cluſ. pan. & hiſt. Cam.
Caſia Matthioli, Chamelææ ſpecies, Tab.
Thymelæa minor, Cord. hiſt.

II. Cneoron album folio oleæ argenteo molli.
Cneorum album Dalechampij, Lugd.
Dorycnium, Imperati.
Dorychnium ex Sicilia, Cæſ.
Dorycnium verum Plateau, Cluſ. hiſt. ap. 1.
Dorycnium quorundam ſeu potius Convolvulus rectus Creticus, Penæ Ital.

III. Cneoro albo affinis.
Dorycnium forte Dioſcoridis, Penæ Ital.

NERI-

N E R I O N.

Νήριον ἢ ῥοδόδενδρον Græci vocant: alij ῥοδοδάφνην, à flore rosæ simili & folijs laurinis: quare Apuleio, Rosa laurea. Rhododendros, inquit Plinius l.24.c.11. quia ne nomen quidem apud nos Latinum invenit, Rhododaphnen vocant, aut Nerium. Dioscor. l.4. c.82. frutex est folijs amygdalinis longioribus & crassioribus, flore roseo & siliqua fructui amygdalino proxima, quæ dehiscens lanosa natura, acanthij pappos repræsentante plena reperitur, &c. Plinio l.16.c.20. Nerion sempiterna fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum.

I. Nerion floribus rubescentibus.
Nerion, Trag. Cord. in Diosc. Ad. Lob. Tab. flore rubro, Eyst.
Nerium, Matth. Fuch. Dod. gal. Turn. (qui 1. & 2. habet) Gesn. hort. Lac. Lon. Cast. Lugd.
Oleander flore rubro, Ang.
Oleander, Defle circa Tripolim, Rauvvolf.
Rhododendron, Bellon. Ges. hor. Dod.
Oleander, Laurus rosea, Lob. ico.
Rhododaphne, Ges. hort. Cæs.
Nerion sive Rhododaphne, Cam.
In nonnullis Cretæ Insulis ad ædicularum trabes conficiendas aptum est, cum alibi parvum sit, Bellon.

II. Nerion florib. albis: & Lob. Lug. Tab. Cam.
Nerion candidis floribus in montis Idæ convallibus, Bellon.
Oleander flore albo, Ang.
Nerium sive Rhododendron flore albo, Eyst.

III. Nerio similis arbor: & Tab.
Nerij facie arbor, Ad. Lob. Lugd. apud quem titulus transpositus est.

IV. Fructus Nerij siliquæ figura.
Kaye Baka, Clus. exot. l.3.c.19.

SECTIO SECUNDA.

CISTUS; CHAMÆCISTUS; LEDUM; LEDUM ALPINUM.

C I S T U S.

Κίστος, κίσθος καὶ κίσσαρον, Latinis similiter Cistus & Cisthus dicitur, fortasse quod ejus species aliqua κίσσου, id est, Hederæ, folijs rotundis sit.

Genera duo: Cistus non ladanifer, & Cistus ladanifer, qui Ledum dicitur. Cistus Dioscoridi lib.1. cap.126. frutex est ramosus, foliosus, non altus: folia habens rotunda, nigra, hirsuta: flores masculo, veluti mali punicæ, fœminæ verò albi. Plinius l.24.c.10. sic ait, Græci vicino hederæ vocabulo, Cisthon appellant fruticem majorem. Thymo, folijs ocimi. Duo ejus genera, flos masculo rosaceus, fœminæ albus. Verum Plinius Cisthum cum Cisso, id est, Hedera, confundit, Theophrasti 6. hist. 1. lectione immendata, ubi κίσσου pro κίστου habetur, deceptus: & Gaza, Hederam pro Cisto reddidit.

Cistus mas.

I. Cistus mas folio rotundo hirsutissimo.
Cistus mas, Matth. ep. Ang. Tur. Lac. Lon.
Cistus, Cæs. mas 4. Clus. hisp. & hist. Lugd.
Cistus mas folio rotundiore Matthioli, Lugd.

II. Cistus mas folio oblongo incano.
Cistus mas, Ges. hor. Ad. Lob. Cam.
Cistus, Dod. mas 1. Clus. hisp. & hist. Lugd.
Cisti alterum genus, Cæs.
Cistus mas latifolius, Tab.
Flos colore rubro est, eoq; nunc saturatiore, nunc dilutiore.

III. Cistus mas angustifolius.
Cistus mas 2. Clus. hisp. & hist. Lugd.
Cistus mas angustifolius 2. Clusij, Lob.
Cistus mas angustifolius, Tab.

IV. Cistus mas folio breviore.
Cistus mas 3. Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

V. Cistus mas folijs Chamædrys.
Cistus mas 5. Clus. hisp. & hist. Lob. ico. Lugd.
Cistus mas supinus sinuatis & fimbriatis folijs, Lobel.
Cistus mas tertius, Tab.

Cistus fœminæ.

I. Cistus fœmina folio Salviæ.
Cistus, Cord. in Diosc. Cæs.

Cistus

Ciſtus fœmina, Matth. Dod. ut: Ang. Geſ. hort. Lacun. Turn. Lonic. Adv. Lob. Cluſ. hiſp. & hiſt. Caſtor. Camer. & Lugdun. qui & Matthioli & Cluſij figuram exhibet, ut & Tabernæmontanus.

Ciſtus flore albo, Rauvvolf.

Variat: eſt enim clarior & rectis virgis: eſt & ſupinus humi ſparſus: in utroq; flos candidus, quandoq; luteus ochræ colore.

II. Ciſtus folio plantaginis.

Tuberaria major Myconi, Lugd.

Majorem & minorem Lugdunenſis pingit.

III. Ciſtus fœmina portulacæ marinæ folio, latiore obtuſo.

Ciſtus folio halimi primus, Cluſ. hiſp. & hiſtor. Lugd. Tab.

Ciſtus fœmina folio portulacæ marinæ, ſive Crithmi, Lob.

IV. Ciſtus fœmina portulacæ marinæ folio anguſtiore mucronato.

Ciſtus folio halimi ſecundus, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Lugd. Tab.

V. Ciſtus folio ſpicæ.

Ciſtus folio lavendulæ, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Lugdun.

Ciſtus, Tabern.

VI. Ciſtus folio Sampſuchi incano.

Ciſtus folio Sampſuci, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Lugdun.

VII. Ciſtus folio Stechadis citrinæ.

VIII. Ciſtus folio Majoranæ.

Ciſtus folio majoranæ defluxis floribus, Adv. Lob. icon.

Helianthes ſpecies Penæ, Lugd.

IX. Ciſtus folio Thymi: & Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Lugd. Tab.

X. Ciſtus folio Salicis.

Ciſtus annuus primus, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lugd. an Hydrophyllon herba Athenæi, Cluſ.

Ciſtus annuus folio Salicis, Lob.

Ciſtus annuus, Tab.

Variat: primò folijs amplioribus, floribus majoribus: ſecundò folijs anguſtioribus, floribus minoribus.

XI. Ciſtus flore pallido punicante macula inſignito.

Ciſtus annuus ſecundus, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lug.

Ciſtus annuus guttato flore, Ponæ.

Helianthemum flore maculoſo, Colum.

Variat: eſt enim flore maculoſo, macula ex nigro ruffeſcente, ſive puniceo: vel non maculoſo.

XII. Ciſtus Ledi folio.

Ciſtus annuus folio Ledi, Lob. Tab.

Ciſtus annuus alter Lobelij, Lugd.

Alyſſum trigonum, Eidem.

XIII. Ciſti folio arbor exotica.

Arbor exotica Ciſti folio, *Ad. Lob. ico.*

Ciſti vel Ledi arbor peregrina Penæ, Lugd.

Arbor ciſti folio, Lob.

Ciſti folio exotica arbor, Tab.

Ciſtus exotica, Ger.

HYPOCISTIS.

CUm è Ciſti radicibus, veluti germen quoddam expullulet, id quod Hypociſtis dicitur, de eo paucis. Ciſti, inquit Dioſc. l. c. 127. radicibus adnaſcitur, quòd ὑποκιστὶς dicitur, nonnullis ῥόδανθον, ἢ ἄνθινον, & mali punicæ cytino ſimile eſt: quædam rufa: altera herbacea, tertia candida cernitur.

Hypociſtis ſub Ciſto.

Hypociſtis, Matth. Dod. gal. Ang. Cord. in Dioſ. Lon. Caſt. Cæſ. Cluſ. hiſp. & hiſt. Ad. Lob. Lugd. Tab. Gerard.

Limodori genus, quod Hypociſtis, Dod.

Succus qui extrahitur, etiam Hypociſtis & officinis Hypociſtidos, dicitur.

Sub Ciſto Hiſpanico, rubram: ſub Ciſto folio halimi, luteam: & ſub Ledo quem octavo loco recenſuimus, varij coloris, palleſcente, lineis purpuraſcentibus & nonnihil vireſcentibus diſtincto Cluſius notavit: & hanc poſteriorem αἱμοδώρου ſive Cynomori genus nuncupat.

CHAMÆCISTUS.

I. Chamæciſtus vulgaris flore luteo.

Hyſſopus campeſtris, Trag.

Panax Chironium, ſive flos ſolis, Matth. Caſt. Lugdun.

Panax Chironium quorundam, Ang.

Gratia Dei, Dod. gal. Geſn. hort. cui & Hyſſopoides.

Helianthemum, Cord. hiſt. Lob. Thal. flore luteo, Eyſtet.

Conſolida aurea Chirurgis, Cordi ſchol.

Hyſſopus montanus ſive ſylv. Lon.
Flos ſolis, Dod. (cui & Ciſti & Ledi quædam ſpecies) Caſt. Cam.
Helianthemum vulgo dictum, Cluſ. hiſp.
Helianthemum Plinij, Cluſ. pan.
Chamæciſtus primus, Cluſ. hiſt. qui ad Ciſti fœminæ tertiam claſſem reducit.
Helianthemum Germanicum ſecundum, Tab.
Helianthemum ſive flos ſolis, Lugd.
Chironia, Cæſ.

Hoc quibuſdam Panax Chironium Dioſcor. creditur. παναξες χειρώνιον folia habet amaraco ſimilia, flores aureos, radicem tenuem, neq; altam, guſtu acrem: ſic Dioſcorid. lib. 3. cap. 37. Ab alijs Helianthe Plinij lib. 24. cap. 17. cenſetur: Helianthen ſcribit vocari in Themiſcyra regione, & Ciliciæ montibus maritimis folio myrti, ſed quid in hac brevitate pronunciare licet?

II. Chamæciſtus vulgaris flore albo majore.
Helianthemon albis floribus, Lob. ico. Eyſt.
Chironia flore candido, Cæſ.
Helenium minus Dioſcoridis, Lugd.

A priore differt floris colore albo, ejusq; magnitudine, Ladani ſpecie.

III. Chamæciſtus Friſicus folijs Nardi Celticæ.
Hirculus Friſicus Dortmanni, qui Chamæciſti genus, Cluſ. cur. poſt.

Hunc à Dortmanno quoq; accepimus.

IV. Chamæciſtus folijs minoribus & incanis.
Flos ſolis, Lob. Dod. utriq; quoad iconem.
Ciſtus humilis primus, Cluſ. hiſp.
Helianthos ſive Flos ſolis, Ad.
Ciſtus parvus Cluſij, Lob.
Chironiæ aliud genus, Cæſ.
Chamæciſtus quintus, Cluſ. hiſt. ico. at 4. deſcr.
Helianthemum ſecundum ſativum, Tab.
Helianthemum Anglicum luteum, Ger.

V. Chamæciſtus folijs Thymi incanis.
Panax chironium minus, Cam. ep.
Chryſanthemis, Erica minima, Ad.
Ciſtus humilis anguſtifolius, } Lob.
Erica chryſanthemos minor, }
Ciſtus humilis ſecundus, Cluſ. hiſp. Lob. ico.
Chamæciſtus quintus, Cluſ. hiſt. deſc. at quart. icone.
Helianthemum peregrinũ anguſtifolium, Tabern. Ger.

Huc referatur
Helianthemum Germanicum 3. Tab.
Helianthemum album Germanicum, Ger.

VI. Chamæciſtus quadrifolia.
Helianthemum Sabaudicum, Tab. Ger.

VII. Chamæciſtus folijs myrti minoris incanis.
Chamæciſtus ſecundus, Cluſ. pan. 3. Eid. hiſt.
Ciſtus humilis latifolius, Tab. Ger.

VIII. Chamæciſtus anguſtifolia.
Chamæciſtus primus anguſtifolius, Cluſ. pan.
Chamæciſtus ſextus, Eid. hiſt.
Ciſtus humilis anguſtifolia, Tab. Ger.

IX. Chamæciſtus ſerpillifolia floribus carneis.
an Roſa alpina altera folijs minimis, Geſ. hor.
Alpina altera, Ad.
Anonymus altera, Cluſ. pan.
Chamæciſtus ſeptimus, Cluſ. hiſt.

X. Chamæciſtus hirſuta.
Chamæciſtus quartus, Cluſ. pan. 8. Eid. hiſt.
Ciſtus humilis Auſtriaca, Tab. Ger.

XI. Chamæciſtus repens ſerpillifolia lutea.
Chamæciſtus tertius, Cluſ. pan. 2. in hiſt.
Ciſtus humilis ſerpillifolia, Tab. Ger.

XII. Chamæſtus ericæ folio luteus.
Cori ſimilimus frutex in maritimis, Cæſ.
Erica chryſanthemos, Lugd.
Coris Dioſcoridis Guilandino dicebatur.

Hujus duæ ſpecies altera brevioribus folijs & humilior, altera quadruplo longioribus & elatior.

CISTUS LEDUM.

Ciſti alterum genus, inquit Dioſcorides l. 1. c. 128. à nonnullis λῆδον appellatum, frutex eodem quo Ciſtus modo naſcens, ſed folijs longioribus ac nigrioribus, quæ pingue quidpiam verno tempore contrahunt, ex quo λάδανον conficitur. Plinio l. 12. c. 17. ſunt qui herbam in Cypro ex qua Ladanum fiat, Ledon appellent: etenim illi Ledanum vocant, huic pingue inſidere, &c. Ladanum eſſe æſypum hircorum barbis genibusq; villoſis inhærens, &c. Ladani colligendi rationem Dioſcorides & Plinius l. c. referunt: quomodo verò in Creta colligatur, Bellonius l. 1. obſerv. c. 7. & ex eo Cluſius deſcripſit.

I. Ciſtus

I. Ciſtus ladanifera Monſpelienſium.
Ledum, Matth.ep.Lac.Caſt.Lugd.Tab.
Ladanum, Matth.Ang.Cæſ.Tab.
Ciſti ſpecies ſecunda, Dod.gal.
Ciſtus ladanifera, Turn.
Lada & Ladon ciſto ſimilis frutex, Cord. in Dioſc.& hiſt.
Ledon alterum ciſti genus, Geſn.hort.
Laudanum, Lon.
Ladanum latifolium, Rauvvolff.
Ciſtus ledon, latifolium, Adv.deſc.
Ledum latiore folio Italicum, Cam.
Ciſtus ledum Matthioli, Ger.

II. Ciſtus ladanifera Hiſpanica incana.
Ciſtus ledon, Dod.
Ciſtus ledon primum, Cluſ.hiſp.Lob.Lugdun. Gerard.
Ledi ſpecies Bauhini, Lugd.
Ledon Cluſij 1.Tab.
Ciſtus ledon primum anguſtifolium, Cluſ.hiſt.

III. Ciſtus ledon folijs laurinis.
Ciſti ledi 1.altera ſpecies, Cluſ. hiſp. & hiſtor. Lobel.
Ladanum alterum, Cæſ.
an Ciſtus maritimus, Lugd.

IV. Ciſtus ledon folijs populi nigræ major.
Ledon 2.Cluſ.hiſp.Lugd.Tab.
Ledon latifolium 2.majus, Cluſ.hiſt.
Ciſtus ledon 2.Cluſij, Lob.Ger.

V. Ciſtus ledon folijs populi nigræ minor.
Ciſti ledi 2.altera ſpecies, Cluſ.hiſp.Lugd.
Ledon 2.latifolium minus, Cluſ.hiſt.
Ciſtus ledon populnea fronde alter, Lob.
Ciſtus ledon 3.populnea fronde, Lugd.
Ciſtus ledon populnea fronde, Tab.Ger.

VI. Ciſtus ledon Cretenſe.
an Ciſtus mas, Matthiol. in magnis figur. & Lugdun.
Ciſtus è qua Ladanum in Creta colligitur, Bellon.
Ledon 3.Cluſ.hiſp.Lob.Lugd.
Ledon 3.Cyprium, Cluſ.hiſt.
Plantæ ex qua Ladanum Cretenſes colligunt folijs & floribus ciſti fœminæ, Alp.
Ledon à Græco diverſum & longè majus in monte Olympo, Bellonius notavit.

VII. Ciſtus ledon folio myrti.
Ciſtus ledon latifolium, Adv.ico.
Ciſtus ledon Ruſci aut Myrti folium, Lobel. icon.
Ciſtus ledon aliud latifolium Penæ, Lugd.
Ciſtus ledon myrtifolium, Tab.Ger.

VIII. Ciſtus ledon hirſutum.
Ledon 4.Cluſ.hiſp.& hiſt.Lob.Lugd.Tabern. Gerard.
Ledon alterum anguſtiore folio, Cam.

IX. Ciſtus ledon folijs oleæ ſed anguſtioribus.
Ledon 5.Cluſ.hiſp.& hiſt.
Ciſtus ledon, Adv.
Ledon Narbonenſe, Lob.
Ciſtus ledon Narbonenſe, Tab.
Ciſtus ledon Lobelij, Ger.
Ciſtus flore albo, Eyſt.
Huic ſimilem ſub
Ciſto adulterino pingunt, Tab.& Ger.

X. Ciſtus ledon anguſtis folijs.
Ledon 6.Cluſ.hiſp.& hiſtor.Lob. (qui in iconibus hunc cum priore junxit) Lugd.
Ledum quintum, Cluſij, Lugd.Ger.
Ledon Cluſij nonum, Tab.

XI. Ciſtus ledon folijs roriſmarini hiſpidis.
Ledon 7.Cluſ.hiſp.& hiſt.Lob.Lugd.Tabern. Gerard.

XII. Ciſtus ledon folijs roriſmarini ſubtus incanis.
Ledon octavum, Cluſ.hiſp.& hiſt.Lob.Lugd.
Ladani ſpecies folijs Roſmarini, Rauvvolff.
Ledum Cluſij quintum, Tab.
Ciſtus ledon ſextum, Cluſij, Ger.

XIII. Ciſtus ledon folijs roriſmarini ſed non incanis.
Ledon nonum, Cluſ.hiſp.& hiſt.Lob.Lugd.
Ledum Cluſij ſextum, Tab.

XIV. Ciſtus ledon folijs Thymi.
Ledon decimum, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob.Lugd. Gerard.
Ledum Cluſij octavum, Tab.

XV. Ciſtus ledon folijs roriſmarini ferrugineis.
Roſmarinum ſylv.Matth.Caſt.
Chamæpeuce, Cord. in Dioſcor. & hiſtor. deſc. Lugdun.
Ledum folijs roſmarini alterum, Lob.
Ledum Sileſiacum, Cluſ.pan.& hiſt.Tab.Ger.
Ledum roriſmarini folio, Tab.Ger.
Roſmarinum ſylv. ſive Bohemicum Matthioli, Lugdun.

Roſmarinus ſylv. Dod. belg.

XVI. Ciſtus ledon folijs ſalicis anguſtifoliæ.

Chamærhododendros montana Allobrogum lentiſcifolia, Adv. Lob. ico.

Roſmarinum ſylv. minus, Cam. ep.

Roſmarinum ſylv. ἄσσμ& } Cluſ. pan. & hiſt.

Ciſtus Sileſiacus }

Chamærhododendros alpina anguſtifolia, Tabernæm.

Chamærhododendros montana, Ger.

XVII. Myrtociſtus Pennæi, Cluſ. pan. & hiſt. Gerard.

Myrtociſtus Cluſij, Tab.

Ledum alpinum.

I. Ledum alpinum hirſutum.

Alpigenæ Chamærhododendri varietas, Lob.

Balſamum alpinum Geſneri, Lob. ico. Tabern. Camer.

Ledum alpinum, Cluſ. pan. & hiſt. Tab.

Ciſtus ledon alpinum, Ger.

II. Ledum alpinum, folijs ferrea rubigine nigricantibus.

Frutex in alpibus roſeo flore, Geſn. ad Cordum cap de Chamænerio.

Roſa alpina, Geſ. hort. & Fracto, potius Ledum alpinum.

Nereum alpinum, Geſn. de lunar.

Chamærhododendros alpigena odora, Ad. Lob.

Ledi alpini genus alterum, Cluſ. pan. & hiſt.

Rhododrendron alpina quibuſdam, Cæſ.

Evonymus Theophraſti 3. hiſt. 18. Lugd.

Chamærhododendros alpina latifolia, Tab.

Chamærhododendros alpigena, Ger.

Hujus ramis tubercula gallarum inſtar adnaſcuntur: & floris colore variat, communiter dilutè rubentis: at in Pyrenæis, flore tantum albo reperitur.

SECTIO TERTIA.

MYRTUS; RUSCUS; VITIS ET RADIX IDÆA; BUXUS; OLEA; SALIX; AGNUS CASTUS; SPIRÆA; Liguſtrum & Phillyrea.

MYRTUS.

Myrtus & Murtus Latinis: Græcis μυρσίνη & μυρρίνη nominatur, à Myrſine Athenienſi puella, pulchritudine & robore inſigni, amica Palladi, quam juvenis ab ea curſu & palæſtra ſuperatus interemit, invidiæ ductus, quod elegantia, cæteriſq; naturæ dotibus, reliquis virginibus præſtaret: arbuſcula in demortuæ locum ſucceſſit, ſemper Minervæ, ut olea chara. Græcum ei nomen remanet, ut Plinius lib. 15. cap. 29. ſcribit, quo peregrinam eſſe appareat. At quibuſdam ſic dicta, propter æmulam Myrrhæ quandam odoris gratiam, quæ in ejus baccis recentioribus, obſervatur. Et Theoph. Myrti pluribus in locis meminit, nulla tamen deſcriptione addita.

Genera Myrti multa ſunt: eſt ſativa & ſylveſtris: ſativa aut nigra aut candida: ſylveſtris alia levis alia ſpinoſa: illa, quæ ſativa opponitur, itidem vel nigra, vel candida. Dioſcoridi haud dubiè cognita, ut cui lib. 1. cap. 155. μυρσίνη ſativa nigra, medicinæ utilior candida: quæ & Plinius lib. 23. cap. 9. habet. Theophraſtus non videtur differentiam agnoviſſe, ſiquidem lib. 6. cauſ. 27. ſcribat, Myrtum Aegypti odoratam eſſe, quanquam cæteræ inodoratæ ſint; verum hoc propter loca fervida evenire. Plinio lib. cit. alia patricia alia blebeia: addens: Catoni tria genera, nigra, candida, conjugalis: nunc & alia diſtinctio, ſativæ aut ſylveſtris & in utraque latifoliæ: in ſylveſtri propria oxymyrſine: ſativarum genera topiarij faciunt. Tarentinam folio minuto, noſtratem patulo, exoticam denſiſſimo, ſenis foliorum verſibus: ramoſa utraque alia: conjugalem exiſtimo nunc noſtratem dici: hæc ille. Bacca μύρτα Græcis, Latinis Myrta & Murta, officinis Myrtilli dicuntur.

I. Myrtus communis Italica.

Myrtus, Matth. Ang. Cord. in Dioſc. Geſn. hort. append. Lon. Cæſ. Lugd.

an Myrtus alba, Adv.

Myrtus communis Italica, Cam.

Alia eſt nigra, colore tantum fructus differens.

II. Myrtus latifolia Romana.

Myrtus noſtras cum conjugali eadem, Plinio.

Myrtus

Myrtus Romana, Matth.
Myrtus major, Dod. gal. Adv.
Myrtus altera, Dod.
Myrtus ſativa, Caſt.
Myrtus laurea maxima, Lob.
Myrtus latifolia, Bellon. Cluſ. hiſp. & hiſt.
an Myrtus exotica Plinij, Cæſ.

Hanc & ſterilem & fructiferã Bellonius notat.

III. Myrtus latifolia Bœtica 1. vel folijs laurinis.
Myrtus Bœtica latifolia domeſtica 2. Cluſ. hiſp. & hiſt.
Myrtus Bœtica latifolia domeſtica, ſive laurea ſecunda, Lob.

Variat: hæc enim folijs eſt minoribus & paulò denſioribus: alia majoribus & paulò tenuiorib.

IV. Myrtus latifolia Bœtica 2. vel folijs latis confertim naſcentibus.
Myrtus Bœtica latif. exotica, Cluſ. hiſp. & hiſt.

V. Myrtus latifolia Belgica.
Myrti claſsis altera ſive latifolia triplex, & Myrtus media, Cluſ. hiſt.

Varietates hujus ſex Lobelius proponit.

VI. Myrtus anguſtifolia Bœtica.
Myrtus exotica, Matth. Caſt. Lugd.
Myrtus tertia, Dod.
Myrtus Bœtica anguſtifolia exotica, Cluſ. hiſp. & hiſt.
Myrtus exotica Plinij pluribus foliorum verſibus, Lob. (vvolff.
an Myrt. baccis magnis cinereo cæruleis, Rau-

VII. Myrtus ſylveſtris folijs acutiſsimis.
Myrtus ſylv. Matth.
Myrti majoris quinta ſpecies, Lob.
Myrtus Bœtica ſylv. Cluſ. hiſp. & hiſt.
Myrtus latifolia, Eyſt.
ſub Myrti ramulo cum flore ac ſemine pingitur apud Dodonæum.

VIII. Myrtus folijs minimis & mucronatis.
Myrtus albis baccis in Aſia, Bellon.
Myrtus domeſtica fructu albo, Cluſ. hiſp. & hiſt.
Myrtus prior, Dod. ico.
Myrtus nona anguſtifolia, Lob.
Myrtus Hiſpanica anguſtiſsimi folij, Cæſ.
Myrtus minima anguſt. folia, Lugd.

Hujus & altera ſpecies, folio per omnia teneriore, exiliore & anguſtiore.

IX. Myrtus minor vulgaris.
Myrtus Tarentina (a Tarento Apuliæ urbe) Matth. Caſt. Lugd. Cam. Cluſ. hiſt. Eyſt.
Myrtus minor, Dod. gal. Adv.
Myrtus minor & Tarentina, Cluſ. hiſp.
Myrtus minor vulgaris, Lobel. qui differentias quatuor facit.
Myrtus, Tab.
Myrtidanum μυρτίδανον Dioſcoridi l. 1. c. 156. eſt quod Myrto adnaſcitur, inæquabile, verrucoſum & concolor: & perinde quaſi manus Myrti caudicem amplectitur. Sed Plinio l. 14. c. 16. & l. 23. c. ult. Myrtidanum eſt vinum, ex ſylveſtris Myrti baccis factum.
Myrti coccus.
Myrti excrementum ſive granum kermeſinum, ejuſdem ferè cum Cocco baphica naturæ, Myrti minoribus ramis adnaſcens, unico animali vivo veſiculæ incluſo, Bellon.

X. Pſeudomyrtus, frutex myrto admodum ſimilis Bellon. quid?

XI. Myrtus Indica.
Avacari, Garz. Frag. Caſt.
In India orientali, in montibus Malavar.

Myrto ſimiles exoticæ.

I. Myrto ſimilis Indica fructu racemoſo.
Coca, Ciecæ, Monard. Lugd. Cluſ. in Garz.
Coca herba, Benzoni part. 6. Ind. occid. l. 3. c. 10. & part. 9. l. 3. c. 20. & l. 4. c. 22. ubi habetur, Indis hujus folia pro pecunia eſſe.
Coca occidentalis, Fragoſo.
Arbor pumila folijs Myrti, vel ut alij Rhois coriariorum, cujus in tota Peru uſus eſt, folio ore deterto, famem & ſitim aliquandiu inter peregrinandum levantes.

II. Arbor triſtis myrto ſimilis.
Arbor triſtis, Garz. Acoſtæ, Frag. Cluſ. ad Garz. Lugdun. (qui & Acoſtæ & Cluſij figuram licet diverſiſſ. exhibet) Tab.
Arbor triſtis, in Malacca Singady alijs pariſatico pul, guart: Turcis, gul: Linſcot. part. 4. Ind. orient. 15.
Arbore triſte de Dia, part. 8. Ind. orient.
Arbor folijs Myrti Cluſio: pruni alijs: cujus flores ſingulis noctibus renaſcuntur, qui albi, pediculo luteo aut rubeo firmati, quo Indi Croci loco utuntur, & ex floribus aquam extillant, quam Aquam de Mogli appellant.

De arbore triſti Garzias & Fragoſus agentes, cum ejus flores gratiſsimi odoris ſint, duorum adhuc florum meminêre, & Linſcottus peculiare genus exhibet.

I. Mogori priores dicti, mali aureæ floribus odoratiores, quarum ſtillatitius liquor eundem apud iſtos uſum obtinuit, quem apud Hiſpanos aqua florum mali aureæ.

II. Champe dicuntur alij flores, quorum etiam magnus apud illos uſus eſt, odore graviori, quam Lilium album, Garz. Frag.

III. Fulle, floſculorum genus apud Indos ex arbore quadam toto anno durans, ſuaviſſimi odoris, Linſcot. 4. part. Ind. or. 10.

IV. Flos Indicus arboreus liliorum ſpecie.

Floribundio, ex arbore quæ ſolum flores, fructus nequaquam gignit, Joſeph. Acoſtæ lib. 4. cap. 27.

RUSCUS.

Ruſcus Dioſcoridi l. 4. c. 146. μυρσίνη ἀγρία, myrtus ſylveſtris dicitur: alijs ὀξυμυρσίνη, acuta myrtus & Myrtacantha. Plinius l. 23. c. 9. inquit, Caſtor Oxymyrſinen myrti folijs acutis, ex qua fiunt ruri ſcopæ, Ruſcum vocavit. Theophraſto 3. hiſt. 17. πεντεφυλλίνη. Hujus fructum Arabes Cubebas vocant, exiſtimantes Carpeſium apud Galenum 7. ſimpl. & 1. de Antidot. eſſe, quia nihil de Carpeſio apud Dioſcoridem, ut nec de Ruſco apud Galenum inveniatur: ſed revera Ruſci fructus à Cubebis differt, ut rectè Leonicenus notavit.

Ruſcus, Trag. Matth. Cord. in Dioſc. Geſn. hort. Bellon. Lac. Adv. Lob. Cæſ. Lugd. Caſtor. Cam. Tab. Eyſt. Ger. ſive Bruſcus.
Ruſcus verus, Lon.
Ruſcum, Dod. ut.
Centromyrini Theoph. & Oxymyrſine, Ang.
Myrtus ſylv. Turn.
Myrtacantha, murina ſpina, Lob. ico.

VITIS IDÆA SIVE MYRTILLUS, & Idæa Radix.

Ἄμπελος παρὰ Ἴδην, ſive Vitis ea parte Idæ, quam vocant Phalacras, naſcitur: eſt fruticoſa, virgis parvulis & ramulis cubitalibus penè exporrigitur, quibus acini ad latera adhærent, nigri, fabæ magnitudine, dulces, vinaceorum inſtar aliquid continentes: folium rotundum, individuum, parvum. Idem pene Plinius l. 14. c. 3. Myrtilli autem dicuntur à forma baccarum, quæ Myrti baccis ſimiles ſunt.

I. Vitis Idæa folijs oblongis crenatis, fructu nigricante.
Myrtillus, Matth. Lon. Caſt.
Vaccinia nigra, Dod. ut: Adv. Lob. Ger.
Radix Idæa fructu nigro, Ang.
Vitis Idæa nigris acinis, Geſn. Fracto.
Myrtillus Germanica, Lugd.
Vitis Idæa vulgaris baccis nigris, Cluſ. pan. & hiſt. Theophraſti, Eid. hiſt.
Vitis Idæa nigra, Cam.
Vitis Idæa 1. Tabern. & Vitis Idæa 2. major, Eid.
Bagolæ 1. genus, Cæſ.
Fructus exigui, Gallis Bleuete: part. 2. Amer.

II. Vitis Idæa folijs oblongis albicantibus.
Myrtillus grandis, Trag.
Vitis Idæa nigra major, Thal.
Vitis Idæa 2. Cluſ. pan. & hiſt.
Vitis Idæa 3. Tab.
Vaccinia Pannonica, Ger.

III. Vitis Idæa folijs oblongis acuminatis baccis rubris inſipidis.
Vitis Idæa rubra Bavarica, Cam.

IV. Vitis Idæa folijs ſubrotundis non crenatis baccis rubris.
Myrtillus exiguus, Trag.
Vaccinia rubra, Dod. gal. Adv. Lob.
Radix Idæa fructu rubro, Ang.
Vitis Idæa ſpecies altera acinis rubris, Geſ. hor.
Vitis Idæa rubra ſive Vaccinia rubra, Dod.
Rhus Plinij minor, Æmilij, Thal.
Idæa vitis, Lugd.
Vitis Idæa rubra, nonnullis Rhus minor Plinij, Cam. ep.
Vitis Idæa buxeis folijs, Cluſ. hiſt.

Folijs eſt buxi interdum leviſsimè ceu ſerratis marginibus.

V. Vitis Idæa folijs ſubrotundis exalbidis.
Vitis Idæa altera, Cluſ. pan. & hiſt.
Vitis Idæa Geſneri major, Cam.

VI. Vitis Idæa folijs carnoſis & veluti punctatis, ſive Idæa radix Dioſcoridi.
Uva urſi Galeni, Cluſ. hiſp. & hiſt. Lob. Tab.
Vaccinia urſi, Ger.

Dioſc. l. 4. c. 44. ἰδαία ῥίζα, oxymyrſine (id eſt Ruſco) folia ſimilia habet: juxta ipſa verò capreoli

cingentibus: ſpica breviore, ex floribus priore longo minoribus, iiſq; ex albo & rubro eleganter variegatis. In pratis humidis Michelfeldenſibus, & trans Rhenum reperitur.

IV. CAMÆORCHIS alpina folio gramineo: planta palmaris eſt, ex cujus radice gemina, globoſa, oblonga, folia anguſtiſſima, utrinque quaterna, cauliculum nudum, triuncialem, qui inter ea fertur, ſuperantia exurgunt: ſpica unciali, cui utrinque foliolum breviſſimum ſubjicitur: floſculi virides galericulati ſunt. In monte Helvetiorum Gothardo, copioſe & acervatim, Iunio florens, reperitur.

V. ORCHIS montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: Teſticulos duos habet parvos, rugoſos, quorum alter, ut in reliquis Orchidibus vegetior, hinc communiter ſolum unus teſticulus reperitur: quorum ſummo, fibræ oblongæ, varie & oblique ſparſæ, adpoſitæ. Caulis cavus nonnunquam pede altior, quem folia anguſta paucaque uncias tres vel quatuor longa baſi ſua veſtiunt, at cuilibet flori folium breve quidem, ſed latius & in apicem deſinens, ſubjicitur. Flores quini, ſeni, alternatim in caulis ſummo diſpoſiti coloris ferruginei, obliqui tubuli forma, quorum lingua propendens oblonga eſt, & ex baſi latiore in apicem abit, cui legumentum pallidioris coloris, veſicæ inſtar impoſitum, etiam in apicem & communiter bifidum finit: floribus utriculi, ſemine pulverulento repleti, ſuccedunt. Hanc in Italiæ montibus Baſſanenſibus legimus: & Matthiolum ſub Teſticuli tertij ſpecie prima, in figuris majoribus exprimere voluiſſe, cenſemus, cujus tamen figura mala, & ſine omni deſcriptione, & ut in hiſtoria Lugdunenſi ſub Teſticulo 3. Matth. At fateor pejorem eſſe eam figuram, quam Matthiolo meo emaculato addidi, deſumptam ex Tabernæmontani figuris: tunc enim quid ſibi vellet Matthiolus, non conſtabat, imo etiamnum dubius ſum: quare aliam figuram delineari curavimus. Hujus haud dubie ſpecies, quam doctiſſimus Columna in ſua Ecphraſi minus cognitarum ſtirpium, Orchidis macrophyllæ nomine & eleganter deſcripſit, & icone expreſſit.

Orchis palmata pratenſis anguſtifolia.

Orchis palmata anguſtifolia minor flore odoratiſſimo.

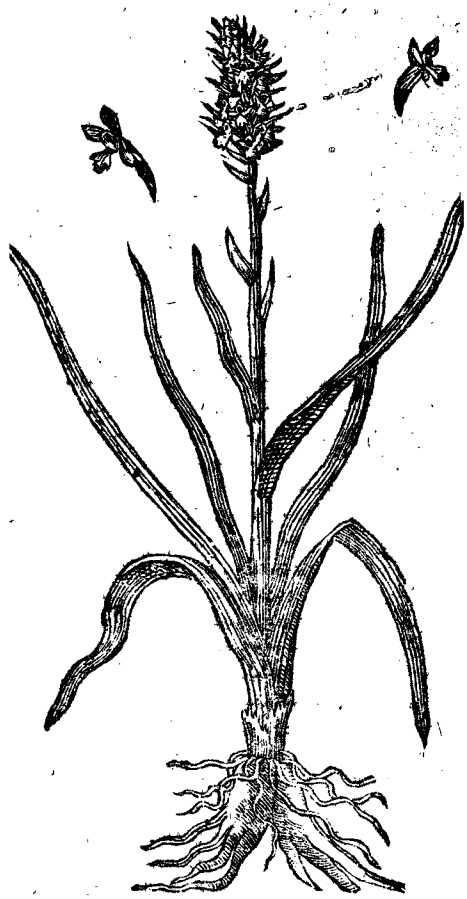

VI. Orchis palmata pratenſis anguſtifolia major: radices habet parvas, veluti palmas geminas, in binos digitos diſtributas, fibris paucis annexis: folia liliacea, anguſta, lævia & palmaria, per quæ veluti tubum, caulis cubitalis cavus effertur, cui ſpica fere palmaris anguſta, ex floribus dilute purpureis, brevi calcare donatis compoſita, quibus ſingulis foliola oblonga acuminata ſubjiciuntur, & capitulum oblongum, ſemen aliarum inſtar continens, ſuccedit. Hæc in pratis udis Michelfeldæ, ipſa æſtate reperitur.

VII. Orchis palmata anguſtifolia minor flore odoratiſſimo. Radice eſt gemina, oblonga, anguſta, palmę ſimili, in tres quatuorve fibras craſſiſſimas diviſa, ſupra quas ex imo caule fibræ aliquot ortæ expanduntur: ex radice folia quina aut ſena, oblonga, graminea prodeunt, inter quæ caulis unicus palmaris, pauciſſimis & exiguis foliolis donatus, qui velut in ſpicam biuncialem abit: cui flores dilute purpurei odoratiſſimi inſident, qui galea tecti, labro prominulo, in quatuor barbulas diviſi ſunt, & parvo calcari, à tergo prominente, donati. In pratis humidis Michelfeldæ provenit & autumno floret (quamvis etiam Monſpeſſuli reperiatur) & ſub Satyrio octavo in Phytopinace deſcripſimus.

VIII. Orchis palmata flore viridi: ex radice gemina, palmata & parva, caulis palma altior, foliis paucis, nervoſis, uncias tres longis, unam latis, veſtitus exurgit, ſpicam habens triuncialem, floſculos paucos, ſubvirides, galea tectos, & labro prominulo in duas barbulas diviſo, quibus ſingulis foliolum oblongum, anguſtum ſubjicitur. In montibus Bohemiæ, Sileſiæ finitimis, in Saxo Mommelgrund, copioſam Iunio florentem, D. Fleiſſerus obſervavit, & attulit.

IX. Or-

Orchis palmata montana maxima.

IX. ORCHIS palmata montana maxima: Radices habet geminas inſtar palmarum duarum ſibi invicem junctarum, & velut in plures digitos diviſarum, quarum altera alba, vegetior ac ſolida, ſupra quas fibræ paucæ conſpiciuntur. Caulis eſt bicubitalis, ſtriatus, vacuus, quem folia pedalia primum, mox palmaria, ſeſquiunciam lata, nervis diſtincta, complectũtur: in cujus ſummo flores in ſpica palmari digeſti, coloris dilute purpurei, qui parvi ſunt galeola tecti, labro exiguo propendente, in anguſtiſſimas barbulas diviſo, & à tergo oblongo, capillaceo calcari donati; ad quorum exortum foliola ſingula, quaſi in filamentum abeuntia, obſervantur: his capitulum oblongum, ſtriatum, ſemen exiguum ſcobis inſtar continens, ſuccedit. Hæc in montibus vicinis, potiſſimum Muteto, copioſe Maio florens, provenit.

DE OPHRI.
CAPVT VII.

OPHRIS minima: è radice ſubflaveſcente fibroſa & Orchides redolẽte, cauliculus ſimplex, trium quatuorve unciar. ſub foliolis prodit, cui foliola duo Ophrios vulgaris modo apponũtur, quę parva ſunt, glabra, ſplendentia, coloris unifolii & nonnihil in cordatam effigiẽ, è rotundiuſcula figura diſcedentia, quib. cauliculi altera pars, ſimiliter trium, quatuorve unciarum ſupereminet, cujus ſummo floſculi parvi herbacei inſident, in Ophris vulgaris florib. exilitate ſola recedẽtes, quib. vaſcula exigua ſuccedunt. Florentiis in locis ubi ſponte provenit, Iulio potiſſ. menſe floret: at in hortos, cum gleba ſoli natalitii translata, citius. Naſcitur plurimũ, ut D. Furerus monuit, à quo eam (ſed prius à D. Sigfrid.) accepimus, Ophridii ſeu Bifolii Broccenbergici minoris nomine, in opacis muſcoſiſq; ſylv. Broccio & Oſſmannino vertici dicto.

DE OROBANCHE.
CAPVT VIII.

I. OROBANCHE flore majore ex cæruleo purpuraſcente: Radice eſt craſſa, longa, fibroſa: caule ſemipalmari, foliolis paucis, breviſſimis, craſſis & acutis cincto, qui in quinq; ſex, etiã plures pediculos triũciales, nudos, abſumitur, quamvis etiã ex folior. alis pediculi prodeãt, quorum ſummo calyx, uncialis ſinuat⁹ inſidet, & ex quolibet flos unicus, cęruleo purpuraſcens, lõgo pediculo donatus, exit, qui magnus, uncias duas longus, forma galericulatus, & veluti roſtrat⁹, ut in Alectorolopho, ex quo filamentum oblongum, reflexũ prodit: quid flori ſuccedat, non conſtat. Hanc, in Pyreneis montib. D. Burſ. legit & cõmunicavit.

II. Monere lubet de vulgari Orobanche, eam recte à Theophraſto Limodoron, quaſi famem adferens, vocari; eo quod plantæ cui adnaſcitur, alimentum ſubtrahat. Hanc enim ſemper alterius plantæ radici adnatam obſervavimus, ut Geniſtæ vulgari & Hiſpanicæ, Hieracio Sabaudo, Trifolio, Aſtragalo ſylvatico & aliis.

III. OROBANCHE quæ Hypopitys dici poteſt: hæc Orobanche vulgari ſimilis, ſed humilior & nigricans, caule unciarum quatuor, quaſi ſquamis contecto: flores in ſummo, veluti in parvam ſpicam congeſti, Nido avis ſimiles, albidiores tamen, rariores ac duriores. Sub piceis, abietibus & pinaſtris (hinc hipopitys) provenit. Sapore eſt ali quantum aſtringente.

LIBER TERTIVS.

DE RAPVNCVLO SIVE CAMPANVLA GLABRA.

CAPVT I.

Rapunculus ſpicatus cæruleus.

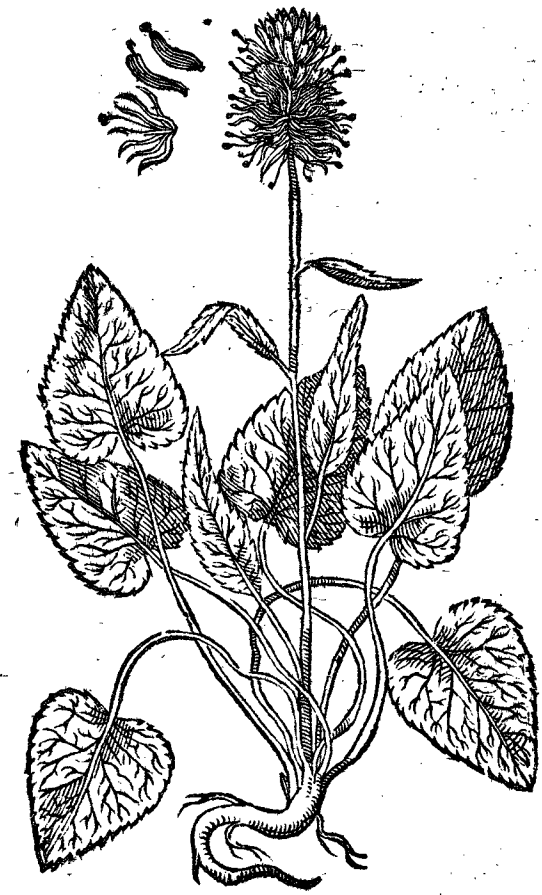

Rapunculus alpinus ſive Pyramidalis minor.

RAPUNCULUS ſpicatus datur ſpica alba, vel cinericea, vel coloris violacei ſaturi; hic ſolum figura Rapunculi ſpicati cæruleiadpoſita, cum jam deſcriptus ſit.

I. RAPUNCULUS alpinus ſive Pyramidalis minor: Radix Rapunculi forma: caulis unus, ſeſquipalmaris, foliis pallide virentib. per ambitum crenatis, acuminatis, unciam latis, tres longis, alternatim cingitur: in ſummo flores pauci, cærulei, campanulæ forma, pedicellis annexi & filamento oblongo ex eorum medio prodeunte, donati propendent: quibus ſingulis capitulum oblongum, pertuſum ut in campanula perſici folia ſuccedit, cui ſemen minutum includitur: in Italia provenit, ſed locus excidit.

Rapunculus alpinus corniculatus.

II. RAPUNCULUS alpinus corniculatus, quem nomine rapunculi alpini ſpicato ſimili, ante annos viginti duos in Phytopinace, dein in Matthiolo emaculato, deſcripſimus; nunc vero diligentius, cum eam ex Baldi rupium fiſſuris, abſq; radice eruerimus, ut figura noſtra in Matthiolo exprimit, poſtmodum à D. Neudorffero cum radice, & perfectiorem à D. Pona ante annos decem acceperimus.

Radice eſt tuberoſa inæquali, quaſi ex pluribus grumis compacta, alba, digiti craſſitie aliquando lignoſa, pallida, rugoſa & palmari: ex qua cauliculus (modo unus, modo plures) tenuis ac ſtriatus, unciarum quatuor exurgit: folia, quę ſaturate virentia, tenuia, ad radicem aliquando ex rotunditate oblongata: Bellidis cæruleæ forma communiter ſubrotunda, crenata, Alliariæ forma, ſed minora, pediculis uncias quinque vel ſex longis prædita, ex radice una cum cauliculis exurgunt: quæ vero cauliculis & quidem pediculis brevioribus adhærent, longiora ſunt & anguſtiora, profundius, ſed rarius, inciſa, quorum quina vel ſena, ſtellæ in modum umbellæ ſubjiciuntur, quę cauliculi ſummo inſidet, & ex floribus viginti, etiam pluribus, arcte junctis & ex cæruleo purpuraſcentibus conſtat, qui, ex calicibus pediculis latis brevibus & ſtriatis donatis prodeunt: ex ſingulo calice flos unus, ad exortum tumidus, oblongus, ſenſimque anguſtatus, & in extremitate crenatus, formam cucurbitæ vitreæ referens, in medio tumore, inciſuræ ſuperficiariæ quinque conſpiciuntur: apertus, ex foliolis quinque compoſitus, filamenta aliquot exhibet, intet quæ unum longe producitur, in ſummo bipartitum, aliquando inſtar capreoli vitium contortum: ſemen non fuit obſervatum. In Baldi montis jugis, inter præcipitia propendet, ubi Auguſto menſe florentem anno 1578. collectum, quod cum Patavii D. Guilandino oſtenderemus, Rapunculum montanum, at D. Cortuſus, Cantabiſcam alteram Anguillaræ nominabat. Io. Pona in ſuo Baldo ante annos quindecim excuſo, Trachelii petræi minoris nomine propoſuit.

III. CAMPANULA alpina latifolia flore pullo: hæc cauliculo eſt tenuiſſimo palmo minore, qui ad partem uſq; mediam, foliis uncialibus, ſubrotundis, alternatim diſpoſitis, leviter crenatis, pallideq; virentibus, cingitur; pars ſuperior

nuda eſt,cui fere ſemper unicus flos,mediæ magnitudinis, pulli coloris inſidet. In alpibus Auſtriacis,ut Sneeberg & aliis D. Burſerus reperit, & Rapunculi alpini latifolii nomine, miſit.

IV. CAMPANULA alpina linifolia cærulea. Ex radice tenui,alba,cauliculi quaterni,quini, plures paucioresque,palmares, & ſeſquipalmares, graciles,rotundi,ſimplices,emergunt: foliis oblongis anguſtiſſimis, confuſo ordine ſepti: flores ſummitate cærulei, ut in Rapunculo vulgari, quibus capitula, exiguum ſemen continentia, ſuccedunt. Hæc rupes & ſumma juga montis Waſſerfall,Iulio menſe florens, exornat.

Campanula alpina rotundifolia minor.

CAMPANULA alpina rotundifolia minor, à Cluſio ſub Campanula alpina minore deſcribitur: verum figura quam addit eſt Campanulæ rotundifoliæ vulgaris minoris, quare veram figuram adpoſuimus.

V. CAMPANULA rotundifolia minima: plantula eſt unciarum trium,ex cujus radicula alba, capillari,oblonga, exurgunt cauliculi (ſæpe unus,plerumque terni,quaterni) tenuiſſimi; ſubrubentes & ad radicem ſubhirſuti, majori ex parte nudi, ſinguli unicum floſculum ſubcæruleum deorſum nutantem, calathi forma,ex unico folio ſexangulo compoſitum, ſuſtinent, quibus capitula foraminibus pertuſa,ut in reliquis campanulis, ſuccedunt: foliola habet potiſſimum ad radicem, exigua, ſubrotunda, ſerrata, rigidiuſcula,quandoq; rubentia. Hanc in Rhætorum alpibus, cum Italiam peteremus, anno 1577. Septembri menſe adhuc florentem inter ſaxa copioſiſſime obſervavimus, nec altiorem invenire licuit: quam cum D. Cortuſo oſtendiſſemus Cantabricam Plinii nominavit. Plinius l. 25. cap. 8. ſuæ Cantabricæ,quæ per Divi Auguſti tempora à Cantabris reperta fuit,caulem juncēum,pedalem tribuit,in quo ſint floſculi oblongi veluti calathi: in quibus ſemen perquam minutum,& quæ ubique naſcatur.

VI. CAMPANULA Cymbalariæ foliis: ex radice exigua capillacea & albicante, cauliculi tenuiſſimi, virides, nonnunquam palmum ſuperantes,& mox in alios brachiati,prodeunt: quibus folia rara,ſubrotunda,hederacea, vel potius Cymbalariæ foliis ſimilia,anguloſa,viridia,tenuia,longis pediculis donata,ſine ordine adhærent: flores cærulei,oblongi campanulæ forma, aliquando ſummis cauliculis, aliquando pedicellis biuncialibus,ex eorundem lateribus exurgentibus,inſident. Hæc non longe Toloſa in Ericetis provenit, & quia vix ſola ſuſtinetur, Ericetis incumbens exurgit: eandem etiam circa Lutetiam D. Cherlerus legit.

VII. CAM-

Campanula ſerpillifolia.

Campanula foliis ſubrotundis.

VII. CAMPANULA ſerpillifolia: Totaplanta, floribus exceptis, ſerpillum refert: nam radice eſt tenui, obliqua, tenuiſſimis fibris capillata, & hinc inde repente: cauliculis plurimis rubentibus in terram reflexis, cui novis fibellis adhærent, qui in ramulos plures tenuiores dividuntur: quos foliola Serpilli, vel potius Nummulariæ, quæ flore eſt purpuraſcente, forma ſubrotunda, duo ſemper oppoſita, quædam majora, quædam Serpillo minora, crenata, ſubtus pallide virentia, pediculis breviſſimis, & leviſſime pubeſcentibus, ambiunt: cauliculi aliquando in pediculos nudos, flores ſuſtinentes deſinunt: aliquando ex cauliculorum lateribus pediculi triunciales in ſummo nudi floribus ornati exurgunt: flores bini vel terni campanulæ forma, ex cæruleo rubentes, deorſum nutantes, ſinguli ſinguli pedicellis donantur. Hujus ramulum à D. Bauhino fratre primum habuimus, dein in Baldo cum floribus legimus: tum à D. Paſchali Gallo, qui eam in Rhætia ex rupibus dependentem collegit.

Similem, ſed foliis inferne albidioribus & ſuperne pallide virentibus, in Inſula Toupinambault Braſilianorum natam, D. Burſerus communicavit.

DE TRACHELIO SIVE CAMPANVLA HIRSVTA.

CAPVT II.

I. CAMPANULA foliis ſubrotundis: ex radice tenui repente, caulis ſeſquipalmaris levi lanugine pubeſcens exurgit, quem folia pauca, ſubrotunda, uncias duas pene longa, lataque, pediculo oblongo donata, tenuia, ſubaſpera, per ambitum crenata, cingunt: in caulis ſummo flores pauci, dilute cærulei, Campanulæ forma, deorſum pendentes, ex quorum medio ſtylus

lus exurgens, extra florem fertur. Hanc cervicariæ minoris rotundifoliæ nomine D. Sigfridus, Helmſtadio miſit.

Hæc à campanula hortenſi Rapunculi radice differre videtur altitudine, foliorum longitudine, florum magnitudine & numero, quæ pro radicibus multas, tenues, transverſas & oblique repentes fibras, habet, ita ut ex hortorum areolis vix extirpari poſſit, à quibus radices oblongæ, candidæ, Rapunculi radicibus ſimiles, demittuntur.

II. CAMPANULA Drabæ minoris foliis: ex radice Rapunculi minoris forma, caules ſeſquipalmares, lanugine leviſſima aſperſi prodeunt, quos folia, Drabæ minoris foliis ſimilia, ſubrotunda, viridia, unciam longa, ſemunciam lata, per ambitum crenata, & in acumen faſtigiata, ſubaſpera, pediculis carentia, alternatim veſtiunt: flores pauci, ſubcærulei, ſexanguli, calathi forma, mediocris magnitudinis & pediculis oblongis donati, ſummo cauli inſident. In pratis circa Valeſianorum Thermas copioſe provenit, unde D. Burſerus attulit.

Campanula foliis Echii floribus villoſis.

Campanula foliis Echii.

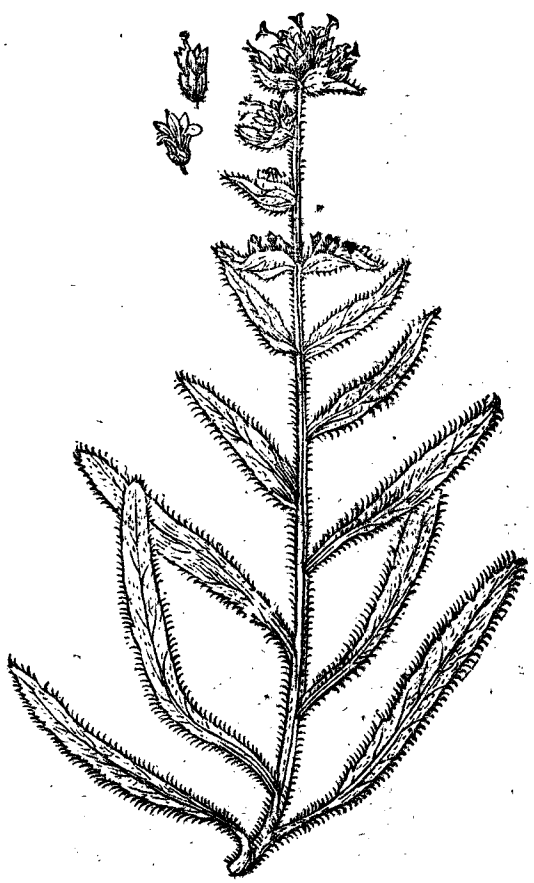

III. CAM

III. CAMPANULA folijs Echij floribus villoſis: ex radice oblongiuſcula, folia anguſta quatuor & quinque uncias longa, ſubaſpera, prodeunt; inter quæ caulis palmaris, rarius pedalis, rotundus, ſubaſper, paucis brevibus & anguſtis foliis veſtitus, exurgit, ex cujus ſummitate flores unciales, lati, Campanulæ forma, quini, ſeni, cærulei, alternatim diſpoſiti, brevibus pediculis dependent: quorum extremitates, quemadmodum & calices, pili oblongi, pappi inſtar, ambiunt. Hæc in Baldo reperitur & Helvetiorum alpibus Gotthardo & monte Fracto: diverſa plane à Trachelio montano hiſtoriæ Lugdunenſis.

Hujus & minor ſpecies, quæ minus hirſuta, ſemipalmaris, foliis brevibus, cauliculo gemino, ex quorum quolibet reflexo, flos unicus, illo tamen minor, dependet: quam ex Helvetiorum alpibus D. Burſerus attulit.

Campanula adhuc alia datur foliis Echii, quam cum Cluſius nomine Trachelii Θυρσοειδὲς deſcripſerit, nullam vero figuram adpoſuerit, eam præcedenti jungere voluimus.

DE RAPISTRO.

CAPVT III.

I. RAPISTRUM floribus Leucoji marini: plantula ſemipalmaris eſt, radice oblongiuſcula, alba, fibellis donata, cauliculis trium quatuorve unciarum: foliis vulgari Rapiſtro luteo ſimilibus, parvis, uncialibus, crenatis, & ſubaſperis: floſculis parvis ſubcæruleis, Leucoji marini ſimilibus, quibus ſiliquæ parvæ, anguſtæ, ſemen minutum continentes, ſuccedunt. Circa Maſſiliam in rupibus D. Burſerus legit.

II. RAPISTRUM monoſpermon: ex radice longiuſcula albicante, parum fibroſa, caules pedales, quandoq; altiores, rotundi, tenues, ramoſi, eleganter virentes, leviterq; hirſuti exurgunt: folia humi ſparſa, craſſa ſunt, Rapi foliis ſimilia, ad principium laciniata, dein ſubrotunda, leviter ſinuata & ſubhirſuta: flores ſecundum cauliculos palmares & tenues, velut in ſpica diſpoſiti, quadrifolii eleganter lutei aureive, quibus ſiliquæ ſuccedunt rotundæ (eleganter propter ſtrias, per eas quemadmodum in ſemine Coriandri diſcurrentes) in filamentum oblongum abeuntes: quæ quaſi geminæ ſibi inſident, parte tamen ſuperiore majore, cum in ea ſemen parvum oblongiuſculum, ſed unicum (unde ei nomen) contineatur. Hujus ſemen, nomine Lampſanæ monoſpermi, D. Doldius miſit, & hic Baſileæ in horto D. Zvingeri, Majo menſe floruit.

Rapiſtrum monoſpermon.

Hoc ipſum poſtmodum, ſed multo ſtrigoſius (illud enim cultura elegantius) in agris qua Auguſtam Rauracorum itur, ad rubram domum obſervavimus: idem ſed humilius & valde ramoſum, foliis parvis, eleganter viribus, in agris circa Huningen ad ſylvam, invenimus: & ſimile Monſpelio, ubi quoque ſponte crevit, habemus.

DE NAPO.
CAPUT IV.

NAPus ſylveſtris Cretica: foliis eſt ad palmi longitudinem accedentibus, inſtar foliorum Rapiſtri albi, vel Irionis vulgaris, in lacinias octo vel decem diviſis, per margines crenatis, aſperis: caule albido, rotundo, ramoſo, ſubaſpero, ſummitate, cui flores non inſident, aculeata, floribus (quos non vidimus, ut nec radicem) ſiliquæ anguſtiſſimę biunciales ſuccedunt, quæ ſemen exiguum nigricans continent. Buniadis agreſtis nomine, ex Creta ab Honorio Belli accepimus: & à Cretenſibus σκιλοδρυδὲς vocatur.

DE RAPHANO.
CAPVT V.

RAPHANUS Creticus: ex ſemine Cretico ab Honorio Belli, Ramolo nomine miſſo, Raphanus in hortis noſtris crevit, cujus planta tota, toto habitu à vulgari non diſſidebat; radice oblonga, alba & guſtus acerrimi; caule non adeo alto: foliis minus hirſutis & aſperis, flore modo purpureo, modo albo: ſiliquis & ſeminibus minoribus.

Raphani aquatici duas figuras, tanquam optimas, adpoſuimus, ſed ſine deſcriptione: cum is, qui foliis eſt in profundas lacinias diviſis ſub Radicula ſylveſtri, à Dodonæo: ſub Raphano ſyl. aquatico, à Lobelio in editione Belgica: Raphano aquatico à Tabernæmontano, ſive ſylveſtri & paluſtri in hiſtoria Lugdun. deſcribatur: alter vero, nomine Rapiſtri aquatici à Tabernæmontano exhibetur.

Raphanus aquaticus alter.

Raphanus aquaticus foliis in profundas lacinias diviſis.

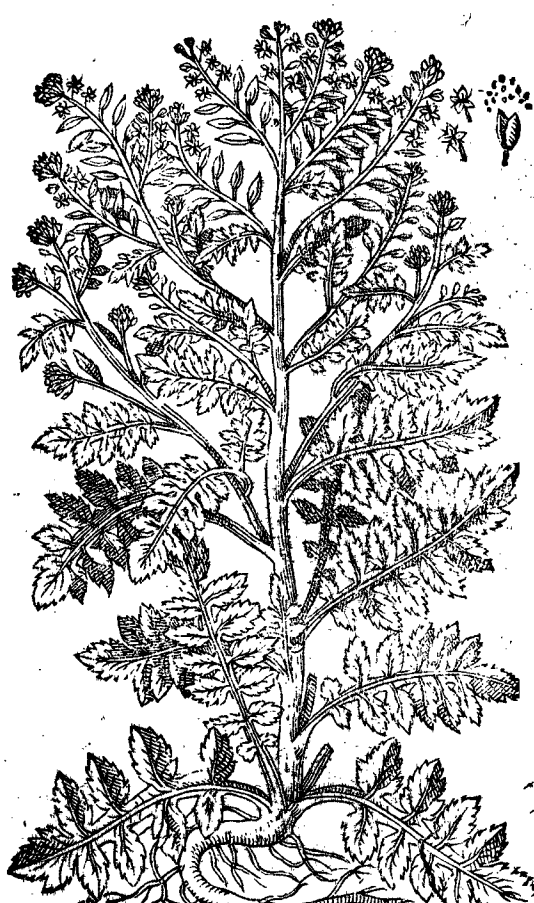

DE

DE DRACVNCVLO.

CAPVT VI.

DRACVNCULUS alpinus folio ſcabioſæ: radicibus eſt fibroſis, cauliculis rotundis, pedalibus, in ſummo in alas brachiatis: foliis inſtar ſcabioſæ laciniatis, alte inciſis & crenatis, alternatim diſpoſitis & pallide virentibus: floſculis, in ſummis virgulis, quoad diſcum medium ſubluteis, quem foliola alba, ut in Chamæmelo vulgari, ambiunt. In Helvetiorum pratis alpinis prope Fabarias & in Gotthardo provenit, Iulioque floret.

Eruca latifolia.

DE ERVCA ET SINAPI.

CAPVT VII.

I. ERUCA latifolia: hæc caule eſt cubitum excedente, albo, craſſo, ſtriato, ramoſo: foliis glabris pallide virentibus, ad radicem pedalibus, profundis inciſuris laciniatis, per quorum medium nervus latus excurrit, quem utrinque foliorum laciniæ biunciales, alarum inſtar, triangulares, corroſæ, figuræ diverſæ, inferne & ſuperne continuæ cingunt: quæ vero in caule breviora ſunt, & horum quædam Erucæ vulgaris foliis ſimilia, ſuprema vero anguſta & parum ſinuata: in caulis ſummo flores ſatis magni, aurei, quadrifolii, ſtaminibus plurimis donati, quibus ſiliquæ oblongæ ſtrictiſſimæ ſuccedunt. Erucæ nomine in horto ſata: an forte Eruca tertia Anglica, in horto Camerarii?

II. ERUCA ſylveſtris minor Burſæ paſtoris folio: ex radice craſſiuſcula, cauliculus palmo altior, ſubaſper, brevibus alis brachiatus exurgit: folia ad radicem ſparſa, ſeſquiunciam longa, Burſæ paſtoris mediæ modo laciniata, ſubaſpera, in caule nulla, niſi quæ alis, & quidem vix laciniata, ſubjiciuntur: flores ſubaurei, ſatis magni, longis pediculis inſidentes, quibus ſiliquæ breves ſuccedunt. Monſpeſſuli collecta.

III. ERUCA ſylveſtris minor incana: ex radice cauliculi læves, virentes, quatuor, ſex & octo unciarum, in plures alas unciales diviſi prodeunt: folia ad radicem plura, biuncialia, tenuiſſime laciniata, quæ etiam cauliculos alternatim cingunt, omnia incana ſunt: floſculi plurimi, pallide lutei, quibus ſtrictiſſimæ & breves ſiliquæ ſuccedunt: Monſpelio D. Rumbaum attulit.

IV. ERUCA lutea ſive Barbarea flore pleno: hæc à vulgari magnitudine differt: caule eſt craſſiore & ſtriato, ſed breviore: foliis uncialibus: floribus nonnihil quam in vulgari majoribus, aureis & plenis. Inter ſegetes Paterniacenſes, & juxta Arburg arcem Bernatum, Iunio floret.

V. ERU-

Eruca cærulea in arenoſis creſcens.

Eruca maritima Italica.

V. ERUCA cærulea in arenoſis creſcens: Ex radice rufeſcente, oblonga, tenui, leviter fibroſa, caules plures palmares, rarius ſeſquipalmares ſtriatos, hirſutos, ramulis aliquot brachiatos, emittit: folia ad radicem per terram ſparguntur, erucæ vulgaris inſtar ſinuata, & quaſi circumroſa, hirſuta, aſpera, ſeſquiuncialia, ſed etiam breviora & anguſtiora, quę in caule rariora ſunt, minus ſinuata & aliquando integra: floſculi eleganter cærulei, vel purpuro-cærulei, quadrifolii, filamentis brevibus donati, ramulorum extremis inſident, quibus ſiliquæ oblongæ, tenues & læves, ſemen minutum ſubrufum & acre includentes, ſuccedunt. Provenit apud nos locis arenoſis, ut iis quæ Birſa alluit: ſic quibuſdam in locis in muris reperitur: imo etiam altiſſimis jugis & petris circa Delſpergam & Lauffen Rauracorum: in Phytopinace, & Matthiolo, addita figura, quoque deſcripſimus.

VI. ERUCA maritima Cretica ſiliqua articulata: tota planta albicat, folia habens ad radicem brevia, anguſta, in minores lacinias divi... & ſubaſpera: cauliculis eſt palmaribus, reflexis, ſtriatis (flores non conſpecti) ſiliquis plurimis, incurvis, articulatis, trium quatuorve unciarum, aſperis, ſemen minutum ſubrufum continentibus, quam ex Creta Honorius Belli miſit.

ERUCÆ maritimæ Italicæ ſiliqua haſtæ cuſpidi ſimili, figuram perfectam adpoſuimus, cujus tres diverſæ una cum deſcriptione (inter quas una ex Lobelio deſumpta, qui nomine Cakile Serapionis Erucæ folio, napi flore exhibuit) in Lugdunenſi hiſtoria proponuntur.

VII. ERU-

Eruca Monſpeliaca ſiliqua quadrangula echinata.

VII. Eruca Monſpeliaca ſiliqua quadrangula echinata. Hanc Monſpeſſuli anni 1579. ubi collegiſſemus, ſic deſcripſimus, quemadmodum in Phytopinace videre eſt: ex radice ſemipalmari, craſſiuſcula, leviter fibrata, albicante, caules ad exortum purpuraſcentes, terni, quaternive, pedales, aliquando cubitales, rotundi, ſtriati, ſubaſperi, in ramos brachiati exurgunt: folia ad radicem humi ſparſa, pauca, oblonga, anguſta, ſinuata, hirſutie aſpera, bina ternave ſimul juncta, in caulibus, præſertim ſiliquis onuſtis, pene nulla, oblonga, leniter ſinuata: floſculis eſt luteis quinquefoliis, quibus ſiliquæ ſuccedunt quadrangulæ, in apicem acutum rigidumque deſinentes, leves, oblongo pediculo inſidentes, per maturitatem duriſſimæ: quarum quælibet latera quatuor obtinet, quæ ad formam alarum perceæ piſcis elevata, in medio ſinum oſtendunt: his per longum diſſectis, utrinque duæ capſulæ diſtinctæ conſpiciuntur, in quarum qualibet, ſemen unicum rufum, cochleæ inſtar convolutum acuminatum & acre continetur. Iunio menſe florentem & ſiliquas ferentem, legimus. Hanc videtur Herbarii Lugdunenſis auctor, ſub Sinapi echinato voluiſſe proponere, verum figura vitioſa & deſcriptio non ſufficiens.

Sinapi parvum ſiliqua aſpera: radice eſt oblonga craſſiuſcula & capillata, ad quam folia plura, Erucę ſylveſtris minoris forma, ſed minoris forma, ſed minora, in lacinius tenuiſſimas diviſa, & acria: cauliculi plures, recurvi, leves, duarum triumve unciarum (rariſſime cauliculus palmaris erigitur) in alas unciales brachiati: flores parvi, pallide lutei, quibus ſiliquę multæ ſtrictæ, unciales & aſperæ, in latera divaricatæ, ſemen minutiſſimum continentes, ſuccedunt: circa Monſpelium provenit.

Reſedæ affinis Phyteuma.

Eryſimo ſimilis hirſuta alba.

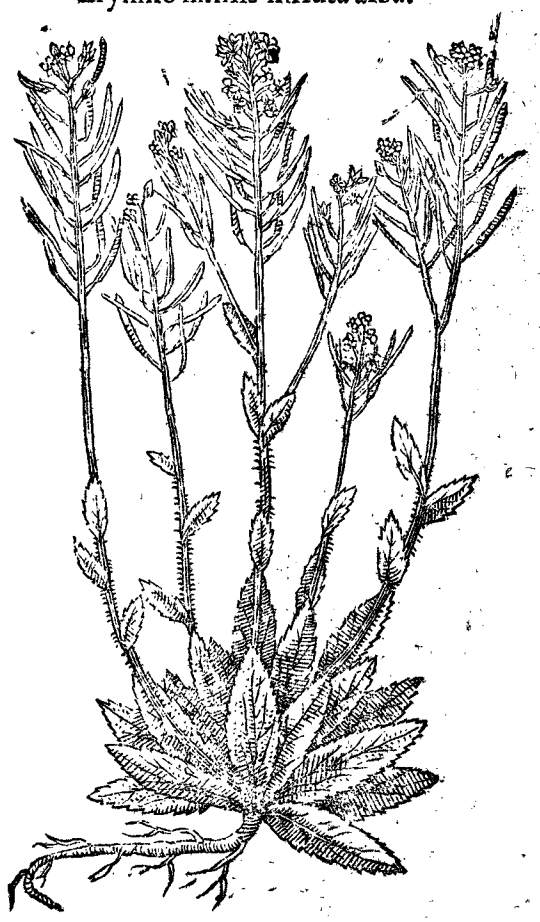

DE RESEDA.

CAPVT VIII.

RESEDA linarię foliis: er radice candida, longiuſcula, caulis cubitalis rotũdus, in ramos palmares diviſus, foliis linariæ ſtrictiſſimis oblongis, viridibus veſtitus exurgit: rami ſinguli, in florum oblongam veluti ſpicam abeunt, quam floſculi parvi, muſcoſi, tenuibus capillamentis ornati, ut in Reſedæ minore alba (quam Seſamoidem parvam Salamanticenſem Cluſius nominat) pallide flaveſcentes conſtituunt: quibus capitula vel vaſcula anguloſa, biſida, exili ſemine pallido plena, ſuccedunt. Hæc in ſolo arenoſo convallium montium Pyrenæorum, à D. Burſero collecta.

RESEDÆ affinem facimus eam quam Phyteuma Monſpelienſium, Lobelius & Lugdunenſes vocant, deſcribunt & depingunt: verum cum foliis nunc oblongis, nunc in aliquot lacinias diviſis reperiatur, una figura exprimere voluimus.

DE ERYSIMO.

CAPVT IX.

ERYSIMO ſimilis hirſuta: ex radice oblonga, alba, lignoſa & fibroſa, caulis modo unus, modo plures cubitales, aliquando ſubrubẽtes, ſtriati, hirſuti, aliquando in ramulos brachiati, exurgunt: folia plura, ad radicem humi ſtrata, aliquando pediculis carentia, ſeſquiunciam longa, aſpera, hiſpida, ſubalbicantia, per ambitum crenata, rarius laciniata, & quæ in caule minora ſunt, eumque baſi latiore cingunt: ſecundum ramulorum longitudinem, veluti in ſpica floſculi albi, quadrifolii, pedicellis, inſident, qui in ſiliquas oblongas, ſtrictas, ſemen minutum

nutum continentes, abeunt. Provenit locis ſaxeſis, ruderibus, muris, ut hic Baſileæ ad mœnia, ad arcem Mönchenſtein, primoque vere floret: Monſpeſſuli quoque in ruderibus umbroſis, ſed per omnia minor: rarius in arenoſis, ut apud nos ad Wieſam fluvium, Patavii ſimiliter collegimus, & hanc D. Guilandinus Dryophanon Plinij lib. 27. cap. 9. Drabam alteram & Thlaſpi ſpeciem rat D. Cortuſus, Eryſimum tertium nobis nominabat: poſt modum Barbaream muralem Ioan. Bauhinus frater appellavit. Hujus deſcriptionem & iconem, in Matthiolo emaculato, exhibuimus.

DE PERSICARIA.

CAPVT X.

PERSICARIA anguſtifolia; ex radice nigricante, fibris oblongis capillata, caules plures cubito altiores, rubentes, læves, geniculis diſtincti exurgunt: quos folia, Perſicariæ vulgaris foliis triplo, quadruplove anguſtiora, duas, rarius tres, uncias longa, ambiunt, & in ſummo in ramulos brachiantur, quibus ſpicæ oblongæ, floribus pallide purpuraſcentibus ornatæ, ut in vulgari inſident. In humidis circa Michelfeldam, æſtate florens, reperitur.

Naſturtium hortenſe latifolium.

Naſturtium hortenſe criſpum anguſtifolium,

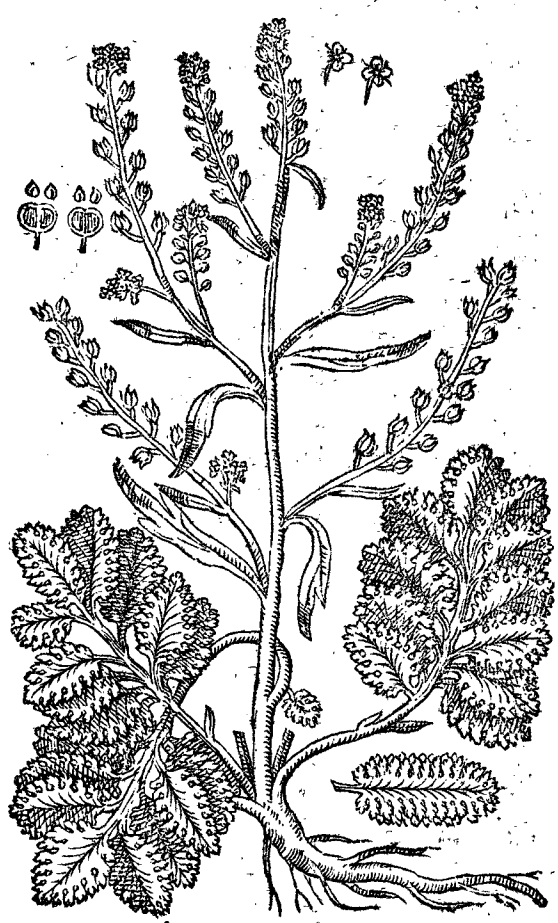

Naſturtium hort. criſpum latifolium.

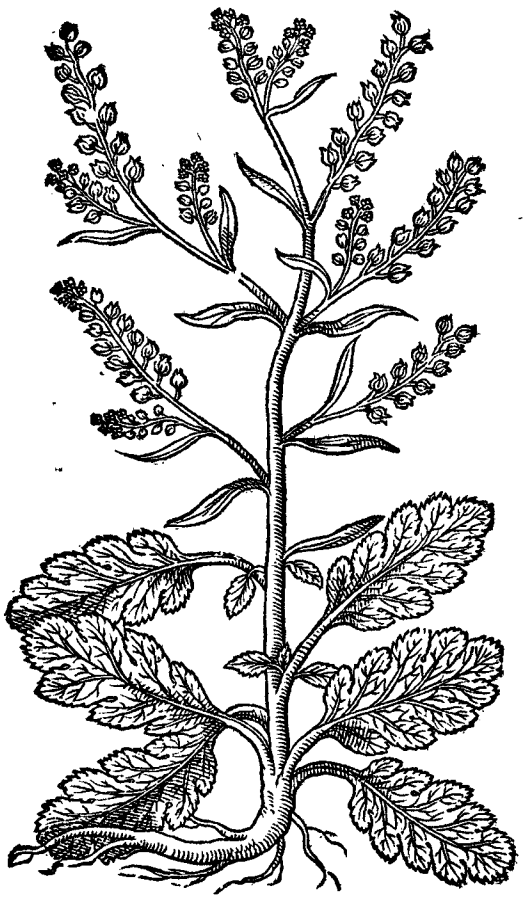

DE NASTVRTIO.

CAPVT XI.

NASTVRTIVM hortenſe duplex eſt, plano & criſpo folio: illud latifolium, cujus ſolum figura adpoſita, & anguſtifolium vulgatius: hoc, quod criſpum ſimiliter duplex eſt.

I. NASTVRTIVM hortenſe criſpum; hoc, foliis exceptis, cum vulgari convenit; hujus enim folia criſpa ſunt: eſtque duplex, latifolium & anguſtifolium, quemadmodum binis figuris in Matthiolo exhibuimus (cum ſæpius in hortulo noſtro creverit) & hic repetere placuit.

II. NASTVRTIVM pratenſe parvo flore: ex radice tenui, fibroſa, caulis cubitalis, viridis, varie incurvatus exurgit, foliis atrovirentibus, oblongis, Erucæ ſylveſtris minoris, aut Sij forma, utrinque longis petiolis in lobos ſubrotundos, aliquando oblongos diviſis, & per ora dentatis, cincti: in caulis ſummo, floſculi parvi, albi, velut in umbella diſpoſiti, quibus ſiliquæ parvæ ſemine minutiſſimo refertæ ſuccedunt. Circa Montembelgardum locis humidioribus provenit. Suſpicamur Matthiolum, quem Tabernæmontanus ſecutus eſt, ſua figura Siſymbrii aquatici alterius, duas plantas miſcuiſſe: ita ut florum umbella, huic jam deſcriptæ, folia vero, Naſturtio pratenſi vulgato magno flore, conveniant.

§ (:) §

Naſturtium aquaticum majus & amarum.

Naſturtium alpinum minus Reſedæ foliis.

NASTURTIUM aquaticum majus & amarum, quod Thalius nomine Siſymbrii alterius ſpecie ſecunda deſcripſit, & ſæpe inter Naſturtium aquaticum ſupinum reperitur, à quo ſapore amaro potiſſimum diſtinguitur, hic deſcribere noluimus: at figuram adponere, cum nullus eam exhibuerit, voluimus.

III. NASTURTIUM ſylveſtre minus: ex radice tenui capillacea, cauliculi plures (& quantum ex ſicca colligere licet reclinati) trium quatuorve unciarum emergunt: foliis Naſturtij vulgaris forma, ſed minoribus, per terram ſparſis & etiam cauliculos cingentibus: in quorum ſummo floſculi parvi albicantes, valvulæ exiguæ, ut in Iberide, vel Burſa paſtoris minima. Hoc primo vere, ad alveos aquarum ſalſugine imbutarum Ftanckenhuſij Thuringiorũ, copioſiſſime erumpit, unde D. Furerus cum aliis elegantiſſimis, Iberidis puſillæ, ſeu Naſturtii ſylveſtris Franckenhuſani nomine, miſit.

IV. NASTURTIUM alpinum minus Reſedæ foliis: ex radice alba tenui & oblonga, cauliculi leves, tenues, recurvi, communiter indiviſi, palmoque minores prodeunt: foliis longis pediculis, inſtar Reſedæ vulgaris, prĕditis, in lobos tres, vel quatuor ſubrotundos, diviſis: flores in caulicolorum ſummis albi, mediocris magnitudinis, quibus ſiliquæ ſtrictiſſimæ, ſeſquiunciales ſuccedunt. In Rhætorum alpibus Iulio florens, reperitur. Verum ex Helvetiorum alpibus & Pyrenæis, longe minus habemus, ita ut tota planta abſque radice uncias tres non ſuperet.

V. NASTURTIOLUM alpinum capſula Naſturtij hortenſis: radice eſt lignoſa, parum fibroſa, cauliculis uncias duas non excedentibus: foliolis parvis, anguſtis, craſſis, lingue brevioribus: floſ-

culis parvis albis,capſulis ſatis magnis, Naſturtio hortenſi ſimilibus. In Rhætiæ monte Nombre prope Balneum Worms,æſtare florens, Ioh. Bauhin.frater collegit.

VI. NASTURTIUM alpinum Bellidis folio majus: Ex radice caulis cubitalis rotundus,lævis, ad exortum ſtatim diviſus, prodit: folia habet tenuiſſima,bellidis forma, uncias quatuor longa:quæ vero in caule ſunt, pediculis carent,& inſtar Thlaſpi vulgaris lato ſemine,leviter ſinuata,eum ambiunt: flores albi,in caulis ſummo, quaſi in ſpica uncias ſex longa, quibus ſiliquæ triunciales,anguſtæ,ſemine rufeſcente,rotundo, plano,refertæ,ſuccedunt. Circa Fabarias Thermas,ad aquæ defluxum,D.Burſerus legit.

VII. NASTURTIUM alpinum foliis Barbareæ: Radice eſt parva,capillacea,albicante: caulibus pluribus tenuiſſimis,fragilibus,reflexis,nonnihil villoſis,nonnunquam in alas diviſis,ſemipalmaribus, palmaribus & nonnullis cubitalibus: foliis ad radicem pluribus, parvis,tenuiſſimis,viridibus,foliorum Barbareę modo,ſed minus frequenter ſinuatis, quæ in cauliculis rariora ſunt, & quædam minime ſinuata: floſculis eſt minimis albis: ſiliquis oblongiuſculis & ſtrictiſſimis. Hoc Cardamine aut Erucæ peculiaris nomine, D.Burſerus ex Auſtria, ſed in finibus Bohemiæ collectum, transmiſit.

Thlaſpi villoſum capſulis hirſutis.

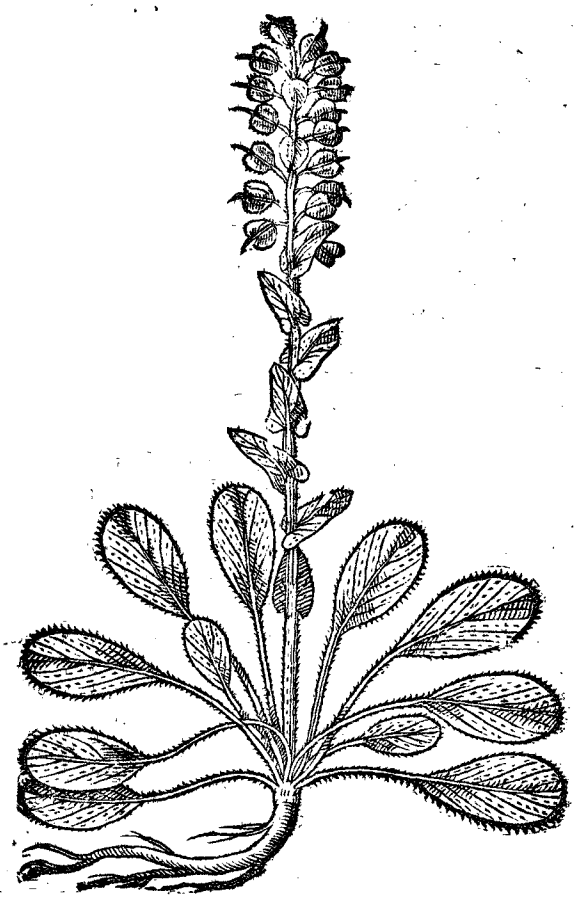

DE THLASPI.

CAPVT XII.

I. THLASPI vaccariæ folio, Burſæ paſtoris ſiliquis: caule eſt cubitali, rotundo ſtriato, lævi, viridi, ramoſo, quem folia vaccar ſimilia, atrovirentia, glabra, pediculis carentia, cingunt: flores parvi, albi: ſiliquæ Burſæ paſtoris forma, ſed majores: Non longe Monſpelio, in horto Dei dicto, D. Burſerus collegit.

II. THLASPI vaccariæ incano folio minus: Tota planta villoſa, & incana eſt: ex radice craſſiuſcula, rufeſcente, cauliculi ſemipalmares, etiam minores, recurvi & quaſi repentes, villoſi & incani prodeunt, foliis parvis incanis, vaccariæ ſimilibus, pediculis carentibus & alternatim diſpoſitis, veſtiti: in quorum ſummitate floſculi plures, albi, quaſi in ſubrotunda ſpica uniti, quibus thecæ parvæ ſuccedunt. Hoc in agris Monſpelienſibus repens, & in Provincia prope Maſſiliam, paulo majus & erectius reperitur.

III. THLASPI villoſum capſulis hirſutis: ex radice tenui, oblonga, albicante, caulis pedalis unicus rotundus, villoſus exit: ad cujus exortum folia aliquot humiſtrata, longis pediculis donata, orbiculato cuſpide, hirſuta: quæ vero in caule, longe breviora, pediculis carentia, latiore baſi ipſum amplectuntur, quorum quædam leviter crenata ſunt: flores albi quadrifolii: ſiliquæ magnæ, hirſutæ, compreſſæ, longo pediculo donatæ, ſuperiore parte fiſſæ, utriculis duobus præditæ, in quibus ſemen rufeſcens, acri ſapore præditum, continetur. Hoc anno 1577. in horto Patavino (poſtmodum Monſpeſſuli ſponte natum) collegimus: cujus ſemine, in Italia pro vero Thlaſpios ſemine, olim uſos fuiſſe, ex D. Cortuſo cognovimus: hoc in Phytopinace primum ſub 19. Thlaſpi, dein in Matthiolo, figura addita, exhibuimus.

IV. THLAS-

Thlaſpi Creticum flore albo.

Thlaſpi alpinum minus capitulo rotundo.

IV. THLASPI Creticum flore albo: radice eſt oblonga, paucis fibris donatâ, cauliculis palmum ſuperantibus, rotundis: foliis paucis, oblongis, anguſtis, lævibus, alternatim caulem veſtientibus: in cauliculorum ſummo, flores candidi magni, quibus thecæ magnæ, apice medio donatæ ſuccedunt. Hoc Thlaſpi, Cappadocici fruticantis flore albo perennis nomine, D. Doldius Norinbergâ miſit.

V. THLASPI ſaxatile rotundifolium: Ex radice alba, longa, fibris carente, ſublignoſa, cauliculi plures, tenues, pedales, reflexi, & fibris capillaceis, deorſum miſſis, terræ affixi, prodeunt, foliis eſt parvis, ſubrotundis, tenuibus, inter quæ cauliculi palmares, nudi exurgunt, flores paucos pallidos ſuſtinentes, quibus ſiliquæ parvæ, tenuiſſimo filamento donatæ, ſemen minutum concludentes, ſuccedunt. In locis petroſis circa oppidum Lauffen M. Hagenbachius reperit.

VI. THLASPI alpinum folio parvo crenato: vel Thlaſpi alpinum minus capitulo rotundo: à radice craſſa, è rupium fiſſuris prodeunte, caules exurgunt tenues, palmares & ſeſquipalmares in ramulos brachiati: folia habet ad radicem plura, brevia, acuta, leviter crenata, longis pedicellis donata, in caule pauca & anguſtiores floſculi in ſummo albicantes, quibus folliculi copioſi, oblongis pedicellis inſidentes, tenues, ſubrotundi, ſepto membranoſo diſtincti, ſemen minutum flavum & acre continentes, ſuccedunt. Provenit in monte Waſſerfall, & in Helvetiorum ac Rhætorum alpibus. Hujus in noſtro Matthiolo & figuram & deſcriptionem, ſub Thlaſpi ſaxatili minori folio exhibuimus: & Thlaſpi alpini majoris iconem addidimus: utramque & hic exhibemus.

VII. THLA-

Thlaſpi alpinum majus capitulis rotundis.

Thlaſpi montanum incanum luteum.

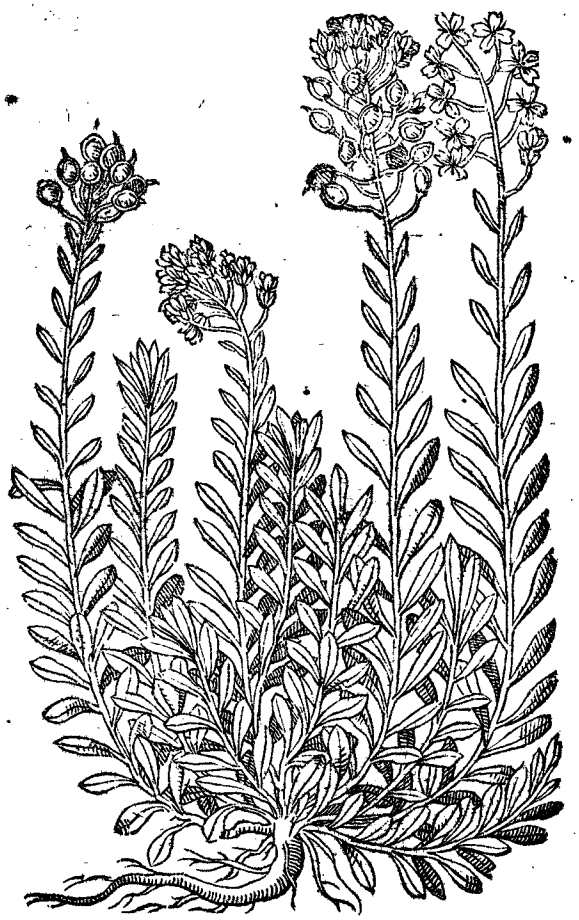

VII. THLASPI alpinum repens: ex radice oblonga, cauliculi plures, per terram repandi, trium quatuor vel quinque unciarum, foliis parvis ſubrotundis, inordinate diſpoſitis, veſtiti prodeunt, floribus copioſis magnis & albis ornati, quibus ſiliquæ, Thlaſpi bellidis folio ſimiles, ſuccedunt: ſapore eſt Erucæ. D. Burſer. ad Thermas Fabarias Helvetiorum, dein in Auſtria collectum, transmiſit.

Variat ratione loci: illud enim foliis eſt leviter hirſutis, floribus communiter purpuraſcentibus, rarius albis: hoc vero foliis eſt glabris, floribus albis.

Et ſic Thlaſpi montani incani lutei ſerpillifolij majoris figura erat adponenda, cum minus recte ſculptor, apud Lobelium nomine Thlaſpi ſupini lutei, expreſſerit.

VIII. THLASPI biſcutatum villoſum flore calcari donato: caule eſt cubitali hirſutie aſpero, ſummitate in alas brachiato: quem folia craſſa, villoſa, aſpera, per marginem profundis inciſuris crenata, quædam ſinuata, uncias duas longa, ſemiunciam lata, uſque ad ſummum, baſi lata veſtiunt: flores habet luteos, magnos, calcari ut in linaria donatos, quibus peltæ duæ rotundæ unitæ, ſemen continentes, & in apicem oblongum deſinentes, ſuccedunt. In ſaxoſis Gallo provinciæ Bormij non longe ab Inſulis Stechadibus provenit, unde D. Burſerus attulit.

IX. THLASPI fruticoſum leucoij folio latifoliũ: caulib. eſt pedalib. rotundis, lignoſis, quos folia pallide virentia, Leucoji forma, ſed breviora & anguſtiora, veſtiunt: flores in ſummitate pallidi, magni, & vaſcula biſulcata. Circa Maſſiliam D. Burſerus legit.

DE MILLEFOLIO.

CAPVT VI.

I. MILLEFOLIUM maximum umbella alba: caulibus eſt ſeſquicubitalibus craſſis, rotundis, ſtriatis: foliis circa radicem palmum longis, uncias quatuor latis, tenuiſſime inciſis & velut è multis minutiſſimis alatis foliolis conſtantibus, ſed minoribus & tenuiſſime inciſis, quæ circa caulem ſunt, qui in ramos plures brachiantur, quibus ſingulis umbella, uti in Millefolio vulgari, ſed major, floſculis albis referta, inſidet. In horto Patavino crevit.

II. MILLEFOLIUM purpureum majus: ex radice craſſa ſatis, caules plures ad cubitum & ſeſquicubitum excreſcunt: foliis ut in vulgatiſſimo Millefolio diſpoſitis, umbella magna, flores elegantiſſimimos rubri coloris & quinquefolios continens, in quorum medio apices pallide flaveſcentes, qui gratiam addunt, emicant: flores contriti, medicatum odorem ſpirant. Hoc Gôpingæ primum in Pharmacopœi horto legimus, & nunc in horto colimus: quod Cluſius nomine Millefolii rubro flore proponere videtur: an hoc forte Matthiolo Millefolium majus?

III. MILLEFOLIUM incanum Creticum, ſive Millefolium Dioſcoridis: caulibus eſt lignoſis, rotundis, incanis, ſeſquipalmaribus, foliis Chamæcypariſſi forma oblongis, denticulatis, incanis, vel ut Dioſcorides, avicularum pennas imitantibus, caules in ſummitate in ramulos abeunt, qui umbellam ſatis compactam ex floribus ex albo flaveſcentibus compoſitam, ſuſtinent. Hoc ex horto magni Ducis Hetruriæ, primum à D. Paſchali (ut in Phytopinace monuimus) dein ex Creta à D. Honorio Belli accepimus: quod legitimum Dioſcoridis Millefolium eſſe cenſemus, cujus in Epiſtola 2. Belli ad Cluſium, ſub Stratiote Millefolio mentio fit, qui in Creta μυριόφυλλο vocari ſcribit.

IV. MILLE-

Millefolium aquaticum pennatum ſpicatum.

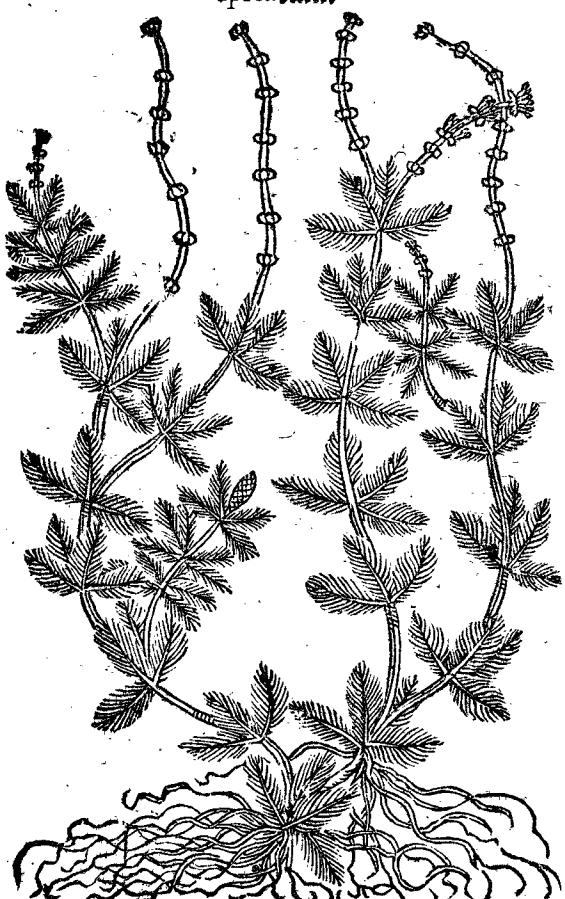

Millefolium aquaticum cornutum.

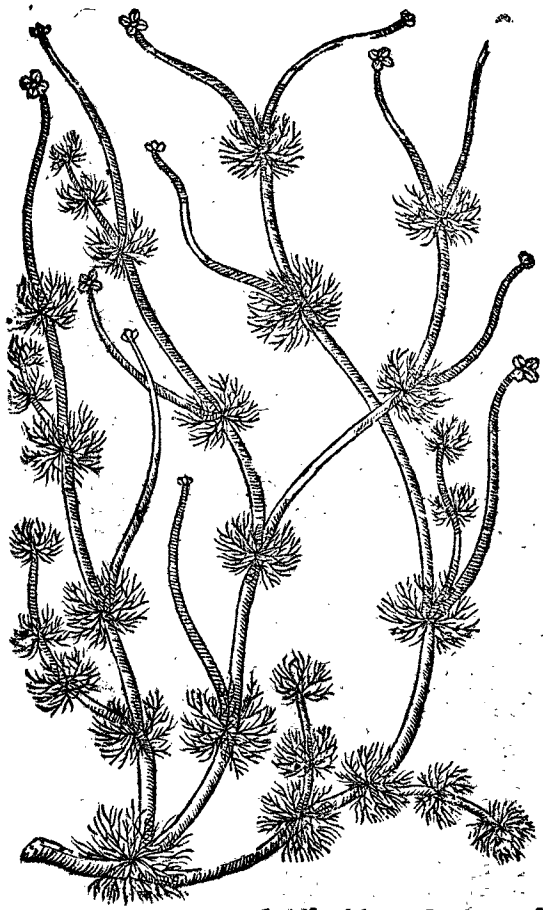

IV. MILLEFOLIUM aquaticum pennatum ſpicatum: ex radicibus fibroſis, tenuibus, rami prodeunt plures, cubitales, cavi, ſtriati, in alas brachiati, aquæ innatantes: ex quorum geniculo quolibet, folia terna, vel quaterna quaſi ſtellatim circumjecta, tenuiter inciſa, pennam & forma & tenuitate referentia, colore fuſco prodeũt: at cauliculorum ſummitates palmares, ex aqua recti attolluntur, ſpicam purpuraſcentem, Iunio & Iulio menſibus, ſuſtinẽntes, quæ in floſculos copioſos, pallide luteos, ſimul junctos, Anethi ſemen forma referentes, expanditur: his ſuccedũt capitula nigra ac prædura, plerumq; quaterna, quina, etiam plura, cauliculorum faſtigia, quæ ſuper aquam eminent, rotatim ambientia, quibus ſingulis cavitas exigua, ſemen continens ineſt. Hoc in piſcinis provenit, quod primum in foſſa arcis Weckenthal in Alſatia, obſervavimus: & Tragus, Algæ tertiæ, vel Algæ Vergilii nomine, exprimere voluiſſe videtur. Hujus ut & ſequentis deſcriptionem in Phytopinace, Matthiolo, & Tabernæmontano emaculato, una cum figura exhibuimus.

V. MILLEFOLIUM aquaticum cornutum: hoc prioris modo aquis innatat, caulibus cubitalibus, tenuibus, ramoſis, fragilibus, denſe geniculatis, quos folia ambiunt tenuia, capillata, quorum inferiora, cornua cervina æmulantur & exiccata rigeſcunt: ſuperiorã vero, tenuiora, tenuiuſq; diviſa ſunt: ex ipſis geniculis, pediculi, modo trium, quatuorve unciarum prodeunt, ſinguli, ſingulos flores, parvos, albicantes, quadrifolios ſuſtinentes: quibus capitulum parvum Ranunculi forma, ex quinis ſeniſve granulis virentibus compoſitum, ſuccedit. In rivulis circa Hiltelingam, non longe Baſilea primum, dein in foſſis horti Montembelgardiaci obſervavimus.

Conſolida regalis latifolia parvo flore.

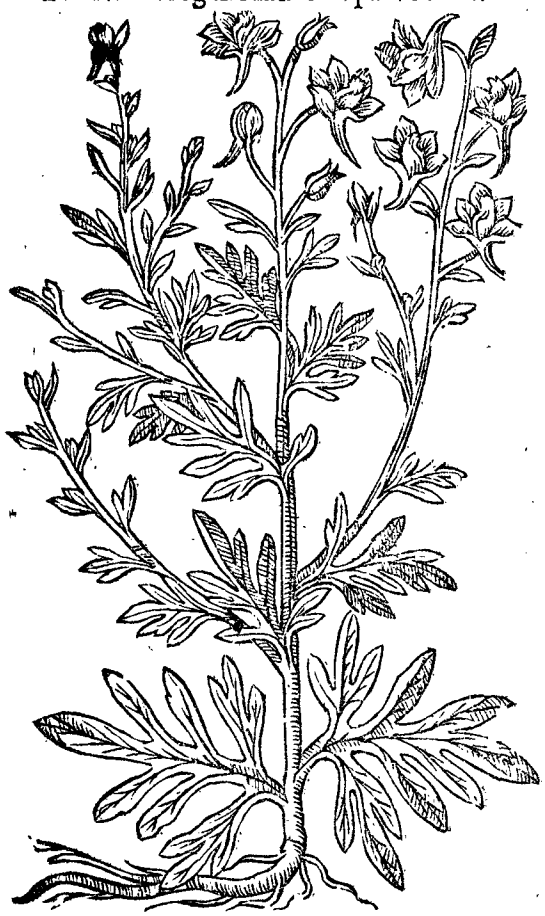

DE CONSOLIDA REGALI.

CAPVT VII.

CONSOLIDA regalis latifolia parvo flore: ex radice fibroſa, oblonga, rufeſcēte, caulis cubitalis, rotundus, ſtriatus, leviſſima hirſutie albicans, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia tripartita primum, dein ad formam foliorum Ranunculi arvenſis echinati, diviſa cingunt, quę in ſummo caule pauciora, quædam tripartita, quædam integra: flores ſunt ſubcęrulei, cornuculo donati, Conſolidę regalis ſegetum ſimiles, aut minores: quibus ſiliquæ oblongæ, parvæ, ſemen parvum continentes, ſuccedunt. Hanc Delphinij Dioſcoridis nomine, à D. Ferrando Imperato, Pharmacop. Neapol. inſigni, accepimus: dein virentē in horto D. Zvingeri p. m. legimus, in Phytopinace deſcripſimus, in Matthiol. quoq; & Tabernæm. figura ſub Conſolida regali peregrina parvo flore, poſita, in qua tamen ſculptor prima folia omiſit.

Chelidonium majus foliis quernis.

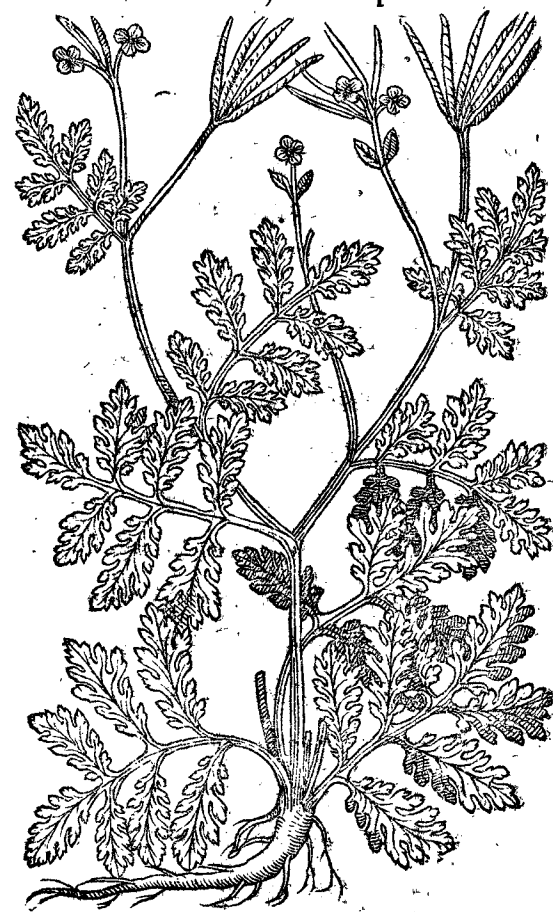

DE CHELIDONIO.

CAPVT VIII.

CHELIDONIUM majus foliis quernis, flore laciniato: hoc à Chelidonio majore vulgato, foliis & flore tantum differt: folia enim, quercus tenera folia æmulantur, cum argutius inciſa ſint & teneriora, ſuperne ex virore nigricantia, inferne pallida, leviſſime, ut & caulis, hirſuta: flos luteus, communiter quadrifolius, foliis ejus per ora diſſectis & velut fimbriatis. Ex horto Philippi Stephani Sprengeri Pharmacopæi Heidelbergenſis, primum habuimus: dein in horto Montembelgardenſi, ubi tota æſtate floruit, legimus: quod ſi in parietinis ſeratur, formam retinet, lætiore vero in ſolo, aliquando degenerat. Hujus in Phytopinace meminimus: in Matthiolo & Tabernæm. figura addita, deſcripſimus: poſtmodum & Cluſius, nomine Chelidonij majoris laciniato folio in ſua hiſtoria propoſuit.

DE

DE AQVILEGIA.

CAPVT IX.

I. AQVILEGIA montana magno flore: hæc in Aquilegiæ vulgaris altitudinem excreſcit quidem, ſed foliis primum differt, cum in laciniastenuiores, eaſque non obtuſas, ut in aliis, ſed acutas dividantur, & folia pene ſubrotunda ſint: ſic & floribus eſt cæruleis, vulgari ſimilibus, ſed multo majoribus. In monte prope Thermas Fabarias copioſe provenit, unde D. Burſerus attulit.

II. AQVILEGIA montana parvo flore thalictri folio: ex radice parva, folia thalictri forma, ſed exigua, pallide virentia, prodeunt: inter quæ cauliculus tenuis, palmo minor, duobus tribusve foliolis brevibus, oblongis, minime diviſis, exurgit, florem unicum cæruleum ſuſtinens, forma quidem vulgari ſimilem, ſed quintuplo minorem. In Helvetiorum alpib. reperitur: in Moravia, prope urbem Trebis, ſub arce Smilo, in pratis vernali tempore copioſiſſime reperiri, mihi relatum.

III. AQVILEGIA hortenſis multiplex flore parvo: hæc ab hortenſi, quæ multiplici flore eſt, ſolo flore differt, qui in hac triplo minor, & colore, qui pullus eſt, in horto meo provenit.

DE NIGELLA.

CAPVT X.

I. NIGELLA latifolia flore majore ſimplici cæruleo: ex radice tenui, oblonga, flaveſcente, caulis cubitalis, rotundus, viridis & lævis, in ſummo ramoſus, exurgit: foliis ad radicem tenuiſſime laciniatis, in caule vero aliquãdo inferiorum inſtar tenuiſſime diviſis: flores autem quam in cæteris ampliores ſunt, quinquefolii, folio quolibet unguem æquante, ſuperne eleganter cærulei, inverſa parte pallidi, venis elatis percurrentibus: floribus ſuccedunt capita pentagona, hexagonave dura, in totidem cornicula in latera reflexa ſuperne diviſa, quæ membranis interne intercurrentibus, ſemine ſubnigro, inodoro, plena ſunt. Hæc æſtivis menſibus in hortulo nunc ab annis aliquot floret, ex ſemine deciduo, cum annua planta ſit, ſeſe propagans: cujus ſemen, Nigellæ Hiſpanicæ nomine, miſſum fuit.

Nigella Cretica.

II. NIGELLA Cretica: radice eſt oblongiuſcula, tenui, parum fibroſa & flaveſcente: caule cubito minore procumbente, ſtriato, viridi, glabro, & paulo ſupra radicem in alas tenues & teretes brachiato: folia prima per terram ſparſa, inſtar foliorum Conſolidæ regalis vulgaris in lacinias dividuntur, quæ vero in caulis ſummo oblonga, & ut in Naſturtio, diviſa, ex viridi nigricant: flos unicus, unguis magnitudine, quinquefolius, cuilibet cauliculo inſidet, colore ab initio ex viridi nigricante, mox vero ſub cæruleo, mucronibus ſuam viriditatem reſervantibus, forma Nigellæ arvenſi, qua multo minor eſt, reſpondens: in cujus medio ſtamina plura, viridia, apicibus cæruleis donata: capitula pentagona,

tagona, hexagonave ſuccedunt, quæ in totidem cornicula longa, inſtar cornuum hirci intorta, finiunt, quæ ſemen nigricans minutum continent. Hujus ſemen ex Creta primo allatum, & à D. Doldio, cum planta, transmiſſum, ut in Phytopinace monuimus, & figuram cum deſcriptione Matthiolo addidimus, at in Tabernæmontano emaculato, figura male ſub titulo nigellæ flore pleno poſita. Hanc Cluſius in poſt. hiſtor. Melanthium ſimplici flore Creticum nominare videtur.

Ab hac diverſa eſt, quæ in horto nobiliſſ. Contareni colitur, foliis fœniculi, floribus ex albo flaveſcentibus, ſemine nigro, anguloſo & acri, quam cum integram non habeamus, plura de ea in præſens non licet.

DE HIPPOMARATHRO.

CAPVT XI.

HIPPOMARATHRI Cretici nomine, ex horto Clariſſ. Nicolai Contareni, Senatoris Veneti, habemus ramos cubitales, rotundos, læves, ſtriatos, pallide virentes, in alios brachiatos: folia ſunt fœniculi modo, in tenuiſſima, ſed longe breviſſima ſegmenta diviſa: caulium ſummitatibus umbellæ parvæ inſident: guſtantibus plantæ ſiccæ folia & caulem, de ſapore nihil certe pronunciare licuit: quare ut totam acquiramus plantam, ſtudebimus.

DE ANETHO.

CAPVT XII.

ANETHUM ſylveſte minus: radice eſt albicante, uncias tres longa, tenui, quemadmodum & caulis, qui pedalis, albus, rotundus: foliis eſt uncias quatuor longis, tenuiſſime, ut in vulgari, diviſis: umbella parva, ex feſtucis octo vel novem uncialibus compoſita, floſculis luteis, ſemine parvo oblongo. In hortulo meo crevit, ex ſemine à doctiſſ. Columna, nomine Anethi ſylveſtris ex Sicilia, miſſo: quod minus appellare lubuit, cum Cæſalpinus, Anethi ſylveſtris in Sicilia, quod ſativo grandius ſit, meminerit.

DE

Daucus montanus apii folio minor.

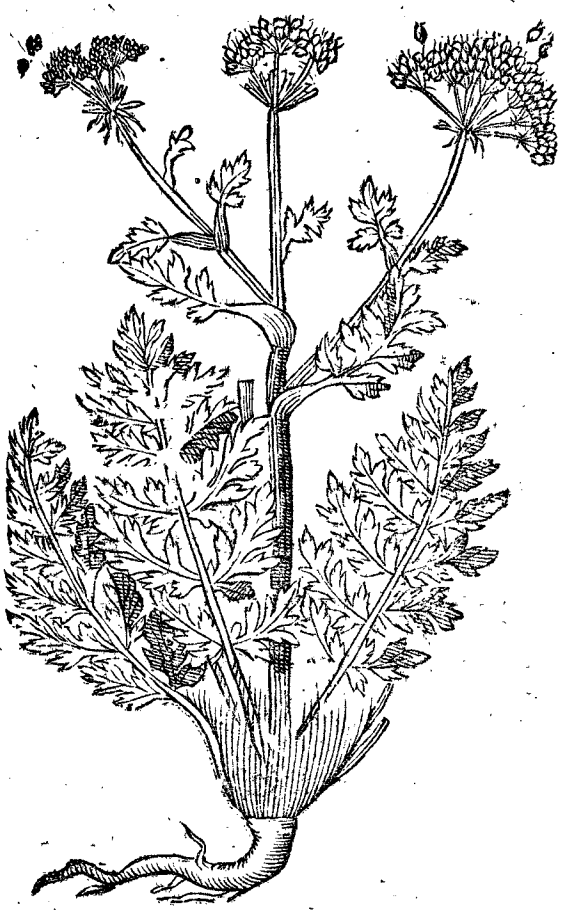

Daucus Alſaticus.

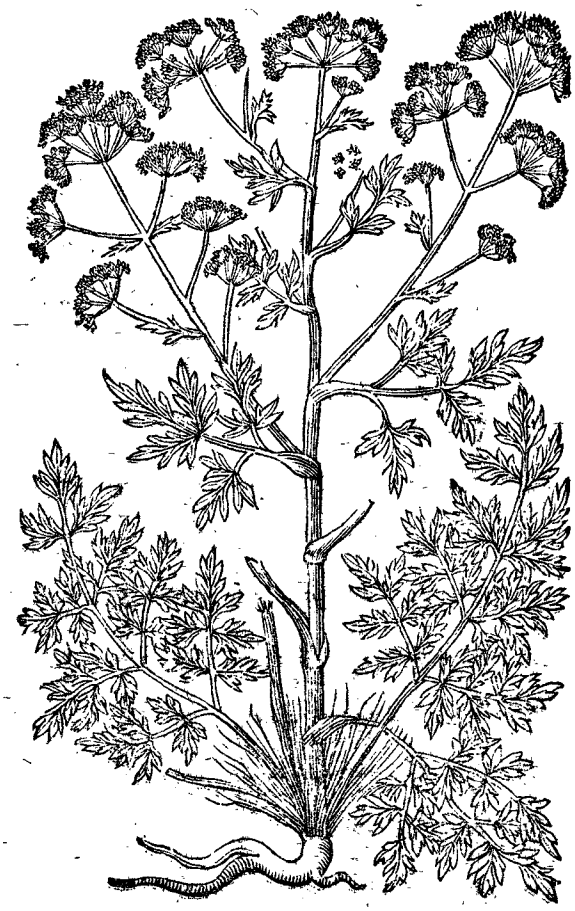

DE DAUCO.

CAPVT XIII.

I. DAucus montanus apii folio flore luteo: caule eſt cubitali, anguloſo, glabro, in breves alas brachiato: foliis apii forma, ſed brevioribus, per ambitum minime ſerratis, quorum pediculus ſtriatus eſt: umbellas parvas habet, flores elaphoboſco ſimiles, lureos. In Calenberg & prope oppidum Baden Auſtriæ D. Burſerus legit.

Huic ſimilem ſed per omnia majorem, caule craſſo canaliculato, ramoſo, foliis latioribus, minimeque crenatis, umbellis majoribus ex floribus pallidis, in horto Patavino anno 1578. collegimus, quem Daucum tertium Dioſcoridis Guidandinus, at ipſius ſucceſſor Cortuſus, Pſeudopyethrum nominavit.

II. DAucus pratenſis apii folio: radice eſt oblonga, pallide rufeſcente cortice tecta, ſapore & odore paſtinacæ, ſive Dauci officinarum, ſuperne hirſuta & villoſa, ex qua alæ prodeunt, foliis pluribus uni coſtæ inhærentibus, per ambitum inciſis & ſerratis, forma montani majoris, ſed longe minoribus, pallide virentibus: inter quæ caulis pedalis, rarius cubitalis, tenuis, ſtriatus, paucis geniculis diſtinctus, in ramulos aliquot diviſus, exurgit: ramorum extremis, umbellæ candidæ, floſculorum exiguorum inſident, quibus ſemen oblongiuſculum, nigricans, aromaticum ſuccedit. Hic in pratis humidis Michelfeldæ provenit.

III. DAucus Alſaticus: radice craſſa, oblonga, in fibras craſſiores diviſa, nititur, cujus ſummo, multa villoſa capita, ut in pleriſq; ferulaceis adpoſita: unde magnæ foliorum alæ exeunt, foliis multis in plures partes diſſectis, uni coſtæ inhæ-

rentibus, ex adverſo naſcentibus, conſtantes: inter quæ caulis (modo unus, modo plures) ad viri altitudinem exurgens, ſubruber, ſtriatus, geniculis aliquot articulatus, in ramos plures, hiq; in alios diviſus, ad quorum genicula minores foliorum alæ: extremos ramulos umbellæ ſatis magnæ floſculorum flaveſcentium, exornant: quibus ſemina plana ſuccedunt. Iunio & Iulio floret in dumetis Alſatiæ ſuperioris: eundem copioſiſſime in Alſatiæ inferioris pratis humidioribus, ut inter Scleſtadium & Argentinam frequenter obſervavimus. Multùm ſimilitudinis habet cum Thyſſelino Plinii Lobelii ſive Apio paluſtri Dodonæi: verum Thyſſelinum, non ita alte exurgit, & tota ſtirps lacteo ſucco abundat. Hic Daucus, ſapore eſt & odore paſtinacæ.

Scandix Cretica major.

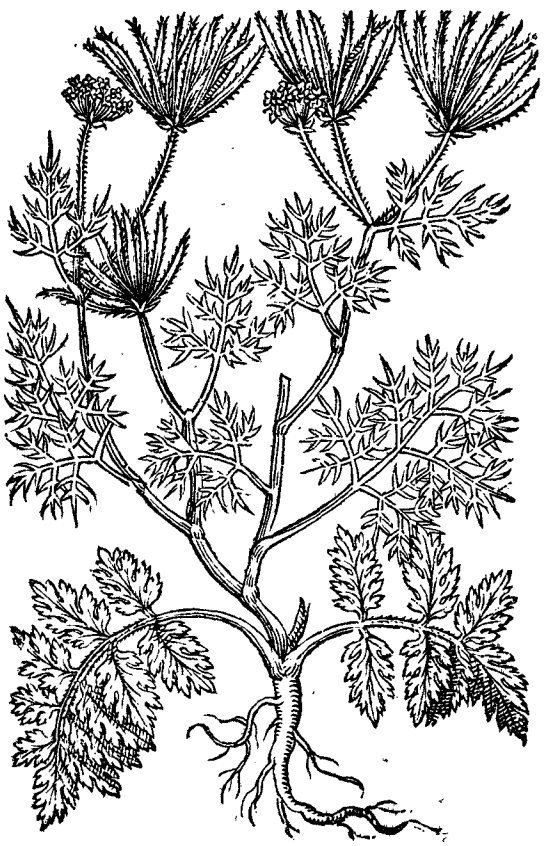

Scandix ſemine roſtrato Italica.

DE SCANDICE.

CAPVT XIV.

I. SCANDIX Cretica major: ex radice oblongiuſcula, nonnihil fibroſa, caulis cubitalis, ſtriatus, in plures ramos diviſus, & potiſſimum ad alarum exortum, leviſſime piloſus, exurgit: foliis ad radicem, pediculis oblongis, Pimpinellæ ſaxifragiæ minoris æmulis, latiuſculis, ſubrotundis, ex oppoſito correſpondentibus, per ora obliquediſſectis, pallide virentibus, una cum pediculis leviter piloſis: at caulem ambientibus & ſuperioribus, inſtar foliorum Scandicis vulgaris, tenuiſſime diviſis: umbellæ parvæ ſunt, ſparſæ, flores albos, & quam in vulgari majores, ſuſtinentes: quibus ſuccedit ſemen roſtratum, decem, duodecim & pluribus roſtris, ſubaſperis, ſimul junctis, quorum cuilibet apices duo quaſi aculei rigidi, præfiguntur. Hæc Patavio primum Scandicis Creticæ nomine miſſa, dein ex ſemine in horto nata, cujus deſcriptionem in Phytopinace ſub 4. dein & Matthiolo addita figura, exhibuimus.

II. SCANDIX Cretica minor: ex radice gracili, oblonga, recurva, alba, cauliculi perbreves, aliquando palmares, tenues, tenui lanugine pubeſcentes, in ramulos, paucos breves & graciles diviſi prodeunt: quibus umbellæ exiguæ, floribus albis, puſillis, paucis, quinquefoliis (licet aliquando flores corymborum modo denſi conſpiciantur) veluti ſtylorum cacuminibus inſident: his ſuccedunt roſtra ut in priori, ſed breviora & pauciora (communiter quaterna, quinave in horto obſervavimus) in apice ſimiliter bipartita, quæ ſemina ſunt. Folia ſi terantur, non injucundi odoris ſunt & ſaporis aliquo modo Chærefolii vulgaris. Hanc primum ex horto magni Ducis Hetruriæ à Caſabona, Anthriſci Plinii nomine; dein ex Creta ab Honorio Belli, accepimus: quam etiamnum in horto colimus, Majo florentem, & Iulio ſemine prægnantem. Hujus in Phytopinace meminimus, & Matthiolo (ubi icon craſſior eſt) addita figura, ſub ſcandice Italica deſcripſimus, & poſtmodum Cluſius in ſua hiſtoria, Anthriſci Plinii, & doctiſſ. Columna, Aniſo Marathri Apuli (à ſuavi odore & ſapore, medio inter Aniſum & Fœniculum) nomine propoſuere.

Hujus varietas à me obſervata apud Monſpelienſes: nam quæ in ſaxoſis provenit, odore eſt fœniculi: altera vero, quæ in agris, inodora eſt.

Caucalis ſemine aſpero floſculis ſubrubentibus.

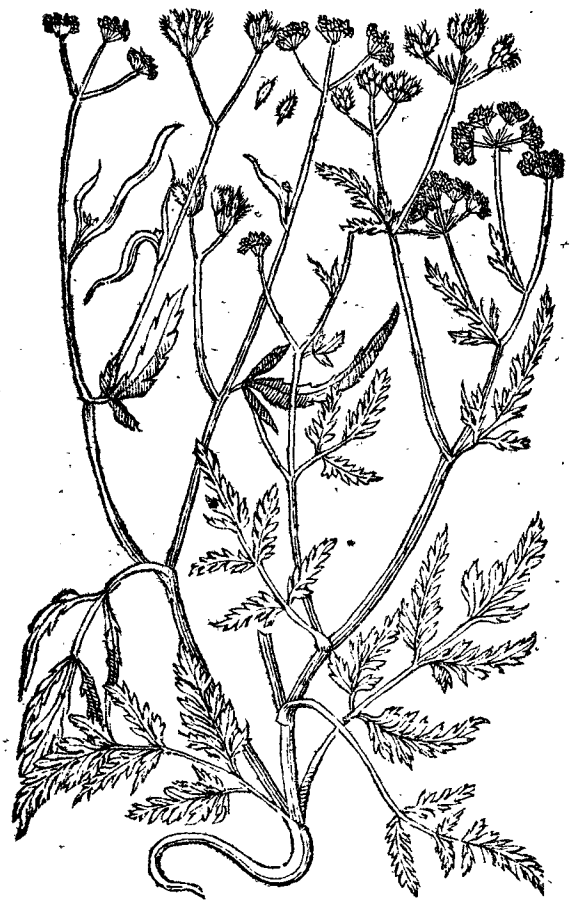

DE CAUCALIDE.

CAPVT XV.

I. CAucalis nodoſa echinato ſemine, radix oblonga, tenuis, alba, caules emittit binos ternoſve rotundos, ſtriatos, aſperos, qui in alios brachiantur: quorum alii ſemipalmares, incurvi, alii bipalmares erecti prodeunt, quos folia paſtinacæ ſylveſtris æmula, at breviora & pauciora, multoq; tenuius diviſa, aſpera, ex virore nigricantia, ad ſingula pene internodia, oblongis pediculis donata, cingunt: floſculi exigui, ex quinque foliolis compoſiti, ſubrubentes, vel pallidi, aliquando albi, breviſſimis pediculis inſident: his capitula parva echinata & conglobata ſuccedunt, in horum qualibet ſemen unicum continetur. Hanc Iunio menſe anno 1578. in horto Patavino collegimus, & in Phytopinace, Caucalidem ſemine ad caulium nodos echinato, nominavimus; verum & nomine Lappulæ caninæ Cortuſi (Lutetia quoq; & ex Anglia) miſſa fuit: cujus figuram Matthiolo adpoſuimus. De qua doctiſſ. Fabius Columna: Scandici nulla melius noſtro judicio quadrare videtur, ex nobis obſervatis hucuſque plantis, niſi illa quam doctiſſ. Caſpar Bauhinus, pro Caucalide altera nodoſo echinato ſemine addidit, ſuo Synonymiis ornato Matthiolo, &c.

Caucalidis ſemine aſpero floſculis ſubrubentibus, figuram addere viſum fuit, cum à Cordo quidem & Thalio, ſub Daucidide minore deſcribatur, ſed hujus icon à nemine proponatur.

II. CAUCALIS tenuifolia montana: radice eſt craſſa, ex qua caulis exurgit pedalis, qui ſtatim ad radicem, in cauliculos palmares, rotundos, leves, dividitur, hique in minores ſubdividuntur; quorum etiam minutiſſimis alis ad radicem in tenuiſſima ſegmenta, & quæ in caule, in capillacea, dividuntur. Semen parvum eſt, oblongum, ſtriatum: Iulio Menſe florens, in Sabaudia inter Tarenteſiam & Monaſterium collecta.

DE

Apium hortenſe maximum.

Apium peregrinum foliis ſubrotundis.

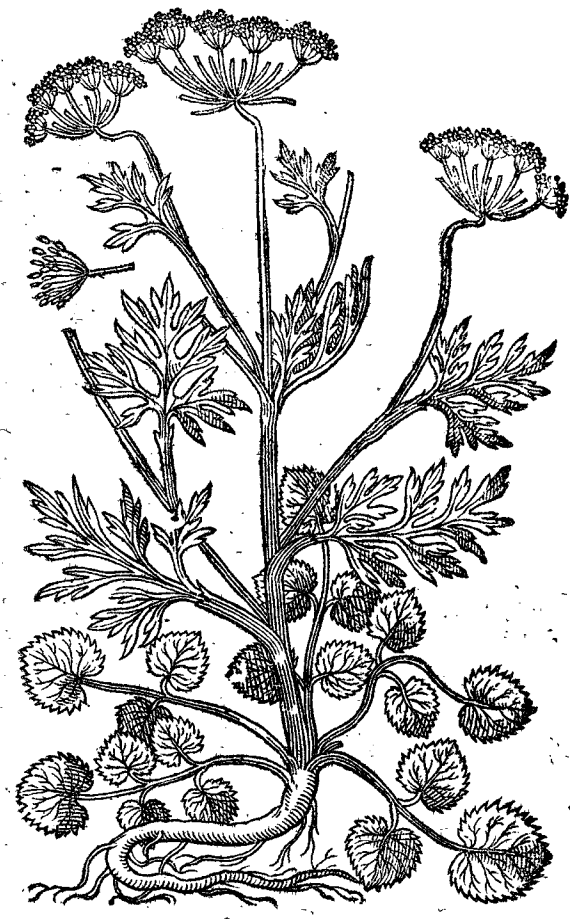

DE APIO.

CAPVT XVI.

APIUM hortenſe maximum: ex radice oblonga albida, & pro plantæ magnitudine tenui, folia prodeunt, pediculis palmaribus, & ſeſquipalmaribus, ſtriatis, pallide virentibus, tripartito primum diviſa, quorum quodlibet rurſus tripartitur, ipſæque particulæ triplo quadruplove, quam in Petroſelino vulgo dicto majores, per ambitum inciſæ, pallide virentes: inter hæc caulis cubitalis & ſeſquicubitalis, tenuis, ſtriatus exurgit, in cujus ſummitate folia oblonga, anguſta, minime inciſa, à pictore prætermiſſa. Umbellam habet parvam, albam, exiguis floſculis refertam, quibus ſemina Petroſelini forma, ſed duplo triplove majora, guſtu nonnihil aromatico donata, ſuccedunt. Nomine Apii Anglicani, primum apud nos ſatum. An forte hoc Selino Anguillara opinione 7. intelligendus, quod in univerſa Græcia, potiſſimum in Chio & Creta pro Selino habetur. Hoc in Phytopinace deſcripſimus, & in Matthiolo figuram exhibemus.

APIUM peregrinum foliis ſubrotundis, Cluſius ſub Selino peregrino primo deſcripſit: at quia figuram non adpoſuit, eam hic proponimus.

DE

DE SMYRNIO.

CAPVT XVI.

SMYRNIUM peregrinum folio oblongo: hujus inferiora folia ex radice prodeuntia, Apii foliis ſimilia ſunt, in complures particulas oblongas diviſa, oblongis pediculis donata, per ambitum profundius laciniata, pallide virentia: quæ vero in caule ſunt cubitali, ſtriato, non ſubrotunda, nec duplicia, ut in communi Smyrnio peregrino, ſed eorum primum quidem, uncias ſex longum, tres latum, per ambitum profundius inciſum: ſuperiora vero per quæ caulis ad exortum tranſit, & ſimplicia ſunt, uncias tres longa, duas circiter lata, & ſuperna quæ leviter crenata ſunt, ſenſim minora fiunt: caulis in ſummo brachiatus, & cuilibet alæ, ramuli quaterni, rarius quini, biunciales inſident, feſtucis aliquot, umbellam exiguam floſculorum luteolorum ſuſtinentes: quibus ſemen nigrum, ſubrotundum, ſuccedit: radicem non vidimus. Hoc in horto D. Camerarii crevit, & D. Doldius transmiſit.

DE ANGELICA.

CAPVT XVIII.

ANGELICA ſylveſtris hirſuta inodora: radicem habet craſſam & fibroſam, foris pullo cortice tectam, intus albam, redivivam & odore medicato: caulem cubitalem, in breves alas brachiatum, parte inferna, pauciſſimis pilis cinctum, nigrum: folia Angelicæ ſylveſt. ſive Podagrariæ æmula, in alas, modo binas, modo ternas, eaſque aliquando uncias quatuor longas, tres latas, aliquando vix unciales, diviſa, in ambitu profunde inciſa atrovirentia, hirſuta, quarum pediculi hirſutie aſperi ſunt: umbellam habet parvis floribus albis refertam, quibus ſemen oblongum nigricans ſuccedit. Hanc ex Luſatia, nomine herbæ Podagrariæ cognatæ, D. Francus miſit, cujus in horto Luſatiæ meminit.

Sphondylium alpinum glabrum.

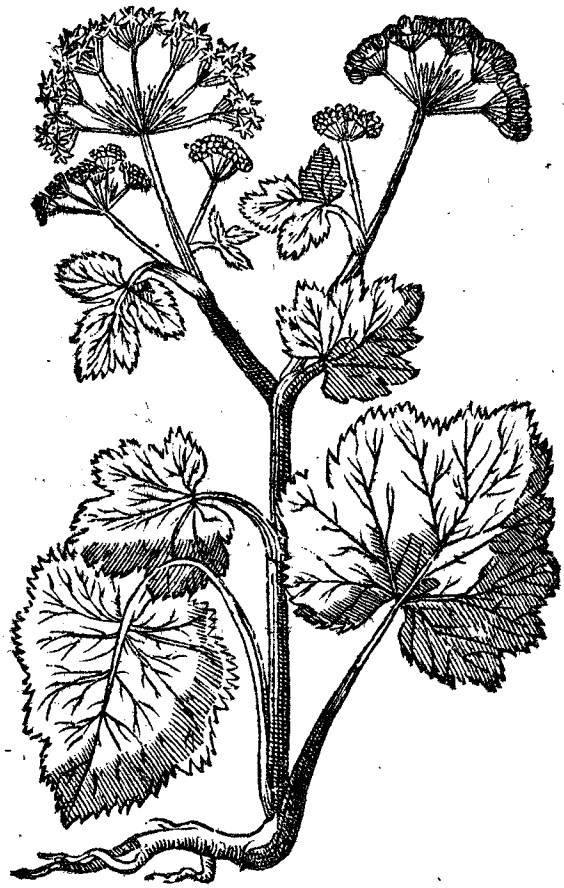

DE SPHONDYLIO.

CAPVT XIX.

I. SPHONDYLIUM hirſutũ foliis anguſtioribus: hoc à vulgari foliis ſolum differt: nam cum vulgare foliis ſit amplis, plerumq; ex quinque partibus latis ſubrotundis compoſitis: hoc folium habet, in lacinias oblongas, anguſtas, acuminatas, haſque in alias, inordinate tamen diviſas, & per marginem crenatas. Hoc in pratis alpinis Rhæticis obſervavimus: dein ex Luſatia à D. Franco accepimus.

II. SPHONDYLIUM alpinum parvum: ex radice caulis exurgit pedalis, qui in ſummo in alterum ramulum triuncialem, dividitur: quem folia cingunt pallide virentia, longis pediculis donata, quæ in partes tres, vel etiam quinque alias ſubrotundas, alias acutas, per marginem crenatas & hirſutas, dividuntur umbella floſculis candidis, latis tamen, ſummo cauli inſidet, quibus ſemen plenum, latum ac tenue, ſuccedit. Tota planta leviſſimis pilis pubeſcit. Ex Auſtriæ alpibus, D. Burſerus miſit.

III. SPHONDYLIUM alpinum glabrum: radice eſt craſſa, eaque alba, caule bicubitali, geniculato: foliis ficulneis, glabris, quæ abſque pediculo, palmum longa, duas lata ſunt, communiter tripartitis, ſed non uſque ad pediculum diviſis, per marginem crenatis: quorum inferiora pediculis palmaribus, hiſpidis & ſubaſperis donantur: caulis ſummo, umbella floſculorum candidorum, ſed quam in reliquis ſpeciebus minorum, inſidet: ſemen ſuccedit ſubrotundum, planum, cujus ſummitati apex infigitur. Hoc ſolum in monte Waſſerfall & quidem ab anno 1595. uſq; ad præſentem annum 1618. Iulio menſe & florentem & ſemine prægnantem, obſervavimus.

DE LIBANOTIDE.

CAPVT XX.

I. LIBANOTIS latifolia, aquilegiæ folio: radice eſt craſſa, fibroſa, cortice inæquali, quaſi rugis tranſverſis aſperata, fuſciq; coloris, recta, medulla candida, amara, modicum quid Aroma & Ariſtolochiam ſapore redolens: ad cujus caput, pili tanquam veterum foliorum defluxorum fibræ ſolidiores & nigræ: etenim folia, quæ numeroſa ex radicis capite longis pediculis emergunt, una parte quaſi vaginato exortu (nimirum ea quæ craſſiora & latiora ſunt, ut & ea, quæ ex caule prodeunt) eundem, tanquam mẽbranacea ſiliqua circumdant, articulo craſſiore, lineaque transverſa: quæ craſſa ſunt, rigida, glabra, viridia & ſplendentia, ſubtus candicantia, fibris majoribus ſubpurpureis tranſcurrentibus, quæ licet inſtar foliorum Aquilegiæ dividantur, non tamen omnia in pares lacinias (Aquilegiæ laciniis latiores) fiſſa ſunt: inferiora namque in vegetiore planta, plerumque quinq; folia habent, ex triplici rami diviſura, alias tria, tribus pediculis inſidentia. Caulis unicus eſt, cubitos tres quatuorve ſuperans, rotundus, ſtriatus, nodis diſtinctus, ſubalbicans, puniceo colore aliquando admixto, in tria, quatuor, vel quinque

brachia diſtributus, quæ umbellam magnam, ex longiſſimis feſtucis & floribus albis parvis compoſitam, ſuſtinent: ſemen ſuccedit longum, latum, ſtriatum, geminum, puniceum, guſtu ſubamarum, Cumini ſaporem imitans, aromaticum, modice excalefaciens, & ſalivam ciens. Hoc D. Dodonius Norinberga ex D. Camerarii horto, nomine Seſeli Æthiopici folio Aquilegiæ miſit, cujus Camerarius, (ſed ſine deſcriptione) in ſui horti Catalogo, ſub Seſeli Æthiopico altero meminit, & ſemen odore & ſapore aliquantulum Cinamomum repræſentare ſcribit.

II. Libanotis latifolia minor ſemine criſpo: hæc à vulgata potiſſimum foliorum magnitudine & numero, ſeminiſque forma differt: cum in vulgata ſingulæ foliorum alæ, magna ex parte quina folia habeant, uno extremam alam occupante: at hæc in primis duabus alis, tria tantum, & in media ala, quinque obtinent, per ambitum communiter ſerrata, quædam tamen unam alteramve profundam inciſuram obtinent: ſuperne atrovirentia, inferne vero ſubcinericei quodammodo coloris, magnitudine unciam, vel ſeſquiunciam vix excedentia. Caule cubitali, glabro umbella parva floſculorum alborum inſidet, quibus ſuccedit ſemen breve, ſubrotundum, eleganter criſpatum. Hanc ex Italia D. Neudorfferus, nomine Coſti amari ſemine criſpo, attulit.

DE CARVI.

CAPVT XXI.

Carvi alpinum: planta palmaris eſt & glabra, ex radice oblongiuſcula nigricante, aromatica, folia emittens oblongis pedicu-lis donata, foliorum Carvi modo, in paulo tamen majora ſegmenta, diviſa, pallide virentia: caulis modo unus, modo duo, tenuis, ad uncias ſex exurgens, ſupra medium nudus, in quinas ſenaſve feſtucas inſtar umbellæ abiens, quarum ſingulæ floſculos aliquot, quaſi in capitulum junctos, ex flavo rubeſcentes, ſuſtinent. In Pyraneis montibus D. Burſerus legit.

DE PIMPINELLA.

CAPVT XXII.

I. Pimpinella ſaxifragia tenuifolia: ex radice oblonga, caulis pedalis viridis, lævis, ſtriatus, geniculatus, ſtatim ad radicem in ramos, & hi in tenues alas diviſus, exurgit: folia habet in tenues primum, dein pene capillaceas partes diviſa: floſculi exigui, pauci, albicantes, in parva umbella; ſemen non vidimus, copioſe ad lacum Genevenſem provenit.

II. Pimpinella ſanguiſorba inodora: hæc à ſanguiſorba minore vulgata, differt foliis & odore: nam in hac folia longiora ſunt, quæ in illa magis rotunda, ſunt in hac inodora, in illa odora. Hanc Pimpinellæ minoris Hiſpanicæ nomine, D. Gillenius miſit.

Seſeli paluſtre lacteſcens.

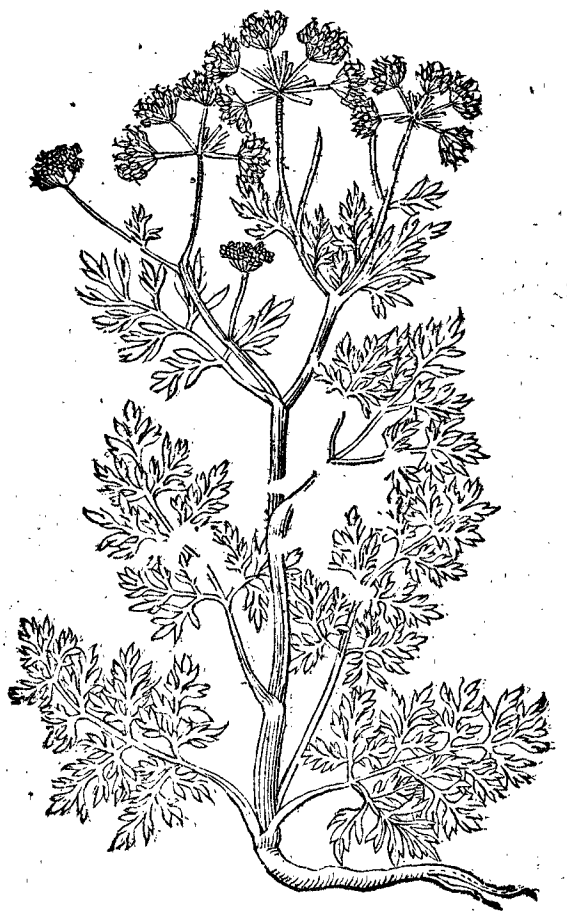

DE SESELI.

CAPVT XXIII.

I. SESELI montanum Cicutæ folio ſubhirſutum: ex radice craſſa, folia lata, Cicutariæ, vel Myrrhidis Fuchſii inſtar, in multas alas diviſa, nigricantia, leviſſimis pilis, præſertim ipſi pediculis aſperſis, ſubaſpera: caule ſeſquicubitali & altiore, craſſo, ſtriato, cavo, nodoſo, pilis pauciſſimis donato, in alas brachiato, foliis paucis, prioribus ſimilibus, ſed minoribus cincto: in ſummitate, umbella magna alba: floribus ſuccedunt ſemina oblonga, gemella, tenuiſſimo apice donata, Carvi ſapore. Hoc in altiſſimo monte Waſſerfall, æſtate florens, inter ſaxa reperimus.

II. SESELI pratenſe tenuifolium, ſive Daucus pratenſis tenuifolius: caule eſt cubitos duos ſuperante, rotundo, ſtriato, nodoſo, ſuperne in ramos brachiato: foliis inſtar Paſtinacæ tenuifoliæ ſylveſtris diviſis: umbellam habet ex parvis albis floribus compoſitam, quib. ſuccedit ſemen parvum aromaticum, & tota planta paſtinacæ odorem refert: in pratis udis Michelfeldæ provenit.

SESELI paluſtre lacteſcens: cum Camerarius in ſuo horto ſub Seſeli paluſtri deſcripſerit, ejus figuram prætermiſſam, addere placuit.

DE LIGVSTICO.

CAPVT XXIV.

LIGVSTICVM ſive Siler montanum anguſtifolium: caule eſt tenui, cubitali, in alas brachiato, quę umbellam albam parvam ſuſtinent, foliis paucis, in ſegmenta anguſta, oblonga, peucedani inſtar (ſed longe breviora) diviſis, quæ in alis, fere capillacea: prope oppidum Stain Auſtriæ, D. Burſerus legit.

DE FILIPENDVLA.

CAPVT XXV.

FILIPENDVLA minor: radicem habet rufeſcentem, in filamenta extenuatam, ſed per extrema glanduloſam: folia duas treſve uncias longa, ſemunciam lata, ex ſegmentis pluribus, tenuiſſime diviſis ambitu ſerratis compoſita, veluti Potentillæ, duriora tamen & ſaturatius virentia, inter quę cauliculus palmo minor in medio foliolo cinctus, exurgit, aliquando ſimplex, aliquando in ſummo bifidus, ovi coma floſculorum albidorum, ſtaminulis præditorum, aliquando quaſi in capitulum compactorum, inſidet: ſuccedit ſemen, inſtar racemi parvi coactum. In aſperis circa Monſpelium legimus.

DE CRISTA GALLI.

CAPVT XXVI.

I. CRISTA Galli umbellata: radice eſt tenui, parva, caule palmo parum altiore, tenui & erecto: foliis paucis, unciam longis, anguſtis, per ambitum crenatis: caulis ſummo flores plures, lutei, quaſi in umbella diſpoſiti, triplo majores & latiores, quam in vulgari, quibus

valvulæ latæ membraneæ, ſemen continentes, ſuccedunt. In Caſtiliæ agris, D. Albinus legit.

II. Crista galli anguſtifolia montana: hæc caule eſt cubitali, anguloſo, foliis oblongis, anguſtis, acuminatis, margine crenatis, binis ſibi ex oppoſito correſpondentibus, ex quorum alis foliola minora prodeunt, & plerumque cauliculus, unam alteramve unciam longus, minutiſſimis foliolis cinctus: ipſe vero caulis, in ramos ſemipalmares, etiam longiores, dividitur: quibus flores pallidi, eo, quo in vulgari, ordine, ſed longe minores inſident, quibus valvula, ſemen latiuſculum includentes, ſuccedunt. Hæc in montibus urbi vicinis provenit.

Valeriana alpina prima.

DE VALERIANA.

Caput XXVII.

I. Valeriana paluſtris major profunde laciniata: hæc è radicibus albis, oblongis, villoſis, intricatis & odoratis, plures quam quinquaginta emiſit caules, latos, foliis Valerianæ ex uno latere caulis dependentibus, ſed multo majoribus, & inciſuris profundioribus in aliquibus duplici ſerie luxuriantibus & propendentibus, veſtitos; quæ, ut & radices, odorem Valerianæ vulgaris habent: flores non vidimus. Hæc prope urbem Pudiſſinam in loco paluſtri, à D. Franco ſeniore inventa & eruta.

II. Valeriana paluſtris inodora parum laciniata: ex radice fibroſa, leviter Valerianam redolente, folia ſubrotunda, minime laciniata, pallide virentia, longis pediculis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubitum ſuperans, exurgit: quem rara folia, primis, forma & longis pediculis ſimilia, bina ex adverſo reſpondentia, cingunt, quæ aliquando ad modum Valerianæ hortenſis, ad exortum in lacinias diviſa, inodora ſunt: caulis ſummo, flores quaſi in umbella ſparſa, pallide rubentes, inſident. In paluſtribus noſtris Michelfeldenſibus frequens, licet raro cum flore reperiatur, cum in fœniſecio abſcindi conſueverit.

III. Valeriana alpina prima: ex radice oblonga, odorata, caulis unus (rarius plures) cubitalis, ſtriatus, prodit: folia ad radicem plura, longis pediculis donata, ex rotunditate acuminata, ſinuata, aliquando laciniata & in crenas profundiores diviſa, pallide virentia: quæ vero caulem ambiunt, pauca ſunt, bina ternave juncta, oblonga, inciſa, binis alis pleraque donata: flores in ſummo caule pallide purpuraſcentes, veluti umbellæ inſident, quibus ſemen exiguum ſuccedit. Iulio menſe florentem in monte Waſſerfall collegimus, ut in Phytopinace monuimus, quam etiam ex montibus Genevenſ. accepimus.

Valeriana alpina ſcrophulariæ folio.

Valeriana peregrina purpurea.

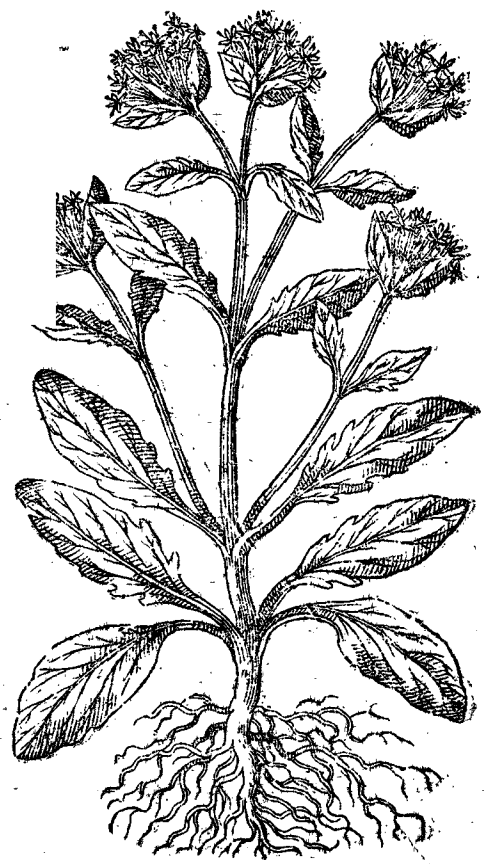

IV. VALERIANA alpina ſcrophulariæ folio: radice eſt nigricante, aliquantum toroſa nodoſave: caule cubitali & ſeſquicubitali, cavo, ſtriato, viridi (aliquando pluribus) folii ſenis, ſeptenis, longis pediculis donatis inſident, quorum quædam ſubrotunda, quædam oblonga, quædam leviter ſinuata: at quæ caulem cingunt, pauca ſunt, ſcrophulariæ foliis æmula, uncias tres longa, ſeſquiunciam, vel unciam lata, acuminata, leviter crenata, bina ſemper juncta: caulis, in ſummo, in longas tenues alas brachiatur, quibus flores pallide rubentes, Valerianæ ſylveſtri ſimiles inſident: eodem loco ubi & prior provenit: utraque ſub Valeriana montana prima & altera in Phytopinace propoſita fuit. Videtur Cluſius utramq; una deſcriptione & figura expreſſiſſe, Valerianæ ſylveſt. alpinæ primæ latifoliæ nomine.

V. VALERIANA alpina minor planta palma minor, foliis ad radicem, primis quidem parvis, ſubrotundis, ſubſequentibus ſeſquiuncialibus, ſcabioſæ parvæ inſtar in lacinias acutas diviſis: inter quæ cauliculus unciarum ſex exurgit, binis terniſve foliis, in ternas, vel quaternas lacinias anguſtas diviſis, cinctus: in ſummo, umbella, floſculos purpuraſcentes ſuſtinens: ex montibus Pyrenæis, D. Burſerus attulit.

VI. VALERIANA peregrina purpurea alba ve: ex radice parva, fibroſa, albicante, caulis exurgit pedalis, rarius cubitalis, tenellus (ut ſæpe in terrā reclinet) viridis, cavus, ſtriatus, nodoſus, & utplurimum ad ſingulos nodos in binos ramos diviſus, horumque aliqui, in alios breves ramu-

ramulos ſubdividuntur. Folia habet pallide virentia, pauca, duas treſve uncias longa, unam, rarius duas, lata, Nardi montanæ ſimilia, ex adverſo bina ſita, mollia, craſſiuſcula, quorum ſuperiora interdum ſinuoſa, & ad exortum in crenas diviſa, & fere inſipida: ramulorum ſummis flores inodori, elegantiſſime purpurei, vel albi, plures in caput congeſti, longiuſculi, extrema parte aperti, & in quinque lacinias diviſi, quorum duæ ſuperiores breviores & latiores, inferiores tanquam labra pendulæ, & media reliquis longior; quibus ſuccedunt vaſcula oblonga, latiuſcula, calices referentia incurva & fibroſa, in quibus ſemen, altero tamen vaſculo incluſum, quod craſſiuſculum, fungoſum, nigricans. Annua eſt planta, ſingulis annis ſerenda, quę pro tempore ſationis, citius tardiuſve in hyemem uſque floret. Sponte quidem in Latio provenire audio, in loco quodam Siculo dicto (unde Valeriana Sicula) & in Sabinis ubi flore albo D. Vorſtius obſervavit: utramque & purpureo & albo flore in horto meo habui. Hanc ante annos viginti tres D. Paſchalis Gallus, Valerianæ Indicæ Imperati nomine, Patavio miſit: dein Nardi Creticæ nomine, ſemine à Caſabona miſſo, in horto Montembelgardiaco crevit. Verum nobiliſſ. Cortuſus, Tripolium eſſe voluit, cujus opinioni favet icon Tripolii in manuſcripto Codice Dioſcoridæo, quem Illuſt. Pinellus Patavius in ſua Bibliotheca habebat. In Phytopinace & Matthiolo deſcripſimus, & utrobiq; figuram adpoſuimus: nunc à Cluſio Valerianæ Indicæ appellatione proponitur.

VII. VALERIANA rubra anguſtifolia: hæc à Valeriana rubra dicta, potiſſimum foliorum anguſtia differt, quæ linifoliis anguſtiora, breviora, in acumen deſinentia, rigidiuſcula & pallida, caulem rotundum, nodoſum inordinate cingunt: verum tota planta, altera minor eſt, & in monte Baldo collecta.

NARDO CELTICÆ SIMILIS INODORA. CAPVT XXVIII.

NARDO celticæ ſimilis inodora: radicula eſt oblonga, rufeſcente, capillata, ex qua folia aliquot oblonga, in latitudinem paulatim ſeſe laxantia, longis pedicellis donata, viridia primum, dein flaveſcentia exurgunt, inter quæ cauliculus tenuiſſimus, palmaris, rarius altior, effertur, circa cujus medium foliola duo oblonga, anguſtiſſima: cauliculus in pedicellos abit, qui floſculos oblongos, pallidos, ut in Celtica ſuſtinent, qui in ſemina exigua abeunt. Inodora eſt: hanc in Baldo & Alpibus Sumano conterminis, legimus, & in monte Drawenſtein Auſtriæ D. Burſerus collegit, & Valerianæ alpinæ parvæ latifoliæ nomine, miſit.

LIBER

LIBER QVINTVS.

DE SOLANO.

CAPVT I.

Solanum tuberoſum eſculentum.

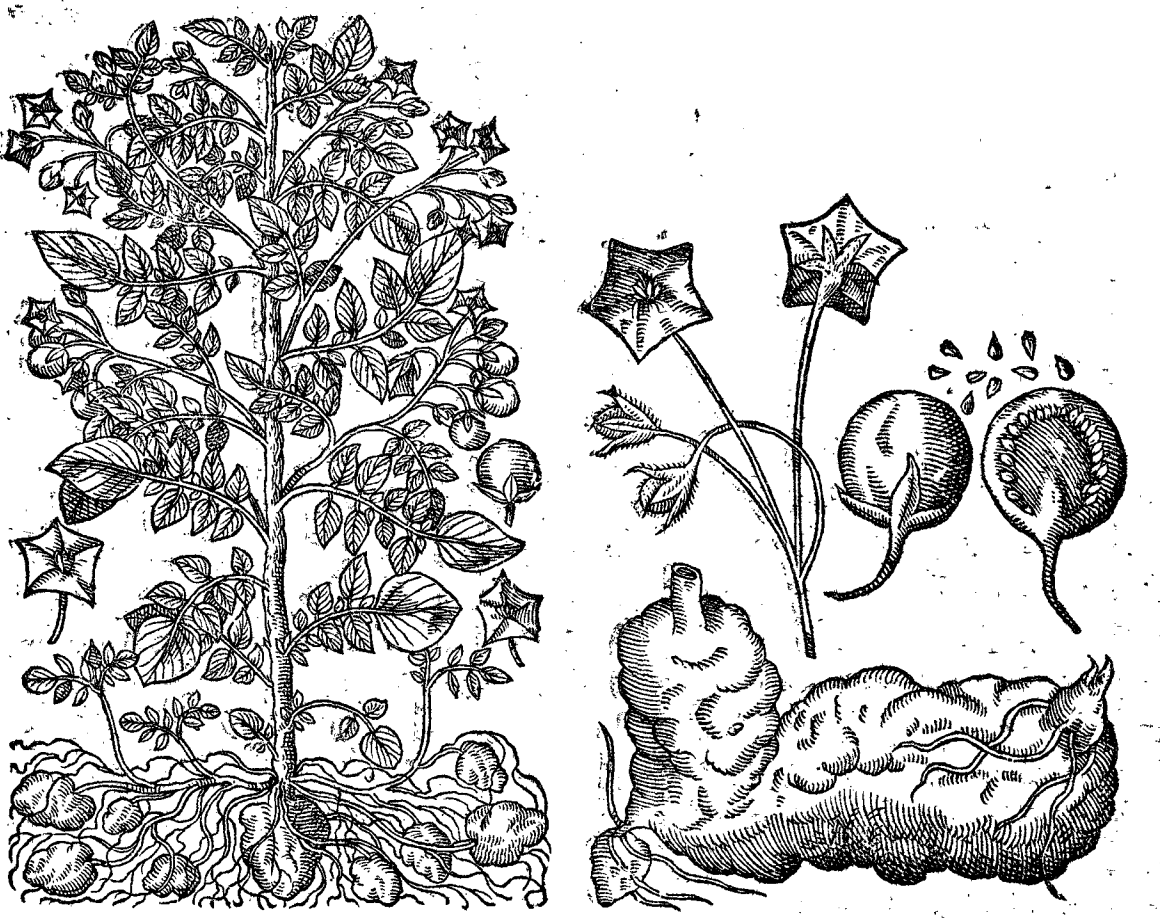

I. SOLANUM tuberoſum eſculentum: caulem habet ad duorum triumve cubitorum, rarius in viri altitudinem exurgentem, craſſum, anguloſum, ſtriatum, leviter hirſutum, in multos ramos infirmos, in terram, niſi adminiculo ſuſtineantur, procumbentes, brachiatum, ex quorum alis pediculi craſſi, anguloſi, flores ſuſtinentes, prodeunt. Folia quæ primo naſcuntur, Barbareæ ſimilia ſunt (quemadmodum figura noſtra & Matthiolo & huic libro addita eleganter, cum omnibus plantæ partibus, exprimit) ex atro purpuraſcentia, ſubhirſuta, cæteris pallide virentibus, abſque pediculo, palmum longis, in ſex, octo, plures & pauciores partes, ex una coſta dependentes, diviſis, ex rotunditate oblongis, integris, quibus ſingulis, duo ſextuplo minora interjiciuntur, & ſemper pars una, quæ ſeptima vel nona, cæteris major, alæ ſummo additur. Flores elegantes, exterius ex purpura candicantes, interius purpuraſcentes, vel ex cæruleo purpuraſcentes (flore pleno in Auſtria haberi ajunt) deni, duodeni aut plures,

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 15 June, 2016